

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

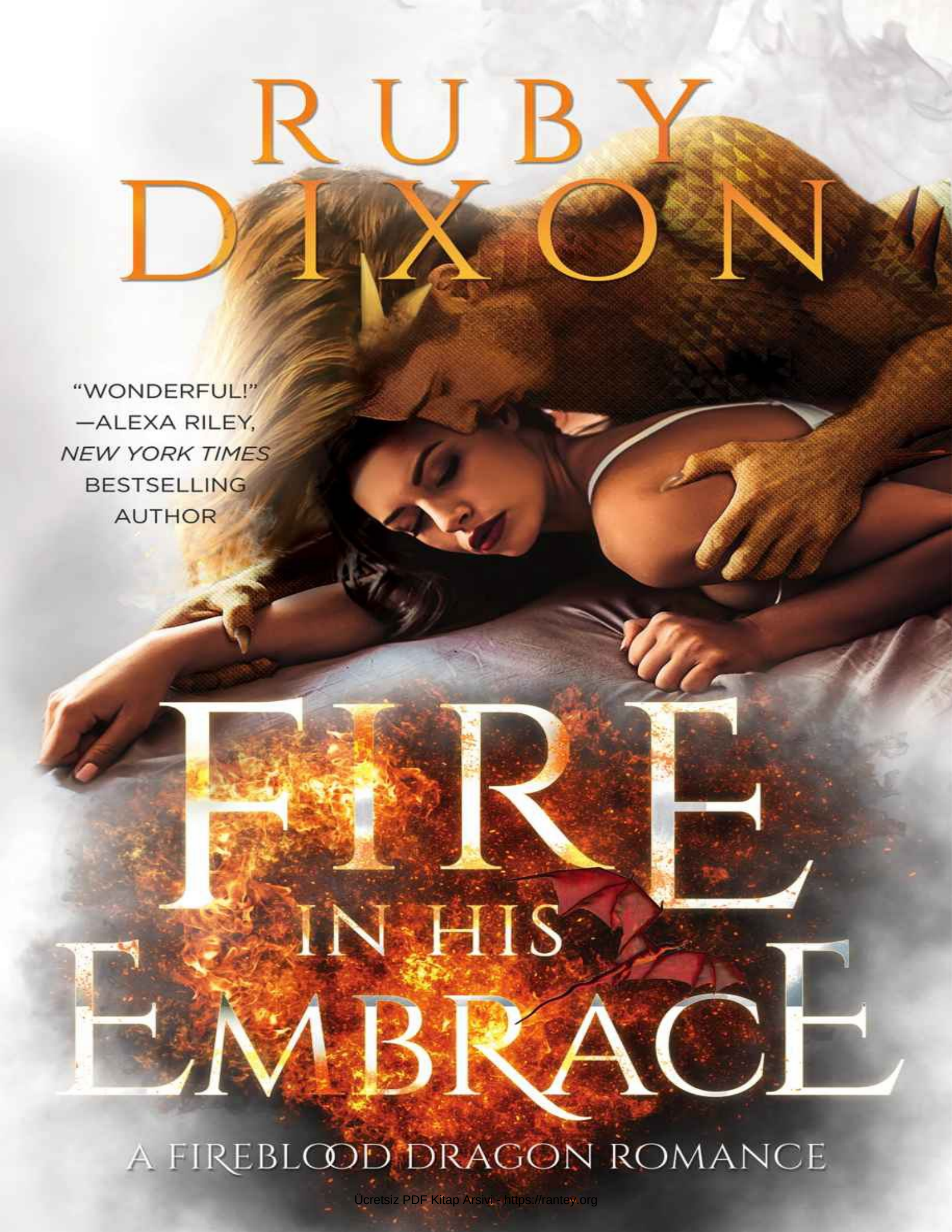
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

RUBY DIXON

"WONDERFUL!"
—ALEXA RILEY,
NEW YORK TIMES
BESTSELLING
AUTHOR

FIRE IN HIS EMBRACE

A FIREBLOOD DRAGON ROMANCE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KUCAĞINDA ATEŞ

Bir ejderhayı evcilleştirmenin tek bir yolu vardır.

Emma Arroyo bunu biliyor. Ayrıca ağabeyinin motorcu çetesi tarafından yakalanan büyük altın ejderhanın başının belada olduğunu ve tüm bunların onun suçu olduğunu da biliyor. Onun kokusunu takip etti ve şimdi hayatı tehlikede.

Bunu bir şekilde düzeltmek zorunda. Eğer ejderhayla konuşabilirse, ikisi de kaçmak için bir plan yapabilir. Ama ejderhanın zihni vahşi ve kontrol edilemez, öldürücü bir öfkeyle dolu. Onunla mantık yürütmek mümkün değil. Bu haldeyken onu serbest bırakmak da mümkün değil. Ama Emma onsuz gidemez.

Bu sorunu çözmenin tek bir yolu vardır: Çiftleşmek. Emma, Zohr'a kendisinin olduğunu iddia etmek için yaklaştığında, bir ejderhanın eşi olmanın ne demek olduğunu ve boyundan büyük işlere kalkıştığını fark eder...

Ve bir drakoni erkeğinin ne kadar şiddetle sahiplenici olabileceğini öğrenir.

KUCAĞINDA ATEŞ

ATEŞ KANLI EJDERHA ROMANTİZMİ

RUBY DIXON

RUBY DIXON

Copyright © 2017 by Ruby Dixon

Tüm hakları saklıdır.

Kapak Fotoğrafi: Sara Eirew Fotoğrafçı Kapak

Tasarımı: Kati Wilde

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

✿ Vellum ile oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

DAHA ÖNCE NE OLDU

Bölüm 1 Bölüm

2 Bölüm 3

Bölüm 4 Bölüm

5 Bölüm 6

Bölüm 7 Bölüm

8 Bölüm 9

Bölüm 10 Bölüm

11 Bölüm 12

Bölüm 13 Bölüm

14 Bölüm 15

Bölüm 16 Bölüm

17 Bölüm 18

Bölüm 19 Bölüm

20 Bölüm 21

Bölüm 22 Bölüm

23 Bölüm 24

Bölüm 25 Bölüm

26 Bölüm 27

Bölüm 28 Bölüm

29 Bölüm 30

Bölüm 31 Bölüm

32 Bölüm 33

Bölüm 34 Bölüm

35 Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Bölüm 40

EPILOG

EPILOG II

EPILOG III

Yazarın Notu

Kanında Ateş - 1. Kitap

Öpücüğünde Ateş - 2.

Kitap Buz Gezegeni

Barbarları

Ruby Dixon Yazarının Diğer

Kitapları Daha Fazlasını mı

İstiyorsunuz?

DAHA ÖNCE NE OLDU

Yıl 2023, bilinen dünyanın yok edilmesinden yedi yıl sonra. 2016 yılında göklerde bir yarık açıldı ve efsanelerdeki canavarlar kadar korkunç ve vahşi ejderhalar ortaya çıktı. Karıncalar gibi insan şehirlerinin üzerine üşüştiler ve önlerine çıkan her şeyi yok ettiler. Binalar çöktü, ülkeler yıkıldı ve birkaç ay içinde insanlık parçalandı. Silahların başka bir boyuttan gelen bu doğaüstü yaratıklar üzerinde hiçbir etkisi yoktu. Uçaklar ve füzeler çok yavaştı. İnsanlar sadece ejderhalara karşı hayatta kalmak için değil, birbirlerine karşı da savaşmak zorunda kaldıklarından isyanlar patlak verdi.

O ilk acımasız günlerden kurtulan insanlar saklanmaya başladı. Sonunda, hayatta kalanlardan oluşan küçük gruplar bir araya gelerek güvenli ve emniyetli bir şekilde yaşayabilecekleri kaleler oluşturdular. After'da beton, tercih edilen yapı malzemesidir ve insanlar ailelerini koruma karşılığında haklarından özgürce vazgeçerler. Kalelerin kendileri izole ve yozlaşmış, güce aç milisler tarafından yönetiliyor. Taşıdıkları silahlar ejderhalara karşı işe yaramayabilir, ancak kale halkını hizada tutmak için fazlasıyla yeterlidir. Kalenin kurallarına uymayanlar göçebe olarak yaşamak üzere dışarı atılır. Kale sakinleri tarafından pislik olarak görülürler ve kendilerini yürüyen ölümler olarak görürler. Barınak ya da ev diyebilecekleri kalıcı bir yer olmadan, öyle de olabilirler.

Yedi yıl boyunca insanlık, çatlaklarda yaşamaya ve gölgelerde saklanmaya devam eder.

Sonra işler yavaş yavaş değişmeye başlar. Dallas Kalesi'nden bir hırsız olan CLAUDIA, bir ejderhayı evcilleştirmek için yem olarak, şimdi Çöp Toprakları olarak bilinen eski şehrin vahşi, terk edilmiş sokaklarına bırakılır. Kimse onun yaşamasını beklemiyor...ya da

Çalışması için. Ejderhası KAEL vahşi ve sahiplenicidir, drakonileri yiyip bitiren sürekli delilik yüzünden zihni parçalanmıştır. Buna rağmen zeki bir varlıktır ve acımasız olduğu kadar nazik ve sevgi dolu da olabilir. Bir süre sonra Claudia onu düşman olarak görmeyi bırakır ve onu bir ortak, hem de güçlü bir ortak olarak görmeye başlar. Kael'in yardımıyla kız kardeşi AMY ve arkadaşı SASHA'yı Dallas Kalesi'nden ve oradaki yozlaşmış milislerden kurtarmak için bir plan yapar. (Kitap 1 - Kanındaki Ateş)

Bu süreçte Sasha, zihnini düzeltmek için bir eş arayan çılgın bir erkek ejderha olan DAKH tarafından kaçırılır. Korkak Sasha'nın Dakh'a güvenmesi zaman alsa da, sonunda ejderhanın onun için her şeyi yapabileceğini ve herhangi bir erkek insan kadar şiddetli sevebileceğini fark eder. Sasha yerel haydutlar tarafından yakalandığında, göçebelerin sadece eski bir düşmanı ile çalışmadığını, aynı zamanda haydutların AZAR adında gizemli bir yabancı tarafından yönetildiğini öğrenir.

Azar drakoni olduğunu iddia ediyor ama diğerleri gibi değil. Çıldırılmış değil, ejderha formuna geçemiyor (ya da geçmeyecek) ve ana gezegenine dönmek için bir planı var. Dünyalar arasında yaratılan yarıktan geri dönmek için birine ihtiyacı var, ancak kimse bunun yapıp yapılamayacağını bilmediğinden, bir gönüllüye ihtiyacı var. Gönüllü bulamazsa, birini zorla geçirecektir. Sasha'yı, hayatına mal olsa bile Dakh'ı Yarıktan geçmeye ikna edebileceği umuduyla rehin tutar. İşleri daha da tehlikeli hale getirmek için Azar, başka bir ejderha olan ZOHR'u yakaladı, ancak yararlı olamayacak kadar çılgın olmaya devam ediyor.

Sasha, Dakh'ı Azar'ın tehlikeli oyunlarına çekmeyi reddeder. Emma'nın yardımıyla tutsaklıktan kurtulur ve Dakh'ın bekleyen kollarına kaçır. (Kitap 2 - Öpücüğündeki Ateş)

Bu arada Emma, Zohr'u kurtarmak için Azar'ın adamlarıyla birlikte geride kalır. Onu en başta yakalatan kendisi olduğu için bu adil bir şey...

EMMA

N Kimse kıyametin sessiz olmasını beklemiyor.
En azından ben hiç yapmadım. Ama bu şey beni şaşırtmaya devam ediyor.

Beni en çok sessizlik etkiledi. Şehirde büyüdüğünüzde, sesler duymayı beklersiniz. Elektrik uğultusu. Uzaktaki bir trenin boğuk sesi. Arabalar. Havlayan köpekler. Birisi radyosunu çok yüksek sesle çalar. İnsanları ve eşyalarını duyarsınız. Yaşayan, gülen, var olan insanlar.

Kıyamette hepsi yok olur.

Şimdi, güç çoktan gitti ve sonsuz bir uğultu yok. Arabalar öldü. Köpekler uzaklaştı ve eskiden şehirde yaşayan tüm insanlar? Onların da çoğu öldü. Sessizlik sinir bozucu olsa da, sonunda alışıyorsunuz.

Ta ki artık o kadar sessiz olmayana kadar. İşte o zaman endişelenmeye başlarsın.

Ben de sessizliğe alıştım. Bu iyi bir şey haline geldi. Sessizlik, tepemizde uçan, kükreyen ve alevler saçan bir ejderha olmadığı anlamına geliyor. Yakınlarda hiç insan yok demek. Yani yalnızım, yanımda huzur ve sessizlikten başka bir şey yok.

Bu gece o kadar da sessiz değil. Bir motosikletin uzaktan gelen marş sesini gelmeden çok önce duyuyorum ve bu ses huzurlu gecede neredeyse rahatsız edici. Beyzbol sopamı kavıyorum - silahım gittiğine göre artık en iyi dostum - ve sessizce benzin istasyonumun penceresine doğru ilerliyorum. Benzin yok, bu yönde tabelalar asmıştım ama nasıl olsa biri gelip kontrol eder diye düşündüm. Ben olsaydım yapardım, biliyorum.

Elbette, bir motosiklet kükrüyor ve sonra bir başkası. Tam bir motosiklet filosu olduğunu gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor, çünkü bunun tek bir anlamı olabilir. Göçebeler. Göçebeler kalelerden birinde yaşamıyor. Onlar kanunsuzlar, After toplumunun basit kurallarına uyamayan kanun kaçakları. Genellikle pisliktirler, istediklerini alırlar ve buna kadınlar da dahildir. Yani burada olduğumu öğrenirlerse tehlikedeyim. Hay sikeyim. İstediğim bu değildi. Yolun aşağısındaki dükkânı düşünüyorum, Sasha'nın ejderhasıyla oturduğu yeri. Keşke orada onlarla olsaydım. Sasha teklif etti ama ben hiç rahat hissetmedim. Şimdi pişmanım.

Kirli, karanlık pencereden adamlardan birinin bisikletinden atlayıp benzin pompasına doğru ilerleyişini izliyorum. Pompanın ağzını açıp kokluyor, sonra da tetiğe basıyor. Elbette hiçbir şey çıkmıyor. Kuru, tıpkı tabelamda yazdığı gibi. Salak. Ama kolu tekrar sallıyor, sonra pompayı inceliyor ve motorlarına yakıt doldurmak için bekleyen arkadaşlarına bir şeyler söylüyor. Saymaya çalışarak onlara bakıyorum. En az yedi bisiklet var, tandem sürücülerle birlikte on dört kişi. Bir de minibüs görüyorum. Hay sikeyim. Sopamı daha sıkı kavıyorum, nabzım alarmla atıyor. Buraya bakmadılar ama bakarlarsa beni görürler. Bu eski benzin istasyonunda pek bir şey kalmamış; yiyecek yok, sadece yatağıma yer açmak için kenara ittiğim bir sürü boş, çöpe atılmış raf var. Saklanabilirim elbette ama yatağımı gördükleri an burada birinin olduğunu anlayacaklar.

Motorculardan biri, muhtemelen acil durum kapatma sistemini test etmek için benzin istasyonunun yanına doğru hareket ederken tetikte izliyorum. Yine de bunun bir faydası olmayacak. Buraya geldiğimde ben de aynısını yaptım. Burası kupkuru bir yer.

Biri kapıya doğru geldiğinde kendimi destekliyorum. Kapıyı içeriden zincirledim - aptal değilim - ve dışları sıkıp onlar kolu denerken bekliyorum. Bir an sonra başka biri yaklaşıyor ve cam kapıya bir taş fırlatıp kırıyor.

Sikeyim.

Köşemde ayağa kalktım, sopamı tuttum. Saldırmaya hazırım. Adam uzanıp zincirleri çekiştirerek çözüyor ve sonra yere fırlatıyor. Başka bir adam kapıyı iterek açıyor ve beyzbol şapkasıyla içeri giriyor. Duruşu o kadar tanıdık ki neye baktığıma inanamıyorum-

Ta ki benim onu gördüğüm anda o da dönüp beni görene

kadar. "Boyd?" Şok olmuş bir şekilde söyledim.

Gözleri açılıyor ve o olduğunu anlıyorum; o kalın kaşları nerede görsem tanırım, tıraşsız, dağınık sakalı ve geniş yüzü de cabası. Sırıttığında, After'da diş bakımı olmadığını hatırlatan, her zaman dışarıda kalan kırık dişini görüyorum. Bu benim kardeşim, tamam.

Rahatladım mı yoksa korktum mu bilmiyorum.

"Ne oluyor lan? Emma? Burada ne işin var?" Kardeşimin bakışı açıkça şüpheliydi.

"Çömelme, aptal. Ne yapıyor gibi görünüyorum?"

Sırıtmaya başladı. "Lanet olsun, Fort Orleans'a gideceğini sanıyordum."

"Fikrimi değiştirdim." Ona yalan söylediğimi belirtmedim. Boyd'un hassas bir egosu var. "Dallas Kalesi'ne bakacaktım ama pek dost canlısı olmadıkları söyleniyor, ben de bir süre tek başıma takılırdım diye düşündüm."

"Artık yalnız değilsin," diyor kardeşim sırıtarak. "Artık benim ekibimdesin." Arkasındaki motosiklet filosunu işaret ediyor. "Ben ve çocuklar seninle ilgileneceğiz."

Ben de bundan korkuyorum, özellikle de kardeşimin gülümsemesi gözlerine ulaşmadığı için. Ama o benim tanıdığım şeytan, bu yüzden sanki bu bir rahatlamaymış gibi ona bakıyorum. "Harika."

Bregaste cajita de pollo, babamın dediği gibi. Boyd bana bir kez kazık attı ve ben bunu unutmayacağım.

Kardeşim Boyd'a hiçbir zaman aşırı yakın olmadım. Tüm kötü yönleriyle babama çok benziyor ve babam biz çocukken annemi düzenli olarak dövüyordu. Hem annem hem de babam, ejderhalar ilk indiğinde Yarık'ta öldüler ve bu beni ve Boyd'u kendi başımızın çaresine bakmak zorunda bıraktı. Boyd on dört, ben de on iki yaşındaydım, bu yüzden diğer hayatta kalanlarla birlikte otostop çektik ve Fort Tulsa'da yaşamaya çalıştık. Ne yazık ki, orası en kötü türden pislikler tarafından yönetilen gerçek bir bok ukuruydu. On altı yaşımdayken ağabeyim beni bir kart oyununda yaşlı, dişsiz bir herife sattığı için bizi kovdurdu ve ben de sopamla adamın ağzını burnunu kırarak karşılık verdim. Bu durum yerel halkın pek hoşuna gitmedi ve sonunda şehirden kaçmak zorunda kaldık.

Ondan sonra bir süre kendi başımıza dolaştık ve sonunda Jack'i bulduk. Gerçek adının bu olduğunu sanmıyorum ama kendisinden "Jack of All Trades" diye bahsediyordu ve biz de bir süre sonra ona Jack demeye başladık. Soluk tenli, gözlüklü, sıırım gibi yapılı ve kel kafalı ufak tefek bir adamdı. O bir hazırlıkıydı ve bu yüzden kıyamette bu kadar iyi hayatta kalıyordu. Ben ve Boyd için üzüldü ve bizi yanına aldı. Bu birkaç ay boyunca harika gitti, ta ki Boyd sıkılıp Jack'i soyana ve Jack'in değerli silahları da dahil olmak üzere eşyalarımızın çoğunu alıp gidene kadar. Kardeşimi o zamandan beri görmemiştim ve bu yıllar önceydi.

Jack son on sekiz aydır yok ve ben yalnızım ve her nasılsa bir kez daha boktan, işe yaramaz kardeşimle baş başa kalmayı başardım. Lanet olsun.

Onlara doğruyu söylediğimi ve benzin istasyonunun gerçekten kuru olduğunu teyit ettikten sonra, motor filosu yola çıkıyor ve benim de onlarla gitmekten başka seçeneğim yok. Boyd arkasında oturan adama yerini bana vermesini söylüyor ve ben de kardeşimin arkasından gidiyorum, o da rzgra karşı bağırarak bana neler yaptığını anlatıyor.

Görünüşe göre şu anla beni ve Jack'i terk ettiği zaman arasında başka bir kaleden atılmış. Tabii ki bana kalenin adını söylemedi. Kardeşim sır saklamayı sever ve sanırım kovulmak için her ne yaptıysa oldukça kötüydü. Daha fazla detay istemiyorum. Kovulduktan sonra, şu anki göçebe ekibine katıldı. Onlara Azar'ın etesi diyor.

"Azar kim?" Ben soruyorum. Garip bir isim. "Yabancı mı?"

Kardeşim sadece gülüyor. "O garip bir albino, ama sert bir orospu çocuğu. Ona bulaşma. Seni sonra tanıştırırım."

Harika. Sabırsızlanıyorum.

Motorlardan biri teklemeye başlıyor, yakıtı azalmış, bu yüzden motorların hepsi eski bir zincir otelin otoparkına çekiliyor. İçimde tuhaf bir his var çünkü burası nispeten temiz ve düzenli görünüyor ve kapıda "Dışarıda Tutun - İzinsiz Girilmez" yazan karton bir tabela var. Birkaç haydut ellerinde silahlarla otele girdiğinde itirazlarımı bastırıyorum. Ne yapabilirdim ki? Kafamdan da mı vurulayım?

Neyse ki içerideki insanlar -üç yaşlı adam, yaşlı bir kadın ve birkaç çocuk- savaşmadan evlerinden vazgeçiyorlar. Hıçkıra hıçkıra ağlayarak gecenin karanlığına doğru kovalanıyorlar ve ben kalbimi onlara karşı sertleştirmek zorunda kalıyorum. Başka bir yerde koruma bulacaklar. Umarım. Bir sonraki ejderha saldırısına en az bir gün var.

Tekrar, umarım.

Göçebe grubundaki diğerlerini izlemeye odaklanıyorum. Bu grupta çok fazla kadın görmüyorum. Aslında sadece iki tane görüyorum ve ikisi de benim iki katım yaşta ve giydikleri açık saçık üstler ve erkeklere asılma şekilleri olmasa birinin annesi olabilirlerdi. Sorun değil. Bir kız her şekilde güvenliğini sağlamalı. Yargılamak yok. Ama gruptaki tek genç kadın olduğumu düşünürsek, bu benim için tehlikeli olabilir. Belki Boyd'un kız kardeşi olmam beni güvende tutar.

Ha.

Bir elim bıçak kemerimde ve geride bırakmak zorunda kaldığım beyzbol sopamı özlemle düşünüyorum. Bu haydutlar After'daki diğer göçebe gruplara benziyor. Kirli, acımasız ve gaddarlar. Buraya gelirken cinayet işleyip yağmaladıklarından hiç şüphem yok çünkü daha önce onlarcasıyla karşılaştım.

Anlayamadığım şey şu Azar denen adam.

Çoğu göçebenin lideri genellikle grubun en vahşisi, en kana susamış olanıdır. Silahını ilk kullanan ve en son kaldıran o olur. Bu yüzden diğerleri otele baskın düzenlerken Azar'ın minibüste kalması biraz kafamı karıştırdı. Ortalık temizlenene kadar

Göçebeler minibüse geri döner ve arka cama vurarak dışarı çıkar.

Sonra da bakmamaya çalışıyorum. Boyd, Azar'ın albino olduğunu söylemişti. Belki de öyledir, ama hareketlerinde ürkütücü derecede tanıdık gelen bir şeyler var. Bu garip, akıcı hareketleri daha önce de görmüştüm ama nerede olduğunu bilmiyorum. Kıyamet sonrası bir tür Berberi gibi tepeden tırnağa kumaşla kaplı ve güneş gözlüğü takıyor. Tüm tuhaflığına rağmen, diğerleri ona saygı duyuyor, içeri girebilmesi için kapıyı açıyor ve sonra sanki hayatlarında istedikleri tek şey bu adamın onayymış gibi peşinden koşuyorlar.

Çok garip.

Boyd bana doğru yaklaştı ve eliyle oteli işaret etti. "Hadi, bir süre burada kalacağız. Oldukça güzel bir yere benziyor. Güzelce stoklanmış yiyecek kileri ve her şey."

"Süper." Olduğumdan daha hevesli görünmeye çalışıyorum. "Peki... bu Azar denen adam da neyin nesi?"

Boyd sadece sırtıyor. "Yakında göreceksin. Sormayı bırak,

chota." Elbette. Bazı cevaplar alır almaz sormayı bırakacağım.

İçeride kendime ait bir odam var. Sanırım bu bir artı. Boyd'unkinin yanında, ama kilidi ve sürgüsü var ve içeride kimsenin giremeyeceğinden emin olmak için kapı kolunun altına sokabileceğim bir sandalye var. Şimdiden bazı adamların bana bakma şeklinden hoşlanmıyorum, ama ben onların türündenim. Kimse beni karanlık bir köşede gafil avlayamaz. Ben o tür bir aptal değilim. After beni uzun zaman önce yendi.

EMMA

T Ertesi sabah, birisi kapımı müstehcen bir şekilde erken çaldı. Kirli pencereden görünen gül rengi şafak vakti gökyüzüne göz ucuyla bakıyorum ve sonra kendimi küflü yatağımdan Kapıyı biraz aralayın. Bu benim kardeşim, Boyd.

"Ne?" Bir esnemeye karşı koyuyormuş gibi yaparken bile soruyorum. "Daha çok erken." Boyd ve arkadaşlarıyla uğraşmanın bir numaralı kuralı, asla korkmuş görünmemektir. Nabzımın deli gibi atması ve soğuk terler dökmek üzere olmam önemli değil; soğukkanlı görüldüğüm sürece sorun yok.

"Evet, Azar kahvaltısını istiyor."

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum. "Peki neden bana geliyorsun?"

"Sen bir piliçsin. Git onun için bir şeyler pişir." Omuz silkiyor.

Ciddi mi bu? Ben bir kızım ve bu yüzden mutfak görevinde miyim? *Culo*. Önce şaka yaptığını sanıyorum, sonra kapımın önünde sabırsız bir şekilde durmaya devam edince beni gerçekten takmadığını anlıyorum. Mutfak görevi bana verilmişti. Ona hayır demeyi düşünüyorum ama sonra Azar'ı, onun ne kadar tuhaf ve ürkütücü olduğunu ve herkesin onun her istediğini sorgusuz sualsiz yerine getirdiğini düşünüyorum. "Hazırlanmam için bana beş dakika ver."

"Çabuk olsun." Kapıma bir yumruk vurdu ve koridorda dolaşmaya başladı.

Kıyafetlerimi yerden alıp üzerime geçiriyorum ve kokluyorum. Gül parfümüm -Sonra'da bir silahtan başka tek zimba- solmuştu, bu yüzden kıyafetleri giyip kendimi yeniden spritzledim. Uzun süre kokumu gizlemek için geyik idrarı kullandım. Jack'in bana öğrettiği şeylerden biri de buydu. Ejderhalar kokularını aldıkları için insanları kaçırlar, bu yüzden bir ejderhanın benim kokumu alamayacağından emin olmalıyım. Sanırım sadece kadınları kaçırmıyorlar, çünkü bir ejderha tarafından kaçırılan bir erkek görmedim, ama Jack her zaman güvenli tarafta olmak için kokusunu maskelerdi. Şimdi ben de öyle yapıyorum ve Sasha ve ejderhasıyla tanıştığımdan beri gül parfümü kullanıyorum, çünkü o da kokuyu aynı şekilde maskelediğini ve çok daha iyi koktuğunu söylüyor. Parfümü sıkıyorum, ayakkabılarımı giyiyorum ve Boyd'un koridorun sonunda beklediğı kapıdan koşarak çıkıyorum.

"Hadi," diyor sertçe. "Sana mutfağın yerini göstereyim. Burası oldukça iyi stoklanmış. Azar'ın kahvaltısının da güzel olduğundan emin ol. Yüksek kaliteli şeyleri sever. Pop-Tarts falan yok."

"Doğru." Çünkü kıyamette ortalıkta bir sürü Pop-Tart var. Şu anda bir Pop-Tart için sağ kolumu verirdim. Azar'a vermenin canı cehenneme. Ama kardeşim sohbet ederken sessizce dinliyorum. Boyd'un olayı bu. Aptal ve acımasız bir tip, ama aynı zamanda ağzını açıyor çünkü ne kadar zeki olduğunu düşündüğünü bilmenizi istiyor. Bana geçen yıl Azar'ın adamlarıyla nasıl ilişki kurduğunu anlattı. İlk başta Azar hakkında çok fazla düşünmediğini ama sonra adamın birinin boğazını eliyle parçaladığını gördüğünü ve bunun çok fena olduğunu düşündüğünü anlatıyor. Azar'ın operasyonun beyni olmayı tercih ettiğini ve harika fikirleri olduğunu söylüyor. Onları pek çok yere götürmüş ve elde edebileceklerini düşündüklerinden daha fazla ganimet elde etmiş ve kendisi için fazla bir şey almakla ilgilenmiyor. "Dergiler hariç," diyor kardeşim. "Adam dergilere bayılıyor."

Dergiler, ha? Azar bana tuhaf biri gibi geliyor ama bir sürü tehlikeli takipçisi olan bir tuhaf, o yüzden çenemi kapalı tutuyorum. "Bunu aklımda tutacağım."

Mutfak oldukça iyi stoklanmış ve birkaç dakikamı eşyaları gözden geçirerek, her şeyi kontrol ederek ve düğmelerle oynayarak geçiriyorum. Ocak gazlı, ama gaz yok (doğal olarak), ama bu noktada buna alışkınım. Boş bir ocak buldum.

Lavaboya giriyorum, birinin getirdiği kömürle ateş yakıyorum ve üzerinde yemek pişiriyorum. Küflenmemiş un olmasına şaşırıyorum ve böylece tavada kızarttığım birkaç Spam şeridiyle birlikte krep yapıyorum. Bir kutu meyve kokteyli açıyorum ve her şeyi birkaç güzel tabağa koyuyorum ve bunun yeterli olacağını umuyorum. Benim gözümde bu bir ziyafet ama Azar gibi bir adamın nelere alışık olduğunu kim bilebilir?

Yemek odasının içinden küçük bir zil çalıyor.

Benimle taşak mı geçiyor? Zil mi?

Ama mutfaktaki kadınlar sanki zaman tutuyormuşuz gibi hemen harekete geçiyorlar. Tamam o zaman. Azar'ın kahvaltısını bir tepsiye koyup yaşlı hanımlardan biriyle gönderiyorum, sonra da ekibin geri kalanı için bir parti krep yapmaya başlıyorum.

Kısa bir süre sonra kardeşim geldi. "Azar kahvaltısının iyi olduğunu söylüyor. Bundan sonra ona yemek yapmaktan sen sorumlusun." Memnun görünüyor.

"Ya işi reddedersem?" Ateşin üzerinde tuttuğum tavada bir krep çevirirken soruyorum. Pencereleri açmış olmama rağmen mutfak hâlâ dumanlı ve öksürüğümü bastırmak zorundayım. "Belki de hayatımın geri kalanını senin küçük *bicijangueo* arkadaşların için yemek pişirerek geçirmek istemiyordum."

"Buradasın çünkü seni koruyorum. Güven bana Emma, bu adamların kötü tarafına düşmek istemezsin." Sanki her şeyi cevaplıyormuş gibi sırtımı sıvazlıyor ve sonra elimdeki tavayı görünce kaşlarını çatıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Biraz daha krep mi pişiriyorsun?" Ona garip bir bakış attım. "Gönüllü olmadığım halde herkes için aşçılık işini aldığımı söylediğin kısmı hatırlıyor musun?"

Başını sallıyor, gözleri kocaman. "Siktir, hayır, Em. Azar için yemek yap dedim. Bırak da bu yaşlı sürtükler herkes için yemek yapsın."

Mutfakta birkaç kova suyla bulaşık yıkayan "yaşlı kaltaklara" bakıyorum ama onun hakaret dolu sözlerinden rahatsız olmuşa benzemiyorlar.

"Azar'ın yediklerinin aynısını yiyemeyiz. Onunki daha iyi olmalı." Boyd mutfağın kapısından dışarıya gergin bir bakış fırlatıyor ve sonra taze pişmiş krep tabağını alıp ateşe atıyor.

Ne oluyor lan? İtirazımı yutuyorum ve kendimi omuz silkmeye zorluyorum, bu dağ gibi bir yemek olsa da. Liderler tuhaftır ve Azar çoğundan daha tuhaf görünüyor. İyi yemek yiyen tek kişi olmak istiyorsa, fazla seçeneğimiz yok. "Bunları yaktığımı söylesek ve yine de yesek nasıl olur?" Boyd'a maşayı uzatarak soruyorum.

Bir an düşündükten sonra başını sallayarak ateşten çıkarabildiğimiz kadarını çıkarmama yardım ediyor.

Kimse hazırlık yapıp gitmek için çaba sarf etmediğinde bir süre daha burada kalacağımız çok açık. Göçebeler böyle yapar; bir yer bulur, üzerine çöker ya da başkasından çalar ve erzak bitince de terk eder. Kıyametin çekirgeleri gibiler.

Ya da "biz" kıyametin çekirgeleri gibiyiz, sanırım, çünkü gayri resmi olarak göçebelerle birlikte sürüklendim. Gitmek istiyorum ama bunun bir seçim olmadığını bilecek kadar da akıllıyım. After'da tek başına olmak çoğu insan için bir ölüm arzusudur ve onlara tek başıma iyi olduğumu söylediğimde kimsenin bana inanacağından şüpheliyim. Boyd da gitmemi istemeyecektir. Eğer kalkıp tek başıma gidersem, bir şey çaldığımı düşünecekler ve bir şekilde peşime düşecekler. Hoşlarına gitsin ya da gitmesin, beni öldürene ya da kovana kadar buradayım... ya da kendimi öldürtmeden nasıl kaçacağımı bulana kadar.

Ben de hazırlanıyorum. Diğerleri gündüz vakti aylaklık edip kâğıt oynarken ya da bisikletleri için daha fazla yakıt ararken, ben boş otel odalarını karıştırıyorum. Çoğunda kurtarılabılır bir şey yok ama birkaç giysi ve ayakkabı bulmayı başarıyorum. Bir çakı ve birkaç çakmak buluyorum ve bunları yatağımdaki şiltelerin arasına sıkıştırıyorum çünkü Boyd'un onları bulursa benden alacağından hiç şüphem yok. Üzerimde her zaman bir silah olduğundan emin oluyorum, tepeden tırnağa giyiniyorum, çünkü kimsenin dangalak bir göçebe tecavüzcünün dikkatini "davet ettiğimi" söylemesini istemiyorum ve bekliyorum. Etrafınız düşmanla çevriliyken yapabileceğiniz en önemli şeylerden biri olan izlemek ve beklemek.

Aptal değilim. Kardeşim burada olsa bile, bu adamlar benim arkadaşım değil. Boyd kendisini öne çıkaracağını düşünse beni anında satar. O

ne de olsa geçmişte. Onun için sadece faydalı olduğum sürece değerliyim. Bunu bildiğim sürece akıllı ve güvenli davranabilirim. Her gece kapılarımı kilitlerim, iyi barikat kurarım ve elimde bir bıçakla uyurum. Hiçbir yere yalnız gitmiyorum ve mecbur kalmadıkça kimseyle konuşmamaya özen gösteriyorum. Bunu atlatabilirim.

Azar'la tanıştığım güne kadar ne kadar boka battığımı fark etmemiştim.

Onun radarından mümkün olduğunca uzak durmak için elimden geleni yapıyorum. Çoğu standarda göre seksi ya da ateşli değilim ama gencim, memelerim ve dişlerim var ve bu çoğu erkek için yeterli. Azar onun yatağında görünmemi isterse, gitmek zorunda kalacağımı ya da kafama bir kurşun yiyeceğimi biliyorum, bu yüzden dikkatleri üzerime çekmemeye özen gösteriyorum. Her öğün onun yemeğini yapıyorum ve her zaman patronun ilgisinden başka bir şey istemeyen diğer yaşlı kadınlardan biriyle gönderiyorum. Geceleri sosyalleşmiyorum ve odamdan çıkmıyorum. Çekiç inmeden önce bütün bir hafta boyunca fark edilmemeyi başarıyorum.

Boyd bir gece yemekten sonra bana yaklaştı. En iyi yemeklerimden biri olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor. Beanie Weenie ve konserve mısırla yapabileceğiniz çok şey var. Bu akşam taze geyiğimiz vardı ve onu mükemmel bir şekilde ızgarada pişirdim ve ince ince dilimledim, sonra da her şeyi baharatladım. Azar o aptal, sinir bozucu küçük zili çok fazla çalmadan önce söndürmeyi başardım.

"İyi gidiyorsun kardeşim," diyor Boyd mutlulukla, sanki başarıma yatırım yapmış gibi. "Azar sana merhaba demek istiyor."

Duraklıyorum, bir alarm parlaması yükseliyor. "Bu gerekli değil-"

"Öyle olmadığını biliyorum, ama hadi." Kolunu omuzlarıma doluyor ve beni mutfaktan çıkarıp asla girmemeye özen gösterdiğim yemek odasına götürüyor.

Odanın çoğu mobilyadan arındırılmış olduğunu görmek beni pek şaşırtmadı. Köşelere yığılmış ve odanın ortasındaki büyük bir masa dışında masalar kenara itilmiş. Sandalyeler her tarafa özenle yerleştirilmiş ve beyaz keten bir masa örtüsü masanın üstünü kaplıyor. Ortadaki sahte çiçek vazosuna varıncaya kadar süslü görünüyor. Bir adam orada tek başına oturuyor, sırtı bize dönük. İçeride bile bir şapka ve pardösüye benzeyen bir ceket de dahil olmak üzere bir sürü giysi giyiyor.

"Bu benim kız kardeşim," diyor Boyd, beni ileri iterek. "Bizimle olduğu için çok heyecanlı."

Masaya doğru tökezliyorum ve birkaç cesur adım daha atıyorum, boğazımda düğümlenen korkuya rağmen mümkün olduğunca etkilenmemiş görünmeye kararlıyım. Bu adamı tanımıyorum. Sadece tecavüz etmek, çalmak ve öldürmek isteyen diğer haydutlar gibi olabilir. Eğer öyleyse, ne beklemem gerektiğini biliyorum.

Ama sonra dönüp bana bakıyor ve olduğum yerde donup kalıyorum. Bu adam albino değil.

O bir ejderha.

Bir ejderhanın insan formuna girdiğinde neye benzediğini biliyorum. Daha önce görmüştüm. İnsan olduklarında, derilerinde garip bir tür pul deseni ve derileriyle aynı renkte garip bir şekilde kalın saçları vardır. Bu iyi bir şey ve sanırım daha önce başka bir ejderhayla tanışmadıysanız insan gibi görünebilir ama onu ele veren gözleri. Azar'ın gözleri de geri kalanı gibi soluk, sadece siyah göz bebekleri herhangi bir pigmentasyon sağlıyor. Bu da onu küçük, boncuk gibi gözbebekleri varmış gibi gösteriyor ve ürkütücü faktörü artırıyor.

Boyd beni öne doğru iterken burun delikleri hafifçe açılıyor, eli sırtımda.

"Emma sadece utangaç," diye açıklıyor Boyd. "Merhaba de, Emma."

"Merhaba," diyorum, bakmamaya çalışarak. Şu burun deliği parlaması şeyi mi? Bunu daha önce de gördüğümü biliyorum. Sasha'nın erkek arkadaşı ne zaman yaklaşıp bunu yapardı. Ejderhalar kokuya duyarlıdır ve ben de benimkini gizlemek için gül parfümüne bulanmıştım.

Azar başını eğip beni inceliyor. Dikkatle Boyd'a bakıyor.

"Ben dışarıda olacağım," diyor kardeşim ve sonra Azar'la yalnız kalıyorum. Kahretsin.

Ejderha masadaki sandalyelerden birini işaret ederek beni yanına oturmaya davet ediyor. Hay aksi. Sanırım onu geri çeviremem. Sandalyeyi çekip koltuğun kenarına oturuyorum, kendimden emin ve sıkılmış görünmeye çalışıyorum. Muhtemelen başarısız da oluyorum.

"Seni sinirlendiriyor muyum?" diye soruyor ve sesinde biraz aksan var. İngilizcesinin bu kadar akıcı olmasına da şaşırdım. Sasha'nın ejderhası pek konuşmazdı, konuştuğunda da kırık dökük ve gırtlaktan konuşurdu. Belki de yanılıyorum. Belki de o bir ejderha değildir. Belki de sadece deliyimdir.

Omuz silkmek için kendimi zorluyorum. "Ben yalnız bir kadınıam.

Her zaman gerginim." "Kardeşin burada."

Tekrar omuz silkiyorum.

Kıkırdıyor ve sesi o kadar yumuşak ve kibar ki kendimden yine şüphe ediyorum. Görünüşe bakılırsa, bir ejderha olabilir. Kişilik açısından... Bilmiyorum. "Güvenmemekle akıllılık ediyorsun. Yine de endişelenme. Adamlarıma iznim olmadan sana dokunamayacaklarını söyledim."

"Peki ya benim iznim?" Soruyorum, kızgınlığım korkumu bastırıyor. "Ah, ama onlar benim iznimi önemsiyorlar, seninkini değil."

Yanılmıyor. Lanet olsun. "Peki ben neden buradayım? Ne zaman izin vereceğinize dair kuralları belirleyebilmek için mi?"

"Akıllıca. Bunu sevdim." Ellerini masanın üzerinde kenetliyor ve parmaklarını birbirine geçiriyor. Bakmamaya çalışıyorum ama tırnakları kalın ve tuhaf. Kısa kesilmişler ama tuhaf görünüyorlar. İnsan dışı. Dakh'ın - Sasha'nın ejderhasının- pençeleri vardı.

Gözlerimi kaçırıyorum ve kendi ellerime bakıyorum. Şüphelendiğim şeyi öğrenirse ne yapacağını bilmiyorum.

"Beni memnun ettiğin sürece adamlarıamın yanında güvende olacaksın," diyor Azar.

İşte geliyor. Çenemi sıkıyorum, sonra ona sert bir bakış atıyorum. "Yani herkesin yerine senin fahişen mi olacağım?"

Burun delikleri tekrar alevlenir. "Pek sayılmaz. Sen benim yemeklerimi yapmaya devam edeceksin. Bırak diğer pis dişiler erkeklerin geri kalanıyla ilgilensin." Elini dalgınca sallıyor. "Bunun ötesinde, hizmetinize ihtiyacım yok..."

Şaşırdım.

"...Biri hariç."

Bilmem gerekirdi. "Bu da ne?"

Beni tekrar inceliyor, soluk gözleri kısılmış. Gözlerinin Dakh'ınki gibi dönmesini bekliyorum ama dönmüyor. Sadece tuhaf ve ürkütücü görünüyorlar. "Buradaki erkeklerden herhangi biriyle çiftleşiyor musun?"

"Ne? Hayır." Yüzümü buruşturdum. Başını belaya sokmanın en hızlı yolu yataklara atlamaktır. Ayrıca, buradaki erkekler çekiciliğin tanımını. Ayrıca... "çiftleşme" mi? Sevişmek değil mi? Yatmak değil mi? Seks yapmamak mı? Ejderha-metrem yine ping attı.

"Güzel. Bu şekilde kal. Parfümünüze gelince, bu gece yıkanmanızı ve onu sürmemenizi rica ediyorum."

Boğazım kurudu. "Çünkü... seninle yatmamı mı istiyorsun?"

"Hayır. Kıyafetlerinize ihtiyacım var. Pantolonunun altına giydiğin küçük olanları." "Külotum mu?" Ciddi mi lan bu?

Başını sallıyor. "Bunları sabah bana vereceksin. Parfüm yok." Tamam, belki de o bir ejderha değildir. Belki de sadece külot koklayan bir sapıktır.

EMMA**I**

günlerce külotuma ne olduğunu öğrenemiyorum.

İlk başta bunun Azar'dan gelen bir gariplik daha olduğunu düşündüm.

mesafemi korumak için. Başka türlü bana ilgi göstermiyor, ben de biraz rahatlıyorum.

Bir sabah uyandım ve odamdan çıktığımda herkes bana bakıyor ve ellerinin arkasından kıs kıs gülüyordu. Neler olduğunu anlayamadım. Burnumda bir şey olmadığından ve fermuarımın açık olmadığından emin olmak için gizlice burnumu ovuyorum. Görünüşüm alışılmışın dışında değil ve kahvaltı normal, sessiz bir olay. Azar'ın yemeğini düzeltiyorum, mutfağı temizliyorum ve kamarama dönmeye başlıyorum ama koridorda sırtan bir muhafız beni duraklatıyor. Neler olduğunu anlayamıyorum.

Odama dönmek yerine Boyd'u aramaya çıktım. Kardeşim ne olduğunu anlayacaktır. Yine de onu içeride bulamıyorum, bu yüzden işleri kontrol etmek için kafamı dışarı çıkarıyorum.

Tam o sırada bir grup göçebenin ellerinde silahlarla etrafta dikildiğini görüyorum. Boyd da onlarla birlikte ve beni görünce sırtıyor. "İşlerin nasıl gittiğini kontrol etmeye mi geldiniz? Tazelemeye ihtiyacımız olursa sana haber verimiz."

"Tazeleme mi? Ne demek istiyorsun?" Yüzlere bakıyorum ama neden bahsettiğini anlamamı sağlayacak bir şey göremiyorum. Herkes kollarında gevşekçe tuttukları silahlarla etrafta duruyor. Birisi uçaksavar ceketi giymiş gibi görünüyor ve avluda bayrak direğinin etrafına kurulmuş birkaç metal mekanizma var. "Siz ne yapıyorsunuz?"

"Ne yapıyor gibi görünüyoruz? Ejderha avındayız. Bugün sert bir esinti var, bu yüzden koşullar mükemmel." Boyd yine sırtıyor. "Bu arada yardımın için teşekkürler."

Yardım mı? Ne? Başımı kaldırıp bakıyorum ve sonra karnımda bir korku düğümleniyor.

Külotum -kullanılmış külotum- bayrak direğinin tepesinde uçuyor. Mavi gökyüzüne karşı parlak kırmızı bir kumaş parçası olarak esintide dalgalanıyorlar. Herkesin bana ürkütücü bir şekilde bakmasına şaşmamalı. Bu sapıkça bir saçmalık. "Külotum neden bayrak direğinde?"

"Koku," diyor Boyd açık açık. "Azar, ejderhanın havada kokunuzu alır almaz buraya geleceğini söylüyor."

Dudaklarımın iğrenme ve şok karışımıyla geriye kıvrıldığını hissedebiliyorum. Bu yüzden mi iç çamaşırlarımı istiyordu? Bir ejderhayı cezbetmeye çalıştığı için mi? "Neden burada bir ejderha istiyoruz? Fikrin onları saçımızdan uzak tutmak olduğunu sanıyordum?" Kardeşimi işaret ediyorum. "Jack'in bize öğrettiği gibi bu yüzden sürekli geyik idrarı sürmüyor musun?" Görünüşe göre bu lafı yaymış, çünkü birçok erkek kokularını gizliyor. Otelin içinde ciddi bir koku var ama kimse şikâyet etmiyor.

"Ejderhayı yakalamak istiyorsak

olmaz." "Ne ejderhası?"

Boyd kaşlarını çattı ve omuzlarını silkti. "Bilmiyorum amına koyayım. Herhangi bir ejderha. Bu bölgede bir tane var. Neden benimle uğraşıyorsun, sürtük?"

Bazen kardeşimden nefret ediyorum. Aslında çoğu zaman. Nasıl oluyor da aynı aileden geliyoruz? Kapıyı çarparak kapatıyorum ve içeri çekiliyorum, kardeşimle tüm arkadaşlarının önünde kavga etmek istemiyorum. Bunun nasıl biteceğini biliyorum. Kaybedeceğim ve Boyd benden nefret ediyormuş gibi davranırsa, şansını denemek isteyen her erkek için adil bir oyun olacağım. Ama lanet olsun, her zaman geri çekilmek zorunda kalmak berbat bir şey.

Bir ejderha. Bir ejderha yakalamaya çalışıyorlar. Delirmişler.

Azar'ı ve onun ürkütücü, neredeyse fazla yumuşak tavırlarını düşünüp başımı sallıyorum. Keşke benzin istasyonuma geri dönseydim. Tek başıma. Bunun gerçekten işe yarayacağını mı düşünüyorlar yoksa sadece Azar'la dalga mı geçiyorlar emin değilim. Her iki durumda da, keşke bunun olduğunu görmek için etrafta olmasaydım.

Günün büyük bir kısmını odamda kitap okuyarak geçiriyorum. Bu bir aşk romanı, çünkü Sasha aşk romanlarıyla çok ilgili ve umarım onu tekrar görürüm. Boyd, Azar ve diğerlerinden kurtulursam belki bu konuyu konuşabiliriz. Kadın arkadaşlarım olmasını özledim. Sasha dışında, Yarık'tan beri hiç arkadaşım olmadı. Boyd bizi her zaman kasabadaki diğer herkesten ayrı tuttu ve Jack de yalnız biriydi. Kısa bir süreliğine de olsa sohbet edebileceğim ve After'da bir kız olmanın zorluklarını anlayabilecek bir arkadaşımın olması güzeldi. Nasıl bir şey. Kitabımın sayfalarını çeviriyor ve Sasha'nın gittiğini fark edip etmediğini merak ediyordum ki kulakları yırtan bir kükreme duydum.

Yatağında doğrulup kitabı yere fırlatıyorum. Kalbim küt küt atıyor ve odamın kirli penceresinden dışarı bakıyorum. Pencerenin önünden altın rengi bir şey geçiyor ve korku içinde nefes nefese kendimi yere atıyorum.

Bir ejderha istediler ve bir tane aldılar.

Kahretsin.

Garip bir şekilde, silahların patladığını duymuyorum. Sanırım bunun bir önemi yok - ejderhalara silahlar zarar veremez. Bıçağımı alıyorum, çünkü elimde bir silah olmaması korkunç hissettiriyor ve pencereye doğru geri dönüyorum.

Dışarıdaki duvara ağır bir şey çarpıyor ve bina sallanıyor. Dışarı bakıyorum, görmeye çalışıyorum ve bir sonraki anda, pençeli bir ön ayağın duvar boyunca hareket ettiğini görüyorum ve sonra dev bir kafa aşağı iniyor. Ejderha binanın yan tarafında ve içeri bakmaya çalışıyor.

On dolarına bahse girerim ki kimi aradığını biliyorum.

Siktir, siktir, siktir. Kapımı kapatan sandalyeyi kenara fırlatıp koridora koşuyorum. Ejderha bir kükreme sesi çıkarıyor ve bina bir kez daha

sallanıyor. Korku

beni terletiyor ve avuçlarımı kotuma silerek umutsuzca düşünmeye çalışıyorum. Nereye saklanabilirim? Bulabildiğim en güvenli yeri bulmaya çalışarak koridorda ilerliyorum. Sasha'nın ejderhasının ona zarar vermediğini biliyorum ama bunun bana zarar vermeyeceğinin garantisi yok.

Köşeyi dönüyorum ve göçebelerden biri orada bekliyor. Tom adında, bir dişi eksik, bir dişi altın ve kirli sakallı bir adam. Beni görünce çenesini kaldırıyor ve bana el sallıyor. "Gel bakalım."

Bana güvenli bir yer göstereceği için rahatlamış bir şekilde onu takip ediyorum... ta ki merdiven boşluğundan aşağı inmeye çalıştığını fark edene kadar. "Aşağı inmeyiz-"

"Yapabiliriz, çünkü ejderha dostumuza merhaba diyeceksin. Azar'ın emri."

"Bekle, ne? Hayır! I-"

Tom silahına vuruyor ve bana sert bir bakış atıyor.

Hay sikeyim. "Neden buradaki herkes bu kadar deli?" Homurdanıyorum ve Tom omzumu itince merdivenlerden aşağı iniyorum.

Ejderha ile ölüm ya da silahla ölüm. Pek seçenek yok. Dişlerimi sıkıyorum, otelin çift kapısını itip gün ışığına çıktığımda bir tavuk gibi kaçma dürtüsüne direniyorum. Ejderha tekrar gökyüzüne çıktı ve gözlerimi siper edip yukarı bakarken bulutların arasından silüetini görüyorum.

"İşte orada. Onu buraya getirin," diyor tanıdık bir ses. Lanet olası Boyd. Neden kardeşim sürekli beni tehlikeli birine teslim etmeye çalışıyor? Kıcımda bir veba gibi. Ondan ve bu yerden uzaklaşmalıyım. "Bir gün" değil. Yakında. Bu gece gibi. Peşimden gelmeleri önemli değil - eğer bana doğru ejderhalar gönderiyorlarsa, zaten uzun süre yaşamayacağım.

Tabii bundan sonra yaşarsam.

Ama ejderha saldırmıyor. Bu çok garip bir şey. Tepemde daireler çiziyor ve ben avluya doğru adım atarken titriyorum. Boyd ve diğerlerinin kaskları ve çelik yelekleri var, silahları ellerinde ama onlara da saldırılmıyor.

Ejderha yine tepemizde daireler çiziyor.

"Parfüm gibi kokuyor," diyor biri, silahının ucuyla beni birkaç adım daha ileri iterek. "El bezi olan var mı?"

Boyd bana bir su şişesi uzattı. "Tişörtünü kullan ve temizlen Emma. O ejderhanın kaçmasına izin veremeyiz."

Boğazım kurudu, şişeyi aldım ve kardeşime baktım. "Boyd..."

"Yap gitsin," diye bağıyor, ses tonundaki gerginlikle tepesinde dönmekte olan ejderhaya bakıyor. "Ne kadar süre iyi bir ruh halinde olacağınızı bilmiyoruz."

Haksız değil. Kendimi kapana kısılmış hissediyorum. Öfkeli, korkmuş ve perişan bir halde gömleğimi çıkardım, bugün en çirkin, en kullanışlı sütyenimi giydiğim için mutluydum. Tişörtü suya batırıyorum ve sonra onunla cildimi ovuyorum, bunu yaparken kardeşime ters ters bakıyorum. Boynumu, kollarımın altını ve sonra da -çünkü hiçbir aşağılanma, halka açık güzel bir kese olmadan tamamlanmış sayılmaz- kalçalarımın arasını temizliyorum. Sonra ıslak bir tokatla gömleğimi yere fırlatıyorum. "Mutlu musun?"

"Göreceğiz," diyor Boyd, geri çekilerek. "Arabanın yanına çömelmek isteyebilirsin, böylece seni yakalayamaz."

Beni kaldırır mısınız?! Orosu çocuğu. Otoparkta duran bir arabanın yanına gidip ön tekerleğin yanına yığılıyorum ve kardeşime içimden küfrediyorum. Boyd'un canı cehenneme. Bu göçebelerin de, bunun iyi bir plan olduğunu düşündüğü için Azar'ın da canı cehenneme. Dehşet içindeyim ve ejderha tekrar dalarsa çılgılık atarak kaçacağımdan oldukça eminim.

"Geliyor," diye sesleniyor biri. "Hazır olun!"

Adamlar dağılıyor ve ben üzüntüden iniltiLERİMİ bastırıp gözLERİMİ kapatıyorum. Sonunu bekliyorum.

Asfaltta ağır bir gümbürtü ve ardından sessizlik. Tek gözümü sıkarak açıyorum ve çömelmiş bir adam görüyorum, altın rengi teni ve uzun, rüzgârda savrulan saçları var. Her tarafı altın sarısı, kafasında küçük boynuzlar ve dirseklerinden kollarına doğru uzanan sivri uçlar var. Doğrulurken çıplak olduğunu fark ediyorum. Bana doğru yönelmeden önce bakışları kısa bir süreliğine diğerlerinin üzerinde geziniyor. Gözleri daha önce gördüğümü hatırladığım altın üstüne altın gibi dönüyor.

Dakh'ın Sasha'ya baktığı gibi bakıyor bana.

Sanki aynı anda hem beni becermek hem de yemek istiyor.

Ejderha adam o kadar vahşi, yabanıl ve evcilleşmemiş görünüyor ki dehşetime rağmen büyüleniyorum. O yaklaşırken kılımı bile kıpırdatmaya cesaret edemiyorum ve o uzanıp yanağımı okşuyor, parmakları yanıyor. Oh. Ayağa kalkıp gözlerinin içine bakıyorum.

Beni hayranlıkla inceliyor, güçlü, yakışıklı yüz hatları beni bir bakışla yutuyor. Kokumu içine çekerken burun delikleri parlıyor ve sonra göğsüne dokunuyor. "Zohr."

Kelime gırtlaktan geliyor ve kalın, onun adı olduğunu biliyorum. Göğsüme dokunduğunda kendi adımı ağızımdan kaçırıyorum. "Emma."

"Em-mah," diye mırıldanıyor ve bunu bir okşayış gibi söylüyor.

Oh. Daha önce kimse adımı böyle söylememişti. Ne düşüneceğimi bilemiyorum. Büyülenmiş bir şekilde ona bakmaya devam ediyorum. Sanırım o da benim gibi hissediyor, çünkü beni incelemeye devam ediyor, bakışları üzerimde geziniyor, sanki şimdiye kadar gördüğü en ilginç şeymişim gibi ve bundan ne çıkaracağını bilmiyor.

Ama sonra ifadesi kapanıyor ve yüzünde bir öfke ifadesi beliriyor. Üç göçebenin onu yakalamasından çok kısa bir süre önce yere çömelir.

Geriye doğru sendeledim, şok olmuştum. Biri boynumdan tutup ayaklarımı yerden kesiyor ve ben boğuluyorum, çırpınıyorum. "Yakaladım onu," diye hırılıyor Tom. Nefes almakta zorlanarak ejderhayı işaret edişini izliyorum. "Eğer onun yaşamasını istiyorsan, dövüşmeyi bırakacaksın."

Ona ejderhanın İngilizce anlamayacağını söylemek istiyorum. İnsanlarla konuşmak için zihinsel bir bağlantıya ihtiyaçları olduğunu. Ama Zohr'un bakışları bana yöneliyor, Tom'un çok sıkı kolunu pençelememi izliyor.

Ve başını eğiyor.

Tom'un kolu nefes almamı sağlayacak kadar gevşiyor ve ben de ellerimle ona vurarak soluk soluğa kalıyorum. "İyi gösteri," diye mırıldanıyor kulağıma ve Zohr'un bir yaka ve çivili yeleğe benzeyen bir şeyle bağlandığını izlemek zorunda kalıyorum, ama çiviler içe doğru çevrilmiş. Bunun ne için olduğunu tahmin edebiliyorum - eğer

tekrar dönüşürse, o kötü görünümlü hançerler kanatlarını dilim dilim kesecek. İnsan formunda kapana kısılmıştır. Kollarına ve bacaklarına kelepçeler takılır ve biri yaklaşır - grubun "doktoru" Yaşlı Jerry - ve boynuna bir şırınga sokar.

Ben izlerken Zohr'un gözleri öfkeyle parlıyor ve sonra yere yığılıp bayılıyor.

Herkes sessiz. İmkansızı başardık. Bir ejderha yakaladık.

Hayır, sanırım. Ben bu ekibin bir parçası değilim. Bu konuda başka seçeneğim yoktu. Tom'un kol kollarından bir avuç aldım ve sertçe büküm.

"Ow! Lanet orospu!"

Beni bırakıyor ve ben de morarmış boğazımı tutarak öne doğru sendeliyorum. "Seni... lanet olası... pislik," diye öksürüyorum. "O da neydi öyle?"

"Kapa çeneni," diyor Boyd yanıma gelip kolumdan tutarak beni ayağa kaldırırken. "Bunların hepsi planın bir parçası Emma. Zararı yok."

"Boğulan sen değildin!" İtiraz ediyorum.

Tom kolunu ovuşturarak, "Eğer bu boku bir daha denerse kafasına bir kurşun sıkacağım," diyor. "Ejderha onun ölü bedenini sikebilir, umurumda bile değil."

"Kimse dişiye dokunmayacak," diyor sakın, sessiz bir ses ve tartışmayı kesiyor. Azar'ın sözleri karşısında herkes sessizliğe bürünüyor. Ürkütücü, fazla solgun lidere bakıyorum ve burun deliklerinin birazcık açılmasını izliyorum. Tıpkı Zohr'un gibi. Bakışları bir an için bana odaklanıyor ve sonra şöyle diyor: "Ejderhayı hizada tutmak için ona ihtiyacımız olacak. Onun kılına zarar verirsen, bana hesap verirsin."

Sanırım güvendedim. Şimdilik.

Ama aynı zamanda her zamankinden daha fazla kapana kısılmış durumdayım. O zavallı ejderhayı bu insanların ellerine bırakmayacağım. Bana nasıl baktığını düşünüyorum. Sanki hayatındaki en iyi şeyi görmüş gibiydi. Sanki sonunda bir arkadaş bulmuş gibiydi. Orada neşe vardı. Neşe, umut ve o kadar çok sevgi vardı ki, düşündükçe boğazım düğümleniyor.

Yakalanmasının sebebi de bendim.

Onu bırakamam. Boyd'u gözümü kırpmadan terk ederdim. Ama Zohr?
Kaçırılması benim suçum ve onu nasıl kurtaracağımı bulmalıyım. Ama nasıl?

Yine de Zohr'a hemen yardım etme şansım olmadı. Kampta bir süre işler çığırından çıkıyor. Göçebelerden biri - Tate adında alt tabakadan bir adam - yakınlarında birini kaçırmalarına yardım ediyor ve bunun arkadaşım Sasha olduğunu görünce şok oluyorum. Görünüşe göre Azar birden fazla ejderha almakla ilgileniyor ve Tate bir şekilde onda bir tane olduğunu biliyordu.

Birkaç gün sürdü ama Sasha'nın kaçmasına yardım ettim. Biz kaçarken bile ejderhalar içeri giriyor. Sasha'nın ejderhası ve arkadaşlarından biri Azar'ın karargahını basıyor ve kan dolu bir gecede göçebelerin yaklaşık yarısını öldürüyor... Boyd da dahil. Yas tutamayacak kadar şoktayım.

Sasha beni yanına almayı teklif etti. Beni güvende tutacağına söz veriyor. Gitmeyi her şeyden çok istiyorum.

Ama Zohr sıkışmış durumda ve onu terk etmeyeceğim. Burada olması hâlâ benim hatam. Daha önce de kötü durumlara düştüm ve bir yolunu bulup çıkabileceğimi biliyorum. Onu terk etmek yanlış geliyor.

O yüzden kalıyorum... Ama umarım hata yapmıyorumdur.

EMMA

"**H** yaşlı hala," diyor sert bir ses bana. "Kıvranıyorsun."

"Özür dilerim," diyorum uysalca ve Yaşlı Jerry'nin İğneyi yine kafa derime batırıyor. Ne yaptığını göremediğime sevindim. Kendimi sandalyede kıpırdamadan oturmaya zorluyorum, gözlerim sımsıkı kapalı, "düzeltildikçe" acının daha da arttığı gerçeğini görmezden gelmeye çalışıyorum. "Çok acıyor, hepsi bu."

"Bir dahaki sefere rehin alınma," diyor Yaşlı Jerry sert bir sesle. Har de har har.

Başımı çekiştiriyor ve sonra bir kesik sesi duyuyorum. Bir an sonra başıma kalın bir bandaj sarılıyor. "İşte oldu. Yeni gibi oldu." Kendi şakasına gülüyor.

"Teşekkürler, Jer." Ayağa kalkıyorum, yüzüm buruşuyor. Dikişler yüzünden başım çok gergin ve zonkluyor. Sanırım Sasha'ya kafama bu kadar sert vurmasını söylememeliydim ama en azından inandırıcı. Beni çatıda kafam yarılmış ve kanlar içinde bulan Tom'du. Bir bakıma, Sasha'nın neredeyse beynimi parçalayacak olması iyi bir şey. Kimse sadakatimi sorgulamadı, özellikle de bütün geceyi yaralarım için ağlayarak geçirdiğimden beri... ve dangalak kardeşimi kaybettiğim için.

Boyd'dan nefret ederdim ama Boyd bir anlamda güvendedeydi. O ailemdi. Tanıdığım şeytandı ve bir buçuk pislik olsa da onunla başa çıkabilirdim. Hile yaptığında beni nelerin beklediğini biliyordum ve işine geldiği sürece beni nispeten güvende tutacaktı.

Şimdi kimsem yok. Hiç kimsem yok.

Arkadaşım Sasha bile yok. Onunla ve ejderhalarla birlikte gitme şansım vardı ve bundan nefret etmeme rağmen kaldım.

Gerçi bu bir seçim değildi. Pek sayılmaz. Bazen en güvenli olandan ziyade doğru olduğunu düşündüğünüz şeyi yapmak zorunda kalırsınız.

Ama şu anda bunu düşünemem. Bu konuyu daha sonra düşünebilirim. Ödeme zamanı. Boyd gitmiş olsa bile göçebe bir grupta çarkların nasıl yağlandığını biliyorum, bu yüzden çantamdan birkaç eski granola çubuğu çıkarıp dikişlerin ödemesi olarak Yaşlı Jerry'ye teklif ediyorum. Yıpranmış yüzü aydınlanıyor ve boşluklarla dolu gülümsemesiyle bana ışık saçıyor. Jerry bu göçebe çetesindeki en kibar kişi. Hâlâ kana susamış bir katil ama bazen babacan bir tavır takındığı da oluyor. Bazen.

Parmaklıkları kaptı ve başımı işaret etti. "O dikişleri yırtıp açarsan, beni tekrar görmeye gelirsin."

"Döneceğim. Şimdilik işimin başına dönsem iyi olacak." Kendimi biraz Frankenstein gibi hissederek başımdaki bandajları sıvazlıyorum. En azından iğrenç olmak istenmeyen ilgiden kaçınmama yardımcı olacak. Çantamı omzuma atıp Jerry'nin revir olarak kullandığı küçük binanın kapısından çıkıyorum.

Dışarı adımımı attığım anda yüzüme bir duman dalgası çarpıyor. Öksürüyorum, ama bu ağrıyan başıma bir acı dalgası gönderiyor, bu yüzden irkiliyorum ve isli havayı solumaktan kaçınmaya çalışıyorum. Ejderhaların kampımızı terk etmesinin üzerinden saatler geçmesine rağmen, her yer hâlâ harabe halinde. Her yer kaos içinde. Binalar tütüyor, yakınlardaki diğerleri tamamen yıkılmış. Dakh ve arkadaşı Sasha'yı kurtarmaya geldiklerinde oyun oynamadılar. Eski şehrin bu ucu çöplüğe dönmüş. Her şey kül içinde ve yakınlarda yüzüstü yatan bir ceset görüyorum. Aslında her yerde ölü insanlar var ve Yaşlı Jerry'den Azar'ın dün geceki baskında adamlarının yaklaşık yarısını kaybettiğini duydum. Bu benim için kötü, çünkü bir süre sonra gerçek bir saldırıya geçecek ve

Ben onun özel aşçısıyım, saklanamam ki.

Ama Sasha ve Dakh'ın sağ salim kurtulmasına sevindim.

Boyd'u ya da öldüğü gerçeğini düşünmeyeceğim. Yine ağlamaya başlayacağım ve o bok parçası gözyaşlarıma değmez. Onu özlemiyorum bile. Gerçekten özlemiyorum. Sanırım sadece geçmiş için üzülüyorum. O benim son bağlantımdı. Boyd ailemin Yarik'tan kurtulan tek üyesiydi. Her şey boka sarmadan önceki tek kişiydi.

Şimdi gerçekten yalnızım.

Yine de bunu düşünemem. Eğer düşünürsem kendimi kaybederim ve duygusal bir Emma ölü bir Emma'dır.

Onun yerine sigara içilen çevreyi inceliyorum. Eski otel çoğunlukla sağlam, ancak binanın bir tarafı kömürleşmiş. Birkaç pencere kırılmış ve daha da fazlası isle kaplanmış, ama genel olarak daha kötü olabilirdi. Diğer birkaç bina hâlâ yanıyor ve göçebelerden birkaçı etrafta koşuşturuyor, kurtarabildiklerini kurtarmaya çalışıyor ya da motosikletlerini alevlerin önünden çekiyor. Azar onların yanında duruyor, hoşnutsuz bir hayalet gibi görünüyor. Onu görünce ürperiyorum ve otelin girişine doğru süzülüyorum.

Şu anda istediğim son şey Azar'ın dikkatini çekmek. Aşırı sinirli bir ruh hali içinde olduğu kesin ve normal olduğunda beni yeterince korkutuyor. Öfkelendiğinde onu düşünmek istemiyorum. Kimseye el kaldırdığını görmedim ama yine de beni çok korkutuyor. Ne kadar saklamaya çalışsa da onda düpedüz doğal olmayan bir şeyler var.

Bu onun ejderha tarafı. Ve eğer Zohr ya da Dakh gibi biriye, onun kötü tarafına geçmek istemem.

Otelin çift kapısını itiyorum ve mutfaklara gitmek yerine yan koridordan, bir zamanlar kapalı havuz olan alana doğru dönüyorum. Ejderhaları düşünüyorum. Ve Zohr'u düşünüyorum. Ne kadar kapana kısıldığımızı düşünüyorum. Sasha'nın uyarı sözleri kulaklarımda çınlıyor.

Emma, bir ejderhayı delilikten kurtarmanın tek bir yolu var. Nasıl olduğunu biliyorsun.

Vay be. Ya dünyanın en büyük aptalıyım ya da... şey, hayır, sadece en büyük aptalım. Orada "ya da" diye bir şey yok. Tabii ki bir ejderhayı nasıl-

Çılgınca. Bu düşünceyi pek sevmiyorum ama.

Ama doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yapmak zorundayım ve bunların hiçbirisi doğru gelmiyor.

Sasha bir süre önce bana Dakh ile kız arkadaşı olana kadar aralarında gerçek bir "bağ" olmadığını ima etti. Tüm bu "zihinsel" iletişim olayını olabildiğince uzun süre sakladı, çünkü bana güvenip güvenemeyeceğinden emin değildi. Ve bu zihinsel bağın, sadece *onlar* olduktan sonra gerçekleştiğini bilmeme izin verdi. İkisini bir araya getirebiliyorum. Bir şekilde, ejderhanın zihniyle bağlantı kurması için onu cinsel olarak sahiplenmesi gerekiyor.

Bir ejderha böyle delirmez.

Bunu düşünmek bile beni korkutuyor ama seçeneklerim az.

Kapalı havuz alanına doğru ilerliyorum. Buradaki oda çok büyük ve klima geçmişte kaldığı için de bok gibi bunaltıcı. Pencereleir kirli ama çoğunlukla sağlam ve oda geniş ve ferah. Havuzun kendisi boş, dev bir beton küvet gibi. Havuzun ortasında, dibe zincirlenmiş bir adam var.

Zohr.

Sadece ona bakınca bile insan olmadığını anlıyorsunuz. Gözleri şu anda gece kadar siyah ve yanıp sönen dişleri keskin sivri dişler. Tüm iri vücudu, Sasha'nın ejderhası Dakh'ın sahip olduğu pullu desenle kaplı. Kolları ve bacakları iki yana açılmış, kelepçelerle tutturulmuş. Vücudunu zar zor hareket ettirebiliyor ve acı çekiyor olması gerektiğini biliyorum. Bağlar form değiştiremeyeceği şekilde tasarlanmış elbette. Geri dönmeye çalıştığı anda ya kafasını koparacak ya da kanatlarını parçalayacak -ya da her ikisini de. Azar işini şansa bırakmıyor. Başının ve boynunun etrafındaki korkunç görünümlü mekanizma aşırı derecede acı verici görünüyor ve altın sırtına baskı yapan dikenli şeyleri düşünmek istemiyorum. Rahat edebileceğinden şüpheliyim ve bu kalbimi acıtıyor.

Buna ben sebep oldum.

Kokumu aldı ve beni aramaya geldi. Burada olması benim suçum. Sorumlusu benim.

Sanki düşüncelerimi hissedebiliyormuş gibi, Zohr'un bakışları benimkilere kilitleniyor. Bağlarına karşı mücadele etmeye başladığında gözlerimi kapatıyorum, çünkü bu beni incitiyor.

Her seferinde bir şey.

Yakınlarda, göçebelerden biri katlanır bir sandalyede oturuyor. Kollarında saldırı tüfeği var ve içeri girdiğimde bana garip bir bakış atıyor. Kurt, ejderha adamın "hapishanesini" koruyor.

Havuz odasına giriyorum ve sanki önemli bir şey değilmiş gibi arkamdan işaret ediyorum. "Hey, Kurt. Azar'ın ek binalardan birinde çıkan yangını söndürmek için daha fazla gönüllüye ihtiyacı var. Şu anda iyi olmadığım için buraya gelip ejderhaya göz kulak olmamı söyledi." Başımdaki kocaman bandajları gösterip yüzümü buruşturuyorum. Sanırım kafama aldığım bu darbe harika bir kılıf.

Kurt şişko göbeğini kaşıyor ve acı çekiyormuş gibi inliyor. "Lanet olsun. Neden tüm el işlerini ben yapmak zorundayım?"

Ayağa fırlayıp bana uzattığı silahı alırken, "Özür dilerim," diye mırıldanıyorum. Soluğunun altından küfürler savuruyor ve koca kışını hiç görmediğim kadar hızlı koşarak kapıdan çıkıyor. Kimse Azar'ı bekletmekten hoşlanmaz. Şu anda bu kadar dehşete düşmemiş olsaydım komik olurdu.

O gidene kadar onu izliyorum ve sonra havuz alanına açılan çift camlı kapıyı kapatıp arkamdan kilitliyorum. Her bir sürgü, kalbimi çarptıran bir kesinlik ile eve çarpıyor. Biri beni bulursa, boku yerim. Ama bunu yapmak zorundayım. Bu seçimi yapmak zorundayım. Bunu yaptıktan sonra silahı yere bırakıyorum, başımdaki bandajı yırtıyorum ve saçlarımı acı veren yaranın etrafından elimden geldiğince kabartıyorum. Sakat gibi görünmek istemiyorum, ki bu biraz aptalca sanırım.

Zohr'un umursayacağını sanmıyorum.

Havuzun içine uzanan metal merdiveni tutup aşağıya iniyorum. Bunu son birkaç gün içinde ejder-adamı beslemek için birkaç kez yapmıştım, çünkü o kadar sıkı zincirlenmişti ki bir iki santim hareket etmekten fazlasını yapamıyordu. Tabii ki boğazından aşağı bir protein karışımı dökmek ile bugün yapmak üzere olduğum şey çok ama çok farklı iki konu. Ayak seslerim çatlak sıvada gürültüyle duyuluyor ve bana dönüp bakıyor, ben yaklaşırken gözleri önce siyaha sonra da altına kayıyor.

"Em-mah," diye homurdanıyor.

"Merhaba Zohr," diyorum usulca. "Sana yardım edeceğim. Sadece... bana güven, tamam mı?" *Emma, bir ejderhayı delirtmenin tek bir yolu var. Nasıl olduğunu biliyorsun.* İşte hiçbir şey.

Soyunmaya başladım.

EMMA**I**

Bir ejderhayı becermek için buradayım. Eesh.

Kafamda çok iyi bir fikir gibi geliyordu, ama şimdi ona bakarken ve kıyafetlerimi çıkarırken, ikinci düşüncelerim var. Ve üçüncü düşünceler. Ve bundan sonra gelecek her şeyi. Gerçek şu ki, bunun doğru bir şey olup olmadığını bilmiyorum ama Zohr ile iletişim kuramıyorum. Eğer onunla iletişim kuramazsam, onu kurtaramam.

Şu anda bile bağlarını çekiştirip zorluyor, sanki onları kendi iradesiyle koparabilecekmiş gibi ileri geri sallanıyor. Gömleğimi bir kenara fırlatıp sütyenim ve kot pantolonumla duraklıyorum çünkü kendine zarar vermesini istemiyorum. "Sakin ol, *chacho*."

Boğazından alçak sesle hırlıyor, dişlerini bana doğru uzatıyor. Bakışları niyetli, siyah ve altın rengiyle dönüyor ve burun delikleri açılıyor. Beni bir hain olarak mı görüyor yoksa bana dokunmak istediği için mi korkuyor bilmiyorum. Onu öpeyim mi? Ona neyin peşinde olduğumu göstermek için küçük bir ön sevişme mi yapmalıyım? Yoksa buraya politika tartışmaya gelmediğimi anlayacak mı? Kararsızlık içinde ellerimi sıkıyorum.

Zohr dişlerini bana tekrar geçiriyor ve ben de kararımı veriyorum; öpüşmek yok. Havayı ısırmaya çalışıyorsa olmaz. Bu sadece gerçekleşmeyi bekleyen bir ölüm dileği. O zaman doğrudan et ve patateslere geçelim. Külotumu çıkarıyorum ve sonra

Hızlı bir kaçış yapmam gerekirse diye sütyenimi çıkarmaya karar verdim. "Umarım esmerlerden hoşlanıyordursun," diyorum ona boş havuzda yanına diz çökerken. Kalçaları bir havluyla sarılmıştı. Birinin alçakgönüllülüğü düşünmesi biraz komik ama sanırım Kurt ve diğer gardiyanlar bütün gün ejderha aletine bakmak istemiyorlar. Üzerindeki havluyu dikkatlice sıyırıp durumu değerlendiriyorum.

Evet. Sasha'nın ejderhası Dakh'ın benim önümde defalarca soyunduğunu ve Sasha'nın ejderhaların insanların alçakgönüllülüğünü paylaşmadığını açıkladığını hatırlıyorum. Ayrıca Dakh'ın bacaklarının arasında taşıdığı beyzbol sopasına bu kadar kırılan birinin ilgi duymasına biraz şaşırdığımı düşündüğümü de hatırlıyorum. Görünüşe göre ejderhalarda bağışçılık var, çünkü Zohr kesinlikle biraz ateş taşıyor. Aslında oldukça rahatsız edici görünen bir miktar ve ben burada kayganlaştırıcım olmadan duruyorum. Ona alçak sesle "Bu biraz zor olabilir," diyorum. Aleti yarıya kadar inmiş durumda ve ben izledikçe bakışlarımın altında yükseliyor, dikleşiyor, kalınlaşıyor ve daha da korkutucu hale geliyor. Teninin altın rengi burada daha derin, pul deseni daha yoğun. Aletin başı bir insanınkinden daha büyük görünüyor, ama yine de her şeyi bir insanınkinden daha büyük görünüyor. Kalçalarımı sıkıca birbirine bastırıyorum, endişeleniyorum.

Kimse bunun eğlenceli olması gerektiğini söylemedi sanırım.

Ben de vazgeçebilirim. Kimse korktuğumu anlamaz ve beni suçlamaz. Sırf kaçmasına yardım edebilmek için onunla zihinsel bir bağ kurmak amacıyla bir ejderhayı becereceğimi düşünmek delilik. Bunu kime söylesem bana bir bıçak verip boğazını kesmemi ve acısına son vermeme söylüyor. Onun düşman olduğunu. Ona hiçbir şey borçlu olmadığımı.

Zohr'a bakıyorum. Beni izliyor, gözleri her an daha da altın sarısı oluyor. "Em-mah," diye mırıldanıyor. Okşar gibi söylüyor.

Onu terk edemem.

Gözlerimi kapatıp kendimi buna hazırlıyorum. Anlamsız seks yapabilirim. Yapabilirim. After'da bu yaygındır. Kadınlar kalelerde her zaman koruma ya da mal karşılığında bedenlerini takas ederler. Elbette, uzun zaman önce bir kaleden atıldım ve buradaki herhangi biri hala bakire olduğumu bilseydi, istesem de istemesem de bu konuda bana yardımcı olmak için ellerinden geleni yaparlardı. After'da bakireler tek boynuzlu atlar kadar yaygındır.

Bekaret bu durumu kazanmama yardımcı olmayacak, bu yüzden gitme zamanı geldi.

"Sen ve ben en iyi arkadaş olmak üzereyiz, Zohr," diye mırıldanıyorum ona, bir bacağımı kalçalarının üzerinden geçirip kalçalarının üzerine oturuyorum.

"Em-mah," diye tekrar mırıldanıyor ve sonra alçak sesle inliyor.

Ona zarar verdiğimi düşünerek olduğum yerde donup kalıyorum. Kalçalarındaki ağırlığım bir şekilde ona acı veriyor ya da dikenli kafes yeleşine baskı yapıyor. Ama dudaklarını yalıyor ve gözleri tamamen altın rengine dönüyor ve hissettiği şeyin hiç de acı olmadığını anlıyorum. Bundan hoşlanıyor. Ona dokunmamı istiyor.

Ve bu garip ve yanlış hissettirse de, biraz tahrik oldum. Belki de durumun yasadışı tehlikesinden ya da özgür olsaydı beni parçalara ayırabilecek bu büyük, korkunç orospu çocuğuna karşı güç sahibi olduğum gerçeğinden. Belki de beni yutmak ister gibi baktığı içindir. Her neyse, ürperiyorum ve karnımın derinliklerinde küçük bir arzu nabzı hissediyorum.

"Bunu daha önce hiç yapmadım," diye fısıldıyorum ona, elimi göğsüne koyarak. "Bu yüzden beceriksizliğime karşı sabırlı olman gerekecek."

Hiçbir şey söylemiyor -muhtemelen söylediğim hiçbir şeyi anlamıyor, ama tamamen niyetli bir şekilde beni izliyor. Teni benimkine karşı cayır cayır yanıyor, neredeyse acı verecek kadar. Kalçalarımı onunkilere doğru kaydırıyorum ve o yine inliyor. Aleti bedenlerimizin arasında sıkışmış durumda ve muazzam bir his veriyor.

Oyalanmayı bırakmalıyım. Sadece bunu yapmalıyım.

Kuru dudaklarımı yalıyorum ve ellerimi ve dizlerimi destekliyorum, kalçalarımı kaldırıp onu içime sokmaya çalışıyorum. Ne yaptığımı bilmediğim açık ve birkaç garip dürtmeden sonra aramıza uzanıp onu elime alıyorum. "Tuhaf geldiyse özür dilerim." Teni sıcaktan yanıyor ve başını göbeğime yerleştirdiğimde tıslayan tek kişi o değil. Bunun için yeterince ıslak mıyım bilmiyorum. Hazır mıyım bilmiyorum. Beni yakıp kül etmeyeceğinden emin değilim.

Ama Sasha'nın Dakh'a bakarkenki hayran bakışlarını hatırlıyorum. Bu işe yaramalı.

Nefesimi tutup onu ayarlıyorum ve sonra aşağıya batıyorum. İlk başta hiç boşluk yokmuş gibi geliyor ama sonra sıkı, rahatsız edici bir his oluyor. İçten içe irkiliyorum ama kararlılıkla ilerlemeye devam ediyorum.

"Em-mah," diye tekrar homurdanıyor ve kalçaları yukarı doğru itilerek onu daha da içime itiyor.

Şaşkın bir ciyıklama sesi çıkardım, çünkü bu hiç de hoş bir his değildi. "Yavaş, tamam mı? Yavaş gidelim."

Gözleri bana odaklanıyor, burun delikleri açılıyor ve sonra hareketsiz kalıyor. İfadesi yüzüme odaklanmış, sanki tempoyu benim ayarlamamı bekliyor.

Ona garip bir gülümseme veriyorum, onu biraz daha itmeye çalışırken yüzüm geriliyor. Şimdiden içime fazlasıyla dolmuş gibi hissediyorum, ama elimi aramızda gezdirdiğimde, uzunluğundan içime zar zor girdiğini anlayabiliyorum. Lanet olsun. Bu da acıtıyor. Çok kuru olmalıyım. Bir bakire bile bilir ki, eğer hazır değilsen, hiçbir yere gitmezsin. Ama acele ederken ve korkarken tahrik olmak zordur.

Biraz durup sakinleşmem gerekiyor. "Bana karşı sabırlı ol, tamam mı Zohr?" Bir elimi karnına koyup tenini okşuyorum, çünkü kavurucu derecede sıcak ve parmaklarımın altında şaşırtıcı derecede iyi hissettiriyor. İçimde neredeyse çok sıcak ama elimin altında hoşuma gidiyor. Karnında kaslar ve çıkıntılar var ve vücudunun ne kadar sert olduğu beni büyülüyor. Artık düzgün vücutlu erkeklere pek rastlamıyorsunuz. Ya Jack gibi sıska ve sırim gibi oluyorlar ya da kardeşim gibi aşırı beslenip tembelleşiyorlar. Zohr insan formunda hiç de öyle değil. Hiç tembel ve miskin bir gün geçirmiş gibi görünmüyor. Bu çok çekici. Ve ona dokundukça, tam içimde duran sikiğin başının daha çok farkına varıyorum.

Elim hala karnındayken, diğer elimi kalçalarımın arasına bastırıyorum ve kendime dokunmaya başlıyorum. İşleri hızlandırmak için bildiğim tek yol bu. Kıvrımlarımı ayırıyorum ve bir parmağımın pedini klitorisimin yan tarafına doğru gezdiriyorum ve ne kadar yoğun hissettirdiğine biraz şaşıyorum. Çünkü onun üzerine oturmuştum ve o büyük boyu içime doğru itiyordu.

Nefesim dişlerinin arasından tıslayarak çıkıyor. Gözleri her zamankinden daha altın gibi görünüyor ve klitorisimi tekrar okşadığımda, bana doğru itmeye çalışmak yerine kalçalarını döndürüyor, sadece biraz. Sadece yeterince

İçimde farklı hislerin akmasına neden oluyor ve bu sefer iyi hissettiriyor. Şaftına dokunmak için hareket etmeden önce kendimi biraz daha kızdırarak inliyorum. Aramızda onu daha az hissediyorum, bu da onu daha fazla içime aldığım anlamına geliyor.

Bunun büyüleyici derecede seksi mi yoksa tamamen seksi olmayan bir şey mi olduğuna karar veremiyorum ve tahrik olmamam gerekiyor. Yine de bir şekilde tahrik oluyorum. Kalçalarımı onunkilere doğru sallıyorum, klitorisimle oynuyorum ve o yine ismimi mırıldanıyor, ses bir şekilde lezzetli ve aynı anda biraz korkutucu. "Sana yardım ediyorum," diyorum ona nefes nefese. "Bu seni özgür kılmak için. Başka bir şey değil."

Aklıma korkunç bir düşünce geldi. Ya bunu istemiyorsa? Ya tüm bu hırıltıların sebebi buysa? Ya ona tecavüz ediyorsam? Aman Tanrım. Bu düşünce beni korkutuyor ve ona endişeli bir bakış fırlatıyorum. "Zohr? Bu iyi mi?"

Cevap vermiyor. Tabii ki cevap vermez. Bir elimi karnına koyup üzerinden kalkmaya başlıyorum ama hareketleri çılgınlaşıyor, dudaklarındaki hırıltı artıyor. "Em-mah," diye bağıyor, ateşler içinde. Gözlerine siyah sürünüyor. "Em- mah!"

Sanırım bu "kalmak" demek. Ona karşı gevşiyorum ve sorgulayıcı bir bakış atıyorum, başımı sallayarak bana karşılık verip vermediğini kontrol ediyorum. Başını sallamıyor ama gözleri daha sakın olan altın rengine dönüyor. Bunu alacağım. Rahatlamış bir şekilde ona doğru sallanıyorum ve içimden küçük bir inilti kaçıyor çünkü gergin, rahatsız edici his kaybolmaya başlıyor. Onun yerini tarif edilemez bir şey alıyor. Sanki kazığa oturtulmuş gibiyim ama bundan tahrik oluyorum. Ve bu her şeyi daha hassas hale getiriyor. Bir elimi göğsümün üzerinde kaydırıp bir meme ucunu sıkıldığımda, içimdeki her şeyin karıncalandığını hissediyorum. Kalçaları tekrar kayıyor ve bu her şeyin canlanmasına neden oluyor. Artık ıslanıyorum ve klitorisime her dokunduğumda sanki yanıyor gibiyim. Daha önce hiç bu kadar yoğun olmamıştı. Zohr'la seks -eğer bu garip çiftleşme böyle adlandırılabiliriyorsa- her şeyi güçlendiriyor.

Aşağıya indiğimde tekrar inliyorum ve onu tamamen aldığımı fark ediyorum. Mümkün görünmüyordu, ama şimdi üzerine oturduğumda, kalçalarımız buluştuğunda... iyi hissettiriyor. Doğru. Mükemmel. Ellerimi ona dayıyorum ve kalçalarımı kaldırıyorum, onu ya da beni boşaltacak bir ritim bulmaya çalışıyorum. İkimizin de boşalması gerekiyor mu bilmiyorum ama onun üzerinde çalışıp gerekirse kendim çözerim diye düşündüm.

Gerçi o bu konuda benden daha profesyonel. Kalçalarımı hareket ettirdiğimde, o da benimkilerle aynı anda kalkıyor ve aramızdaki sürtünmeyi artırıyor. Kısa bir süre içinde nefes nefese kalıyorum, karnımın derinliklerinde tuhaf bir ağrı oluşuyor. Bu tam bir orgazm değil -benimkiler genelde araba kazası gibi olur. Bu seferki yavaş, durgun bir kovalamaca ve ben onu tam olarak yüzeye çıkaramıyorum. Hayal kırıklığıyla daha hızlı hareket ediyorum, ona karşı daha derin sallanıyorum. Her inişimde kalçalarım ona çarpıyor ve birlikte boşaldığımızda vücutlarımız muhtemelen daha sonra çıldıracağım ıslak, utanç verici sesler çıkarıyor. Şimdilik sadece daha fazlasına odaklanmış durumdayım.

Her şeyden daha fazla.

"Em-mah," diye hırılıyor Zohr, vücudu benimkinin altında hareketsiz kalıyor. Bana dişlerini şaklatıyor ve bekliyor.

Ona yaptığım çılgınca sürüşe ara veriyorum, nefes nefese kalıyorum. "Ne oldu? Ne oldu?"

Dişlerini tekrar şaklatıyor ve sonra boynunu gösterecek şekilde çenesini kaldırıyor. Benden ne istediğini anlamıyorum. Tekrar yapıp beni izlediğinde, yaptığı şeyi taklit etmemi isteyip istemediğini merak ediyorum. Dişlerimi şaklatıyorum ama bu sadece onun hayal kırıklığıyla homurdanmasına neden oluyor. Belki de belli bir şekilde hareket etmemi istiyordur? Ama kalçalarımı biraz daha döndürmeye çalıştığımda gözlerini kapatıyor, alnında boncuk boncuk terler oluşuyor. Çok konsantre oluyor ve ben yardımcı olduğumdan emin değilim.

"Keşke ne istediğini bilseydim," diye mırıldandım. Elbette bilseydim buna gerek kalmazdı. Yine de, bir erkeğin sırtına binmek ve her şeyi yanlış yapıp yapmadığınızı merak etmek tamamen ve tamamen garip.

Bir süre nefes nefese kaldıktan sonra gözlerini tekrar açıyor -saf, saf altın gözlerini- ve bana dişlerini gösterip çenesini geriye iterek boynunu gösteriyor.

Bir şeyin farkına varıyorum ve başımı arkaya eğip boynumu açığa çıkarıyorum.

"Em-mah," diye nefes alıyor ve heyecanlandığı belli oluyor. Dişlerini tekrar sıkıyor, başı öne doğru hareket ediyor.

Beni ısırmak mı istiyor?

Bir elimi boynuma götürüyorum ve gözlerindeki bakış yoğun bir rahatlamaya dönüşüyor. İsteddiği tam olarak buydu. Boynumu ısırarak istiyor. Aman Tanrım. Ona bakıyorum.

O uzun, beyaz kesici dişleri. Sasha böyle bir şeyden hiç bahsetmemişti. Ne düşüneceğimi bilemiyorum. "Beni öldürmek mi istiyorsun?"

Ama bana yine dişlerini şaklatıyor, sonra başını sallayıp boynunu ortaya çıkarıyor. Hareketleri daha da çılgınlaşıyor, teni terden parlıyor. Üzerine çıkıp tekrar ritim tutmaya çalıştığımda inliyor ve gözlerini kapatıp yüzünü kaçırıyor. Devam etmemi istemiyor. Bu şekilde değil.

"Anlamıyorum," diyorum ona, biraz çıldırmış hissederek. "Neyi yanlış yapıyorum?" Seksin nasıl işlediğini biliyorum. Filmler izledim, kitaplar okudum -hatta kimsenin bakmadığını düşündükleri bir ara sokakta sevişen kale insanları bile gördüm. Seks gizemli bir şey değil ki.

Ama bir ejderhayla hiç seks yapmadım ve onun neye ihtiyacı olduğunu bilmiyorum. Keşke Sasha'ya daha çok sormak aklıma gelseydi.

Zohr dişlerini tekrar bana geçiriyor, gözlerindeki bakış çaresiz. Sanki bu ısırtık bir ölüm kalım meselesiymiş gibi ve bunu yapmasına izin vermezsem her şeyi bir şekilde mahvedeceğimden endişeleniyorum. Ama bu düşünce beni dehşete düşürüyor. Ya boğazımı koparırsa?

Zihinlerimizi birleştirmek için tek zamanım bu olabilir. Ya onu bir daha göremezsem ve bu yalnız kalmak için tek şansımızsa? Ya her şeyi berbat edersem ve bir daha hiç şansım olmazsa?

Eğer beni öldürürse... Azar'ı zahmetten kurtarmış olur. Zaten bu işten canlı çıkabileceğimi sanmıyorum.

Bir nefes çekiyorum ve sonra öne doğru eğiliyorum, o şaklayan dişlere doğru.

ZOHR

I

Rüya mı görüyorum yoksa uyanık mıyım emin değilim.

Bu çılgınlık bitmek bilmeyen bir kabus gibi görünüyor. Hiçbir şey yok

Ne bir rahatlama, ne bir neşe, ne de nefretin ötesinde bir düşünce. Bazen açık kahverengi teni ve omuzlarına dökülen koyu, gür saçlarıyla güzel bir yüz gözümün önüne geliyor. Em-mah. Yüzün bir adı var, ama çılgınlığın içinde çok çabuk kayboluyor.

Şimdiye kadar.

Şimdi, Em-mah tekrar geldi. Karanlığın içinden çıktı ve bir anlığına kim olduğumu anladım. Ben Zohr, gururlu drakoni savaşçılarından biriyim. Elleri vücudumda geziniyor ve sözleri yumuşak. Onları anlamıyorum ama sadece sesini duymak bile zihnimdeki ateşi soğutuyor. Adını tekrar tekrar söylüyorum, bazen yüksek sesle, bazen de söylemeden. Gülümsüyor ve bana kör küçük dişlerini gösteriyor, ama bu ona olan tutkumu soğutmuyor.

Bu benim dostum olacak.

Ona ulaşmaya çalışıyorum ama ellerim ağırlaşıyor. Ne onları ne de ayaklarımı hareket ettirebiliyorum. Ağır bir şey boynumu çekiyor, kaburgalarımı ve omuzlarımı kaplıyor. Bu bir çeşit kafes ve keskin hançerlerin iğnelerini hissedebiliyorum.

Tenime karşı. Savaş formuna dönüşme, diye uyarıyor zihnim ve ben de kırılğan olan kanatlarımın buna karşı yırtılıp parçalandığını düşünüyorum. Değişmeyeceğim. Güçlü olmam gerek.

Eşim için güçlü. Em-mah'ım.

Tekrar konuşuyor ve sonra kalçalarını benimkinin üzerinde kaydırıyor. Amcığının yumuşak sıcaklığının sikime sürtündüğünü hissediyorum ve ihtiyaç içimde sert bir şekilde alevleniyor. Bana dokunuyor, daha fazla konuşuyor ve sonra kendini yavaşça üzerime bırakıyor.

Bu... bu düşüncenin ötesinde.

Amcığı sımsıkı, neredeyse dayanılmaz bir şekilde sıkıyor. Bu his enfes ve ben onun çiftleşme kokusunun havayı doldurması için çaresizce nefes nefese kalıyorum. İlk başta zayıf ama biraz daha konuşuyor, kendine dokunuyor ve sonra çiçek açıyor. Sıcaklığının, ihtiyacının kokusunu alabiliyorum ve ben vücudunun derinliklerine daldıkça o da zevkle inliyor. Benimle çiftleşmek için bana biniyor, tam tersi değil. Hem şok oldum hem de büyülendim. Bir drakoni savaşçısı bir dişinin üzerine biner ve onu sahiplenir. Bir dişinin bir erkeği sahiplendiğini hiç duymamıştım ama bu dişi beni sahipleniyor.

Benimle kaldığı sürece benden ne isterse alabilir.

Em-mah'ın güzel yüzünü, inleyip üzerimde aşağı yukarı hareket ederken ve bir ritim tuttururken izlemek büyüleyici. Onu açıklıkla izliyorum, onu neyin memnun ettiğini öğrenmeye kararlıyım. Bu benim eşim. Onun hakkında her şeyi bilmek istiyorum. Açıkça drakoni olmaması benim için önemli değil. O diğerlerinden biri.

-Pislik kovanlarında toplanan ve kokuları kadar tatları da kötü olan kötü kokulu insanlar.

Ama benim Em-mah'ım değil. O yemek için değil. O benim için beslemek ve korumak için.

Amcığı uzunluğumun etrafında sıkılaşıyor ve tıslıyorum, hareketlerini karşılamak için yukarı itiyorum. Bu çok iyi hissettiriyor ve onun için açlık çeken bedenimin uzun süre dayanamayacağını biliyorum. Bu ilk çiftleşme için değil. Onun eğilmesine ihtiyacım var, böylece boğazına sahip olabilirim ve ona bizi bağlayacak ateş öpücüğünü verebilirim. Ruhumu onunla paylaşmalıyım. Ama o bana binmeye devam ettikçe, ikimizi de serbest bırakmaya yaklaştırdıkça endişelenmeye başlıyorum.

Neden bana boğazını vermiyor?

Serbest bırakılmam vücudumda kaynıyor, çalkantılı bir ihtiyaçla dolu, ama onunla savaşıyorum. Onun içine dökülmemek için tüm gücümü harcıyorum. Onu benim olarak sahiplenmemek. Bunu yapamam. Eğer o benim eşim değilse, eğer ateşimi kabul etmediyse, salıverilmem onu içten içe kavuracaktır. Ona dişlerimi göstererek boğazını bana vermesi gerektiğini söylüyorum ama anlamıyor.

Bağlarımı yırtıyorum, esnetiyorum. Amcığı beni sıkıca kavrayıp onu benim olarak sahiplenmemi talep ederken bile hayal kırıklığı beni boğmakla tehdit ediyor. Kokusu her yanıma sarıyor, o kadar yoğun ve lezzetli ki ağzım sulanıyor. Onun sıcaklığını tatmak istiyorum. Her şeyini tatmak istiyorum ama ona sahip çıkmalıyım.

Yapmalıyım.

Yapana kadar dökemem.

Çılgınca dişlerimi tekrar ona geçiriyorum. Serbest kalmaya çok yakınım ama düşüncelerimi ele geçirmekle tehdit eden öldürme dürtüsüyle savaştığım gibi bununla da savaşmalıyım. Em-mah'ın benimle çiftleşmek yerine bana işkence etmek için mi burada olduğunu merak ederek umutsuzluğa kapılıyorum. İnsanların planladığı şey bu mu? Bana eşimi gösterip onu sahiplenmeme izin vermemek mi?

Ama sonra boğazına dokunuyor, gözlerinde bir soru var ve ben sevinçten hırlamak istiyorum. Evet! Boğazına!

Bu düşünceden korkmuş görünüyor ve bu da içimi şiddetli bir koruma, güven verme ihtiyacıyla dolduruyor. Ona asla zarar vermem. Ona sadece ateşimi vermek istiyorum ama o drakoni değil. Belki de bu kokuşmuş olanlar farklı bir şekilde çiftleşiyordur. Dişlerimi ona tekrar geçiriyorum ve boğazımı göstererek onu cesaretlendiriyorum.

Em-mah'ım tereddüt etti ve sonra eğilip bana boğazını verdi.

Benimkini.

Kendimden geçmiş bir hızla dişlerim uzuyor. Onları yumuşak boğazına batırıyorum, ona gerekenden fazla zarar vermemeye dikkat ediyorum. Bana karşı sertleştiğini, ateşimi içine salarken vücudunun gerildiğini hissedebiliyorum. Sahip olduğum her şeyi eşimin boğazına akıtıyorum, onu sahiplendiğim için sevinç ve gururla doluyum. Em-mah benim olacak. Zihinlerimiz birbirine bağlanacak ve kapana kısıldığım bu korkunç yerde bile bana neşe verecek.

Bana karşı titriyor, titriyor ve ben onu rahatlatmak istiyorum. Düşüncelerimi onunkilere dokunduruyorum ama cevap gelmiyor. Henüz yok. Sabırlı olmalıyım. O zamana kadar, yumuşak tenini yırtmamak için ona sessizce hareketsiz kalmasını emrediyorum. Dişlerim onun içinde kilitli kalıyor ve onlar çekilene kadar sonsuz anları bekliyorum. Boğazında açtığım yarayı yalıyor, ona verdiğim zarardan dolayı pişmanlık duyuyorum. Em-mah'ım. Tadı çok tatlı, beklediğimden çok farklı.

Boğazını yalamaya, teninin tadına bakmaya devam etmek istiyorum ama başını kaldırıyor ve boynuna dokunarak benden uzaklaşıyor. Zihnine daha fazla düşünce gönderiyorum ama bana hâlâ kapalı. Sabırsızlıkla kollarımı tekrar bağlarına karşı büküyorum. Beni serbest bırakmasını istiyorum. Ona dokunmak istiyorum.

Her şeyden çok onu yere yatırıp bir drakoninin eşine sahip çıktığı gibi ona sahip çıkmak istiyorum. Şimdi o benim ateşimi aldı ve ben de ona tohumumu verebilirim.

Kalçalarını benimkilere doğru belli belirsiz sallıyor, gözlerinde bir soru var. Hala devam ediyor muyuz? Ona doğru itiyorum, sertçe itiyorum. Onun serbest kalmasını istiyorum. Kendiminkini talep etmeden önce onun boşalmasını görmek istiyorum. Ama sonra amcığı etrafımda sıklaşıyor ve kendine tekrar dokunmaya başlıyor ve duvarlarının sikimi sıkıca kavradığını hissediyorum.

Boğazımdan bir hırıltı kopuyor. Serbest bırakmak istiyorum... ama önce onun gelmesini istiyorum. O gelmeli. O-

"Zohr," diyor usulca, ismim dilinde ve tekrar boğazına dokunuyor, dişlerimi derinlere gömdüğüm ve onu kendim olarak sahiplendiğim yere.

Bu çok fazla. Artık kendimi tutamıyorum. Bir kükremeye, onun yumuşak bedenine boşalıyorum, ona tohumumu veriyorum. Garip pozisyonumuza rağmen, altımda olmamasına rağmen içimden akıyor ve-

Nefes nefese, yukarı bakıyor. Havayı başka bir koku kaplıyor, hâlâ uzakta. Burada bulunan kötü kokulu erkek yakında geri dönecek. O sikimden inerken bile düşüncelerimle onu hırpalıyorum, tohumlarım kalçalarından aşağı dökülüyor.

Gördüğüm manzara karşısında şok oldum. O... o beni reddediyor mu? Bir drakoni erkeği bir dişiye reddettiğinde, onun içine boşalmaz. Çeker ve tohumunun dışının sırtına dökülmesine izin verir. Beni istemediğine mi karar verdi?

Ama ben onu sahiplendim. O benim.

Garip derilerini vücuduna geri fırlattığında boğazımda bir hüsrân kükremesi oluşuyor, sonra sargılarıyla tohumumu tenimden siliyor ve hızla uzaklaşıyor.

Bu nasıl mümkün olabilir? Neden gidiyor?

Neden beni reddetti? Zihnine tekrar dokunuyorum ama hâlâ dokunabileceğim bir şey yok. Konuşabileceğim kimse yok.

"Em-mah!" Kükrüyorum, öfkeyle. Savaş formuna dönme, onu pençelerimin arasına alma ve onunla birlikte uçup gitme dürtüsü çok baskın. Ama göğsümün etrafındaki kafes, boynumdaki boğucu bant gibi dönmemi engelliyor. Ölersem ya da uçamazsam dişime bir faydam olmaz.

Eşimin kokusu kayboluyor ve ben hayal kırıklıklarımı dünyaya haykırıyorum.

EMMA

I

İmkansız gibi görünüyor ama gribe yakalandım.

En azından grip olduğuna eminim. Tek bildiğim.

Ertesi sabah uyandığımda ateşim vardı, sıcacıktım ve dikişlerim daha önce hiç hissetmediğim kadar acıyor ve zonkluyordu. Kahvaltı için kendimi yataktan kaldıramadığımda, yaşlı kadınlardan biri olan Carol beni kontrol ediyor. Kısa bir süre sonra Yaşlı Jerry yanıma gelip elini alnıma koyuyor.

"Yanıyorsun. Enfeksiyon kapmış olabilirsin." Başımı kontrol ediyor ve sonra şaşkınlıkla homurdanıyor. "Yine de iyi görünüyor. Sadece kötü şans da olabilir. Yatakta kal, sanırım. Lanet olası vebaya yakalandıysan herkesi besleyemezsin." Yatağımın yanındaki katlanır sandalyeye oturuyor, çantasını karıştırıyor ve bana uzun süredir kullanılmayan soğuk algınlığı ilaçlarını uzatıyor. "Bunları al ve yardımcı olup olmadıklarına bak."

Başımı salladım ve hapları yuttum, sonra da uyumaya devam ettim.

Kısa bir süre sonra başımın üzerinde asılı duran bir korku hissiyle uyanıyorum. Elimizi yüzümde gezdiriyorum, gözümü kısarak odamın çatlak tavanına bakıyorum ve beni neyin rahatsız ettiğini merak ediyorum. Rüyamda kardeşimi mi gördüm? Soğuk algınlığı ilaçları beni hasta mı etti?

Neredesin?

Bu düşünce kafamın içinde yankılanıyor, gün gibi açık ve ilk içgüdüm halüsinasyon gördüğümü düşünmek oluyor.

Ama kafamın içindeki ses tamamen erkeksi, derin ve öfke dolu. Sadece bir kişi olabilir. *Zohr mu?*

Emma? Neredesin sen? Neden kendini saklıyorsun?

Yatakta dik oturuyorum, şaşıyorum. Bir mide bulantısı dalgası üzerime çöküyor ve inleyerek tekrar uzanıyorum. *Yataktayım. Hastayım.*

Düşünceleri şefkatli ve korumacı bir hal alıyor, ki bunu hissetmek şaşırtıcı. *Ateşlerimi aldığın için mi?*

Ateşin mi? Beni ısırduğında da böyle mi oldu? Bunun işe yaramasına hâlâ şaşıyorum ve biraz da memnunum. Değişiklik olsun diye bir şey gerçekten işe yaradı. Zohr'un benimle konuşmasına daha da çok şaşırdım ve sesi o kadar net ki yanımda duruyor olabilirdi. Odamda yalnızım ama yine de izlendiğime dair garip bir his var içimde. Tuhaf bir şey. Elimi zonklayan alnıma bastırıp her şeyi özümsemeye çalışıyorum.

Evet. Zehrimi aldın. Ateşlerimi aldığında, bu bizi birbirimize bağlar. Artık sonsuza dek birbirimize bağlıyız.

Tanrım, sonsuza kadar, ha? *Harika mı?*

Neden sesin memnun gelmiyor? Benimle çiftleşmek istemedin mi? Bu yüzden mi tohumumu reddettin? Öfke ve hayal kırıklığı, çaresizlikle birlikte düşüncelerini renklendiriyor. Sanki kontrolden çıkmak üzereymiş gibi hissediyor, hem de çabucak.

Reddetti... Tanrım. Hiçbir şeyi reddetmek istememiştim. Ve kafamda patlayan duygulara bakılırsa, bu konuda gerçekten üzgün. Ne olduğunu hatırlamaya çalışıyorum ve sonra utançla neden gittiğimi yanlış yorumladığımı fark ediyorum. *Seni görmek için gizlice girmem gerekti,* diye açıklıyorum. *Birinin geldiğini duydum ve gitmem gerekti. Çok kötü bir anda oldu.*

Aminin zevkle sıkıldığını hissetmedim. Boşaldın mı?

Orospu çocuğu, bu soru kafamın içinde bir ok gibi fırlıyor. Utanç verici, çok sivri bir ok. *İyiydi.*

Hırladığını hissedebiliyorum. Sesi iyi gelmiyor. Buraya gel de seni memnun edeyim. Gel de beni özgür bırak.

Seni özgür bırakmaktan başka bir şey istemezdim, Zohr. Ama yapamam.

Neden? Kokladığım diğer erkekler seni rehin mi tutuyor? Öfke zihnimde patlıyor, anlıklığı ve vahşiliğiyle ürkütücü. Senin için gelmem gerekiyor mu?

Hayır! Bekle! Korkma. Açıklamama izin ver! O

zaman açıkla, kibirli talep geliyor.

Bu buyurgan ses tonu karşısında sırtım kalktı. Öncelikle sakın olman gerekiyor çünkü bağırarak başımı ağrıttıyorsun. Fark ettin mi bilmiyorum ama dikişlerim var.

Kafandaki kanın kokusunu aldım. Acıyor mu? Düşünceleri isteksizce daha sakın ve genel olarak daha az şiddetli, sanki beni yatıştırmaya çalışıyor ama bu yapmak istediği son şey.

Ben alırım. Evet, başım ağrıyor. Aslında çok acıyor. Umarım enfeksiyon kapmamıştır. Tüm başım ağrıyor ve ateşim varmış gibi hissediyorum.

Dostum, diye gönderiyor ve düşünceleri aynı anda hem sahiplenici hem de zevk verici. Neredeyse zihinsel bir sarılmayla sarmalanmak gibi. Buraya gel ki senin için yaralarını yalayayım ve iyileşmelerine yardımcı olayım.

Şu anda sana gelemem. Açıklamama izin ver.

Gözlerinizden yuvanızda yalnız olduğunuzu görüyorum. Bu iyi bir şey. Başka erkeklerin eşime dokunmasını istemem.

Evet, ben de bunu istemiyorum. Kendini beğenmiş tavrı beni eğlendirdi mi yoksa sinirlendirdi mi karar veremiyorum.

Zohr ikisini de gönderiyor gibi.

Bunun için teşekkürler, ben de karşılık veriyorum.

Rica ederim. Onun düşünceleri zihnimde mırıldanıyor. Şimdi gel ve beni serbest bırak.

Her yerim ağrıyor ve hasta olsam da düşünceleri o kadar ikna edici ki yataktan kalkıp yanına gitmek istiyorum. *Yapamam, Zohr. Çok şey oluyor. Ejderha isteyen biri tarafından esir tutuluyorsun. Seni alt etmek için beni kullandı. Bu yüzden yakalandın. Bunu düşünmek bile suçluluk ve ıstırapla içimi sızlatıyor. Çok özür dilerim. Eğer beni görmeseydin-*

Seni kokladım. Rüzgârda kokunu aldığım an, benim olduğumu biliyordum. Seni görüp görmemem önemli değildi. O anda benimdin.

Bu konuda ne hissettiğimden emin değilim. Yani kokladığı herhangi bir piliç iş görür müydü? Yoksa benimle ilgili bir şey mi var? Ayrıca, ne kadar sahiplenici olduğu konusunda biraz endişeliyim. Belki de çiğneyebileceğimden fazlasını ısırılmışımdır. *Pekala, ona söyledim, çünkü başka ne söyleyeceğimi bilmiyorum.*

Ne olursa olsun senin için gelirdim, diyor Zohr bana. Kokun bana ulaştığı anda zihnim açıldı. Sanki bulutlar dağıldı. Zihinsel "ses tonunda" huşu ve şaşkınlık var. Düşüncelerim bir kez daha bana ait.

Tamamen size ait değil, yardım edemem ama burun kıvırıyorum. Onların içinde oturuyorum.

Düşüncelerini memnuniyetle karşılıyorum, diyor bana, kafamın içinde bir sıcaklık akıyor.

Şu anda sahip olduğum her şey senin ve senin bana ait olduğun gibi ben de sana aitim.

Evet, kesinlikle çiğneyebileceğimden fazlasını ısırdım.

Isırmayı mı düşünüyorsun? Benden korkma. Düşünceleri boğucu bir hal alıyor. Isırık sadece bir kez olur. Şu andan itibaren, kokunu eşim olarak damgalamak için sana sadece tohumumu vermem gerekecek.

Dostum. Kelimeyi dilimde test ediyorum. Sasha bundan bahsetti mi? Birlikte olduklarını biliyordum ama ne kadar birlikte olduklarını fark etmemiştim. Yine de Zohr'u kurtarmak için bu gerekiyorsa yapacağım. Bir ejderhanın eşi olmak, Azar ve arkadaşlarına garsonluk yapmaktan daha kötü olamaz.

Azar mı?

Evet, sanırım onun yönünde. Burada işleri yürüten soluk benizli adam. Rüzgarda kokusunu aldığım Salorian o mu?

Sanırım? Salorian nedir?

Zihnim bir anda görüntülerle dolup taşıyor. Narin sandalyelerin üzerine tünemiş, uzun dalgalı saçlı, solgun, zarif adamlar. Diğerlerinin üzerinde oturan adamlar, soğuk, renksiz gözleri aşağıya bakıyor. Yüzlerinde zalimlik var ve giysileri uzun ve dökümlü. Azar'ın alternatif bir dünya versiyonu gibi ve bir anlığına büyüleniyorum. Yine de içime sızan duygular daha az heyecan verici. Zalimlik, kurnazlık ve nefret, hepsi Salorianlar fikrine sarılmış durumda. *Onlar kötü adamlar mı?* Soruyorum.

Çok kötü. Onlar... Zohr'un düşünceleri karıştı. Onlar... Hatırlamıyorum. Sadece kötü olduklarını.

Sorun yok, Zohr. Başım çatlayacak gibi olsa da ona rahatlatıcı düşünceler göndermeye çalışıyorum. Kafatasımın içine aniden başka bir beyin tıklmış gibi hissediyorum ve onun ve benim düşüncelerimi anlamaya çalışırken dünyanın en kötü migrenine yakalanıyorum. Sasha bana böyle şeyler olduğunu söylemişti. Burası yüzünden hafızan parça parça olmuş.

Buradan nefret ediyorum. Düşüncelerinde şiddet var ve hoşnutsuzluğu kafamın içine sızıyor.

Belki... belki geri dönebilirsin o zaman.

Hayır. Sen buradasın.

Benden kaçmakla tehdit eden iniltiyi bastırıyorum. Ama gidersen güvende olursun. Ve savunmasız olursun. Nereye gidersen git, ben de gideceğim.

Buna alışmak biraz zaman alacak. Daha fazla konuşmak istiyorum ama başım ağrıyor, Zohr. Aslında her yerim ağrıyor.

Bu benim zehrim, diyor bana tekrar. Ses tonunda özür yok, sadece durumdan memnunmuş gibi gurur ve zevk var. Sadece kısa bir süre için acı çekeceksin. Eğer onu senden alabilseydim, alırdım.

Onun durumunu düşünüyorum. Zincirler. Çivilerle dolu yelek. Rahatsız görünümlü yaka. Peki ya sen? Sen iyi misin? En azından burada bir yatakta yatıyorum. Zincirlenip esir tutulmuyorum. En azından tutsak olduğumu sanmıyorum. Yine de gidemem. Azar ve adamları

Gitmeme izin ver. Bir anlamda kapana kısıldım, tıpkı Zohr gibi.

Bundan ve bu yerden nefret ediyorum ama seni terk etmeyeceğim. Bana gelemiz misin?

Yapamam. Konuştuğumuzu öğrenirlerse beni öldürürler. Ejderha adamı düşünerek dudağımı ısıırıyorum. Keşke gelip seni kontrol edebilseydim, ama Yaşlı Jerry herkese hasta olduğumu söyledikten sonra odamdan çıkarsam, sorular soracaklar ve benim onlara verecek cevabım yok.

Güvende olana kadar olduğun yerde kal. Senin için gelmemi ister misin? Zihnimde Zohr'un serbest kalışına dair görüntüler beliriyor.

Hayır! Hayır! Kendine zarar verme. Bunu çözeceğiz. Sadece sabırlı olmamız gerekiyor.

Sabır. Bu düşünceyi düşünüyor. Kısıtlama uzun zamandır aşına olmadığım bir şey. Zihninde bir parça ironi var. Çok uzun zamandır sadece içgüdülerimle hareket ettim. Şimdi uyandığım için her şey farklı geliyor.

Farklı davranma, onu uyarıyorum. Bağlantılı olduğumuzu kimse bilmemeli.

Yakında herkes öğrenecek, diyor bana ve o kibirli tadı düşüncelerine geri dönüyor. Salorianlı senin üzerinde kokumu alacak.

Zohr'un duyamayacağını bilsem de yüksek sesle nefes alıyorum. Ne oluyor lan? Ne demek istiyorsun?

Ateşlerimi aldın. Kokun değişip benimkine karışacak.

Bu hiç iyi değil! Umarım parfüm bunu kapatır. Her zamankinden daha yoğun sıkamak için aklıma bir not alıyorum.

Kokunu mu saklıyorsun? Büyülenmiş gibi görünüyor. Buraya gel ve bunun doğru olup olmadığını anlamak için seni koklamama izin ver.

İyi denemeydi. Yataktan çıkmayacağım.

Sesi pişmanlık dolu. Çünkü canın yanıyor. Acı çekmen hoşuma gitmiyor. Kapat gözlerini. Uyu. Eşime bir kez daha bakmak için biraz daha bekleyebilirim.

Dediğini yapıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Hemen gerginliğin bir kısmı azalıyor ve biraz rahatlayabiliyorum.

*Zehrin bir iki gün içinde sisteminizden akıp gideceğine söz veriyor.
Yakında kendini daha iyi hissedeceksin.*

*Yatıştırıcı sesi hoşuma gidiyor ve kendimi gülümserken yakalıyorum. Bunu
tüm bayanlara mı söylüyorsun?*

Daha önce hiç bir dişiyi sahiplenmemiştim. Şimdiye kadar hiç istemedim.

Çok bağlanma. Ben pek ödül sayılmam.

Sen her şeysin.

Ses tonundan gurur duymadan edemiyorum. Sasha ve Dakh'ın arası böyle mi? Ona bu kadar aşık olmasına şaşmamalı. Büyük penis ve mutlak bağlılık?

Eğer durum bu kadar boktan ve zorlama olmasaydı, muhtemelen ben de aşık olurum. Bu haliyle, sadece endişeliyim. Öğrenileceğimizden endişeleniyorum. Zohr'un kendine zarar vereceğinden endişeleniyorum. Milyonlarca başka şeyin ters gideceğinden endişeleniyorum.

Boyd'u düşünüyorum.

Ve Azar'ı.

Ve Zohr'u düşünüyorum.

Her şey karmakarışık. Bir yabancıyla "çiftleştirdim". Kokum değişecek ve Azar bunu öğrenecek. Hâlâ etrafım sarılmış durumda, yani düşmanla çalışıyorum. Zohr'u nasıl kurtaracağıma dair hiçbir fikrim yok. Yine de bir şeyler düşüneceğim. Bulmak zorundayım.

Vazgeçmek benim için hiçbir zaman bir seçenek olmadı.

ZOHR

I

Eşimin büyüleyici düşüncelerini dinlerken her şeyi duyabildiğimi bilmediğini fark ediyorum. Benim için endişeleniyor. Azar denen kişi için endişeleniyor ve ben onun görüntüsünü çekiyorum.

onun dağınık düşüncelerinden alıp kendiminkine kilitliyorum. Eğer onu görürsem, yok edeceğim, kendime söz veriyorum.

Bileklerimi beni tutan zincirlere karşı test ediyorum. Kendi kafamın içinde kaybolmuşken -çıldırılmışken- zincirleri anlamıyordum, sadece uçup gitmemi engelliyorlardı ve beni öfkeliendiriyorlardı. Şimdi ne işe yaradıklarını anlıyorum. Bu Azar beni nasıl zincirleyeceğini biliyordu. Bir drakoni'nin kanatlarının, sivri uçların sırtıma battığı yerde, tabanda savunmasız ve narin olduğunu biliyordu. Boynumdaki tasmayı değiştirmeye çalışırsam boğazımı parçalayacağını biliyor. Beni iki bacaklı halimle esir tutuyor.

Ama ne amaçla?

Eşimin düşüncelerini gözden geçirip ondan bir şeyler öğrenmeye çalışıyorum. Başka bir erkeği düşünüyor. Boyd'u. Kardeşi, şimdi ölü. Onun ölümüne üzüyor ama sadece temsil ettiği şey yüzünden. Onu düşündüğünde çok fazla kızgınlık duyuyor.

Acaba bir kardeşim var mı?

Düşüncelerim boş. Geçmişimi düşünmeye çalışıyorum ama orada hiçbir şey yok. Sanki zihnim buğulanmış gibi ve sisleri ayıramıyorum. Ne kadar zamandır deliydim acaba? Daha yeni yeni kendime gelmeye başlıyorum ve sanki...

Ne gibi? Karşılaştıracak bir şeyim yok.

Hayal kırıklığı içinde homurdanıyorum ve kelepçelere karşı tekrar bükülüyorum. İki bacaklı halimle savunmasız olan derim kanıyor ve metale çarpıp parçalanıyor.

Yakındaki bir insan erkeği bana bir şeyler hırlıyor ama sözlerini anlamıyorum. Sadece Emma'mla konuşuyorum.

Ve düşünceleri rahatsız edici. Benimle çiftleşerek bir hata yapıp yapmadığından endişeleniyor. Şimdiden çok bağlandığımı ve "kendini neyin içine soktuğunu" bilmediğini düşünüyor. Onun verebileceğinden daha fazlasını isteyeceğimden. Yine de benden korkmuyor ve bu iyi bir şey.

Endişeleri aptalca. Yakında sadece onu korumak ve ona bakmak istediğimi anlayacak. Daha önce de ürkek dişilerle uğraştım ve onun şüpheleri olması benim için önemli değil. Benim hiç yok. Onun için doğru eş olduğumu ona göstereceğim.

Özgür olduğumda tabii ki.

Hayal kırıklığıyla hırlayarak zincirlerimi tekrar çekiştiriyorum. Emma'yı görmek istiyorum. Eşime tekrar bakmak, yüz hatlarını içime çekmek, kokusunu derin derin içime çekmek istiyorum. Birlikte geçirdiğimiz kısa zaman yeterli değildi. Daha fazlasına ihtiyacım var.

Yine de sabırlı olmalıyım. Ben kapana kısılmışken onu korkutup benden saklanmasını sağlayamam. Onun benim olduğunu ve onu tehdit eden herkesten koruyacağımı anlamasını sağlamalıyım.

Ama önce bir şekilde kurtulmalıyım. Yaratığa bakıyorum - insana -Yakınlarda. Beni görmezden geliyor ve kokusundan hoşlanmıyorum. Onu burada istemiyorum. Eşimi istiyorum. Zihnine dokunmak için uzanıyorum ama uzandığımda uyuyor ve içindeki yorgunluğu hissedebiliyorum.

Dişlerimi sıkmak zorunda kalsam da bağlarımın içinde rahatlıyorum. Onu bekleyeceğim. O buna değer. Şimdilik uyuması gerekiyor. Bunun yerine, izleyip öğreneceğim ve bu yer hakkında elimden geldiğince bilgi edineceğim. Zihnim artık berrak ve sanki bugün burayı ilk kez görüyormuşum gibi hissediyorum.

Öğrenebileceğim her şeyi öğrenmeliyim.

EMMA

Bir yabancının düşüncelerinize tünemesi gariptir. Hele o yabancı insan değilse daha da garip. Günün çoğunda uyuyorum, ama her uyandığımda Zohr'u düşüncelerimde hissedebiliyorum, onun ince varlığı bir daha asla kendime ait bir anım olmayacağını hatırlatıyor.

Bununla başka bir zaman ilgileneceğim. Başka sorunlarım var. Bir süre sonra kendimi yatağımdan kaldırmayı başarıyorum ve başımı kontrol ediyorum. Enfeksiyon yok. Yara sıkı görünüyor ve düne göre daha az acıyor.

Hastalığın benim yangınlarım yüzünden, başka bir şey değil.

Tamam, dinlediğiniz için teşekkürler, kendi kendime söyleniyorum ama bu düşünceyi ayrı tutmaya çalışıyorum. *Bu ne kadar sürecek?* Ona soruyorum.

Uzun sürmez. Dinlenmeli ve gücünü yeniden kazanmalısın. Sana ihtiyacım var ve şu anda güçlü değilsin.

Düşüncelerindeki basit güven biraz sinir bozucu ama uyumam gerektiği konusunda haklı. Yatağıma dönüyorum ve tekrar uyandığımda şafak söküyor ve Yaşlı Jerry odamda bandajlarımı kontrol ediyor.

"Buraya nasıl girdin lan?" Küflü battaniyelerimi vücuduma daha sıkı sararak ona mırıldanıyorum.

Bir selamlaşmada bile Jerry ve diğerlerinin karşısına ağzımı bozarak çıkmak zorundayım, çünkü bunu bir güç göstergesi olarak görüyorlar.

"Kendimi gösterdim. Kıpırdama."

Kapıma baktım ama kilit kırılmamıştı. Yaşlı Jerry dün çıkarken kilitlemeyi unutmuş olmalı ve ben de fark edemeyecek kadar hastaydım. Bu düşünce hoşuma gitmedi. Herhangi biri içeri girmiş olabilir ve bu adamların hiçbirinin beni soymayacağına güvenmiyorum... ya da daha kötüsü. "Teşekkürler," diye mırıldanmaya zorluyorum kendimi.

Güvensiz misin? Bu düşünce kafamda patlıyor, alarm dolu. *Senin için geleyim mi?*

Bekle, hayır! Sorun yok! Biraz fazla "yüksek sesle" düşünmüş olmalıyım. Her şey yolunda, söz veriyorum. Sadece olduğun yerde kal. İletişim kurduğumuzu bilmelerine izin veremeyiz, yoksa seni tehlikeye atarlar. Sadece sakın ol, tamam mı?

Senin için söylemesi kolay, diyor bana ve düşüncelerinde bile huysuz görünüyor.

Bu garip yerde zincirlenmiş olan sen değilsin.

Bunun üzerine isteksiz bir gülümsemeyi ısırmak zorunda kaldım. Haklısın, bunu söylemek benim için kolay. Ama lütfen, sadece bana güven, tamam mı? Eğer buradan çıkacaksak ne yaptığımı bildiğime güvenmelisin.

Güvendiğim tek kişi sensin, Emma. Ama ne istersen yapacağım.

Teşekkür ederim, Zohr. I-

"Acıyor mu?" Yaşlı Jerry dikkatimi dağıtarak

soruyor. "Ha? Ne?" Odaklanmaya çalışarak ona

göz kırıyorum. "Kaşlarını çatıyorsun. Başın mı

ağrıyor?"

"Hayır, kendimi çok daha iyi hissediyorum," diyorum battaniyemi göğsüme daha sıkı sararak. Yüzde yüz doğru değil ama düne göre çok daha iyi hissediyorum ve yapacak çok işim var. "Eğer sorun olmazsa mutfakta çalışmaya geri dönmek istiyorum."

"Emin misin?" Bana uzun ve sert bir bakış attı. "Hala biraz..." Omuz silkiyor.

"Hâlâ ne gibi görünüyorum?" O sessizleşince soruyorum.

Yaşlı Jerry omuz silkiyor. "Kendinde değil. Dikkatim dağıldı. Eğer bir gün daha uyumak istersen, Azar'a ve diğerlerine vebaya yakalandığını falan söylerim. Doğru fiyata tabii ki. Şu granola barlardan daha var mı?"

"Çantamda iki tane daha var ve söz veriyorum iyiyim," diyorum ona aşırı parlak, sahte bir gülümsemeyle. "İyi bir kahvaltının düzeltmeyeceği bir şey yok."

"O zaman bu ekiple olman çok yazık. İyi bir kahvaltı, adınız Azar değilse buralarda bulabileceğiniz bir şey değil." Kendi şakasına sahte bir kahkaha atıyor.

O kadar komik bulmasam da ben de onunla birlikte gülüyorum.

Seni rahatsız mı ediyor?

Hayır, ama sen öylesin! Düşünebilmem için iki saniye sessiz olur

musun? Sadece iki saniye mi? Fazla düşünme.

Bunun üzerine yüksek sesle homurdanıyorum ve Yaşlı Jerry bana tuhaf bir bakış attığında bacaklarımı yatağın kenarından kaydırıyorum. "Sana şu çubukları getireyim."

EMMA**I**

Mutfakta kurulan derme çatma ızgaranın üzerinde bir krep çevirirken yaşaran gözlerimi siliyorum. Gül parfümümün kokusu bugün son derece güçlü görünüyor ve o kadar kötü ki

Sinüsler. Çok kullandım. Hem de çok. Azar'la karşılaşp bir şeylerden şüphelenmesini göze alamam ve eğer Zohr haklıysa ve kokum farklıysa Azar'ın bunu fark edeceğinden eminim.

Biz mutfakta çalışırken diğer hanımlar bana tuhaf tuhaf bakıyorlar. Carol benden uzak durmak için elinden geleni yapıyor ve ona yemek tabağını uzatıp Azar'a götürmesini istediğimde, mutfaktan ve pis kokumdan uzaklaştığı için rahatlamış görünüyor.

Yine de sorun değil. Bırak koktuğumu düşünsünler. Odaklanmam gereken başka şeyler var. Zohr hala aklımda - dürüst olmak gerekirse aklımdan hiç çıkmayacak mı bilmiyorum - ama sessiz davranıyor ve uyuyup uyumadığını merak ediyorum.

Sadece gözlemliyorum.

Sanırım değil. *Seni buradan çıkarmak için bir plan düşünmeliyiz. Nasıl-*

Carol bir süre sonra geri döner, yüzünde sıkıntılı bir ifade vardır. "Hey, Emma? Azar seni görmek istediğini söyledi."

"Ben mi?" Kelime gıcırta olarak çıkıyor. Bazen Azar'a yemeğini ben getiriyorum, bazen de diğerlerinin getirmesine izin veriyorum. Yine de beni özellikle görmek istemedi ve ben biraz endişeliyim. "Ne istediğini söyledi mi?"

"Hayır." Lavaboya doğru ilerliyor ve sanki benimle göz teması kurması başını belaya sokacakmış gibi bulaşık yıkamaya başlıyor.

Lanet olsun. *Sence biliyor mudur? Zohr'a sordum.*

Arkadaş olduğumuzu mu? Eğer sende kokusunu alamıyorsa, nasıl alacağını bilmiyorum. Zihnimi onunkine bağlayıp-

Hayır, ona hemen söyledim. Sasha, Dakh'ı Azar'dan uzak tutma konusunda çok kararlıydı ve ejderha iletişimi hakkında çok şey bilmesem de, zihinlerini birleştirirlerse bunun kötü bir şey olacağını tahmin ediyorum. Sadece konuş benimle, tamam mı?

Bu bir zevk olacak. Eğer beni serbest bırakamazsan, gel yanıma otur. Yüzünü görmek istiyorum.

İstiyorum ama gidip Azar'ın ne istediğine bakmam lazım.

Sana dokunursa bana söyle, diye ürkütücü bir şekilde sahiplenici bir düşünce geliyor. Sen benimsin ve seni koklamaya bile kalkarsa onu lime lime ederim.

Bunu zaten yapacağını sanıyordum? Kana susamışlık yerine havayı hafif tutmaya çalışarak alay ediyorum.

Yapacağım. Sadece hızlı mı yoksa yavaş mı yapmam gerektiğini merak ediyorum.

Gülüyorum, çünkü nedense onun alaycı yanıtı beni gülümsetiyor. Son zamanlarda gülümseyecek çok az şeyim var gibi görünüyor. Mutfaktan çıkıp yemek odasına yöneldiğimde hâlâ gülümsüyorum. Kapı arkamdan kapandığı anda sanki odanın tüm havası çekilmiş gibi hissediyorum.

Azar tek başına oturuyor. Soğuk, kısıp gözlerle bana doğru bakıyor ve tüylerimin diken diken olduğunu hissediyorum. Bugün güneş gözlüğü yok. Acaba bu kötüye işaret mi? Kokumun taşınması için ondan çok uzaktayım, değil mi? Yüzümde sakın, hiçbir şeye aldırmayan bir ifade var ama içten içe çıldırıyorum.

Senin için geleyim mi? Söyle!

Hayır! Hayır! Bırak ben halledeyim! Ejderha düşüncelerime saldırırken düşünemiyorum. Kafa karıştırıcı ve ilerlerken tökezliyorum.

Zohr'un zihinsel olarak geri çekildiğini hissediyorum ve rahatlama hissini bastırıyorum. Şükürler olsun. Aynı anda sadece tek bir şeye konsantre olabiliyorum ve onun düşüncelerini benimkilerden ayırmak konusunda endişelenemem. "Merhaba Azar," diyorum, aynı anda hem neşeli hem de sert görünmeye çalışarak. "Beni mi çağırdın?"

Kendisinin yanındaki masada çekilmiş koltuğu işaret ediyor. "Otur."

İlerliyorum, saçma bir şekilde sandalyeyi kimin onun için oraya taşıdığını merak ediyorum, çünkü onu kendisi için yapacak bir tip olarak görmüyorum. Geri çekiliyormuşum gibi görünmeden aramıza olabildiğince mesafe koymaya çalışarak sandalyeyi çekiyorum ve sonra yavaşça oturuyorum. Elim kemerime gidiyor ve yanımda bıçak olmadığını çok geç fark ediyorum. Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Eğer sana dokunursa...

Shhh! Düşünmem

lazım!

Azar'a dikkatli bir bakış atıyorum. "Ne oldu?"

Burun delikleri parlıyor ve bir an panikliyorum. "Sen... farklı kokuyorsun." Başını eğip bana bakarken kalbim göğsümde güm güm atıyor. "Ne değişti?"

"Hasta mıydım?" Kekeleyerek söyledim. "Yaşlı Jerry bana bazı ilaçlar verdi ve bu sabah yıkanacak vaktim olmadı, bu yüzden ter kokusunu örtmek için biraz daha parfüm sıktım. Kötü mü?" Bir kolumu kaldırıp çukurlarımdan birini kokluyorum, sonra ona bakıyorum.

Azar'ın dudakları beni ve kaba hareketlerimi görünce kıvrılıyor. "Hasta mısın?"

"Evet, grip. Merak etme, yemeğine hapsirmedi." Aptal olduğumu düşünmesini umarak parlak bir şekilde gülümsüyorum. İnsanlar aptal olduğunu düşündüğünde her şey daha kolay oluyor.

Soluk, soluk ellerini önünde kavuşturuyor, sanki doğru yaptığından emin olmak istiyormuş gibi parmaklarını birbirine geçirmek için zaman harcıyor. İzlemesi tuhaf ama bu onun bir ejderha olduğuna dair şüphelerimi doğruluyor.

Salorian, Zohr geri döndü. Aklımda hiç şüphe yok. Ve o Drakoni değil. Biz aynı değiliz.

Hiddetine şaşırdım. Onun gözünde öteki olmak bir hakaret mi? Emin misin? Onda da senin gibi tuhaf bir renk var ama sen kendininkini daha iyi taşıyorsun.

Düşüncelerinizden rengimi hoş bulduğunuzu anlayabiliyorum. Düşünceleri aynı anda hem kendini beğenmiş hem de boğucu bir hal alıyor. Ve eğer onun Salorian olduğuna inanmıyorsanız, zihnine dokunabilirim, öğrenebilirim-

Hayır, hemen Zohr'u kestim. Bu düşünceyi iptal et.

Zihinsel kıkırdaması sıcak hissettiriyor.

Kıçını dışarı çıkaracağını mı

sanıyordun? Bu senin arkadaşın, kıçını

dışarı itiyor.

O anda gülmemek dünyanın en zor şeyi. Biraz boğuluyorum ve sonra sanki soğuk algnlığını tam olarak atlatamamışım gibi elime öksürüyorum.

"Dünkü yemeklerimden sorumlu olmadığınızı duyduğumda, kardeşiniz gittiğine göre artık gitme zamanının geldiğine mi karar verdiniz diye merak ettim." Soru bana nazik bir tonla yöneltildi ama arkasında çelik var.

"Hoş karşılanmazsam gidebilirim," diyorum çabucak, ama bu düşünce beni rahatsız ediyor. Beni kamptan atarlarsa ve Zohr hala buradaysa-

Seni bulacağım, diye kesin bir cevap geliyor aklımdan.

Nedense bu beni sakinleştiriyor. Azar'a ve verdiği cevaba odaklanabiliyorum.

"Tam tersine. Kalmanı arzu ediyorum. Eğer gitmeye çalışırsan bu beni çok üzer." Bana muhtemelen rahatlatıcı olması gereken ama hiç de öyle olmayan ince bir gülümseme veriyor.

Bunun üstü kapalı bir tehdit olduğuna eminim. "Boyd ve diğerleri beni burada bu kadar iyi karşıladıkları için minnettarım. After'da yalnız bir kadın için çok zor." Ona en aptal kız gülümsememi veriyorum ve yalan söylüyorum. "Gitmeyi planlamıyorum."

Zeki değilmışsınız gibi davranıyorsunuz. Erkekleriniz böyle şeylere inanır mı? Zohr soruyor, düşünceleri aynı anda hem sert hem de şok edici.

Onu görmezden geliyorum. Mecburum, çünkü Azar yine konuşuyor.

"Kalacağınıza sevindim. Ne de olsa benim için yemek hazırlayan kişiyi kaybetmek istemem." Yine o ince, samimiyetsiz gülümseme. "Açıkça anlaştığımızdan emin olmak istedim. Kardeşinizi kaybettiğiniz için üzgünüm ama yerinizin burası olduğunu bildiğinizden emin olmak istedim."

Evet, kesinlikle bir tehdit. "Nerede durduğumu biliyorum."

"Güzel. Benim gözümde senin yerin doldurulamaz." Bunun üzerine biraz donup kalıyorum, ama sonra çatalını eline alıyor ve küçük, ölçülü ısırlıklarla yemeye başlıyor.

Oh. Yemek pişirmekten bahsediyor ve ben de en kötüsünü hayal ederek bir spaz oluyorum. "Teşekkür ederim."

Başını sallıyor, çatalıyla bir parça ıslak meyve kokteyli koparıyor. "Gidebilirsiniz."

Tanrım. Bu boktan, üstünlük taslayan tavrıyla nasıl bir grup takipçi edinebildi? Tabii ki ben de bir aptalım çünkü tamamen kendi çabamla olmasa da onun grubuna dahil olmayı başardım. Yüzümde gergin bir gülümseme ve aptal kardeşime ve daha da kötü olan şansına sessizce lanet okuyarak yemek odasından çıkıp mutfığa geri dönüyorum.

Zohr bana *bundan hoşlanmadığını* söyledi. *Ona güvenmiyorum.*

Ben de, ama seçeneklerim az.

ZOHR

M

Bitmek bilmeyen öfke olmadan düşüncelerim berrak ve bundan memnunum... ama bu, günün uzun görünmesine ve zamanın yavaş geçmesine neden oluyor. Bağlarımı ne kadar çekersem çekeyim, kımıldamıyorlar.

Bedenim rahatsız, zihnim yorgun ve derim yer değiştirme ihtiyacıyla kaşınıyor. Bu, savaş formuna geçmeden iki bacaklı formumda kaldığım en uzun süre ve bu beni hayal kırıklığıyla dolduruyor. Gün ilerledikçe, hayal kırıklığım bir kez daha öfkeye dönüşmeye başlıyor. Karanlığın tekrar düşüncelerime sızdığını hissedebiliyorum ve bunu neredeyse memnuniyetle karşılıyorum.

Neredeyse.

Ama o öfkeyi hatırlıyorum. Hiçbir şey olmadığımı hatırlıyorum, ne bir Drakoni savaşçısı, ne de o puslu havada bir Zohr. Sadece var oldum. Kim olduğumu kaybettim. Buna geri dönmek istemiyorum. Ama bu sonsuz tutsaklık akıl sağlığımı kemiriyor ve bir kez daha dibe batmamın an meselesi olduğundan endişeleniyorum. Sadece yeni eşimin düşüncesi ruhumu sakinleştirmeye yardımcı oluyor. Kasvetli, boş öfkenin arttığını hissediyorum ve zihnini hissederek ona uzanıyorum. Bir şey-herhangi bir şey-beni demirleyecek. Kendim gibi hissetmemi sağlayacak bir şey.

Emma'nın düşünceleri saf güneş ışığı gibi. Düşüncelerinin dokunuşu öfke bulutlarını yakıp yok ediyor ve biraz daha rahat nefes alıyorum. Zihin bağlantısını güçlü hissettirecek kadar yakın, duyguları kafamı dolduruyor. Ama kokusunu alamayacağım kadar uzakta ve ince kontrolüm kırılmakla tehdit ediyor. Hırlayarak zincirlerimi tekrar çekiştiriyorum. *Emma! Sabrım sona eriyor. Neredesin?* Umutsuzca gönderiyorum. Kaydığımı hissediyorum ve deliliğe geri dönmenin bu kadar kolay olması beni endişelendiriyor. *Kontrolümü kaybediyorum.*

Sakin olun! Lütfen. Sana doğru geliyorum, söz veriyorum. Düşünceleri serin bir su dalgası gibi üzerimden geçiyor, ama yeterli değil.

Onu görmeliyim, onu içime çekmeliyim. *Ne kadar çabuk?*

Çok yakında. Seni bulmaya gelmek için iyi bir bahaneye ihtiyacım var ve şu anda bunun üzerinde çalışıyorum.

Etrafta duran yiyecekleri ve diğ er insanları görüyorum. O alıyor

Yiyebileceğim bir şeyler. Aç olduğumu belli belirsiz fark ediyorum. O kadar uzun zamandır içgüdülerimle hareket ediyorum ki böyle bir şey benim için şaşırtıcı. Akıl sağlığımın ne kadarını kaybettim? *Bana kendinden biraz daha bahset*, diyorum ondan. *Zihnimi meşgul et. Tutulduğum, kapana kısıldığım gerçeğini düşünürsem, bu beni vahşileştirir. Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var.*

Peki ya ben? Düşünceleri sakın bir eğlenceyle dolu, sanki konuştuğumuza inanamıyor, sanki dünyanın ona fırlattığı her şeyi görüyor ve onu korkutmasına izin vermiyor. Bu hoşuma gitti. Güçlü bir ruhu var ve korkusuz. Buna hayranım, çünkü kendi öfkemin çok çabuk kabardığını hissediyorum.

Yüzeydeki anılarına ulaşıyorum, yakalayacak bir şeyler arıyorum. Onun hakkında her şeyi bilmek istiyorum ama bir yerden başlamalıyım. Bir düşünce yükseliyor

-Başka bir erkek. Ölü olan. *Kardeşine ne oldu?* Bana anlattıklarını hatırlamaya çalışarak ona soruyorum.

Birkaç gün önce bir ejderha tarafından yenildi. Buraya uçan diğerlerini hatırlıyor musun? Dakh ve Kael ve onların insanlarını?

Düşünüyorum ama isimler bana hiçbir şey ifade etmiyor. Onları tanıyorum da unuttum mu? Yoksa tamamen yabancılar mı? Cevap olmamasından nefret ediyorum. *Hatırlamıyorum. Yakın zamanda mı oldu?*

Evet. Düşünceleri aynı anda hem alaycı hem de üzücü. *Bir kaç gün önce. Seni ziyarete gelmeden hemen önce.* Zihni utangaçlaşıyor ve bana sarıldığı bir görsel aramızda gidip geliyor. Zihni hızla bu görüntüden uzaklaşıyor ve başka bir şeye odaklanıyor. Kardeşine. Aramızda olanları düşünmemeye kararlı.

Bundan hoşlandım mı bilmiyorum. Ona sık sık benim olduğunu hatırlatmayı planlıyorum.

Ama eşimin düşünceleri kardeşine odaklanmış durumda ve içindeki acı giderek büyüyor. *Kardeşim ejderhalara saldırdı ve kaybetti. Yine de bunu hak etmediğini söyleyemem. Boyd iyi bir insan değildi.*

İyi biri değildi, ama Emma şimdi o gittiği için hala acı çekiyor. Kendini sorumlu hissediyor. Üzgün. Hayal kırıklığına uğramış. Bu duyguları iyi bilirim - bu yer zihnimi ve anılarımı çaldığından beri sürekli yoldaşım oldular. En azından o

onun akrabaları var. *Yine de öldüğü için üzülebilirsin.*

Olmamalıydım. Dediğim gibi, berbat biriydi ve değerinden daha fazla soruna neden oldu. Ama evet, hâlâ kötü hissediyorum. Ve garip bir şekilde onu özliyorum. Çocukluğumuzu ve arkadaş olduğumuz zamanları özliyorum, her şey boka sarmadan önceki zamanları.

Düşüncelerini daha fazla kurcalıyorum, düşüncelerinin kenarındaki kızgınlığa odaklanıyorum. Belki de kendi deliliğim yüzünden ona yöneliyorum ama kendime engel olamıyorum. *Şu anda burada olmanın sebebi akraban mı? Neden kapana kısıldın?*

Evet. Saklanıyordum ama adamları bölgeme uğradı ve şimdi Azar'ın bir avuç aptalıyla burada sıkışıp kaldım. Bektan bir durum, ancak ayrılmama izin verilmediği de bana oldukça açık bir şekilde ifade edildi.

Gidip gitmeyeceğinizi neden başkaları kontrol ediyor? Sen de mi zincirlisin? Düşüncelerinde bunu hissetmiyorum ama belki de bir şekilde gözden kaçırmışımdır. Kendi öfkem bir kez daha kıpırdanmaya başlıyor, kırmızı pus zihnimi sarıyor.

Zincirli değil. Sorun yok. Düşünceleri rahatlatıcı, çok rahatlatıcı. Sakin ol, Zohr. Ben buradayım.

Sakin ol. Sakin ol. *Deneyeceğim.*

Belki de bana seni kızdıracak şeyler sormuyorsundur, diye takılıyor, yine düşüncelerinde biraz mizah var. Kalıyorum çünkü böyle erkeklerin nasıl çalıştığını biliyorum. Kimseye güvenmezler. Ortadan kaybolursam, bunun bir nedenle onlardan kaçtığım için olduğunu düşünecekler ve peşime düşecekler. Kalmak zorundayım. Göçebeler böyle düşünür.

Göçebeler mi? Bu düşünce bana yabancı.

Evi olmayanlar. Kötü davranışları yüzünden diğer kalelerden atılmışlar.

Düşünceleri bana insan yuvalarından bahsediyor ve ben de onu anladığımı bildiren bir işaret gönderiyorum. Benim halkım da arkadaşlık için gruplar halinde bir araya gelir. *Sen neden o yuvalardan birinde değilsin?*

Ben mi? Sanırım kale kızlarından değilim.

Ama bundan daha fazlası var. Gerçeği benden saklıyor. *Düşüncelerinin içindeyim, dostum. Bir şeyler sakladığını anlayabiliyorum.*

Onun zihinsel omuz silkişini hissettiğim kadar, hareket ettiğini ve bulunduğum yere yaklaştığını da hissedebiliyorum. Gözlerinden, garip, kare yuvalardan birinin -bir binanın- içinden geçip bir diğerine doğru ilerlediğini görebiliyorum. Bana yaklaşıyor. Burun deliklerimi genişletiyorum ama kokusunu alamıyorum. Henüz alamıyorum.

Orada cevaplanacak çok şey var, biliyorsun. Mesela, ben gerçekten senin arkadaşın mıyım? Önce bunu tartışmamız gerekmiyor mu? Ve neden sırf eşim olduğuna karar verdin diye kafamdaki her şeye erişebileceğini düşünüyorsun? Benim de sırlarım olabilir. Bu zihinsel bağlantımız var çünkü seni kurtarmak için buradayım. Senden ben sorumluyum. Benden daha fazlasını isteme Zohr, çünkü bildiğimden emin değilim.

Sözleri beni kızdırıyor. O benim eşim değil mi? Tabii ki öyle. Benim onu sahiplendiğim gibi o da beni sahiplenmedi mi? Ona tohumumu verdim-

-Ve o bunu reddetti. Beni terk etti ve sanki kim olduğumun özü değilmiş gibi onu bedenimden temizledi. Boğazımda tomurcuklanan hırıltı öfkeyle yükseliyor.

Zohr? Sen iyi misin? Senden çok fazla kana susamış düşünceler alıyorum.

Boğazlarının kesilmesi gereken aptallar tarafından esir tutuluyorum, diyorum ona. Hayır, iyi değilim.

Sanırım bu aptalca bir soruydu. Düşünceleri özür diler gibi. Özür dilerim.

Ve şimdi o incindi. Hayal kırıklığım dayanamayacağım kadar artıyor. Onu görme, kokusunu alma dürtüsü beni içgüdüsel bir ihtiyaçla vuruyor ve boğazımda kısık bir sesle hırlayarak bağlarımın içinde kıvranıyorum. Yakınımdaki erkek insan bana bir şeyler bağılıyor ama onu duymazdan geliyorum. O önemli değil. Varsın gelsin ve beni susturmaya çalışsın, bu haldeyken bile dişlerimle gırtlakını parçalayacağım.

Neredeyse geldim, Emma bana gönderiyor. Lütfen biraz daha sabırlı ol.

Bir şeyin sesini duyuyorum. Bir kapı açılıyor, onun düşüncelerini benim görsel ipuçlarımla birleştirerek fark ediyorum. Onun gördüklerine odaklanabilmek için gözlerimi kapatıyorum, burada kapana kısıldığım için dünyayı onun bakışlarıyla deneyimliyorum. Bir temiz hava dalgası içeri giriyor ve onunla birlikte Emma'nın koku maskeleyici parfümünün yoğun

kokusu da içeri giriyor.

Tadından boğuluyorum.

Üzgünüm, uysalca gönderiyor. Yapılması gerekiyor.

Altında onun kokusunu bulmak için katlanmam gereken bir şeyse, buna katlanacağım. Şimdi bile, hava hareket ettiğinde, Emma'nın gerçek kokusunun ipuçlarını yakalayabiliyorum ve bu beni sevinçle dolduruyor... ve açlıkla. *Gel benimle otur*, diyorum, dibinde bulunduğum garip, solgun çukurun ağzından onu görmek için mücadele ediyorum.

Birazdan orada olurum. Artie'yle konuşup ona ne yaptığımı söyleyeyim.

"Merhaba," diyor Emma parlak bir sesle ve elinde bir ateş püskürtücü tutan ve girişin yanında duran adamla konuşuyor. Bana sık sık sessiz olmam için bağırان adamla. Artie. Benden korkuyor ve çıkardığım sesler silahını -ateş püskürtücüsünü- bu kadar sıkı tutmasının nedeni. Onun düşünceleri aracılığıyla yüzünü ezberliyorum, çünkü onu görürsem ve özgür olursam boğazını parçalayacağım. Çirkin. Büyük burun. Büyük kaşlar. Küçük ağız. Kesinlikle yok edilebilir.

Hatırlayacağım.

Kes şunu, dedi Emma bana. *Dikkatimi dağıtıyorsun.*

Adam -Artie- Emma'mın havuz evinde ne yaptığını bilmek istiyor. Havuz evi...yani ben buradayım. Emma'nın zihnindeki havuz görüntüsü benim çevremle uyuşmuyor. Burada su yok.

Bitkin, Emma bana cevap veriyor. *Şimdi odaklanmama izin ver.* Artie'ye tatlı tatlı gülümsüyor. "Dün hasta olduğumdan beri, biraz boşluğu doldurmaya çalışıyorum ve evdeki birkaç işi daha yapıyorum. Carol bana ejderha besleme görevi verdi."

Bir yanıt homurdanıyor ve Emma'ya Carol'ın her zaman yaptığı gibi benimle işi bittiğinde onun aletini emip emmeyeceğini soruyor.

Arkadaşımın düşüncelerini tiksinti dolduruyor. "Hayır mı? Lanet elini kullan." *Fikrimi değiştirdim, Zohr. Bunu kesinlikle öldürebilirsin.*

Dişlerimi göstererek gülümsüyorum. *Zevkle.*

"Buraya müfredat dışı bir şey yapmak için gelmedim. Azar bana bunu yapmam gerektiğini hiç söylemedi, sadece ona hesap vereceğimi söyledi, başka kimseye değil." Sesini sakın ve sabit tutuyor.

Ölecek olan erkek -Artie- homurdanarak cevap verir ve ona acele etmesini söyler. Nasıl olsa koktuğunu ve buna değmeyeceğini söylüyor ama yalan söylüyor. Havadaki korkusunun kokusunu alabiliyorum. Korkuyor. Emma'mdan mı? Benim kırılgan kadınımdan mı?

Hayır, fark ettim. Azar dedikleri kişiden korkuyor. Salorian. Benden kaçan.

Salorianları hatırlıyorum, ama sadece hayal meyal. Konsantre olduğumda duman tutmaya çalışıyormuşum gibi hissediyorum ve kelimedem ve uzak bir kötülük hissinden başka bir şey hatırlayamadığımda hayal kırıklığı içinde homurdanıyorum. Öfke ve nefret.

O da ölecek, karar verdim. Beni esir tuttuğu ve eşimi tehdit etmeye cüret ettiği için.

Emma'nın yavaşça çukura -havuza- inişini ve öne doğru adım atışını aç ve hevesli gözlerle izliyorum. Parfümünün boğucu, tiksindirici kokusu onun gerçek kokusunu örtemiyor ve havada onun tadını alabiliyorum. Onu içime çekmek, ciğerlerimi eşimin misk kokusuyla doldurmak beni yoğun bir sevinçle dolduruyor. Onun benim olduğunu yeniden teyit etmek için. Şu anda bile damarlarında dolaşan zehrimin kokusunu alabiliyorum ve kokusu onun üzerindeki hak iddiamın damgasını taşıyor.

Hareketleri beni büyülüyor. İleriye doğru hareket ediyor, adımları hafif ve emin, saçları omuzlarına değiyor. Başında kalın beyaz bir bandaj var ve kurumuş kan kokusunu alabiliyorum. Yarasının. Gözlerinin altında halkalar var ve yorgun görünüyor, ama yine de bana çok güzel geliyor. Gözleri karanlık ve hayat dolu, vücudu gergin ve kaslı. Vücudunu örtmek için garip, renkli derilerden çok fazla giyiyor ve keşke bana geldiğinde olduğu gibi çıplak olsaydı.

Ama sonra Artie ve Azar'ı düşünüyorum ve yumruklarım öfkeyle sıkılıyor. Ona bakamadıkları için mutlu olduğuma karar veriyorum.

Emma'nın bakışları bana takılıyor ve gözle görülür bir şekilde irkiliyor, yüzünde acı ifadesi beliriyor. *Oh, Zohr. Her gördüğümde daha kötü görünüyor.* Yanımda diz çöküyor ve kokusu üzerime siniyor. Gözlerimi mutlulukla kapatıyorum, boğazımda yükselmekle tehdit eden zevk hırıltısını ısııyorum. Tenime hafifçe dokunduğunda, manşetimin kenarındaki kırık bir yaranın izini sürdüğünde kaçıyor. *Kendini parçalıyorsun. Ejderhaların zarar göremeyeceğini sanıyordum.*

İki bacaklı halim çok daha savunmasız. İçimde biriken tüm öfke ve hayal kırıklığı onun küçük dokunuşuyla dağılıyor.

"Tsk," diyor yüksek sesle, nefesinin altında. "Seni esir tutuyor olabilirler ama sana davranış şekilleri saçmalık." Küçük yumruklarını sıkıyor. "Beni çok kızdırıyor."

Onun artan öfkesi beni mutlu ediyor. Kendi öfkemi beslediği için mi? Yoksa onun kara gözlerini parlattığı için mi? *Serbest kaldığımızda, bunu kanla ödeyecekler, diye ona güvence veriyorum.*

"Ben buna varım," diye mırıldanıyor Emma. Gömleğinden bir parça alıyor ve etek ucunu yırtarak uzun bir şerit çıkarıyor. İşi bittiğinde, onu nazikçe tenimle bir kolumun manşeti arasına yerleştiriyor. "Umarım bu biraz yardımcı olur. Ama bu kadar çok bükülmeyi bırakmalısın." Sesi fısıltıya dönüşüyor. "Birlikte olduğumuzu fark etmelerini istemeyiz. Belki öfkelenmeye devam et, ama bunun fiziksel değil de sesli olduğundan emin ol. Kendine zarar verdiğini görmekten hoşlanmıyorum."

Parmakları tekrar tenimde geziniyor ve dokunuşunun artık eskisi kadar soğuk olmadığını zevkle fark ediyorum. Kanı benimkiyle eşleşecek kadar ısınmıştı.

Bunu bilmek bile sikimi kaldırıyor. *Başkalarının benim olduğunu bilmesini istemiyorsak bana dokunmayı bırakmalısın.*

Utancıtan kızardığını hissedebiliyorum. Diğerlerinin bildiği düşüncesiyle değil, benim tahrik olduğum düşüncesiyle telaşlandığını fark ediyorum. Bu beni büyülüyor. Cesurca üzerime atlayan ve beni sahiplenen bu dişi, bana bir kez daha dokunma düşüncesiyle utanıyor mu?

"Özür dilerim," diye fısıldıyor, yanaklarının esmer rengiyle uyumlu bir gülümseme.

Benimle çiftleşme düşüncesi seni neden utandırıyor? Ona soruyorum. Bunu ilginç buluyorum.

Omuz silkiyor ve uzaklara bakıyor, bunun beni tahrik ettiğini hatırlamadan önce parmaklarını tekrar kolumda gezdiriyor. *Tam olarak seninle çiftleşme düşüncesi değil. Çiftleşme düşüncesi, nokta. Bu benim için oldukça yeni.*

Daha önce hiç çiftleşmedin mi? Bu düşünce beni bir zevk dalgasıyla dolduruyor. Sana ilk dokunan ben miyim?

Tanrım, bu kadar gururlu konuşma. Biriyle yakınlaşmak için hiç doğru zaman gibi gelmedi. Ve bu çağda güvenmek çok zor. Tekrar söylüyorum, utangaçtır.

Ama bana güvendiniz. Gururum okşandı. Daha da ötesi, memnun oldum. Ona dokunan tek kişi benim ve ona dokunacak tek kişi de ben olacağım. Onun amını tadacak ve zevk çığlıklarını duyacak tek erkek ben olacağım. Bu beni özgür olmak için daha da sabırsızlandırıyor.

"Yine kıvırıyorsun," diye mırıldanıyor. "Kes şunu."

Artie çukurun kenarından arkadaşına bakıyor ve arkadaşımın içinde bir anlık kızgınlığa neden olan bir şey havlıyor.

"Yavaşım çünkü bunu daha önce hiç yapmadım," diye yalan söyleyerek karşılık veriyor. "Bana bir şans ver. Ayrıca, beni neden acele ettirdiğini bilmiyorum, ahmak. İşim bittiğinde hâlâ emilmiyor olacaksın."

Kızgın bir ses çıkarır ve ona küçümseyici bir hareket yapar, sonra tekrar uzaklaşır.

Ben de kızgın bir ses çıkarıyorum. İnsan erkek eşimden iyilik mi istiyor? Dışimden mi? Ona yaklaşmasına izin vermeden önce özgür kalmak için kanatlarımdaki her zarı parçalayacağım.

"Hırlıyorsun," diye fısıldıyor. "Seni beslemem ve sonra buradan gitmem gerek. Plan yapacağız, sen ve ben, söz veriyorum." Emma hızla tepsisindeki kaplardan birini alıyor ve bir kaşıkla karıştırmaya başlıyor. Kokuyu hayal meyal tanıyorum - geldiğimden beri beni besledikleri tatsız çamur.

Açlığımı rağmen midem çalkalanıyor. *Beni beslediğin şey ne?*

Protein tozu karışımları. Özür dilerim. İğrenç olduğunu biliyorum ve muhtemelen son kullanma tarihi çoktan geçtiği için daha da kötü, ama tüm taze etleri diğerleri için saklıyorlar. Gizlice biraz almaya çalıştım ama yakalanabilirdim. Ses tonunda pişmanlık var. Bunu yutabilir misin?

Senin için deneyeceğim. Midem gurulduyor, bana herhangi bir yemeğin hiç yemek olmamasından daha iyi olduğunu hatırlatıyor. Kabı dudaklarıma götürüp ilk çamur tadı ağızıma değecek şekilde eğdiğinde bile kendime bunu hatırlatıyorum. Boğuluyorum, çünkü tadı berbat. Tiksindirici derecede tatlı, kireçli ve yoğun ve boş midemin çalkalanmasına neden oluyor.

Özür dilerim, diyor Emma tekrar, düşünceleri sıkıntıyla dolu. *Çok özür dilerim.*

Tepkim onu üzdü. Ona bir güvence dalgası gönderiyorum ve onun için bu sefalet katlanmaya kararlı bir şekilde bir içki daha alıyorum. O her şeye değer, birkaç ağız dolusu iğrençliğe bile.

Ben içerken bile Emma'nın elinin boynumun altında, yakama doğru hareket ettiğini hissediyorum. Kopçasını buluyor, parmaklarıyla inceliyor ve sonra bulduğu şeyden memnun görünüyor. *Sanırım bir dahaki gelişimde bunu senden çıkarabilirim. Sadece maymuncuklarımı almam gerekiyor. Benim için biraz daha dayanabilir misin?*

Emma'm, ona gönderiyorum, bakışlarım gözlerine kilitleniyor. *Seni sonsuza dek bekleyeceğim. Bunu ne zaman anlayacaksın?*

EMMA

I

yakasının arkasındaki kilidi açabilir.

Bunun farkına varmak beni tuhaf bir neşeyle dolduruyor. Basit bir kilit,

Başka bir şeyim yoksa bir ataçla alabileceğim bir tane. Aklı başında hiç kimse bir ejderhayı serbest bırakmayacağı için yakasına ağır bir şey takma zahmetine girmemişler.

Sanırım bu benim aklımın yerinde olmadığını gösterir. Bu düşünceye kıkırdıyorum. Tek yapmam gereken oraya tekrar girmek ve onunla biraz yalnız kalmak. Bugün yapamam, sanmıyorum. Kimse şüphelenmeden olmaz.

Şüpheli olmaları umurumda değil, dedi Zohr. Seni burada istiyorum. Kokunu yeterince alamadım.

En kısa zamanda tekrar orada olacağım, ona söz veriyorum. Şu anda yemek yapmam gerekiyor.

Yemek boyunca gizlice çıkıp Zohr'u tekrar nasıl ziyaret edeceğimi düşünüyorum. Bu akşam güveç var -çünkü besleyecek bir düzine insan varsa ve fazla et yoksa, çoğu akşam güveç olur. Azar daha çok krep ve şeftali konservesi alıyor, çünkü tatlıya düşkün. Nasıl olduğunu bilirim. Çoğu günümü kurabiye ve şekerleme hayal ederek geçiriyorum. Şu anda çikolata için sol kolumu verirdim. Ya da dondurma. Tanrım, dondurma.

Düşünceleriniz büyüleyici. Yemek size böyle bir zevk verebilir mi? Zohr'un zihni benimkine dokunuyor, düşünceleri aynı anda hem merak uyandırıyor hem de tahrik ediyor.

Sadece onları çok özlediğim için, ona itiraf ediyorum. Azar'ın grubuna takılmadan önce büyük bir mağazada yaşıyordum ve sanırım kurabiye reyonundaki hemen hemen her şeyi yedim. Ona mağazanın ve kendim için yarattığım, evim dediğim küçük yuvanın zihnimdeki görüntülerini gönderiyorum. O mağazayı özlüyorum. Orada güvendedim ve iyi besleniyordum. Orada kimse beni rahatsız etmezdi... ta ki Sasha ve Dakh ortaya çıkana kadar. Bunun için onlara kızmadım, çünkü keşfedilmemin an meselesi olduğunu biliyordum. Hiçbir iyi saklanma yeri sonsuza dek sürmez.

Yine de özlemediğim anlamına gelmiyor. Ya da kurabiyelerimi.

Buradan kurtulduğumuzda seni daha fazla bulacağız, Zohr söz veriyor. Onları senin için avlayacağım.

Güvecin içine pörsümüş, lastik gibi bir patates doğrarken bile kendi kendime kıkırdıyorum.

Kurabiye avlamak mı? Pek hızlı koşmuyorlar.

Zihninizdeki imgeye göre, hiç koşmuyorlar. Sesi ekşi geliyor. Ben bile o kadar aptal değilim, Emma.

Kendi kendime kıs kıs gülüyorum.

Carol bana garip bir bakış atıp küp küp doğranmış havuçları uzatıyor. "Başın nasıl?"

"İyi," diyorum ona. "Neden?"

Omuz silkiyor. "O zamandan beri garip davranıyorsun, hepsi bu. Söylediğinden daha fazla darbe alıp almadığını merak ettim."

"Hayır," diyorum neşeyle ve gözlerini yine bana diyor. Sanırım fazla dostça davranıyorum. Fazla güler yüzlü. Göçebe kampında kimse mutlu değildir. Gülümsememi sırtmaya çeviriyorum. "Ama Artie bugün ejderha besleme görevinde seni özledi."

Gözlerini deviriyor ve kır saçlarının bir kısmını yüzünden uzaklaştırıyor. "Sana küçük solucanını yalatmaya mı çalışıyor? Ona iyi malla ödeme yapmadığı sürece ilgilenmediğini söyle."

Ew. Hiç ilgilenmiyorum. "Onu senin için saklamasına izin vereceğim."

Carol başını sallıyor ve sarkan göğsüne bir dolgunluk veriyor, sonra havuçları güvece ekliyor. "Bana uyar. Eğer bir daha sana yaklaşırsa, ona gerçek malları verebilecek tek kişinin ben olduğumu söyle." Bir parmağını kıvrıp bana doğru sallıyor, sonra da kıkırdıyor. Boş bakışlarım karşısında daha da yüksek sesle kahkaha atıyor. "Prostat gıdıklaması, kızım. Bir erkeğe istediğini böyle yaptırırsın. Ona sakso çekerken parmağını kıçına sokarsın ve o da senin istediğin her şeyi yapar."

Aman Tanrım. "Teşekkürler," diye boğuk bir ses çıkardım.

Bunu yapmayacaksın, Zohr bana şiddetle gönderiyor.

Kahretsin, hayır değilim! Artie'nin kışına sokmak istediğim tek şey bir silahın ucu. Ürperiyorum.

Biz yemeği hazırlarken Carol kendi kendine kıkırdamaya devam ediyor ama ben biraz rahatsız oluyorum. Her zamankinden farklı davrandığımı mı düşünüyor? Çok iyi bir gözlemci değil ve bu konuda yorum yapan tek kişi de o değil. Göze batmamalıyım.

Ama Zohr'u da terk edemem.

Eğer güvenli değilse... diye uyarıyor.

Biliyorum. Dikkatli olacağım. Sadece sana elimden geldiğince yardım etmek istiyorum. Onu rahatsız zincirleri içinde, kapana kısılmış ve çaresiz bir halde düşünüyorum ve bu içimi parçalıyor.

Onları o kadar da önemsemiyorum. Benim için önemli olan seni görmek istemem. Bu içimde bir arzu gibi. Düşünceleri ihtiyaçla boğuklaşıyor ve diğer iki kadınla birlikte sıcak, dumanlı küçük mutfakta olmama rağmen vücudumun tepki verdiğini hissediyorum. Zohr bana, *sana dokunmam gerektiğini* söylüyor.

Yakında, ona söz veriyorum.

Yine de o gece yatağımdan kalktım ve kot pantolonumu giydim. Çantamdaki gizli cepten maymuncuklarımı çıkarıp cebime sokuyorum. Jack bunları yapmama yardım etmişti ve düşündüğümden çok daha fazla işime yaradılar. Çok fazla ses çıkaracağı için ayakkabı giymeyi atlıyorum ve otelin merdiven boşluğundan parmak uçlarımla aşağı iniyorum. En alt kata ulaşıyorum ve havuz alanına doğru sürünüyorum. Buraya kadar her şey yolunda.

Dehşete düştüm, nöbetçi yine Kurt'tü. Zohr'la seks yapmak için içeri girdiğimde nöbetçi olanla aynı kişi. Lanet olsun. "Hey, Azar seni aradı" numaramı onun üzerinde tekrar kullanamam. Aptal ama o kadar da aptal değil.

Bu gece seni görmemin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, diyorum Zohr'a odama çekilirken. Kesinlikle yakalanacağım ve ikimiz de mahvolacağız. Geri çekilip yeni bir taktik düşünmeliyim.

Odamın kapısını arkamdan kilitlerken ejderha adamın hayal kırıklığını zihnimde hissedebiliyorum. *Anlıyorum.*

Hayır, değilsin, diye takılıyorum, ruh halini hafifletmeye çalışıyorum.

Bunu anlıyorum. Hoşuma gitmiyor ama anlıyorum. Düşünceleri teslimiyetle ağırlaştırıyor. Konuş benimle o zaman. Eğer yanıma gelemiyorsan bana eşlik et.

Yapacağım, ona söz veriyorum. Bu sadece geçici bir durum. Maymuncuklarım var ve o tasmayı senden çıkarabileceğimi biliyorum. Muhtemelen diğer kelepçeleri de çıkarabiliriz, yeterli zaman verilirse. Yeleğini kontrol edip ne tür bağlantıları olduğuna bakmam gerekecek. İşin sırrı, diğerleri dikkat etmezken o şeyleri senden çıkarmak olacak. Azar arkadaşım Sasha'nın yemeğine ilaç kattı. Acaba ben de aynı şeyden bulup kampı bayıltabilir miyim? Bu işe yarar. Bu düşünce beni hem heyecanlandırıyor hem de korkutuyor. Eğer beni yakalarlarsa, ölürüm.

Yine de Zohr'la kaçarsam ve beni yakalarlarsa zaten ölürüm. Yürüyen ölü kadın, nasıl bakarsam bakayım. Bir ejderhayı kurtarmaya da çalışabilirim.

Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim, bana söz veriyor. Sen benim korumamsın.

Kilitli olduğunu düşünürsek bu biraz zor. Kot pantolonumu çıkarıyorum, maymuncuklarımı yeniden saklıyorum ve sonra yatağa geri sürünüyorum.

Esaretimin en kötü yanı da bu - ben zapt edilirken eşimin güvende olmadığını bilmek.

İyi tarafından bak, diyorum yastığımı kabartırken ona. *En azından bundan bir eşin var.*

Düşünceleri uzun bir süre sessiz kalır. *Sen... olaylara eşsiz bir bakış açısıyla bakıyorsun, Emma'm. Bunu düşünmemiştim ama haklısın. Kızgınlığıma biraz yardımcı oluyor.*

Odamın karanlığına gülümsüyorum. *Hizmet edebildiğime sevindim. Uzun zaman önce öğrendim ki kötü şeylerin üzerinde durursanız, bu sizi aşağı çeker. Olumlu şeylere odaklanın ve kontrol edebildiklerinizi kontrol edin.*

Şu anda kontrolümdeki tek şey zihin bağlantımız. Onun hayal kırıklığı benim düşüncelerime sızıyor.

O zaman odaklan, dedim ona neşeyle. Bana odaklan.

Sen zaten benim dünyamsın. Sana nasıl daha fazla odaklanabilirim?

Beni duymaması için yüksek sesle "Dene," diye mırıldanıyorum.

Zihnimde önce şaşkınlık, sonra da kahkaha çiçekleri açıyor. *Bana kızgın mısın? Denemediğim için mi?* Sesi eğlenmiş gibi geliyor.

Ben mi? Yakalandığım için utanıyorum. *Bunu nasıl duydun?*

Sözlerini duyabiliyorum. Gördüğünüzü görebiliyorum, hissettiğinizi hissedebiliyorum. Zihinlerimiz birbirine bağlı. Bu ruhların paylaşımıdır. Benim gözlerimle görmüyor musun?

Öyle mi? Gözlerimi kapatıyorum ve zihinsel olarak gözlerimi kısımaya çalışıyorum, ancak elde ettiğim tek şey görüntülerin dağılması ve bunlar gerçek görüntülerden çok düşünceler gibi geliyor. "Öyle olduğumdan emin değilim."

Belki bir insanla olan bağı o kadar güçlü değildir. Sesi sıkıntılı geliyor. Ya da belki de tohumumu reddettiğin için-

Yüksek sesle nefes alıyorum. "Saçmalık! Ben hiçbir şeyi reddetmedim. Sana acelem olduğunu söyledim!"

Bir drakoni için en büyük hakaret kendi tohumunu reddetmektir.

Bu bir reddetme değildi! Neredeyse ona bir dahaki sefere içime girebileceğini söyleyecektim ama sonra kendimi durdurdum çünkü bir dahaki sefer olacağını bilmiyordum.

Oh, olacak. Düşünceleri boğucu bir mırıltı. Sen benim eşimsin. Senin her parçanı sahiplenmeye niyetliyim. Bir dahaki sefere, çiftleşirken üstüme çıkmayacaksın. Üstte olan ben olacağım ve sana düzgünce bineceğim.

Onun bu küstahlığına ve paylaşmak istemediğim düşüncelerimi çalmasına öfkelenmem ya da sinirlenmem gerekirken, sözlerinden biraz tahrik oluyorum. Altın sarısı vücudunu benimkinin üzerinde, göğsünü sırtıma bastırmış bir şekilde, üzerimi örtüp beni arkadan sikerken hayal ediyorum.

Aramızdaki zihin bağlantısının bu kadar samimi olabileceğini hiç düşünmemiştim. Sasha bunun çiftleşme yoluyla bir bağlantı olduğunu söylemişti ama ben hiç düşünmemiştim...

Vay be. Belli ki bunu enine boyuna düşünmemiştim. Dudağımı ısırıyorum, nefesim hızlı geliyor ve vücudumda bir kızarma hissediyorum. *Zohr, biz yabancıyız. Seninle tekrar seks yapmayı düşünmeden önce seni daha iyi tanımam gerek.*

Yalanlar. Düşüncelerinden sana gönderdiğim görüntülerden hoşlandığını anlayabiliyorum. Ses tonu seksi, yalvaran, sanki beni sadece kelimelerle baştan çıkaracakmış gibi. *Vücuduna dokunamasam da en azından zihnine dokunabilirim, değil mi?*

Ona hayır demeliyim, ama bu çok küçük bir şey gibi görünüyor. Ve biz zaten bağlıyız, değil mi? Doğru. Bu yüzden önemli olmamalı.

Tıpkı elimin kalçalarımın arasına girip külotumun altından kaymasının önemli olmaması gerektiği gibi.

Kendine mi dokunuyorsun? Zihnime nüfuz eden hırıltı çok lezzetli. Zihinsel bağımızdan bu kadar hoşlanmadığın için mi?

"Oh, touché." Sanırım buna ben girdim. *Kendime dokunmuyorum*, yalan söylüyorum. Alaycı bir şekilde homurdandığını hissedebiliyorum.

Bu noktada ona cevap vermek neredeyse bir meydan okuma ya da cesaret gibi geliyor. Aramızda bir tür flört oyunu gibi. Kıvrımlarımın arasına bir parmak sokuyorum ve ıslak olduğumu görünce şaşırmıyorum. Gerçekten ıslak. Nasıl ıslanmayayım? Benimle seks hakkında yüzleşiyor ve ben kaçamıyorum. Küçük bir parçam dehşete düşüyor ama daha büyük bir parçam köşeye sıkıştırılmış olmaktan ve arzularımı kabul etmeye zorlanmaktan tahrik oluyor.

Bana gönderdiği görüntüleri seviyorum. Sahiplenici tavrını seviyorum.

Ve aramızda daha fazlası olabileceği düşüncesi beni büyülüyor. Güvenli değil, ama belki de cazibenin bir parçası da budur. Belki de her şeyden çok onun vahşiliğine çekiliyorum.

Benim olma düşüncesi hoşuna gidiyor, diye geri gönderiyor.

"Ben kendimim," diye fısıldıyorum ama kafamda hâlâ onun beni saran altın sarısı bedenini hayal ediyorum. Teninin ne kadar sıcak hissettireceğini

düşünüyorum.

ve onu öpmenin nasıl bir şey olacağını merak ediyorum.

Öpücük mü?

Öpüşmenin ne olduğunu bilmiyor musun? Kendimi aptal gibi hissediyorum, çünkü onu görmeye gittiğimde tabii ki öpüşmedik. Acelem vardı. Belki de onu öpmeliydim. Ağızların buluştuğu, dillerin birbirine dolaştığı zihinsel bir görüntü gönderiyorum ve bunun nasıl bir şey olacağı düşüncesiyle daha da tahrik oluyorum.

Çok öpüştün mü? Bana soruyor.

Hiç, itiraf ediyorum. Kaleden ayrıldığımızda çok küçüktüm ve sonra her şeyden çok bir baba gibi olan Jack'le kaldım. Ondan sonra yalnızdım ve kimseyle vakit geçirmedim. After'da yalnız olan biri çok fazla oyun oynamaz.

Ama onları filmlerde gördüğümü ve kitaplarda okuduğumu hatırlıyorum. O zamandan beri başka öpücükler de gördüm ama onlar benim hatırladığım gibi öpücükler değildi. Benim zihnimde öpücükler yumuşak, nazık, sevgi ve şefkat dolu şeylerdir. Göçebelerin Carol'a verdiğini gördüğüm, her şeyden çok bir ceza gibi görünen öpücükler ya da Tulsa Kalesi'ndeki fahişelerin parası olan herkese verdiği öpücükler gibi değiller.

Öpücükler özel olmalı.

Tohumum gibi.

Kıkırdıyorum, çünkü bana hiç de benzer görünmüyorlar. *Tabii, öyle olsun.*

Zohr bana, *seni doğru şekilde öpeceğimi* söyledi. *Nasıl istersen. Ağzımı üzerinde istediğin sıklıkta.* Ve bana başka bir seksi görsel gönderiyor. Bu kez üstümde, kalçalarımın arasından pompalıyor ve ben bu manzara karşısında yüksek sesle inliyorum. Vücutlarımızın hareketini hayranlıkla izliyorum ve zihinsel Zohr, zihinsel Emma'nın saçlarından tutup onu öpebilmek için kendine doğru çektiğinde? Bir parmağımı içimin derinliklerine bastırıyorum, ağrıyor. Artık Zohr'la seks yaptığım için, içimde bir şekilde farklı hissediyorum. Sanki bir parçam eksikmiş gibi, uyarılmanın verdiği bir boşluk. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim.

Vücudun benimkini özlüyor.

Sanırım o haklı. Farkına vardığımda nefesim kesiliyor ve parmaklarımı klitorisime doğru kaydırıp okşuyorum. Bunu hissedebildiğini biliyorum, tıpkı düşündüğüm her şeyi hissedebildiği gibi. Onun da uyarıldığını, beni düşündükçe aletin tatmin edici olmayan ağrısını, hayal kırıklığını hissedebiliyorum.

Beni kapana kısılmış olarak düşünme, diye gönderiyor, düşünceleri arzuyla ağırlaşarak. Beni seninle düşün. Ağzım seninkinde. Seni her yerde tadabilirim.

Ve beni dört ayak üzerinde, yüzü kalçalarımın arasında, beni tadarken gösteren bir görüntü gönderdi-

Küçük bir salıverme içimde dalgalanırken usulca haykırıyorum. Kalçalarım birbirine sıkıca kenetleniyor ve elimi geri çekiyorum çünkü bu çok fazla. Orgazm çok hızlı oluyor ve bu ateşle oynamak gibi bir şey. Sadece ısınacak kadar yaklaşıyorum, yanacak kadar değil.

İşte burada yanılıyorsun dostum. Zohr'un boğucu düşünceleri benim kaotik düşüncelerimi örtüyor. Ateşin seni tüketmesine izin vermelisin. Bir kez daha bir araya geldiğimizde sana nasıl olacağını göstereceğim.

Bu düşünce karşısında biraz endişelensem mi yoksa büyülensem mi karar veremiyorum.

EMMA

"A Zar seninle konuşmak istiyor," diyor Trina ertesi sabah mutfığa giderken. Kahvaltı vakti geldi, yani biz mutfakta köle gibi çalışırken Azar yemek odasında tek başına yemek yiyebilecek. Mutfakta. Carol'a bulaşıkları yıkamasında yardım etmek için lavaboya doğru yürüdü. Bana sırtıttı. "Patronun gözdesi olmak zor olmalı."

Boğazımdaki düğümü yutuyorum, endişeleniyorum. "Ben onun favorisi değilim."

Homurdanıyor. "Hadi ama. Biz dünkü çocuk değiliz. Herkes biliyor ki" -ve gülümsemesini saklamaya çalışan Carol'a başıyla işaret ediyor- "o senin üzerinde hak iddia ediyor. Başka kimsenin sana dokunmasına izin vermiyor. Diğerlerine senin yasak bölge olduğunu söyledi. Bu da gözünün sende olduğu anlamına geliyor." Sanki bir sırrı paylaşıyormuşuz gibi bana göz kırpmıyor. "Sadece onu mutlu ettiğinden emin ol, ne demek istediğimi anlıyorsan. Fort Vegas'ta liderin kişisel arkadaşıydım ve daha yeni ve daha büyük göğüslü bir şey bulduğunda beni gönderdi."

Bu düşünce beni dehşete düşürdü. "Azar'la yatmıyorum," diye tekrar itiraz ediyorum ama diğerlerinin bana inanmadığı açık. Bu yüzden mi buradaki erkekler beni yakalamaktan kaçınıyor? Yarı yaşlarında olmama rağmen neden Carol ve Trina'ya yaptıkları gibi bana asılmıyorlar? Boyd'un onlara bir şey söylediğini sanıyordum. Ama Boyd öldü ve...

Ve ne düşüneceğimi bilmiyorum.

Gömleğimi gizlice kokluyorum ama parfüm ağır ve yoğun. Güzel. Ne olur ne olmaz diye yukarı çıkıp kendime tekrar sıkacak vaktim olmasını isterdim ama Trina bana beklenti dolu bir bakış atıyor, bu da bana Azar'ın beni beklediğini söylüyor. Kahretsin.

Zohr'un kafamın içinde bu konuda yorum yapmamış olmasına şaşıyorum. Zihinsel olarak ona ulaşmaya çalışıyorum ama hiçbir şey elde edemiyorum. Muhtemelen uyuyor. Belki de bu iyi bir şeydir. Azar'la uğraşırken dikkatimi dağıtacak şeylere ihtiyacım yok. Cesaretimi toplayıp çift kapıdan geçerek otelin yemek salonuna giriyorum. En iyisi bu işi bitirmek.

Azar tek başına oturuyor, beyaz masa örtüsü odanın uzak ucunda bir küme halinde dizilmiş diğer masalarla tam bir tezat oluşturuyor. Pencereleer güneş ışığını içeri almak için açık ve ışığın solgun saçlarına ve tenine vuruş şekli neredeyse melek gibi görünüyor. Yavaşça karşıındaki derginin bir sayfasını çeviriyor ve sabah meyve kokteylini koparıyor. "Görüyorum ki buradasın. Bugün hasta değil misin?"

"Ben mi? Hayır. Ben iyiyim."

Yavaşça başka bir sayfayı çeviriyor, çiğniyor ve dergi sayfalarında pikniğe benzeyen bir şey görüyorum. *Better Homes and Gardens* mı okuyor? After'da artık kitap ve dergi üretilmediği için kitap ve dergiler çok pahalı ve kendimi can sıkıntısından ve yeni okuma materyallerinin eksikliğinden bazı garip şeyler okurken yakaladım, ama Azar ev tipi gibi görünmüyor. Sayfayı dikkatle inceliyor, sonra yutkunuyor ve bana bakıyor.

Solgun gözleri beni ürpertiyor. Bugün yine güneş gözlüğü yok. Gerçekte ne olduğunu görmemize izin verme konusunda daha mı rahat? Yoksa artık umurunda değil mi?

"İç çamaşırlarına bir kez daha ihtiyacım var," diyor Azar ve sakince bir sonraki sayfaya geçiyor. "Bu gece uygun şekilde yıkanacaksın ve parfüm kullanmayacaksın. Sabah iç çamaşırlarını teslim ettikten sonra tekrar sürebilirsin."

"Başka bir külot mu istiyorsun?" Anlamsızca ona bakıyorum. "Neden?"

Onu sorgulamama şaşırmış görünüyor, çatalını bırakıyor ve bakışlarını dergisinden kaldırıp bana diyor. Gözleri delici ve kendime rağmen korkmuş hissediyorum. Hiçbir şey söylememeliydim. Ama sonra beni şaşırtarak konuştu. "Neden, başka bir ejderha elde etmek için tabii ki. Geçen seferki yöntemimiz çok başarılıydı, tekrar kullanmak istiyorum."

"Oh." Başka ne diyeceğimi bilemiyorum. "Tamam."

Dergisini okumaya devam eder. "Gidebilirsin."

Dönüp mutfığa koşuyorum, Carol ve Trina telaşlı bakışlarına kıs kıs gülüyorlar. Keşke bilselerdi.

Başka bir ejderha mı? Bu fikir başlı başına korkunç, berbat bir fikir... ama Azar sırrımı bilmiyor. Artık Zohr'la çiftleştigiime ve onun ısırıklarını -onun deyimiyle ateşlerini- aldığıma göre kokum değişti. Bir çift külotumu daha uçurmanın işe yarayacağını sanmıyorum.

Kokumun değiştiğini fark ettiğinde ne yapacağını bilmiyorum. Bu gerçekten kötü olabilir.

ZOHR

Endiŕe beni uykumdan uyandırıyor. ılgınca dūŕüncelerin bana değil, eŕime ait olduğunu anlamam bir anımı alıyor. Emma üzgün ve dūŕünceleri telaŕlı, bir fikirden diğerine sıçrıyor.

Ne oldu? Tekrar özgür olmayı dileyerek ona soruyorum. Zincirler beni her zamanki gibi zorluyor ve onun paniği karŕısında iki kat daha sinir bozucu oluyor. Konuŕ benimle. Sorunun ne olduğunu söyle.

Zohr? Bir sorunumuz var. Zihni benimkine dokunduğunda dūŕünceleri biraz sakinleŕiyor ve en azından onu biraz olsun rahatlatabildiğimi fark etmek bana zevk veriyor. Azar'ın adamlarının seni nasıl yakalayıp buraya getirdiğini biliyor musun?

Kokunu takip ettim.

Evet, Azar yine aynı ŕeyi yapmak istiyor. Paniği bir kez daha yükseliyor. Ama kokumun artık farklı olduğunu söylemiŕtin, değil mi? Peki bu nasıl bir faktör olacak?

Ona güvence gönderiyorum. Hiçbir ejderha senin için gelmeyecek. Kokun onlara bana bağlı olduğunu söylüyor. Bu görmezden gelinecek. Hiçbir drakoni bir baŕkasının eŕine dokunmaz.

Bu kötü, diye geri gönderiyor, endiŕeli. Bu gerçekten kötü. Azar bir ŕeylerin ters gittiğini anlayacak ve sonra birlikte olduğumuzu öğrenip seni kullanmaya çalıŕacak.

Bah. Bağımızı koparmak için hiçbir ŕey yapamaz.

Hayır, anlamıyorsun, diyor Emma, dūŕünceleri endiŕe dolu. Seni hizaya sokmak için beni tehdit edecek. Seni kontrol etmek için beni kullanabildięi sürece yaŕamam ya da ölmem umurunda deęil.

Sözleri beni tedirgin ediyor ve aklıma silik anılar getiriyor. Bunu hatırlıyorum. Salorianların zalimliğini hatırlıyorum. Parçalanan aileleri, yok edilen yuvaları çünkü bir savaŕcının itaat etmesini sağlamanın en iyi yolu buydu. Bu Salorian bana ulaŕmak istediği için Emma'nın zarar göreçeği dūŕüncesi içimi titretiyor. Seni incitmesine izin verme, diyorum ona. Onunla konuŕacaęım-

Hayır! Emma'nın düşünceleri şiddetli ve ani. Çok şey bilmiyor olabilirim ama Sasha'nın ejderhasının Azar'la zihninde konuşmasına izin vermemeye kararlı olduğunu biliyorum. Onu ele geçireceğini ya da kontrol edeceğini falan söyledi. Bunun sana olmasına izin veremeyiz. Onların bilmesi gerektiği kadarıyla, sen hâlâ delisin ve kontrol edilemezsin.

Sana zarar vermesine izin vermeyeceğim, diye şiddetle cevap veriyorum.

Ben de bana zarar vermesine izin vermeyeceğim, diye karşılık veriyor. Bu gece buradan çıkıyoruz. Maymuncuklarımı alacağım ve seni özgürlüğüne kavuşturacağız.

Bundan hoşlanmıyorum. Kendini tehlikeye atacağı düşüncesinden nefret ediyorum ama ben kapana kısıldığım sürece başka seçeneğimiz var mı? Beni serbest bırakmalı. Ondan sonra... beni eşimden ayıramaz.

Ona güvenmeliyim. Biraz daha sabırlı olmalıyım.

EMMA

Nün çok çabuk geliyor ve hava karardığında hâlâ pek bir planım yok. Bütün gün -gizlice- Azar'ın buralarda bir yerde olduğunu bildiğim uyku ilaçlarını arıyorum.

Carol, Sasha tutsakken yemeğinin içine koymuştu, yani işe yaradıklarını biliyorum. Ama belli etmeden onları bulamıyorum ve sonunda bu plandan vazgeçiyorum. O zaman başka bir yol düşünmem gerekecek.

Nöbetçinin kim olduğuna bağlı olarak, bu birkaç farklı şekilde olabilir. Eğer Kurt'ten başkasıysa, yalan söyleyip o kişiyi boşa kürek çekmeye gönderebilirim. Eğer Kurt'se, bunu ben hallederim. Birini öldürme fikrinden hoşlanmıyorum ama mecbur kalırsam.

Sanırım o köprüyü oraya vardığımda geçeceğim.

Akşam yemeği mürettebata servis edildikten sonra, baş ağrımı gerekçe göstererek odama çekiliyorum. Yalan değil; bu işi nasıl başaracağımıza dair endişeden başım çatlıyor. Hayır, fark ettim. "Biz" diye bir şey yok. Bunu yapacak kişi ben olmalıyım. Kimse yardım edemez ve göçebelerin hiçbirinin bana ihanet etmeyeceğine güvenmiyorum.

Yarını görecektik kadar yaşarsam, her şeyi başarılı sayacağım. Eğer göremezsem... Bunu düşünmeyeceğim.

Üzerimde taşıyabileceklerimi ve geride bırakmam gerekenleri belirlemek için eşyalarımı karıştırıyorum. Maymuncuklarım ve bir çift kelepçem benimle geliyor ama şingirdamasınlar diye onları bir parça kumaşa sıkıca sarıyorum. Anne babamın ve ailemin eski fotoğraflarının olduğu eski bir cüzdanım var. O da yanımda. En ağır botlarımı giyiyorum ve içlerine bıçakları, biraz para ve son kalan granola barları saklıyorum. Çoğu kale artık para kabul etmiyor, ama asla bilemezsiniz. En sevdiğim gömleğimi giyiyorum, yedek olarak başka bir gömlekle katlıyorum ve kot pantolonuma çivili bir kemer ekliyorum, çünkü bir tutamda silah olarak ikiye katlanabilir. Bir rulo koli bandı ağır bir bilezik gibi koluma dolanıyor ama koli bandının her zaman işe yaradığını öğrendim, özellikle de bir kaçış sırasında.

Daha fazla erteleyemediğimde derin bir nefes alıyorum.

Hazır mısın? Öğleden beri sessiz olan Zohr'a soruyorum. Benim için oldukça endişelendiğini tahmin ediyorum. Bu hissi bilirim, ben de kendim için çok endişeleniyorum. Ama bu işte beraberiz ve onu bırakmayacağım. Azar'ın onu kullanmasına izin vermeyeceğim.

Tabii ki. Beni serbest bırak ve düşmanlarımızı lime lime edeyim.

Kimseyi lime lime etmeyeceğiz, ona hemen söyledim. Sadece buradan siktir olup gidiyoruz.

Düşünceleri şaşkınlıkla renklendi. İntikam almak istemiyor musun?

Sadece yalnız kalmak istiyorum. Hepsi bu. Düşüncelerinden benimle aynı fikirde olmadığını anlayabiliyorum. Bunu daha sonra tartışabiliriz.

Otel sessiz ve ben terli avuçlarımı kotuma silerek, geç olup herkesin yattığından emin olana kadar bekliyorum. Doğru zaman olduğunu hissettiğimde, kapımı aralayıp koridora bakıyorum. Görünürde kimse yoktu. Kapımı arkamdan kilitliyorum ve kapı kolundaki küçük "Rahatsız Etmeyin" işaretini çeviriyorum. Biri beni aramaya gelirse, uyuduğumu düşünsün. Biri aramaya geldiğinde biz çoktan gitmiş olacağız.

Koridorlarda sürünerek ilerliyorum, her gürültünün, yerlerin her gıcırtısının, vahşi bir köpeğin her uzak havlamasının farkındalığıyla derim karıncalanıyor. Sıra dışı bir şey değil ama bu gece diken üstündeyim. Otelin lobisine ulaşmayı başarıyorum ve ön tarafta sigara içen iki koruma gördüğümde nefesimi tutuyorum. Birinin omzunda silahı var, diğeri de onun karşısında oturmuş gülüyor.

Hay sikeyim. Neden muhafızlar var? Koridorun gölgelerine doğru geri kayıyorum ve korkudan nefes nefese kalarak duvara yaslanıyorum.

Bu adamlar normalde orada değiller mi? Zohr düşüncelerimi havadan toplayarak soruyor. Onlardan kaçabilir misin?

Yapmak zorundayım.

Kendini riske atma.

Cevap vermeyeceğim. Gözlerimi kapatıyorum, sakinleşmek için kendimi zorluyorum. Kaçışımız bu gece olmalı. Azar'ın kokumun değiştiğini öğrenmesi için yarını bekleyemem. Zohr'un artık deli olmadığını fark edip beni öldürmeye çalışmasını istemiyorum.

Onu manipüle et. Bekleyemeyiz. Zaten Zohr çok uzun süre esir tutuldu.

Bu bizim anımız... Bu otelden çıkar çıkmaz.

İkinci kata çekilip birkaç boş odanın kapı kollarını deniyorum. Göçebelerin çoğunun pencerelerin o kadar kırık olmadığı birinci katta kaldığını biliyorum. Burada, ikinci katta, dışarı kaçabilmek için kırık bir pencere arıyorum. Birkaç kapı tokmağı deniyorum ve hiçbirisi açılmayınca bir sonrakinin kilidini açıp içeri giriyorum. Şansıma, bu odanın penceresi kırık, birkaç sivri cam parçası dışarı çıkmış. Cam parçalarını pencere pervazından koparıyorum ve en büyüğünü saklamak için botuma koyuyorum. Bir kızın asla çok fazla silahı olamaz. Pervaz temizlendikten sonra eğilip yerin ne kadar altında olduğumu kontrol ediyorum. Atlamak için çok uzak olduğu kesin. Binanın yan tarafına bakıyorum ama başka muhafız göremiyorum. Tamam o zaman. Bu işi başarabilirim.

Bana birkaç tane ver, Zohr'a söylerim.

Birazdan orada olurum. Gidemem, diye cevap

veriyor, ses tonunda alaycılıkla. Haklısın.

Bunun için üzgünüm.

Bu odadaki yatak soyulmuş, ama bu şaşırtıcı değil. After'da nadir bulunacağını hiç düşünmediğim şeylerden biri de kumaştı, ama yıllar geçip de giysiler kıtlaşınca kumaşlar da revaçta oldu. Eğer burada çarşaf varsa, birileri çoktan kapmıştır. Sorun değil. İdare edebilirim. Bu ve yan odadaki kırık mini panjurların naylon iplerini kesip, ağırlığımı taşıyabilecek uzun, ince bir ipe bağlıyorum. Yatağa bağlayıp çerçeveyi pencereye doğru itiyorum. İpi çıkıntının üzerinden sarkıttığımda tam olarak yere ulaşmıyor ama düşersem beni öldürmeyecek kadar yakın.

Test ettiğimde "halatın" kendisi ellerimi kesiyor, bu yüzden tişörtlerimden birini çıkarıp elime doluyorum ve kendimi sabitlemek için onu kullanıyorum. Ayaklarımı dış duvara dayıyorum ve yavaşça aşağıya iniyorum, kollarım ağırlığımı tutmanın zorluğuyla yanıyor. Dibe kısa bir mesafe kala tutunma yeteneğimi kaybediyorum ve yolun geri kalanında ciğerlerimdeki havayı dışarı atarak yere yuvarlanıyorum.

EMMA!

Ben iyiyim. Başım zil çalarak yere uzandım ve dünyanın kendini düzeltmesini bekledim. Sadece nefesimi kaybettim. Panik yapmayın. Sürünerek dik bir pozisyona gelirken irkiliyorum. Dikişlerim zonkluyor ve sıyrık hissediyorum ama bunun dışında hiçbir yerim kırılmamış. Ben iyiyim, Zohr'a güvence veriyorum. Yola çıkıyorum.

Dikkatli olun. Düşüncelerinde hayal kırıklığı ve bastırılmış öfke var. Bana değil, farkındayım, ama duruma. Bizi geceleri gizlice dışarı çıkmaya zorlayanlara. Zohr'un planımızda benimle tamamen aynı fikirde olmadığından, onu serbest bırakacağımdan ve diğerlerine karşı kendini kaybedip çıldıracağından endişeleniyorum. Aramızdaki bağın bir yalan olduğunu ve tüm bunların özenle hazırlanmış bir tuzak olabileceğini düşünüyorum.

Göreceğiz, sanırım.

Ben sana güveniyorum. Sen de bana güvenmelisin.

Haklı. Güven şu anda sahip olduğumuz tek şey gibi görünüyor, alay ediyorum, ama o bunu komik bulmuyor. Sorun değil, sanırım. Başım zil çalmıyor olsaydı, ben de o kadar komik bulmayabilirdim.

Kendine zarar vermenden hoşlanmıyorum.

Ben de pek sevmem, dedim ona, acıyan kıcımlı ovuşturarak. Üzerine düşmüş olmalıyım. Ama seçeneklerimiz az olduğu için, alabildiğimi alacağım. Kimsenin beni fark etmediğinden emin olmak için etrafıma bakıyorum ve sonra havuz evinin dış kapısına doğru yöneliyorum. Normalde ön taraftan, otel lobisinin uzun koridorlarından birine açılan kısımdan girerim, ama orası müsait olmadığı için yeni yollar keşfediyorum. Metal dış kapıların kimsenin girmesini ya da çıkmasını engellemek için birbirine zincirlenmiş olduğunu görünce şaşırmadım. Sorun değil. Birkaç kilitle başa çıkabilirim.

Birkaç hamleden sonra asma kilitleri çıkarıyorum ve zincirleri dikkatlice kaydırarak çözüyorum, böylece ses çıkarmıyorlar. Kapıyı açıyorum, alarımın çalacağı düşüncesiyle içten içe irkiliyorum ama elektrik yok. İçerisi her zamanki gibi bunaltıcı ve havuz alanının uzak tarafında katlanır bir masada oturan bir gardiyan görüyorum, ışık için bir mum yakılmış. Elinde bir dergi var ve dalgın dalgın kasıklarını okşuyor.

İğrenç.

Zohr'un zincirlerinin hışırdadığını duyuyorum ve bağlarına karşı esneyerek kendini tekrar kurtarmaya çalıştığını biliyorum.

"Kapa çeneni," diye tembelce sesleniyor gardiyan, sonra dergisinin bir sayfasını daha çeviriyor ve kasıklarını tekrar ovuşturuyor.

Olduğum yerde donup kaldım. Hay sikeyim. Bu Yaşlı Jerry. Canını yakmaktan çekineceğim tek kişi o. Bu salakların çoğu gibi kötü bir adam olduğunu düşünmüyorum. Sadece kötü kararlar veriyor. Bana kendi tarzında iyi davranan tek kişi o. Tereddüt ediyorum, sonra yine de bıçağımı çekiyorum. Başka seçeneğim yoktu. Eğer Yaşlı Jerry ya da Zohr ise, hiç şüphe yok. Zohr burada olmayı seçmedi. Yaşlı Jerry seçti.

Ona yaklaşmanın en iyi yolunu düşünüyorum. Bilardo salonu karanlık, ama masanın üzerinde mumunun yanında bir tabanca var ve vurulmak istemiyorum. Nasıl yaklaşacağımdan emin değilim.

Onun dikkatini

dağıtacağım.

Emin değilim-

"Ohllzhherreee," diye sesleniyor Zohr, ben onu durduramadan. İsim o kadar kalın bir şekilde gevelendi ki anlamam bir anımı aldı - Yaşlı Jerry. Oh. Sesini duyunca o kadar irkildim ki durakladım. Kafamın içinde olduğunu ve nasıl düşündüğünü biliyorum, ama yine de onu yüksek sesle duymak... farklı. Büyümüş, vahşi ve evcilleşmemiş ve bu hem büyüleyici hem de biraz korkutucu.

Jerry sandalyesinde donakalır, bakışları ejderha adamın zincirlendiği boş havuza doğru kayar. Bir an tereddüt ediyor ve sonra ayağa kalkıyor. Silahını da yanında götüreceğinden endişelenerek nefesimi tutuyorum ama silahını bırakıp havuzun kenarına doğru yürüyor.

Yüzünde şaşkın bir ifadeyle Zohr'a bakarken, uzak duvar boyunca ilerleyerek onun koltuğuna doğru ilerliyorum. Parmaklarım silahının etrafına dolandığında ve silahı havaya kaldırdığımda bir zafer dalgası hissediyorum. Başarı!

Silahı kaldırdım ve Yaşlı Jerry'ye doğrulttum. "Yavaşça arkanı dön ve ellerini kaldır Jer."

Sertleşiyor, omzunun üzerinden bana bakıyor. "Orospu çocuğu." Başını iki yana sallıyor. "Sana güvenilmeyeceğini bilmeliydim. Bu ekipte güzel kızların ömrü uzun olmaz."

"Ben bu ekipten değilim," diyorum ona ve oturması gerektiğini işaret

ediyorum. "Seni vurmak zorunda bırakma beni. Seni severim. Bana karşı nazıktın."

"Lanet olsun, kızım. Ben de beni vurmanı istemiyorum." Ellerini havaya kaldırdı ve yavaşça bana doğru yürüdü. "Yine de ne düşündüğünü bilmiyorum. Gitmek istiyorsan, sadece git. Kimseye bir şey söylemem." Koltuğuna gömüldü. "Sadece beynime bir kurşun yemek istemiyorum, hepsi bu."

En azından mantıklı davranıyor. Cebimdeki kelepçeleri çıkarıp kucağına atıyorum. "Tak şunları."

Nefesinin altında küfrediyor ama söyleneni yapıyor. Koli bandımı çıkardım ve onu sandalyeye bağlamaya başladım, hızlı bir kaçış yapmam gerekirse onu yavaşlatacak kadar.

"Sana söylemiştim kızım, karşı koymayacağım," diyor bandı bacaklarının etrafına sararken. "Buna gerek yok. Neden sadece gitmiyorsun bilmiyorum."

"Yanıma bir arkadaş almam lazım" dedim.

Bunun üzerine dudağı kıvrılır. "Demek sen de diğer amcık gibi ejderha sikicisin, ha? Lanet olası iğrenç." Bana tükürüyor ve tükürük gömleğime düşüyor. "İğrenç sürtük."

Tavrına şok oldum. Neredeyse dedece ve anlayışlı bir tavırdan... cehennem gibi bir tavra dönüştü. "Vay canına, anneni o ağızla mı öpüyorsun?"

"Siktir git, fahişe." Yüzündeki ifade düpedüz çirkin ve dehşet verici. "Hain sürtüklerle işim olmaz."

"Senden hoşlandığım konusunda söylediklerimi geri alıyorum," diyorum ona hafifçe ve sonra ağzını kapatmak için bir parça bant koparıyorum. "Şimdi neden bu sürüngenlerle birlikte olduğunu anlıyorum. Sen de onlardan birisin."

Sessiz ama ben son koli bandımı da bitirip silahını tekrar cebime koyarken bana ters ters bakıyor. Onun acımasız tepkisi beni biraz incitti ama üstesinden geleceğim. Zohr'u serbest bırakma zamanı.

Havuzdan aşağı atlayıp yanına koşuyorum. Bir kar meleği gibi yayılmış olmasından nefret ediyorum, kollarının ve bacaklarının her yerinde zincirler var. Gözleri kocaman, altın ve siyah karışımı bir renkle parlıyor ve bunun ruh hali için ne anlama geldiğini bilmiyorum.

Bu, beni serbest bırakırsan seninle bu şekilde konuşmaya cüret eden o erkeğin boğazını parçalayacağım anlamına geliyor.

"Sadece özgür kalmaya odaklanalım," diyorum elimi göğsündeki kafesin üzerinde gezdirirken. Sırtının altında bir asma kilit var, bu da onu çıkarabilmem için ayakta durması gerektiği anlamına geliyor. Tamam, önce kollar ve bacaklar, sonra garip, ters çivili yeleğini çıkarabilir ve onu serbest bırakabiliriz.

Bakışlarım yakasına takılıyor. Sıkı görünüyor, etrafındaki et koyu ve yıpranmış. Yutkunduğunda, adem elmasının tasmayı itişini izliyorum ve onu bir köpek gibi tasmaladıkları için içimi bir öfke dalgası kaplıyor.

Ama artık çıkarabilirim. "Başını kaldırabilir misin?" Ona soruyorum, maymuncuklarımı çıkarıyorum.

Yapıyor, burun delikleri açılıyor. *Kokun berbat.*

Buna kıkırdamaktan kendimi alamıyorum. "Ne olur ne olmaz diye bugün biraz daha fazla sürdüm." Paranoyam yüzünden parfümlerimi iki katına çıkarmıştım, sırf iyice maskelenmiş olduğumdan emin olmak istediğim için. "Bunun için üzgünüm."

Bunun yerine senin tatlılığını koklayabildiğim zaman mutlu olacağım, diyor Zohr bana, hoşnutsuz bir şekilde. Buradan kurtulduğumuzda, bir daha asla başka bir koku sürünme.

"Parfüm yok, asla." Kabul ediyorum. Bıktım onlardan. Parmaklarım yakanın arkasında geziniyor. Hangi kazmayı kullanacağımı zaten biliyorum ve metal parçasını kilidin içine kaydırıp çevirebiliyorum. Küçük bir tıkırtıyla kilit yerinden çıkıyor ve tasma boynundan kurtuluyor. Rahatlayarak iç çektim ve tasmayı çıkarıp bir kenara attım.

Zevk hırıltısı duyulabilir.

"Şimdi gerisi," diyorum ona, bir bileğine uzanarak.

Uzaklarda bir yerde yüksek sesli bir tıkırtı duyuyorum ve ne olduğunu anlamam bir anımı alıyor. Bir silah. "Hemen dur," diye sesleniyor bir ses.

Donup kalıyorum ve şaşkınlıkla başımı kaldırıyorum.

Kurt elinde tüfekte gölgelerin arasından çıkar. Azar onun yanında, soluk giysileri ve güneş gözlükleriyle uğursuz bir figür. Diğer tarafta başka bir göçebe var, Marty.

Yakalandık.

Onları koklamadım, diyor Zohr bana, öfkeyle. Kokuları senin parfümün tarafından örtülmüştü.

Lanet olsun. Onlara bakıyorum, içimde korkunç bir dehşet dalgalanıyor. Hareket etmiyorum. Beni vurup vurmayacaklarını görmek için bekliyorum.

Azar havuzun kenarına doğru adım atar. "Kokunun değiştiğini fark etmeyeceğimi mi sandın gerçekten? Beni bu kadar dikkatsiz mi sandın?"

Uzun bir süre sessiz kaldım ve sonra omuz silktim. "Evet?"

Çenesi sıkılıyor ve havada ağır bir karanlık hissediyorum. Hiçbir şeyin değişmediği düşünülürse bu garip ama odada farklı bir his var.

Onun düşüncelerinin benimkilere baskı yaptığını hissedebiliyorum. Benimle bağlantı kurmaya çalışıyor. Konuşmak istiyor.

Yapma bunu! Senden almaya çalıştığı şey buydu! Konuşacak kadar akli başında olmanı istiyordu.

Zohr'un düşünceleri gerginleşiyor. *Seninle ilgili düşünceleri zihnime itiyor. Hangilerinin sen olduğunu, hangilerinin olmadığını söylemek zor...*

"O zaman kafanın içinde konuşma," diye mırıldanıyorum Zohr'a, bakışlarım Azar'ın üzerinde. "Buradan çıkana kadar kimseyle konuşma."

Azar gözlüklerini çıkarıyor ve gözleri soğuk, soluk bir griye dönüyor. Çok garip... ve ürkütücü. Anlamıyorum. Eğer o bir ejderhaysa, gözleri normalde iki renk arasında gidip gelir; altın ve siyah. Gözlerinin buz gibi soluk altından başka bir renkte olduğunu hiç görmemiştim, ama şimdi aynı anda hem uğursuz hem de korkunç görünen bu tuhaf, arada kalmış sütlü gri renkteler. Ağırılık yine zihnime baskı yapıyor ve bir iniltiyi ısııyorum. Sanki biri kafatasıma tuğla ile bastırıyormuş gibi hissediyorum.

"Benim etrafımda çalışmayı mı düşündün? İletişim kurduğunuzu hissedebiliyorum," diyor Azar. "Bağlantılı olduğunuzu biliyorum. Bunu nasıl başardığınızı bilmiyorum ama bana söyleyeceğinizden şüpheleniyorum."

"Yanlışı şüpheleniyorsun." Şu anda kendimi pek cesur hissetmesem de sesim güçlü çıkıyor.

"Benim de kendi yöntemlerim var," diye mırıldanıyor ve sonra zihinsel ağırlık dalgasının tekrar üzerime geldiğini hissediyorum. Bir iniltiyi bastırıyorum ve Kurt'e bakıyorum, ama o etkilenmiş görünmüyor. Sadece ben mi etkileniyorum? Sadece Zohr'la olan bağım yüzünden mi? Sasha ve Dakh buna nasıl dayanabildi?

Zohr'un alçak hırıltısı beni endişelendiriyor. Teslim mi oluyor? Verirse ne yaparım?

Ağırlık devam ediyor, ta ki etrafımızdaki hava onunla doluymuş gibi hissedene kadar. Nefes alırsam boğulacakmışım gibi. Avuçlarımı havuzun sıvasına bastırıyorum, nefes nefese kalıyorum.

Sonra aniden kalkıyor.

Şaşkınlıkla başımı kaldırıyorum ve Azar'ın gözleri tekrar soluk altın rengine kayıyor. Bakışları benim üzerimde duruyor. "Demek düşüncelerini bana açmayacaksın?"

Benimle değil, Zohr'la konuştuğunu anlamam bir anımı alıyor. Yanımdaki ejderha adam hırladığında, Azar'ın ağzında tuhaf görünümlü, fazla kare dişlerini sergileyen ince bir gülümseme görüyorum.

Kurt ve Marty şaşkın görünüyorlar, Kurt'ün tüfeği biraz alçalıyor ve bakışları benden tekrar Azar'a kayıyor. Azar'da bir tuhaflık olduğunu yeni mi fark etmeye başladılar? Anlayamadıkları bir şey mi? Neredeyse onlar için üzüleceğim. Neredeyse.

"Kızı al," diye emrediyor Azar sakın, ipeksi sesiyle. "Kızla birlikte ona boyun eğdirebiliriz."

"Nasıl?" Marty soruyor ve ben Azar'dan yayılan kötü niyet karşısında neredeyse siniyorum.

"Ne pahasına olursa olsun," diye cevap veriyor Azar, mümkün olduğunca sakın ve telaşsız görünmek için elinden geleni yapıyor. Yine de içinde bir öfke olduğunu hissedebiliyorum ve gözlerinin kenarları hâlâ siyah, bu da beni endişelendiriyor. Saloryalı'dan yayılan uzak öfkeye o kadar odaklanmışım ki bana zarar vermekten bahsettiğini anlamam bir an alıyor. Küçük bir parmağını kaldırıyor ve sonra omuz silkiyor. "Parmaklarını teker teker kırarak başlayabilir ve nasıl tepki vereceğini görebiliriz. Eğer bu bir tepki vermezse, başka yöntemler deneyebiliriz."

Hem Kurt hem de Marty bana bakarak hevesle sırtlıyor ve midemin

bulandığını hissediyorum. Bunun ne olabileceğini tahmin edebiliyorum.

Zohr'un hırıltısı daha da yükseliyor, daha da öfkeleniyor. O kadar yüksek ki, ne kadar büyük olursa olsun, tüm bu gürültünün tek bir adamdan gelmesi imkansız görünüyor.

Azar onlara "Gidin ve dişiyi geri getirin," diyor.

Birbirlerine bakarak tereddüt ederler.

Botumdan bir bıçak çıkardım, savaşmaya hazırım. Beni Zohr'a karşı kullanmak istiyorlarsa, cesedimi çiğnerler. Savaşarak öleceğim.

Zihnimde garip görüntüler yanıp sönmeye başlıyor ve kafam karışmış bir şekilde hızla gözlerimi kırıştırıyorum. Ne gördüğümü anlamıyorum. Çöller, kan ve... öfke? Bu daha çok Azar'dan mı? Görüntüler kayboluyor, sonra tekrar zihnimde titreşiyor.

"Dişiyi geri getirin dedim," diye tekrarlıyor Azar, sesi ölümcül derecede sakin.

Bu Marty ve Kurt'u belirler. İki göçebe de havuza atlayıp bana doğru geliyorlar.

Ayağa kalkıyorum, bıçağım elimde, Zohr'un önünde korumacı bir şekilde duruyorum. Ona dokunmayacaklar. Buna izin vermeyeceğim.

Gürleyen bir kükreme ile birlikte kafamın içinde daha fazla garip görüntü çarpıyor. Kükremenin artık kafamın içinde olmadığını, her tarafımda olduğunu fark etmem bir anımı alıyor.

Marty'nin beti benzi attı. Kurt silahını düşürür.

Arkamdan bir şey fırlıyor ve beni ayaklarımdan yere doğru savuruyor. Avuç içlerimle havuzun yontulmuş sıvasına vuruyorum ve acı kollarımdan yukarı fırlıyor. Bıçağım birkaç adım öteye fırlıyor.

Etrafımızdaki hava kükrüyor.

Marty yüzüne dokunana kadar ne olduğunu anlamıyorum ve yüzüne kan sıçradığını fark ediyorum. Kurt'ün de. Azar'ın giysileri bile kırmızıya bulanmış.

Arka m d a ağır bir şey hareket ediyor. Dünya ağır çekimde hareket ediyormuş gibi görünüyor ve dönüyorum.

Bu bir ejderha.

Parlak, bakırımsı kana bulanmış, kanatları kanlı örümcek ağıları gibi parçalanmış olan Zohr, kafes yeleğini pullarından sıyrıp bir kenara fırlatıyor. Gözleri simsiyah dönüyor ve tutuşmayı bekleyen kömür, kül ve kükürt gibi bir ateşin kokusunu alabiliyorum.

Özgür kaldı. Zohr kanatlarından ve özgürlüğünden vazgeçti ve sınırlarından kurtulup onları yok etti.

"Ah, benim zavallı Zohr'um," diye fısıldıyorum, bir kanadının parçalarını geriye katlayıp acı içinde kükrerken. Görüntüler zihnimde uçuşuyor, daha hızlı ve daha hızlı. *Nefret. Öfke. Hayal kırıklığı.*

Koruma ihtiyacı.

Ç ı l g ı n c a düşünceleri beni eziyor ve sanki düşüncelerinin yoğunluğuyla beni aşağı çekiyormuş gibi kendimi yeniden yere çakılmış hissediyorum.

Kurt önce toparlanır. Silahını almak için çabalıyor.

Zohr dünyayı sarsan bir kükreme daha çıkarır ve ön ayağını öne doğru savurur. Kurt uçuyor, vücudu bir çitirtıyla havuzun kenarına çarpıyor.

Marty tüfeğini kaldırarak bağılıyor ve ben bir uyarı çığlığı a t a m a d a n tüfek ateş alıyor.

Zohr bunu görmezden geliyor ve ejderhaların silah ateşinden zarar görmediğini hayal meyal hatırlıyorum. Marty ve silah Zohr'un dişlek ağzında kaybolunca nefesim kesiliyor. Kocaman kafasını indiriyor -altın rengi, güzel ve ölümcül- ve Marty'nin bacaklarının ağzından dışarı sarktığını görüyorum. Onu kemiğe sarılmış bir köpek gibi şiddetle ileri geri sallıyor ve sonra sanki onu yemeye zahmet edemeyecekmiş gibi yere bırakıyor.

Şaşkınlıkla önümdeki buruşuk cesede bakıyorum. Hareket edemiyorum.

Sert bir şey belimin etrafında hafifçe hareket ediyor ve aşağı baktığımda pençelerin beni sardığını görüyorum. Zohr beni kaldırıyor ve göğsüne doğru çekiyor. Her yer kan içinde ve sıcaklık beni bir dalga gibi sarıyor. Öfkesini haykırıyor

ve zihnim daha vahŖi görüntülerle doluyor - bazıları mevcut durum, bazıları garip savaşlar, bazıları diğ r ejderhalar. Karmakarışık saçmalıklar bunlar ve doğru düşünmek imkansız.

Zohr'un kafayı yemesinden endişeleniyorum.

NEREDE O? Bu düşünce kafamda patlıyor ve bir elimi alnıma götürerek inliyorum.

SALORIAN. NEREDE? NEREDE. O.

Nefes nefese dışarı bakmaya çalışıyorum ama Azar'ı hiçbir yerde göremiyorum. Boş havuzun dibinde sadece Kurt ve Marty'nin cesetleri ve her şeyin üzerinde kan var. Çok fazla kan. "Gitti. Diğ rlerini almaya gitmiş olabilir-"

Zohr vahşi bir hırıltı daha çıkartıyor ve kendini havuzun dibinden fırlatıyor. Büyük arka ayakları güçlü bir hamle yapıyor ve sonra öne doğru t kezliyor ve zihninden akan vahşi, vahşi görüntülerin arasında bir an şaşırıyorum. U amıyor. Kanatları yok olmuş.

Yine de onun için fark etmez. Pençeleri etrafımda sıkılaşıyor ve beni daha yakına çekiyor.    ayağı üzerinde, havuz evinin kalın, ağır cam duvarını itiyor ve kıpırdamayınca geri çekilip kafasını bir yıkım topu gibi duvara doğru savuruyor.

Her yere cam kırıkları yağıyor.  ığlık atıyorum, yüzümü korumak için başımı kollarıma gömüyorum, ancak beni korumak için elinden geleni yapan Zohr'un pullarına doğru itiliyorum. Sanki duvarın bana zarar vermeye cüret etmesine kızmış gibi öfkesini haykırıyor. Onunla mantık yürütmenin mümkün olmadığını fark ediyorum. Kendini tamamen deliliğine kaptırmış durumda.

Sonra daha serin gece havasına ve karanlığa doğru ilerliyoruz. Zohr kırık dökük arabalarla dolu otoparkı iterek geçiyor, göçebelerin bisikletlerini deviriyor ve önüne çıkan her şeyi bir kenara fırlatıyor. Hızlı hareket etmiyor, yok etme niyetiyle hareket ediyor.

Deşset içinde, tek yapabildiğim toparlanıp hayatta kalmak için dua etmek. Zohr'u kurtaracağımı düşündüğümde... Ne düşündüğümü bilmiyorum. Düşünceleri uzun zamandır çok insancaydı, ama şimdi tamamen ve tamamen vahşi. Bu benim hatam mı? Onu başka bir şey mi tetikledi?

Tek bildiğim, bir ejderhanın öfkесinin gerçekten nasıl olabileceğini hafife aldığım, çönkü benimkine bağlı olan zihin insan değil. En ufak bir şekilde bile.

Artık bu yabancının kim olduğunu bilmiyorum.

Ve bir kötü durumu diğeriyle takas ettiğim için dehşete düşüyorum.

ZOHR

S Benden korkuyor. Pusun içinden, onun dehşetini hissedebiliyorum. Yine de duramıyorum. Kanatlarım işe yaramıyor, bu yüzden terk edilmiş insanların dar yarıklarından ve moloz dolu sokaklarından geçiyorum.

Kovan. Her yerde metal var, kokusu burnuma geliyor ve daha tanıdık olan kömür kokusu. Kan da var ve bu koku sahip olduğum azıcık kontrolü de kaybetmeme neden oluyor. Kendi kanım olması önemli değil.

Önemli olan tek şey yoluma çıkanları, onu benden almayı düşünenleri yok etmem.

Benim Emma'm. Ona bir daha asla dokunamayacaklar.

Vücudum acıdan çılgılık atıyor ve doğru düşünemiyor olsam da devam ediyorum. Karanlığın içinden. Garip kare yapılardan oluşan labirentin içinden. Acının içinden. Her şeye rağmen. Eğer durursam, Emma'yı benden alacaklar. Ona zarar verirler.

Düşüncesi bile beni öfkeyle hırlatıyor, zihnimi öfkeyle kabartıyor.

Kimse eşime zarar veremez.

Hiç kimse.

Devam ediyorum, acıyı bastırarak. Bilinen düşmanların kokularının azalması umurumda değil; yeni, tanıdık olmayan kokular var. Gecenin yerini şafağa bırakması umurumda değil. Emma'nın korkudan titremesi ve kokması umurumda değil. Onu kurtarıyorum. Onu koruyorum.

Ben bunu yapmak için yaratıldım. Ben onun eşiyim. Onu herkesten çok korumak benim görevim. Hayat verenleri korumak. Yavrularımın annesini korumak.

Koruyu

n.

Koruyu

n.

Koruyun.

Emma'yı koru.

Zohr'u koru.

Hayır, bu doğru değil. Benim korunmaya ihtiyacım yok. Korunması gereken benim. Kafam karıştı, durmak bilmeyen adımlarımda durakladım ve bunu yaparken tükendiğimi fark ettim. Öfke zihnimin arkasında kıpırdanıyor, beni ilerlemeye itiyor ve tekrar ilerliyorum. Emma'yı diğerlerinden uzaklaştırmalıyım. Korumalıyım.

Koruyun.

Zohr'u koru. Kafa karıştırıcı düşünce tekrar aklıma geldi. Zohr.

Zohr. Zohr. Zohr.

Benim adım. Bu benim adım. Neden benim adım?

Bir el terazime dokunuyor, sıkıyor. *Zohr.*

Yine benim adım. Ama elim değil. Dönen çılgınlıkta, aşağı bakıyorum.

O benim dostum. Benim Emma'm. Benim dişi insanım. Onu pençelerimde taşıyorum, kan sıçramış pullarıma bastırıyorum. Bana bakıyor, korku kokuyor, yüzü sade ve renksiz. "Zohr. Bana geri dön. Zohr."

Onun düşüncelerinde benim adımları duyuyorum. "Değişmek zorundasın," diyor bana.

Sözleri hiç mantıklı değil. Değişmek zorunda mıyım? Neyi değiştireceksin? Hiçbir anlam ifade etmediği için öfkeleniyorum ve etrafımdaki dünyaya hırlıyorum. Onu koruduğumun farkında değil mi? Onun güvenliğinden başka bir şey istemediğimi? Onu kurtardığımı?

Neden garip taleplerde bulunuyor?

Onu görmezden geliyorum. Hayal kırıklıklarını daha sonra, güvende olduğumuzda yatıştıracağım. Şimdilik bizi o ateş püskürten insanlardan uzaklaştırmaya devam etmeliyim. Bana zarar veremezler ama o... o savunmasız. Salorian'ı ve düşüncelerinin zihnime nasıl baskı yaptığını düşünüyorum. Onlar hakkında pek bir şey hatırlamıyorum ama kötü olduklarını hatırlıyorum. O da kötü. Düşüncelerimi onunkilere dokundurmak bir hata. Tanıdık geliyor. Neredeyse yasak. Sanki böyle şeyleri hatırlamasam bile bunu yapmam gerekiyormuş gibi. Beni itiyor, düşüncelerime girmeye çalışıyor ama ona izin veremem.

Emma'nın bana ihtiyacı var.

Sonunda itme kuvveti azalıyor ama ben yine de kendimi ileri doğru sürüklemeye devam ediyorum. Metal leşlerin -arabalar sanırım- üzerinde tökezlemekten uzuvlarım ağrıyor ve kanatlarımdan geriye kalanlar beyaz bir acıya dönüşüyor. Yorgunluktan halsiz hissediyorum ama duramıyorum.

Emma'yı korumalıyım.

Devam etmeliyim.

Zohr.

Sesi yine bastırıyor ve onu gözüme doğru kaldırıyorum, saçlarını kokluyorum ve iyi olduğundan emin olmak için hafifçe ısııyorum. Kokladığım kan onun kanı değil.

Ellerini burnuma dokunduruyor ve yüzünde su var. Böyle bir şey beni şaşırtıyor ve adımlarımı durduruyorum.

"Durup üstünü değiştirmelisin." Küçük bir eliyle burnumun yan tarafına vuruyor. "Beni dinliyor musun? Dur ve üstünü değiştir. Lütfen dinle. Lütfen. Lütfen. Lütfen. Lütfen. Beni duyduğunu söyle."

Sesi o kadar çaresiz ve korkmuş geliyor ki, ona zihnimi onunkine değdirmeyeceğime söz vermiş olmama rağmen -şu anda değil, Salorianlı içeri girmeye çalışırken değil- ona zihinsel bir okşayısta bulunuyorum. *Eşim.*

"Zohr," diye haykırıyor, sesi aceleci bir hal alıyor. "Evet! Bana odaklan. Yapabilir misin?" Eli yine burnumu okşuyor, pullarım boyunca. Gıdıklıyor, beni tahrik ediyor. İki ayaklı halime dönüp onu sahiplenmeliyim, kokumla damgalamalıyım... ama acıdan sersemlemiş durumdayım.

Adını söylemek istiyorum ama bu şekilde konuşamıyorum. *Emma*, ona gönderiyorum ve kendi düşüncelerimin zayıflığına şaşırıyorum.

Ben buradayım, diye geri gönderiyor, zihni sert ve kararlı. Korkusu kayboluyor ve bana bakarken bakışları niyetli, küçük yüzü gözlerimin içine bakıyor. *Bana odaklan. Bana odaklandın mı? Saatlerdir dikkatini çekmeye çalışıyorum.*

Korumalıyım.

Güvendeyim. Sana söz veriyorum, şu anda güvendeyim. Yumuşak elleri ağzımı okşuyor.

Ama her yerin kanıyor, Zohr. Kanatların...

Seni güvende tutmak zorundaydım, dedim ona. Onları ve uçma yeteneğimi kaybettim. Özgürlüğüm gitti. Ama üzgün olamam. Eşim yanımda ve o kollarımda güvende. Başka hiçbir şeyin önemi yok.

Değişmen gerek, diye tekrar vurguluyor bana. Bu kez, ne demek istediğine dair zihninde bir titreşim yakalıyorum. Biçim değiştirmemi istiyor.

İki bacaklı halime mi?

Evet. Bunu yaparsan kanatlarına ne olur? diye soruyor.

Kayboluyorlar, ona söyledim. *Saklanıyorlar. Çok yorgunum, Emma. Neden bu kadar yorgunum?*

Kan kaybediyorsun. Düşüncelerinde endişenin yanı sıra çok güzel bir sakinlik var. Onun yumuşak, sessiz sözleri beni rahatlatıyor, daha iyi hissetmemi sağlıyor. Zihnimi yiyip bitiren vahşi, gök gürültülü çılgınlığı kovalıyorlar. *Sana yardım edebilirim, ama şu anda benim için çok büyüksün, Zohr. Lütfen değiş. Kanamayı durdurmam gerek.*

Ama değişirsem güvende olmayacağından endişeleniyorum. Artık onu savunabileceğim ve koruyabileceğim savaş formundayım. Onu tekrar göğsüme yakın tutuyorum, koruyucu bir şekilde pullarıma yaslıyorum.

Beni korumak mı istiyorsun? diye soruyor, düşüncelerimi yakalayarak. *Herkesin takip edebileceği bir kan izi bırakıyorsun. Beni korumak istiyorsan değiş ki her yerinin kanamasını durdurabilesin. Bu izlerle nereye gidersek gidelim bizi bulabilirler. Lütfen, Zohr. Bana odaklan. Beni dinle.*

İz mi? Yanılmıyor. Kan burun deliklerimi dolduruyor, parfümünü bile bastırıyor. Endişesinde haklı; kokusu herhangi bir yırtıcıyı ya da dişi arayan herhangi bir ejderhayı getirecek kadar güçlü. Kokusu benimkine uyacak şekilde değişti, bu yüzden sahiplenilmiş sayılıyor ama yine de beni rahatsız ediyor. Onu güvensiz hale getirme düşüncesi hoşuma gitmiyor. Ya henüz değişmemişse? Başka bir erkek gelir, boğazımı koparır ve onu kendine alırdı.

Bu düşünce bile öfkemin yeniden kabarmasına neden oluyor.

"Zohr," diyor Emma o tatlı, sabırlı sesiyle yüksek sesle. "Konuş benimle. Ya da konuşamıyorsan üstünü değiştir. Bırak sana yardım edeyim."

Ona bakıyorum. Eşimin gözleri derin, bilge ve güzel. Sonsuza dek sürecekmiş gibi gelen bir süre boyunca kendimi onun güzel yüzünde kaybediyorum, ancak zihnimin bulanıklaştığını fark ediyorum. Çok yorgunum.

"Ben hallederim," diye mırıldanıyor ve yumuşak elleriyle burnumu tekrar okşuyor. "Güven bana, tamam mı?"

Ona güveniyorum. *Güvendiğim tek kişi sensin.*

Biliyorum. Şimdi bana biraz daha güven ve insan formuna geç, böylece sana yardım edebilirim ve saklanabiliriz. Gözleri şimdiye kadar gördüğüm en sıcak, en şefkatli kahverengi tonunun derin havuzları. Kendimi bir kez daha onların içinde kaybediyorum ve sadece parmaklarının nazik dokunuşu bana ne istediğini hatırlatıyor.

Ona güven. Daha savunmasız halime geç. Evet, değiştireceğim. Onu dikkatlice yere bırakıyorum ve teslim olmadan önce rahat olduğundan emin oluyorum. İki ayaklı forma -insan formuna- geçiş anlık oluyor, ama bu sefer sırtımdan yukarı doğru ilerleyen ve uzuvlarıma vuran yoğun bir acı dalgası da beraberinde geliyor.

İnledim ve yere yığıldım.

EMMA

I

Zohr'un bayıldığını görünce bu kadar rahatlayacağımı hiç düşünmemiştim.

Son birkaç saat tam bir cehennem gibiydi. O tamamen tersledi. Adını kaç kez söylediysem de cevap vermedi. Sanki kendi düşüncelerinin içinde kaybolmuş ve kendini kurtaramıyor gibiydi. Sürekli hırlıyor, hırlıyor ve vahşi gözlerle bakıyordu, çok sert sıkıp beni öldüreceğinden korkuyordum. Ya da beni düşürmesinden. Ya da herhangi bir şey, gerçekten. Bir belediye otobüsünden daha büyük ve beni kolayca ezebilir. Ama bana bir kez bile zarar vermedi ve sonunda korkum yerini hayal kırıklığı gözyaşlarına bıraktı. Akılsız birine nasıl ulaşabilirim? Zihinsel bir bağlantıyla bile ona ulaşmanın bir yolu yok.

Şafak öncesi saatlerde sokaklarda sendelemeye başlıyor ve işte o zaman ne kadar kan kaybettiğini anlıyorum. Kendi güvenliğim için duyduğum korku, onun için duyduğum korkuya dönüşüyor. Beni kurtarmak için hayatını riske atıyor ve ölmesine izin veremem. Yorgunluktan durakladığında, sonunda onunla bağlantı kurabiliyorum.

İnsan formuna geçtiğinde gözleri yuvalarından fırlıyor ve yere yığılıyor. Öne doğru devrilirken panikliyorum ve ancak sırtını oluşturan dağınık et şeritlerini gördüğümde bu halinin pek de iyi olmadığını anlıyorum. Dönüşmenin kanamasını durduracağını umuyordum, ama belki de o kadar değil. Bu gece ikiden sıfıra inen gömleğimi aceleyle çıkarıp yaralarına sürerek kanamayı durdurmaya çalışıyorum.

Onu güvenli bir yere götürmeliyim. Azar'ın adamlarının bizi takip edip etmediğini ve Zohr'un daha ne kadar akli başında olacağını bilmiyorum ama bir şeyler yapmalıyım. Ben oturup ellerimi ovuşturacak biri değilim. Jack bana kendime nasıl bakacağımı öğretti ve şimdi öğrendiklerimi başkalarına yardım etmek için kullanabilirim.

Ama önce güvenlik.

Gömleğimin kumaşını Zohr'un yaralarının üzerine elimden geldiğince nazıkçe bastırıyorum ve kanamanın en kötüsünü engellemek için elimden geleni yapıyorum. Yavaşlıyor gibi görünüyor ki bu iyi bir şey. Kot pantolonumu çıkarıp botlarımı tekrar giyiyorum. Başka bir şey daha

Jack bana öğretti mi? Ağır bir nesneyi nasıl taşıyacağımı. Hiçbir zaman odadaki en güçlü kişi olmayacağım ve bunun önemli olmadığını erkenden anlamama yardımcı oldu. Sadece en zeki olmam gerekiyor. Kot pantolonumu yatay olarak yatırıyorum ve Zohr'u sırt üstü, kot pantolonumun beline ve kalçalarına doğru yuvarlıyorum. Beni öldürse de acıdan inlemesini duymazdan gelmek zorundayım. Başka seçeneğim yok. *Özür dilerim Zohr*, diye *sesleniyorum* ona, her bir bacağını bir tutamak yapmak için düğümlerken ve sonra onu sokak boyunca sürüklemek için kullanırken bile.

Hayal kırıklığıma rağmen kumaş yırtılmaya başlıyor - Zohr umduğumdan daha ağır. Çöp Toprakları'nın sokaklarını tarayarak etrafıma bakıyorum. Zohr'un saatler süren çılgın yarışından ve çılgınca tepinmesinden sonra nerede olduğumuzu bilmiyorum. Bildiğim kadarıyla Oklahoma'da bile olabiliriz. Binalar seyreliyor, bu da bana şehir merkezinin en kötü kümesinin dışında olduğumuzu söylüyor ve uzakta, ağaçların ve kırık binaların ötesinde, düzenli küçük üçgen çatılar görebiliyorum. Banliyölere doğru belki. Bunlar beni etrafımızdaki binalar kadar ilgilendirmiyor. İşe yarar bir şeyler bulma umuduyla onları tarıyorum. Yakındaki bir alışveriş merkezindeki eski lokantalar ve salonlar ilgimi çekmiyor; deneyimlerimden öğrendiğim kadarıyla içlerinde pek de iyi bir şey bulunmuyor. Biraz daha ileride, tamamen yağmalanmış gibi görünen bir eczane var. Oraya doğru ilerliyorum ve ilerlerken uzakta eski bir hırdavatçı tabelasının kalıntılarını görüyorum.

Büyük ikramiye.

Zavallı Zohr'u uzun süre önce parçalanmış iki arabanın arasında korunaklı bir yere sürüklüyorum ve kimsenin göremeyeceği şekilde oraya yerleştiriyorum. Onu yalnız bırakmak hoşuma gitmiyor ama kotum yırtılırsa onu fazla uzağa götüremem. Koşarak hırdavatçıya gidiyor, kırık raflar ve dağılmış eşyalar arasında yarışıyorum. İyi malların bir kısmı alınmış ama yine de beni mutlu edecek kadar var. Silah olarak kullanmak için bir çekiç alıp kemerime sokuyorum ve bahçe bölümüne gidiyorum.

Beş dakika sonra, elimde paslı bir el arabasıyla şehrin kırık dökük, otlarla kaplı sokaklarına geri dönüyorum. Zohr'u el arabasına nasıl bindireceğimi bulmak biraz manevra gerektiriyor ama sonunda el arabasını yan yatırıp onu içine alarak ve sonra yavaşça düzelterek bunu başarıyorum. Bu onun için çok rahat bir yolculuk değil ama koca bacakları yanlardan sarkmasına rağmen daha hızlı hareket edebiliyoruz.

Onu yolun aşağısına götürüp uygun bir saklanma yeri ararken zihnimde canlandırđımız görüntüye glmek zorundayım. Üzerimde styen, külot ve savaş botları var, baygın bir adamı ıssız bir sokakta götürüyorum. After'da hayat kesinlikle hiç sıkıcı değil.

Alışveriş merkezinden çok uzakta olmayan bir apartman sırası buluyorum ve ejderhamı onlara doğru sürüyorum. İkinci kez, onu güvenli bir şekilde gizli bir yere park ediyorum ve ardından en yakın apartmanı kontrol etmeye ve içinde yaşamanın güvenli olduğundan emin olmaya gidiyorum. Kara kf, hamamböceği ya da yılan istilasına uğramış bir yere ya da daha kötüsü silahlı işgalcilere rastlamak istemiyorum. Neyse ki kontrol ettiğim yerde kimse yoktu ve Zohr'un baygın bedenini içeri taşıyıp kapıya barikat kurdum.

Dairenin ii çok sıcak, bu yüzden birkaç dakikamı camları kırarak ve biraz esinti almaya çalışarak geçiriyorum. Bazı günler, klimanın nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum ve kaybından dolayı neredeyse ağlayacağım. Çoğu zaman gittiğini fark etmiyorum - artık sıcağa çok alıştım - ama bayat havalı bir yere girdiğinizde, bu size bir duvar gibi çarpıyor. Mekanı rahat ettirmek için elimden geleni yapıyorum ve günün çok sıcak olmamasını umuyorum.

Rafları karıştırıyor ve enkaz halindeki dairenin odalarını didik didik ederek kurtarılabilecek şeyler arıyorum. Burası çoğu yer kadar dağınık değil. Merkezdeki her şey genellikle oldukça atılmış durumda, bu yüzden düşündüğümden daha uzakta olmalıyız. Dolaplardan birinde giysiler, yatağın üzerinde silkeleyip atılabilecek birkaç tozlu battaniye ve daha iyi günler görmüş bir kiler var. Yine de birkaç konserve yiyecek var ve lavabonun musluklarından birini çevirdiğimde tatlı su damladığında turnayı gözünden vurmuş gibi hissediyorum.

Bunun için Tanrı'ya şükür.

Suyu bir tencerede topluyorum, bulabildiğim en temiz gömleği askısından alıyorum ve Zohr'un yanına gidiyorum. Eşyalarımı yere bırakıyorum, yere temiz bir çarşaf seriyorum ve sonra onu yavaşça el arabasından çıkarıp yüzüstü yatırıyorum. Çok büyük ve hantal olduğu için her şey yavaş ve zorlu bir süreç ama onu çok fazla inletmeden yapmayı başarıyorum. Baygınlığından uyanmıyor, bu da bana epeyce baygın olduğunu gösteriyor. Bu iyi bir şey sanırım ama daha sonra onu uyandıramayacağım için endişeleniyorum.

Bu konuda stres yapamam. şu anda onunla ilgilenmem gerek.

Su ile yaralarını nazikçe yıkıyorum ve banyoda bulduğum eski bir gargara şişesiyle temizliyorum. Umarım dezenfektan özelliği yedi yıl sonra hala iyidir, ama kim bilir. Acıtmaz. Yine de sırtı kötü bir şekilde kesilmiş ve dikiş atılması gerekeceği hemen belli oluyor.

"Siktir git Azar, senin de boktan yeleğinin de," diye mırıldanıyorum dairenin içinde iğne ve misina ararken.

İhtiyacım olanı bulmam üç apartman ve iki saatimi alıyor ama döndüğümde Zohr hâlâ uyuyordu. Sırtını dikmeye çalışırken ona rahatlatıcı düşünceler göndermeye çalışıyorum ama fark etmiyor. Tamamen kendinden geçmiş durumda. Dikişlerimi olabildiğince küçük atıyorum ve sırtının alt kısmına doğru ilerliyorum. Dönüşürken dikenlerin tam olarak nereye gömüldüğünü görebiliyorum çünkü omuzlarına yaklaştıkça daha da derinleşiyorlar.

Durup temiz su almam ve ellerimi temizlemem gerekiyor. Yorgunum, terliyim ve açım ama duramıyorum. Ejderhaların ne kadar hızlı ya da yavaş iyileştiğini bilmiyorum ve yaralarına elimden geldiğince iyi bakıldığından emin olmak istiyorum. Jack bir keresinde bacağına kesmişti ve onu dikmek zorunda kalmıştım ve bunun berbat bir iş olduğunu düşünmüştüm, ama zavallı Zohr'un sahip olduğu çoklu bıçak benzeri yaralarla karşılaştırıldığında hiçbir şey değil. Küçük bir mola veriyorum, granola barlarımdan birini mideye indiriyorum ve sonra işe geri dönüyorum.

Omuzlarına geldiğimde duraklamak zorunda kalıyorum. Derisi ve kasları burada daha fazla yırtılmış durumda ve enfeksiyonu önlemek için yaraları ikinci kez temizlemek için ekstra çaba harcıyorum. Üzerinden geçerken, yırtılmış deri parçalarını nazikçe yerlerine yerleştirirken, garip bir şey fark ediyorum. Kürek kemikleri benimkilerden farklı şekillenmiş. Daha geniş, daha düz görünüyorlar. Omuzlarının insan formunda büyük olduğunu biliyordum ama bu... tuhaf görünüyor.

Bir önseziyle, deriyi kenara itmek ve yaraya bakmak için iğnemi kullanıyorum. Tendon olmaması gereken bir yerde tendona benzeyen bir şey görüyorum. Hay aksi. Sertçe yutkunuyorum, ellerimi yıkıyorum ve sonra bir yarayı kazıyorum, tüm bu süre boyunca öğürüyorum. Bilincinin yerinde olmamasına seviniyorum çünkü bu iyi hissettirmiyor.

Önsezilerim doğru çıktı. Pürüzlü yarasını kaldırıp garip nesneyi çekiyorum ve elimde açıldığında neye baktığımı anlıyorum.

Kanadı. İnsan formuna döndüğünde kaslarının altına sıkışıyor ve bu yüzden onu hiç görmedim. Ama hala var, beklediğimden daha narin ve çok daha küçük bir şekilde... ve neredeyse parçalara ayrılmış durumda. Nazik parmaklarımla düzelttebildiğim kadarını düzeltmeye çalışıyorum. Kesikler korkunç - beni taşırken geriye baktığımı ve kaçışımız sırasında şehirde fırtınalar estirken kanlı şeritlerden başka bir şey görmediğimi hatırlıyorum - ama temiz, düz kesikler.

Acaba bunları onun için dikebilir miyim?

Bu düşünce karşısında sertçe yutkunuyorum. Bir hata yapıp onu daha da sakat bırakmaktan korkuyorum. Ejderha kanatlarının nasıl çalıştığını bilmiyorum.... ama denemezsem bir daha asla uçamayacağını biliyorum. Kanatları artık kanat bile değil. Ama belki... belki dikişlerle biraz da olsa iyileşebilirler. En azından düz iyileşirlerse.

Bir kanadımı hafifçe uzatıyorum, sertçe yutkunuyorum ve şimdiye kadar yaptığım en küçük dikişleri atmaya hazırlanıyorum.

Zohr'un kanatlarını tekrar dikmek bütün gün sürer.

Neredeyse bir kuş üzerinde çalışmak gibi. Bir ejderhada imkansız ve düpedüz saçma görünen küçük tendonlar ve içi boş kemikler var. Ama sonra onun bir insana dönüştüğü gerçeğini düşünüyorum ve belki de "imkansız" kelimesini pencereden dışarı atmam gerekiyor.

Minik çizgiler dikerek kanadını dünyanın en narin tuvaline dönüştürüyorum. Dikişlerimi olabildiğince küçük yapıyorum, ama bu zaman ve çaba gerektiriyor ve odaklanmama yardımcı olan bir çift okuma gözlüğü alıyorum. Başımı çok ağrıtıyor ama en azından daha yakını görebiliyorum. Bir kanat bittiğinde, dikkatlice yerine katlıyorum ve her şeyi dikmeden önce yırtık kasın altına sıkıştırıyorum.

Lütfen işleri daha da kötüleştirmeyeyim. Kanatlarına yardım etsin. Uçma yeteneğini kaybetmenin onun için nasıl bir şey olacağını hayal bile edemiyorum. Bunun olmasını engellemek için elimden gelen her şeyi yapacağım.

İkinci kanadını bitirip son yaralarını da kapattığımda yorgunluktan titriyordum. Ellerimi yıkıyorum, temiz su getiriyorum ve yudum yudum içiyorum, sonra da çarşafların üzerinde Zohr'un yanına uzanıyorum.

Bir süre sonra şiddetli bir susuzlukla uyanıyorum. Bunun kendi susuzluğum olmadığını anlamam biraz zaman alıyor.

Zohr'un.

Elimi alnına götürüyorum, kavurucu bir sıcaklık var, normalden daha sıcak. Kahretsin. Son kullanma tarihi geçmiş birkaç aspirini biraz suyun içinde ezip ağzına damlatıyorum, ardından serin bezlerle vücudunu siliyorum. Güneş nihayet batıyor ve apartmandaki yoğun sıcaklık azalmaya başlıyor. Güvenli olmasa da pencereleri daha fazla açıyorum ve çarşafları suyla ıslatıp vücuduna örtüyorum, düzenli olarak değiştiriyorum.

Çok yorgunum ama uyuyamıyorum. Zohr'un

bana ihtiyacı var. Bu benim de hatam.

Ben olmasaydım hapse atılmazdı. Şimdi bir de kanatlarının yok edilmesinin suçluluğunu taşıyorum. Beni kurtarmak için bağlarından kurtuldu, çünkü tehlikede olduğumu hissetti. Dehşete düştüm ve midem bulandı ve eğer ölürse kendimi asla affedemeyeceğim.

O yüzden ölmediğinden emin olmalıyım.

Bütün akşamı ıslak bir çarşafı yeni nemlendirilmiş bir çarşafla değiştirerek ve ağzına aspirinli su damlatarak geçirdim.

Güneş doğuyor ve gün yine sıcak bir gün olacağı benziyor. Daha iyi hava akımı olan bir daire bulmayı düşünüyorum ama gökyüzüne baktığımda uzakta kırmızı ejderhalar görüyorum. Lanet olsun. Bugün ejderha saldırısı günü ve kırmızılar tüm hafta boyunca gün batımına kadar saldıracak. Saklanmaktan ve bulunduğumuz binayı çivilememelerini ummaktan başka yapacak bir şey yok.

Bu gün en azından bir esinti var ama beraberinde kül ve kömür kokusu da geliyor. Birkaç saat kestirdikten sonra Zohr'un aşırı ısınmış cildini bir kez daha ıslatmaya ve içine biraz su girmesini sağlamaya çalışıyorum. Uykusuzca dönüp duruyor ve her geçen saat, yarardan çok zarar verdiğimden daha fazla endişeleniyorum. Bir ejderhayı nasıl iyileştireceğimi bilmiyorum. Ya bir ejderhayı

Her şeyi yanlış mı yaptım?

Onu serinletmek için vücudunun üzerine bir ıslak çarşaf daha seriyorum ve kısa bir uyku çekmek için yanına uzanıyorum. Bunu yaptığım anda zihnimi bir sürü görüntü dolduruyor.

Çöller.

Kırmızımsı bir gün batımı gökyüzüne karşı uzak, sert dağlar.

Kum. Çok fazla kum. İmkansız sıcaklık. Ateşin rahatlatıcı kokusu. Kanatlar. Uçuş. Esintinin kanatlarımı karıştırdığını hissedebiliyorum ve sistemime hücum eden yoğun sevinç karşısında nefesim kesiliyor. Bu Zohr, rüya görüyor. Rüyasında uçuyor ve bu inanılmaz bir şey. Özgür, hafif ve harika hissettiriyor. Yükseklerle dalıyor ve sonra alçalarak ayaklarının dibine iniyor.

Bir kadının. Kırmızımsı altın rengi teni ve aynı tonda uzun, dalgalı saçları olan güzel bir kadın. Çıplak ve ben yere inerken o da ayağa kalkıyor. Gözleri parlak, sıvı altın renginde ve bana öyle yoğun bir sevgiyle bakıyor ki...

Nefesim kesildi, gözlerim açıldı.

Başka bir kadın. Zohr bana yalan söyledi. Ya da belki hatırlamıyordur. Sasha ejderhaların geçmişlerine dair anılarının parçalandığını ve Dakh'ın pek bir şey hatırlayamadığını söylüyor. Ama Zohr'un daha önceki dünyasından bazı görüntüler olduğu açık. Çöl zihnime kazındı, güzel, cehennem gibi, kasvetli bir manzara. Kadın daha az net ve şimdi bile onu hatırlamaya çalıştığımda, aklımda kalan tek şey parlak kırmızımsı altın rengi bir ten ve güzel bir gülümseme.

Ve sevgi, çok fazla sevgi.

İçimden kıskançlık ve haset geçiyor. Zohr'un geçmişinde başka bir kadın olması neden umurumda olsun ki? Burada kapana kısılmadan önce başka birini sevmiş ve onu tamamen unutmuş olması? Bunun bir önemi olmamalı. Ben ona aşık değilim. Sadece "bağlandık" çünkü onu kurtarmak için bu gerekliydi.

Ama o adamla seks yaptım. Ona karşı bir şeyler hissetmemem mümkün değil. Ve şu anda kafamdaki kadın imgesiyle pek çok şey hissediyorum. Zihnimi tekrar Zohr'unkine dokunduruyorum, hala onu hayal edip etmediğini anlamaya çalışıyorum, ama tek elde ettiğim kaos ve öfke. Yüzü kaskatı, gözleri kapaklarının altında bir ileri bir geri gidip geliyor, sanki rüyası tatsız bir rüyaymış gibi.

Elimi yanağına dokunduruyorum. "Özür dilerim. Sanırım onu kaybettin ve ben kıskanmamalıyım." Ama kıskandım. Şu anda dünyada beni umursayan tek kişi o ve o benim bile değil. Acaba onu hatırlarsa, benimle çiftleştiği için pişman olur mu?

Aklımdan bir başka korkunç düşünce geçiyor. Ya onu kaçırdığım için beni suçlarsa? Çiftleşmemizi ben kışkırttım. Onu neredeyse sertleşene kadar okşadım çünkü onunla konuşmaya ihtiyacım vardı ve zihinlerimizi nasıl bağlayacağımı bildiğim tek yol buydu.

Tanrım, ben kötü adam mıyım?

Zohr'a bakıyorum, yanağı elimin altında yanıyor. Sakinleşiyor, kötü rüyaları parmaklarımın dokunuşuyla kayboluyor.

Çok fazla sorum ve çok az cevabım var.

EMMA

Z

Ohr'un ateşi ertesi gün de devam eder. Çok sıcak ve çok az rahatlama ile uzun, sefil bir gün. Kırmızı ejderhalar fkeli

Bizi saklandığımız yerde kısıtııyorlar. Neyse ki apartman kompleksine yaklaşıyorlar ama kokumu alırlarsa diye dışarı çıkıp hiçbir şeyi riske atamam. Artık Zohr'un koku alma duyusuna ne kadar güvendiğini bildiğim için, başka bir ejderhanın kokumu alması beni iki kat endişelendiriyor.

Yaralarını yıkıyorum ve cildinin dikişlere karşı ne kadar koyu altın rengi olduğu konusunda endişeleniyorum. Aynada kafamdaki kendi dikişlerimi karşılaştırıyorum ve onunki kadar iltihaplı görünmüyorlar. Ama yine de ejderha fizyolojisini insan fizyolojisiyle karşılaştırıyorum ve boş yere endişeleniyor olabilirim.

Gargaramın kalanını yaralarını yıkamak için kullanıyorum. Üzerimde öleceği paranoyasına kapıldığım için havanın kararmasını bekliyorum ve elime eski bir el feneri alıp diğer dairelerde malzeme aramaya çıkıyorum. İki şişe daha, kendim için biraz dış macunu ve daha fazla koli bandı buluyorum. Ayrıca gözlerinizi kısarak baktığınızda üzerinize tam oturan eski çocuk kıyafetleri buluyorum. Biraz darlar ama umurumda değil. Kıyafet kıyafettir ve eski mağazamdan seçici olamayacak kadar uzaktayım. Belki Zohr iyileşirse birlikte bir şeyler aramaya gideriz.

Ne zaman, kendimi düzeltiyorum. Zohr iyileştiğinde.

Karıştırdığım son iki dairede eski su hasarı var, bu yüzden içerikleri iğrenç ve uzun süredir çürümüş. Ben kararlı biriyim, bu yüzden yine de onları eliyorum, ama merdivenler üzerime çöküp beni aşağıdaki çöplerin üzerine yuvarladığında, ipucunu alıyorum. Şimdilik bu kadar çöp karıştırmak yeter. Çürüklerimi ve sıyrıklarımı ovuyorum. Yarın çok çirkin olacaklar ama genel olarak iyiyim. Almak için geldiğim şeyi aldım.

Döndüğümde gecenin çok geç bir saatiydi ve loş el fenerim bile tüyler ürpertici hissime yardımcı olamıyordu. Çocukken hayaletlerden ve geceleri ortaya çıkan şeylerden korktuğumu hatırlıyorum. Şimdi ise haydut ejderhalardan ya da küçük bir arkadaşlık arayan göçebelerden korkuyorum. Bu son düşünceyle el fenerimi kapatıyorum ve ışığa o kadar da ihtiyacım olmadığına karar veriyorum. Tamamen karanlık

Dairemize geri döndüğümde gölgelerin arasından büyük bir şekil yükseldiğinde şaşkınlıkla bir çığlık atıyorum.

"Emma," diye fısıldıyor Zohr, nefesi kesik kesik.

"Zohr, ödümü kopardın." Bir elimi göğsüme götürdüm, çarpan kalbimin sakinleşmesini diledim. "Uyandın mı? Yataktan kalkmış ne yapıyorsun?"

"Emma," diyor tekrar, adımı söyleyerek. Bana yaklaşıyor ve yüzünü boynuma gömüp derin derin içine çekiyor.

"Um, Zohr?" Omzunu okşuyorum ve teninin ne kadar sıcak olduğunu fark ediyorum. Hâlâ ateşi var. Olamaz. Her zamankinden daha sıcak hissediyor. "Seni yatağına geri götürelim, ben de seni serinleteyim, tamam mı?" Çantamı sırtımdan indirip kapının yanına bırakıyorum. "Sana yardım edeceğim."

"Em-mah." Adımı yüksek sesle mırıldanıyor ve büyük bir eli boynuma dolanıp yan tarafını kavıyor. Pençelerinin derime battığını hissediyorum ve insan formunda da pençeleri olduğunu fark ediyorum. Bunu daha önce nasıl fark etmedim? Belki de altın rengi teni ve kalın, karışık saçlarının arasına yerleşmiş boynuzları dikkatimi dağıtmıştı. Her iki durumda da, şimdi fark ediyorum.

Kıpırdamadan, ne yapacağını görmek için bekliyorum. Bir kalp atışında boynumu kırabilir.

Zohr eğilip boğazıma sokuluyor ve sıcak yanağını tenime sürüyor. Sanki kokumla yıkanmaya çalışıyor. Belki de bu onun ateşten delirmesine yardımcı oluyordur. Zihnimi onunkine dokunduruyorum -ya da dokundurmaya çalışıyorum- ama bir sürü saçma sapan ve karmakarışık düşünceyle karşılaşıyorum. Orada olduğu için uyuyor da olabilir.

"Hadi, Zohr," diyorum ona yatıştırıcı bir şekilde. "Yatağına dön." Kolumu beline doluyorum ve onu derme çatma yatağa doğru götürüyorum.

Yere serdiğim çarşaf sıırıslıklam ve sıcak, muhtemelen terden, muhtemelen cildini serinletmek için onu sürekli ıslattığım sudan. Yanımda bekleyen yeni bir çarşafı değiştiriyorum ve sonra çarşafı sıvazlıyorum. "Gel uzan da seni yıkayayım."

Gözleri parlak altın renginde dönüyor ve ona söylediğimi yapmak yerine, sanki benim de çıplak olmamı istiyormuş gibi üzerimdeki küçük, dar gömleği çekiştiriyor.

"İyi denemeydi," diyorum gülerek. "Ama bunu daha yeni buldum, o yüzden yırtmayalım." Yatağı işaret ediyorum ve ardından büyük kaseyi alıp taze su için mutfağa gidiyorum. Zohr'un beni takip etmesine pek şaşırmadım. Belki de hezeyan halindeyken bile bir arkadaşına ihtiyacı vardır. Ona doğru mutlu düşünceler gönderiyorum, soğuk su ve ısınmış teninin üzerine serilecek taze ıslak çarşafları hatırlatıyorum. Hava o kadar boğucu ki, bu bana da iyi bir fikir gibi geliyor.

Kaseyi doldururken aşırı sıcak bir elini kolumda gezdiriyor, içine çekiyor ve burnunu saçlarıma sürüyor. Elimden geldiğince görmezden geliyorum ve kase dolduğunda onu kalçama yaslıyorum, kolumu beline doluyorum ve onu tekrar yatağa götürmeye çalışıyorum. "Hadi, Zohr. Uzanalım ve ateşin üzerinde çalışalım, tamam mı?"

Ejderha adam ağır bir şekilde bana yaslanıyor ve onu ya da kalçamda dengede tuttuğum suyu düşürmemek için tüm gücümü harcıyorum. Yarı sendeleyerek çarşafların üzerine geri dönüyoruz ve kaseyi eski bir sehpanın üzerine koyuyorum, sonra uzanmasını işaret ediyorum.

Kollarını bana doladı ve beni kendine doğru çekti. "Em-mah."

Adımı kafamdakinden farklı söylemesi çok garip. Daha gırtlaktan, daha sert. Tuhaf. Yaralarından kaçınmaya dikkat ederek yan tarafını okşuyorum. "Yere yat, Zohr."

Gözleri tuhaf bir parıltıya bürünüyor ve vücudumda bir ürperti hissediyorum. Neyin peşinde? Dizlerinin üzerine çöküyor ve beni bir kez daha kendine doğru çekiyor. Kollarıyla kalçalarımı sarıyor ve yüzünü göğüslerime gömüp ovuşturuyor.

O-kayyyy. Delirmiş bir Zohr, görünüşe göre azgın bir Zohr'dur. "Gerçekten uyumalısın. Şu anda kendinde değilsin."

Göğsündeki gümbürtü bana umursamadığını söylüyor. Gayet iyi eğleniyor. Yüzünü tekrar göğüslerime sürüyor ve kat kat giysilere rağmen burnunun bir meme ucunun üzerinden geçtiğini hissettiğimde nefesimi tutamıyorum.

Belimi saran kolları sıkılaşıyor ve bana bakıyor, gözleri zengin altın rengiyle dönüyor. Burun delikleri parlıyor ve bunun ne anlama geldiğini biliyorum - beni kokluyor. Daha da ötesi, uyarılmışlığımın kokusunu alıyor.

"Senden hoşlanıyorum," diye fısıldıyorum ona. "Hoşlanıyorum. Ve oynamaya hazırım, söz veriyorum. Sadece daha iyi olmana ihtiyacımız var ve sonra istediğin kadar seks yapabiliriz."
_"

Bakışları yüzümden göğüslerime kayıyor. Onlara, önümü süsleyen çizgi film karakterine düşünceli düşünceli bakıyor ve sonra uzanıyor, sıkıca gerilmiş kumaştan bir avuç alıyor ve vücudumdan yırtıyor.

Nefes nefese kaldım, kaçmaya çalıştım. Bir elimi göğsüne bastırıyorum. "Seni pislik! Bugünlerde kalelerde bir gömleğin kaç para olduğunu biliyor musun? Sen-" Beni bıraktığında ciyaklıyorum ve battaniyelerin üzerine doğru yuvarlanıyorum.

Bir an sonra Zohr üzerimde, gözleri parlıyor. "Em-mah," diye nefes alıyor ve sonra kolları ve bacakları tarafından kafeslenene kadar üzerime tırmanıyor, vücudum yerde düz duruyor. Eğiliyor ve yüzünü bir kez daha göğüslerimin arasına sokup kokumu içine çekiyor. Burnu vadiye sürtünüyor, sonra sütyenimin kumaşını tutuyor ve tam kupların arasından parçalıyor. Sütyen parçalanıyor ve göğüslerim açıkta, zıplıyor.

Ve onlara tekrar sokuluyor.

Bir sonraki itirazım boğazımda düğümleniyor, çünkü kalçalarımın arasında sıcaklık birikiyor. Bunun akıllıca bir fikir olup olmadığını sorguluyor olsam da ona karşılık veriyorum. Ateşlendiğini ve sayıkladığını biliyorum. Aklının başında olmadığını ve sırtının muhtemelen onu öldürdüğünü biliyorum. Ama şu an yüzündeki ifadeyle? Sırtını en ufak bir şekilde düşündüğünü sanmıyorum. Daha çok bana odaklanmış ve kokumu içiyor.

Berbat bir insanım ve zayıfım, çünkü artık pek mücadele etmiyorum. Onun yaptıklarından çok etkileniyorum.

Zohr büyük altın başını eğiyor ve burnunu tekrar göğüslerimin vadisinde gezdiriyor. Oradaki yumuşak deriyi yalıyor ve dilinin etimin üzerinde gezindiğini hissettiğimde nefesim kesiliyor. Biraz dikenli, kedi diline çok benziyor. Bu konuda ne düşünmem gerektiğinden emin değilim. Alçak sesle homurdanıyor, sonra tenimi yalamaya devam ediyor. Önce göğüslerimin arasındaki boşluğu, sonra yavaşça bir tarafa doğru ilerliyor ve tadına bakmak için yalvaran sıkı, ağrıyan meme ucuna yöneliyor.

Bunu istememeliyim. Bunun üstünde olmalıyım. Onun hemşiresi gibi düşünmeliyim.

Ama sonra dili ucunun etrafında küçük bir daire çiziyor ve kendimi kaybediyorum. Haykırdım, onun altında eğildim. Meme ucumdaki o hissettirici dil? Şimdiye kadarki en gıcıklayıcı, en lezzetli şey gibi hissettiriyor.

Zohr yine hırlıyor ve dilini göğsümün üzerinde gezdiriyor. Eli koluma doğru ilerliyor, okşuyor ve ona dokunmaya çalıştığımda elimi battaniyeye sıkıştırıyor. Sorun değil. İhtiyacımı soluyarak onun önderlik etmesine izin veriyorum. Ağzını üzerime koymaya devam ettiği sürece ona dokunmak zorunda değilim.

Emma. Bu sefer dudaklarından adım değil, düşünceleri dökülüyor. Bana bir imge sağanağı gönderiyor, hepsi dağınık, pis ve son derece büyüleyici. Anlam veremiyorum, zihninden çok hızlı geçiyorlar. Ama ana fikri anlıyorum. Zohr ateşine rağmen çiftleşmek isteyecek kadar akli başında. Beni sahiplenmek istiyor.

Bu fikirden nefret etmiyorum. En ufak bir şekilde bile.

Büyük, pençeli bir eliyle göğsümü kavırıyor ve ucunu okşuyor, bir meme ucunu pençeleriyle fiskelerken dili diğerini okşuyor. Ona dokunmak, ellerimi saçlarında gezdirmek istiyorum ama hâlâ tek kolumu sıkıyor, ben de diğer elimle bileğimi tutarak onu serbest bırakıyorum. Eğer bu kadar iyi hissettiriyorsa, bana ne isterse yapmasına izin vereceğim.

Benimkini gönderiyor ve ihtiyacı zihnime bir çekiç gibi iniyor, düşünceleri acımasız ve şiddetli.

Katılmamamı mı bekliyor? Beklemiyorum. Şu anda, her şeyden çok onun olmak istiyorum. *Senin*, geri gönderiyorum, o ana kapılıyorum. *Hepsi senin olsun.*

Koku... Düşünceleri karmakarışık ama kokumu çekici bulduğunu hissediyorum.

Biliyorum, ona söyledim. *Parfümü yıkadım.* O uyurken yaptım, çünkü başını ağrıtaçağından endişelendim, özellikle de saklandığımız yerin küçük, boğucu sınırları göz önüne alındığında. *Sorun olur mu?*

Emma...benim. Düşünceleri açlıktan vahşileşmiş.

Senin, diyorum ona tekrar ve onun vahşiliğine kapılıyorum. *Dokun bana, Zohr. Seni istiyorum.*

Başını kaldırıyor ve gözlerimiz kilitleniyor. Bakışları öylesine derin bir altın renginde ki inliyorum, içimde bir zevk dalgası hissediyorum. Bir insan erkeği kadınına hiç bu kadar açlıkla bakmış mıydı? İhtiyacının yoğunluğu beni büyülüyor ve onun tarafından sahiplenilmenin, gerçekten, gerçekten sahiplenilmenin nasıl bir şey olacağını bilmek istiyorum.

Benimkini tekrar gönderiyor ve sonra başı aşağı iniyor. Ağzı karnımı sıyrıyor ve sonra yeni eşofman altıma (aynı zamanda dar ve yanlıs beden) geçmeden bir an önce elimi bırakıyor ve pençelerini kullanarak onu yırtıyor. İtirazım boğazımda düğümleniyor, çünkü bir sonraki hamlesinde külotumu parçalıyor ve ben de altında açık büfe gibi uzanıyorum.

Zohr başını amıma doğru eğiyor ve derin derin içine çekiyor.

Kıvranıyorum, çünkü bu bana biraz garip geliyor. Bu bir insan erkeğinin asla yapmayacağı bir şey ve nasıl tepki vereceğimi bilemiyorum. Utanarak onu itmek için bir elimi karnımdan aşağı kaydırıyorum.

Sanki onu rahatsız ediyormuşum gibi elimi itiyor ve tekrar derin bir nefes alıyor. "Zohr," diye itiraz ediyorum.

Sanki her türlü itirazımı susturmaya çalışıyormuş gibi bana sadece hırlıyor. İyi o zaman. Beceriksizliğimi yutuyorum ve sabırla altına yatıyorum.

Yavaşça beni incelemeye devam ediyor, bakışları tamamen çıplak alt yarımaya odaklanmış durumda. Onun incelemesi altında gerginim, ki bu aptalca görünüyor. Seks yapmıştık. Aramızda zihinsel bir bağ var ve düşüncelerimizi paylaşıyoruz. Daha önce hiç görmemiş gibi leğen kemiğime bakması ve alt tarafımdan derin, uzun bir koku alması neden önemli olsun ki? Ama gerçek şu ki, o hâlâ bir ejderha ve ondan ne beklemem gerektiğini bilmiyorum. O benim gibi düşünmüyor ve böyle anlarda aynı olmadığımız inanılmaz derecede netleşiyor.

Hem büyüleyici hem de biraz korkutucu.

Emma, diye mırıldanıyor yine ve yüzünü eğiyor. Uzun, garip bir koklama daha yapacağını düşünüyorum, ama bunun yerine bir eliyle kalçalarımı ayırıyor ve kıvrımlarıma yavaşça, derinlemesine bir yalama yapıyor.

Boğazımdan kaçan küçük ciyaklamaya engel olamıyorum. Sinirlerim paramparça olmuş gibi hissediyorum ve aynı anda hem gergin, hem telaşlı, hem de heyecanlı oluyorum. İnliyor ve bir patlama

onun düşüncelerinden benimkilere yankılanıyor. Zevkimi beğeniyor. Hayır, bayılıyor. Bir sonraki açlık dalgası beni ürkütüyor, o kadar ki başını tekrar eğdiğini fark edemeyecek kadar dikkatim dağılıyor.

Ta ki ağzı klitorisimin üzerine kapanıp orada tadıma bakana kadar.

Tekrar inliyorum, hareketsiz kalamıyorum. Gözlerim kapanıyor ve kalçalarımı sallıyorum.

Boğazından alçak sesle gürlüyor ve bir eliyle değişen kalçamı aşağı doğru bastırıyor ve klitorisimi yalamaya devam ediyor. Sanki aniden büyülediği yeni bir oyuncak bulmuş gibi, çünkü bana verdiği her yalama beni ürpertiyor ve tepkilerimden giderek daha fazlasını istiyor gibi görünüyor. Klitorisimi diliyle defalarca yıkıyor ve sonunda aşağıya inerek beni ağzıyla keşfediyor.

Yine de dikkatli. Pençelerine, dişlerine ve benden çok daha güçlü olmasına rağmen Zohr bana dokunurken inanılmaz derecede hassas davranıyor. Onun yanında güvende olduğumu biliyorum ve bu yüzden klitorisimi okşadığında ve sonra dilini göbeğimin girişinde gezdirdiğinde, daha fazlasını istemek zorunda kalıyorum. Tanrım, daha fazlasını istiyorum.

Benim, kafamın içinde bana söylüyor.

Burada bir anlaşmazlık yok. Beni ne şekilde isterse istesin, tamamen onunum. Yüzünü bacaklarımın arasına sokup ağzıyla benimle sevişirken eli o kadar sıcak ki neredeyse kalçamı yakıyor. Dili ateş gibi ve bana verdiği her sert yalamada kıvranmadan duramıyorum. Aynı anda hem çok fazla his veriyor hem de yetmiyor. Dilinin her sürükleyişini seviyorum ama yeterli değil. Boşalacak gibi görünmüyorum ve kalçalarımın arasında ne kadar uzun zaman geçirirse o kadar endişeleniyorum. Bu işte daha hızlı olmam gerekmiyor mu? Orama dokunduğunda hemen boşalmam gerekmez mi? Kitaplar ve dergiler okudum -Sasha aşk romanlarına bayılıyor, bu yüzden onlardan bolca okudum- ve o kadınların hepsi erkeği kalçalarının arasına dokunduğu anda dağılıyor gibiydi. Zohr'un dilini seviyorum ama... neyi yanlış yaptığımı bilmiyorum. İyi hissettiriyor ama yine de boşalamıyorum.

Keşke bu konuda daha tecrübeli olsaydım da bir şeyleri nasıl gerçekleştireceğimi bilseydim. Zohr'dan önce tek yaptığım mastürbasyondur. Belki de daha fazla deneyim kazanmak için daha çok çabalamalıyım-

Zohr başını kaldırıyor ve gözleri dönüyor, siyahla çevrili. *Benim*, diyor nefes nefese. Ağzı sularıyla ıslak ve yüzündeki bakış o kadar sahiplenici ki nefesimi kesiyor. *Sana benden başka kimse dokunamaz.*

"Tamam," diye kabul ediyorum, nefes nefese. Zaten başka kimseyi istemiyorum. Tek istediğim o... ve minicik bir orgazm. En son birlikte kirli işler yaptığımızda o zaman da boşalmamıştım. Ben boşalamadan biri içeri girdi. Belki de bende bir sorun vardır. Belki de onun verebileceğinden daha fazlasına ihtiyacım var. Belki de

-

Homurdanıyor ve başını tekrar eğiyor ve ağzı bir kez daha klitorisimin üzerine kapanıyor.

Ama bu çok fazla, ya da belki de dilinin bana verdiği tüm çalışmalardan sonra çok hassasım. Her iki durumda da işe yarayacağını sanmıyorum ve beni aradığım orgazma yaklaştırmıyor. Başını itiyorum. "Hayır, Zohr."

Hırlıyor ve başını kaldırıp bana doğru bir kez daha ateşli bir bakış fırlatıyor. Gözleri hem siyah hem de altın rengiyle parlıyor ve ben yine kontrolünü kaybedip kaybetmediğini merak ederek hareketsiz kalıyorum. Kendine geldiğini, bana dokunmanın bizi yeniden birbirimize bağladığını sanıyordum ama belki de hâlâ ateşinin içinde kaybolmuştur.

Tekrar amıma doğru eğiliyor, beni izliyor ve başımı salladığımda gözleri kısılıyor. Sanki beni anlayamıyormuş gibi uzun bir süre beni inceliyor ve sonra ağzını neredeyse öpecekmiş gibi kalçama bastırıyor.

Ve bu o kadar da kötü değil. Rahatladım, konuyu zorlamayacağına sevindim.

Bacağımı tekrar öpüyor ve sonra çekiştiriyor. Bacaklarımı bir araya getirip kalçamın yanından ve arkasından öpmeye başladığında biraz kafam karışıyor. Bununla nereye varmak istiyor? Bir an sonra beni yüzüstü yatırıp ellerini kalçalarımın üzerine koyup yukarı çektiğinde fark ediyorum.

Oh. Arkamdan bana girecek. Bunu fark ettiğimde yüzümün kızardığını hissediyorum ama bu düşünce beni heyecanlandırıyor. Eli omurgamda geziniyor, sonra da minnettarlık hissi veren bir şekilde popomu okşuyor. Elimde olmadan dokunuşunun altında kıpırdanıyorum ve o da takdirle homurdanıyor. Düşünceleri yine zevk, baskınlık ve sahiplikle dolu bir şekilde çağlamaya başlıyor.

Emma'm, bana tekrar söyledi.

"Burada tartışma yok," diye cevap veriyorum, nefes nefese. Beklentiyle doluyum. Elbette gerginliğim geçmedi - seks konusunda daha deneyimli olana kadar geçeceğini sanmıyorum - ama heyecan tarafından bir kenara itiliyor. Zohr'un dokunuşunu istiyorum. Vücudunu benimkinin üzerinde hissetmek istiyorum.

Eli kalçamı kavırıyor ve pençelerinin tenime hafifçe sürtündüğünü hissediyorum. İnliyorum ve vücudunun benimkinin arkasına yerleştiğini hissediyorum. Teni hâlâ benimkine karşı kavurucu bir his veriyor, bu da ateşinin hâlâ onu yönettiğinin bir işareti. Belki de o hastayken seks yapmamalıyız ama düşüncelerimi onunkilere dokundurmaya çalıştığımda kaos ve duygulardan başka bir şey elde edemiyorum.

"Zohr, biz-"

Büyük, ateşli bir eli popomda aşağı yukarı hareket ediyor ve sonra bacaklarımın arasına giriyor. Parmaklarının uçlarıyla beni keşfettiğini hissediyorum ve göbeğimi bulduğunda onu ovuyor, sonra ne kadar ıslak olduğumu onaylıyormuş gibi homurdanıyor. "Em-mah," diyor tekrar, sesi kalın ve tüylerimi diken diken ediyor.

"Tam burası," diye fısıldıyorum, göbeğimi okşayan parmaklara karşı geri itme dürtüsüyle savaşıyorum. Pençeler, diye hatırlatıyorum kendime. Onun parmaklarını içimde hissetmek ne kadar iyi olursa olsun... pençeler.

Benim, diye hatırlatıyor bana ateşli düşüncelerinde. Ben kabul edemediğim eli anımdan ayrılıyor ve kalçasıyla bacaklarımı daha da aralıyor. Sert ve kalın bir şeyin göbeğime doğru ilerlediğini hissediyorum ve sonra tek bir hamlede içime doğru itiyor.

Bir nefes çekiyorum.

İlk başta acıdığını düşünüyorum. Hissettiğim şeyin acı olmadığını anlamam biraz zaman alıyor, sadece garip bir tür sıkı rahatsızlık, sanki bir şeyler çok fazla gerilmiş gibi. Daha önce giydiğim küçük tişörtün garip bir zihinsel görüntüsü aklıma geliyor ve içimden bir kahkaha yükseliyor.

Zohr inliyor ve elinin kalçamda sıkılaştığını hissediyorum. Tepkimi test ediyormuş gibi bana karşı hafifçe sallanıyor. Düşünceleri artık vahşi ve vahşi duygularla dolu değil, sabırlı... nasıl hissettiğimi görmek için bekliyor.

Nasıl hissediyorum? Bütün sinir uçlarım canlanmış gibi hissediyorum. Vücudum bir yay kirişine dönüşmüş ve biraz daha çekilsem kopacakmış gibi hissediyorum. İnanılmaz hissediyorum. Yaşadığımı hissediyorum.

Sanki şu anda hareket etmesi gerekiyormuş gibi hissediyorum. Bu düşünceyi -hayır, talebi- ona da gönderiyorum.

Bir duygu dalgasıyla kalçalarımı kavırıyor ve içime doğru itiyor.

Nefesim kesiliyor, hem bedeni hem de zihni tarafından dövüldüğümü hissediyorum. İkisine de alışık değilim ve ikisi birlikte neredeyse ezici geliyor. Parmaklarım altımdaki çarşafta düğümleniyor ve o geri çekilip tekrar sertçe içime girerken nefes nefese kalıyorum. Acıtmıyor -sanırım bunun için çok kaygan ve çok tahrik olmuş durumdayım- ama her itiş sanki o kadar derine itiyor ki dikiş yerlerinden ayrılacakmışım gibi geliyor.

Zohr tekrar adımı mırıldanıyor ve sonra yavaş ve istikrarlı bir ritme başlıyor, şu anda sahip olduğunu fark etmediğim bir dayanıklılıkla içime pompalıyor. Düşünceleri bana geliyor, her zamankinden daha da karışık ve sanki kendi düşüncelerimi boğuyormuş gibi ağır geliyorlar. Sadece fiziksel olarak değil, zihinsel olarak da bunalıyorum.

Ve hala gelemiyorum. Hayal kırıklığıyla inliyorum. Zohr'un hamleleri iyi hissettiriyor -tanrım, çok iyi- ama orgazma yaklaşamıyorum. Başka neye ihtiyacım olduğunu bilmiyorum. Belki de kendime dokunmam gerekiyor-

Büyük bir el omzuma yerleşiyor, sanki beni sahipleniyor. Zohr derin itişlerine ara veriyor ve elinin tekrar bacaklarımın arasına girdiğini hissediyorum. Parmakları klitorisimin üzerinde kayıyor.

İşte bu. İhtiyacım olan şey buydu.

Tüm vücudum geriliyor. Başımı battaniyeye bastırarak haykırıyorum. Oh Tanrım. Tanrım. Şimdi geliyor. Tekrar klitorisime sürtünüyor ve o dişleri titreten itişlerden biriyle içime giriyor ve ben boğuk bir çığlık atıyorum. Amımın onun etrafında kenetlendiğini, sıkılaştığını hissedebiliyorum. Her yerim geriliyor. Ayak parmaklarım kıvrılmış, ellerim yumruk olmuş ve o yay kirişi kopmaya çok yakın...

Tekrar sertçe içime giriyor ve klitorisimi bir kez daha okşuyor. Bu sefer çığlık atarak boşalıyorum. Dünya etrafımda paramparça oluyor ve sanki her şey

patlıyor. Düşüncelerim -tıpkı onunki gibi- kaosa doğru akıyor ve ben geliyorum, geliyorum ve geliyorum.

Tanrım, çok iyi hissettiriyor.

Paramparça olmuş ve tekrar bir araya getirilmiş gibi hissediyorum. Her nasılsa. Nefes nefeseyim, orgazmdan inerken vücudumun yavaşça gevşemesini bekliyorum.

Yine de Zohr'un başka planları var. Parmağını klitorisimin yan tarafına kaydırıyor ve tekrar içime giriyor, eli omzumu sabitliyor. Sanki yeniden boşalıyormuşum gibi hissediyorum ve vücudum başka bir orgazmı sarsılıyor. Bu... bu mümkün değil. Ama tekrar içime girdiğinde, zihnimin bulanıklığında, bunun sadece mümkün olmadığını, aynı zamanda aman tanrım, inanılmaz olduğunu fark ediyorum.

O da durmuyor. Hâlâ boşalıyor olmam ve içimde kopan orgazmın gücüyle zar zor nefes alıyor olmam önemli değil. Klitorisimi okşamaya ve şiddetli, sahiplenici vuruşlarla içime girmeye devam ediyor. Tekrar boşalıyorum. Ve tekrar. Ya da belki de hiç durmadım. Tek bildiğim, adımları bir kez daha hırladığında ve hareketleri sarsıntılı hale geldiğinde neredeyse gevşek olduğum.

Sonra o da boşalıyor. Elleri üzerime kilitleniyor, sıkı ama acı vermiyor ve serbest kalışının sıcaklığını içimde hissediyorum. Bu... garip. Beni altına hapsediyor, koca vücudu beni sarıyor ve sanki durmaya isteksizmiş gibi hamleleri küçülüyor, yavaşlıyor.

Sanki beni hiç bırakmak istemiyormuş gibi. Bu garip bir his. After'da, yalnız olmanın daha iyi olduğunu öğrendim. Kendine güvenmenin. Ama Zohr rahatlayıp yan yattığında ve beni ateş gibi sıcak tenine çektiğinde kendimi mutlu hissediyorum. Korunmuş.

Bu güvenmemem gereken bir his ama sanırım şimdilik tadını çıkarabilirim.

ZOHR

A Gony.

Sırtım acıdan yanıyor. O olmadan nefes alamıyorum. İçimi kesiyor. Hiç rahatlık yok. Bulanık düşüncelerimin arasından göğsümde bir ağırlık olduğunu fark ediyorum ama omuzlarımdaki eziyetin yanında bu hafif bir sıkıntı. İnliyorum, beni bağlayan zincirlere karşı geriniyorum, onlardan nefret ediyorum...

Sadece orada olmadıklarını fark etmek için. Ellerimi hareket ettirebiliyorum.

Bunun farkına yavaş yavaş varıyorum. Artık tutsak değilim. Göğsümde hissettiğim hafif ağırlık? Metal dikenlerin yeleği değil, insan eşimin küçük, yumuşak bedeni, başı omzuma yaslanmış, kolu belime dolanmış. Uykusunda bana yapışıyor, teni benimkine karşı terli.

Belirsiz anılar geri gelmeye başladı. Bunlar sadece birer parça, zihnim olan sisli bulutun içinden fırlayan düşünce kırıntıları. Beni kurtarmaya çalışan Emma'nın anıları var. İki insan ateş püskürtücülerini ona doğrulturken Emma küçük ve tek başına duruyordu. Nefret edilen Salorian'ın yüzü, zihnini benimkine bastırırken gözleri parlıyor, ona teslim olmamı talep ediyor.

Anılarımda öfke var. Çok fazla öfke, sonra delilikten başka bir şey yok. Acı. Tüm bunların arasında Emma'yı koruma, onu güvende tutma ihtiyacı var.

Beni tutsak eden prangaları zorladığımı ve savaş formuna dönüştüğümü hayal meyal hatırlıyorum. Eşimin bana ihtiyacı olduğu için bunu yapmam gerektiğini bildiğimi ve dönüşümün kanatlarımı yok ederken verdiği acıyı. Eşimin güvende olabileceği bir yer bulmak için karanlık, pis insan kovanında yarıştığım sonsuz, bulanık saatleri düşünüyorum. Her şey birbirine karışıyor, çok az anlam verebildiğim bir düşünce yığına dönüşüyor. Görseller ve hisler var, başka bir şey yok. Onlara odaklanmaya, onları netleştirmeye çalıştığım, üzerimde kayboluyorlar.

Ama hatırladığım tek şey Emma'nın iri, kara gözlerinin büyük bir korkuyla bana baktığı. Burnuma dolan dehşet kokusu ve bunun beni ne kadar öfkелendirdiğı. Nazik sözleri. Değışmelisin, Zohr.

Onun için yaptım. Bunu hatırlıyorum. Kendi zihnimde kaybolsam bile en büyük arzusun onu memnun etmek olduğunu hatırlıyorum. İki ayaklı halime dönüştüm ama ondan sonrası bulanıktı. Ondan sonra... anılarımda Emma'dan başka bir şey yok ve anılarım korku, öfke ve hayal kırıklığından çok farklı bir hal alıyor.

Bu sefer, vücudunun benimkinin altındaki hissini hatırlıyorum. Dilimin altındaki tatlı amının tadını ve ne kadar yumuşak olduğunu. Göğüslerine dokunduğumda attığı küçük çığlıkları. Onu tohumlarımla doldurduğumda ve gerçekten sahiplendiğimde vücudunun sikimin etrafında kenetlenmesini.

Eşimi tamamen sahiplendim ve bunu hatırlamıyorum. Böyle bir şeyin acısı içimi kemiriyor ve akılsızlığıma sinirlenerek gözlerimi kapatıyorum. Nasıl bu kadar kolay sisin içine gömülmeme izin verebildim? Emma zihnini benimkiyle birleştirip beni öfke bulutlarından kurtardıktan sonra kendime bir daha asla kendimi kaybetmeyeceğimi söyledim. Kaybettiklerimi geri kazanmak için çalışacağımı söyledim ama bunun yerine bir kez daha onların pençesine düştüm. Emma'yı kendime sımsıkı sarıyor, durgun havada kokusunu içime çekiyorum.

Birlikte geçirdiğimiz zamanın daha fazlasını hatırlamak için çabalıyorum ama elimde sadece belli belirsiz izlenimler var ve bu beni öfkелendiriyor. Deliliğın beni kontrol etmesine izin verdim ve bu benden değerli bir şeyi aldı. Paha biçilemez bir şey. Başka bir zaman olacak, yemin ederim. Her detayı inceleyeceğim ve hafızama kazıyacağım bir zaman. Düşüncelerimi onunla ve onun ne kadar iyi hissettirdiğıyle dolduracağım. Onu memnun etmek için zaman ayıracağım, böylece seslerini, kokusunu, tadını ezberleyebileceğim.

Kolunu okşuyorum ve o da iç çekerek bana daha da sokuluyor. Sırt üstü yatmamın ve her an yaralarımın üzerindeki baskının vücuduma acı vermesinin bir önemi yok. O rahat ve bu benim için yeterli. Eşıme bakıyorum, kalbim sonunda onu kollarıma alma düşüncesiyle dolu.

O-

Kolu hareket ettiğinde ve teninin sıcak tonlarındaki koyu, morumsu morlukları gördüğümde sevincim kendi içine çöküyor.

O... yaralı mı?

Öfke zihnimi dolduruyor. Öfkeyle ona zarar vermeye çalışan insanları düşünüyorum ama kırık dökük anılarımda bile ona dokunacak kadar yaklaştıklarını hatırlamıyorum. Onlar yapmadan önce kaçtım, çünkü ona el sürdüklerini düşünmek beni çılgına çevirdi.

Ona nasıl zarar verdiler?

Havayı kokluyorum. Kokusu berrak, tatlı ve lekesiz. Ter ve benim tohumum kokuyor. Üzerinde bir başkasının kokusunu almıyorum ve evimizdeki tek koku onunki ve benimki.

Onu inciten benim.

Yeni, taze bir ıstırap içimi parçalıyor. Eşime zarar mı vermiştim? Ne kadar kaybolmuştum? Beni nasıl affedebilir?

Bu düşünülemez.

Dayanılmaz.

Hiçbir drakoni savaşçısı, çiftleşme savaşında bile bir dişiye asla zarar vermez. Bir dişiye boyun eğdirmenin ve onu yenmenin zorluklarından biri de budur - bunu zarar vermeden, gerçek bir düşmanı yenmeyi kolaylaştıran araçlar olmadan yapmak. Bir dişi el üstünde tutulmalı ve sevilmelidir. Bir meydan okuma bile gerçek bir öfke ya da zarar verme ihtiyacından ziyade sevgi dolu bir yerden gelir. Onu gördüğüm andan beri arzuluyorum ama Emma'ma saldırmayı ve onu zapt etmeyi hiç düşünmedim. Onun kendi tarzında vahşi ve güçlü olduğunu her zaman biliyordum ama o bir drakoni değil. Bir drakoni dişisine kur yapıldığı gibi, pençe ve gıcırdayan dişlerle ve şiddetli bir çiftleşmeye yol açan savaş oyunları ile kur yapılamaz. O küçüktür ve korunmalıdır. Derisi kolayca yırtılır ve dikkatli kullanılmalıdır. Bunu biliyordum, zincirlenmiş olsam bile.

Ama... benim tohumum kokuyor ve kolları çürüklerle kaplı. Bunları inkar edemem. En çok değer verdiğim kişiyi incitecek kadar kendimi kaybettim mi gerçekten? Bu düşünce beni hasta ediyor.

Sıkıntılı düşüncelerim ona da bulaşıyor olmalı. Emma yumuşak bir ses çıkarıyor ve başını kaldırıp yorgun gözlerle bana bakıyor. "Zohr?"

Dudaklarında ismimi duymak bile bana zevk veriyor. Ben ona layık değilim. Utanç içime akıyor. *Eşim. Gerçekten çok özür dilerim. Seni hak etmiyorum.*

Yüzünü ovalıyor ve doğruluyor. "Sen neden bahsediyorsun?" Gözleri büyüyor. "Oh, sırt üstü yatmamalısın. Dikişlerine zarar verirsin."

Dikiş mi? Ne demek istediğini anlamıyorum.

Ayağa kalkıyor ve battaniyeyi okşuyor. "Yaralarını diktim, böylece düzgün iyileşecekler. Karnının üzerine dön ve onlara bakmama izin ver."

Ne emrederse yapıyorum, çünkü onun sert ve kararlı tavrından etkileniyorum. Şimdi bile benden korkuyormuş gibi davranmıyor. Ona zarar verdim. Onun korkusunu hatırlıyorum. Şimdi neden bu kadar sakın? Emma'm erkeklerin ona zarar vermesine alışkın mı? Onun garip aile grubundaki diğerlerini düşünüyorum ve boğazlarını tekrar tekrar parçalamak istiyorum. İnsanlar dişilerine karşı nasıl bu kadar acımasız olabiliyor?

Ama sonra ayağa kalkıp uzaklaşıyor ve yuvarlak poposu bana doğru parlıyor. Uyluklarının arasında son çiftleşmemizden kalma bir ıslaklık var ve ben bunu görecektim kadar sahiplenici bir drakoniyim ve onu tutup pençelerimle tohumlarımı içine geri itmek, her şeyimi almasını sağlamak istiyorum. Onu her yönden sahiplenmek.

Ama ona zarar verdim. Onu hak etmiyorum.

Emma yuvanın bitişiğindeki bir alandan -düşüncelerine göre mutfaktan- dönüyor ve yanında bir tas su ve havlu getiriyor. Mutlu görünüyor, sanki sadece benim varlığım ona neşe veriyor.

Memnun oldunuz, tepkisini ölçmeye çalışıyorum. *Neden?*

"Neden memnunum? Cidden mi?" Emma'nın kıkırdaması akıldan çıkmayacak kadar güzel. O çok neşe dolu, dostum. Onun bu yönünü seviyorum. "Günlerdir ilk kez uyandığın ve ateşin çıkmadığı için mi? Demek ki korkunç hemşireliğimle seni öldürmemişim." Bir bezi suya daldırıyor ve sonra sıkıyor. "Rahatladığımı söylemek çok hafif kalır."

Hayatta olduğum için rahatladı... ona zarar verdikten sonra bile. Garip. Ona zarar vermeye çalışanların ölmesini diliyorum. Nasıl bu kadar kolay affedebiliyor? I

ıslak bezi sırtıma yerleştirirken hareketsiz kalıyorum. Suyun serinliği tenimin hamlığına karşı iyi hissettiriyor. *Düşüncelerim... karışık. Pek bir şey hatırlamıyorum.*

"Sorun yok," diyor, ıslak bezle sırtımı nazıkçe sıvazlıyor. "Her şeyi kontrol altına aldım."

Gerçekten mi? Kontrol hakkındaki kolay sözleri suçluluk duygumu artırıyor. Yaralanmışsın. Seni incittim. Aklımdan geçen düşünceleri ve böyle bir şeyi itiraf etmekten duyduğum utancı durduramıyorum. Senin eşin olmaya layık değilim.

"Beni incitmek mi?" Bana bakarken kaşları kırışıyor. "Dikişlerden mi bahsediyorsun?" Saç çizgisine dokunuyor. "Onlar günlerdir orada. Bana vuran Sasha'ydı, sen değil."

O değil. Kolların. Bacakların. İzlerle kaplanmışsın.

Şaşırmış bir şekilde yere bakıyor ve sonra küçük bir kahkaha atıyor. "Oh. Şunlar. Düştüm. Aslında sen bayginken epeyce düştüm. Bu dairelerden birinin merdivenleri vıcık vıcık ve ben de düştüm. Ayrıca, şehrin bir ucundan diğerine el arabasıyla taşınacak kadar kolay bir adam değilsin." Gülümsemesi parlak ve dostça, açık.

Düşüncelerini araştırıyorum, suçlama ya da öfke arıyorum. Hiçbiri yok. *Sana zarar vermedim o zaman?*

Sanki böyle bir şey aklına gelmemiş gibi gözleri şaşkınlıkla açılır. "Asla! Beni tersleyip şehrin içinde sürüklediğinde, her yerimi kanattığında ve benimle konuşmayı reddettiğinde biraz korktuğumu kabul ediyorum. Bunun tekrarını atlayabilirsek harika olur." Uzanıp ön kolumu okşuyor. "Ama endişelenme. Bana zarar vermedin. İncitseydin seni terk ederdim," diyor alaycı bir tavırla. Ses tonunda bir eğlence var. "Bir fark yaratacağı umuduyla seni dikmek için saatlerimi de harcamazdım." Yüz ifadesi yumuşuyor ve düşüncelerinden endişe akıyor. "Kanatların..."

Gittiler. Bunu biliyorum. Seni güvende tutmak için gerekli bir fedakârlıktı. Onların kaybından dolayı acı çekiyorum ama eşim yanımda ve o bir bütün. Kaybettiklerimin üzerinde duramam. Emma bana her gün sahip olduklarıma bakmam ve sahip olmadıklarımın üzerinde durmamam gerektiğini öğretiyor. Bunun bir önemi yok.

Sözlerim karşısında üzgün görünüyor. "Benim için önemli. Beni kurtarmaya çalışırken kendini yaraladın. Ve şimdi bir daha uçamayacağından endişeleniyorum." Ağzı sıkılaşıyor ve bana kararlı bir bakış atıyor. "Belki hâlâ uçabileceğin kadar iyileşirler. Sadece biraz zaman vermeliyiz."

Ona inanıp inanmadığımı bilmiyorum. Şu anda sırtım ateşten bir kütle gibi. *Göreceğiz.*

"Bununla ilgili bir şey hatırlıyor musun? Geçmişte kanatların hasar gördüyse, tekrar uçmana izin verecek kadar onarılabilirler mi?" Bana bakarken bakışları yalvarırcasına. "Bu mümkün, değil mi?"

Onu hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum. *Hatırlamıyorum. Şu anda aklımda sadece sen varsın.*

Yüzü kızarıyor ve ondan yayılan utancı hissediyorum. "Sakin olman gerek. Dikişlerini çekiştirmeni istemiyorum."

Sana binerken dikişlerini mi çektim?

Nefes nefese. "Zohr!"

Aldığım tepki beni şaşırttı ve memnun etti. Düşüncelerini hissedebiliyorum ve sözlerim karşısında hem şok oluyor hem de şehvetle doluyor. Ağzımı amına dayadığım ve elimi onunkine bastırdığım anıları hemen gözümün önüne geliyor. Onu ters çevirip kalçalarını kaldırışım ve içine girdiğimde hissettiği o sıkı dalgalan-

İnliyorum. Onun anıları ham ve güçlü ve ben hepsini istiyorum. Ya da... yenilerini yapabiliriz. Çukurda bana nasıl geldiğini ve üzerime nasıl bindiğini, beni nasıl sahiplendiğini düşünüyorum. Böyle bir şeyin mümkün olabileceğini hiç düşünmemiştim ve bundan ve ondan büyülendim. Başka hiçbir dişiye benzemiyor ve benim olduğu için mutluyum. *Çiftleşelim mi?*

Düşünceleri hemen onaylamaz hale gelir. "Sırtın çiğ ve kırmızı. Yüzüstü yatmalı ve bir süre orada kalmalısın. Kendine daha fazla zarar vermeni istemiyorum."

Sırtım ağrıyor, ama daha fazla çiftleşme düşüncesinden hoşlanmaması beni daha çok rahatsız ediyor. *Sana dokunmak istiyorum, diye* hırlayarak söylüyorum ona. Şu anda bile ona olan ihtiyacım yavaş yavaş artan, aç bir sızı. *Seni sahiplenmek istiyorum ve*

Hatırla.

"Bunu ben de istiyorum," diyor bana sertçe. "Ama aynı zamanda kanamayı ve sıkı çalışmamı mahvetmeyi bırakmanı da istiyorum."

Çok sert. Eğleniyorum. Ne isterse yapacağım... şimdilik.

Fark ettiğimden daha zayıf ve daha yorgunum. O yaralarımı yıkarken tekrar uykuya dalıyorum ve gün boyunca uyukluyorum. Birkaç kez uyanıyorum ve ellerime su tutuşturup içmem için ısrar ediyor. İçiyorum ve birkaç dakika boyunca onun düşüncelerini dinliyorum. Kendi zihnime bağlı başka bir zihnin sesini duymak rahatlatıcı, özellikle de onunki kadar pratik bir zihnin. Oturmuş, yırtık bir gömleği diyor ve kendi kendine mırıldanıyor. Düşünceleri meşgul ve yapılması gereken şeylerle dolu. Yiyecek yakalamak için kurması gereken tuzaklar, alması gereken daha fazla malzeme ve sırtım için daha fazla ilaç var. İşe koyulabilmek için kırmızı ejderhaların tepesinde uçmayı bırakmasını -sabırsızlıkla- bekliyor ve düşünceleri görevleri arasında gidip gelerek bana dönüyor. Yaralarım için endişelendiğini söyleyebilirim. Bu hem tuhaf hem de hoş bir his. Onu korumam, onunla ilgilenmem gerekirken, kontrolü elinde tutan kişi o.

Yine de benim için endişelenmesi hoşuma gidiyor.

Tekrar uykuya dalıyorum ve uyandığımda hava kararmış oluyor. Tuhaf insan yuvasının kırık camlarından içeri süzülen hava artık uzaktaki dişi ejderhaların kokusunu taşıyor. Bir zamanlar çiftleşme öfkelerinden etkilenmiş olabilirdim ama şimdi sadece Emma'mı ve ona çiftleşmeyi önerdiğimde yüzünün aldığı rengi düşünüyorum. O büyüleyici. Onun tüm tepkilerini öğrenmek istiyorum. Emma'm yakınlarda çalışıyor, kapılara boş teneke kutu dizileri ve tuzak telleri kuruyor. Onlara bubi tuzakları diyor. Onlar bizim korunmamız için.

Bunları yapmayı sana kim öğretti? Ben sordum.

Jack. Bir ara sana ondan bahsederim. Düşünceleri daha da uzaklaşıyor ve binanın dışında toprağı kazdığını fark ediyorum. Sebze sever misin?

Bana gönderdiği zihinsel imge hoş bir imge değil. *Bitkileri mi kastediyorsun?*

Evet. Birinin burada eski bir bahçesi var ve birkaç havuç ve lastik gibi küçük bir iki kabak var, ama onları lezzetli bir şeye dönüştürebilirim. Eğer sebze düşünüyorsa değilse onları yerim. Düşünceleri zevkle dolup taşıyor.

Ona hepsine sahip olabileceğini söyledim. Sebze-saur nedir? Düşünceleri tuhaf görünüyor ve zihnimden geçtiklerinde kafam karışıyor. Bu... kolları ve kanatları olmayan bir ejderha mı? Halkınızın ejderhaları mı var?

Aslında T-Rex'i düşünüyordum ama o bir karnozor. Sebze-saur daha çok brontozor gibidir ve gezegenimizde ejderha yoktur, hayır. Onlar dinazor ve milyonlarca yıl önce öldüler. Ama büyük sürüngenlerdi.

İki bacaklı formları da var mıydı?

Hayır. Siz dinazor musunuz? Yani, gezegeninizde, vahşi yaşam nasıldı? Hatırlıyor musunuz?

Bir an için düşündüm. Çok lezzetliydi.

Önce irkildi, sonra da eğlendi. Evet, sanırım öyle. Açsın, değil mi? Akşam yemeği getiriyorum. Biraz sabırlı ol. O ejderha karnını doyurmaya yetecek mi bilmiyorum ama göreceğiz.

Ne yiyoruz biz? Merak ediyorum. Bana mı bakıyor?

Roadrunner çorbası. Yum yum. Sıska tavuklara benziyorlar. Hoşuna gidecektir. Memnun görünüyor.

Bana sağlayacağın her şeyi seveceğime dair onu uykulu bir şekilde temin ederim.

Bana bir sevgi dalgası gönderdi. Sen dinlen. Ben biraz daha kalacağım ve yemek vakti geldiğinde seni uyandıracağım. Gücünü yeniden kazanmalısın, Zohr. Çok kan kaybettin.

Ona güçlü olduğumu göstermek istiyorum. Dinlenmeye ihtiyacım olmadığını. Ama onun düşünceleri tatlı ve sakin ve kendimi onların içinde rahatlatırken buluyorum.

Belki sadece küçük bir dinlenme.

EMMA

I

Ertesi gün ve gece yağmur yağıyor, her şeyi serinletiyor ve geride durgun havada asılı kalan nemli bir nem bulutu bırakıyor. Dairenin kırık penceresinden dışarı bakıyor, yağ damlacıklarını izliyorum

Gökten yağıyor ve ıslak, kırık dökük sokakları su birikintileriyle kaplıyor. Kaldırımındaki çatlaklardan kendine yol açan aşırı büyümüş çimler onu emiyor ve birkaç gün içinde iki kat daha uzun olacağından hiç şüphem yok.

Yağmura aldırmiyorum. Birkaç günlük sıcaktan sonra, saçlarımı kabartıp büyük, karanlık bir yuva gibi kıvrılmasına neden olsa bile sıcaklık değişiminden memnunum. Hava karardıktan sonra şehirde dolaşmam için daha az iyi, çünkü ay ışığı olmadığında ve her şey sıırılsıklam olduğunda işimi daha da zorlaştırıyor.

Jack'in dediğı gibi, yapacak bir şey yok.

Neyi halledeyim? Kafamın içindeki uykulu ses geliyor.

Dönüp zeminin ortasındaki yatağı bakıyorum. Zohr uyanmış, altın rengi gözleri uykulu ve muhteşem saçları dağılmış. Yavaşça ayağı kalkıyor ve sonra sallanıyor.

"Hayır," diyorum ona kararlı bir şekilde, onun yanına geçerek. "Yatakta kalman gerekiyor."

Bah. Ben güçlüyüm. Ben bir Drakoni savaşçısıyım-

"Olabilir, ama aynı zamanda kan kaybından muzdaripsin ve son birkaç gündür cehennem gibi ateşin var, bu yüzden dediğimi yapacaksın." Ellerimi koluna koydum, sırtına dokunmadan ağırlığını desteklemeye çalıştım.

Eğer dışarı çıkacaksan uyumak istemiyorum. Sana yardım etmek istiyorum.

"Bana en çok ölmeyerek yardım edebilirsin," diyorum ona şakacı bir şekilde. "Çünkü eğer ölürsen bu gerçekten kıcıma dokunur." Uzanmasını işaret ediyorum ama onun yerine oturuyor ve bacak bacak üstüne atıyor. Tamam o zaman. Oturmak o kadar da kötü değil. Ona temiz su dolu plastik bir bardak uzatıyorum ve küçük ızgaraya doğru ilerliyorum

Dumanın dışarı çıkabilmesi için pencerenin yanına kuruldum ve yahniyi yeniden ısıtmak için kömürleri yaktım. Zohr yakalandığında konuşacak ne kadar çok şeyimiz vardı. Şimdi birlikteyiz ve bu küçük odada tek başımızayız, aramızda garip bir durgunluk var, sanki ne söyleyeceğimizi bilemiyoruz.

Söyleyecek çok şeyim var. Ben sadece sizin düşüncelerinizi dinliyorum.

"Dikizlemeyi bırak," diyorum ona, kafamdan her şeyi çekip çıkarabildiği için hâlâ biraz rahatsızım.

Ruhen birbirimize bağlıyız. Bu alışman gereken bir şey. Bir kolunu geriyor ve yüzünü buruşturuyor, sırtının gergin olduğunu hissediyorum, dikişleri donuk bir ağrıya neden oluyor.

"Evet, bazı düşüncelerimi gizli tutmak istiyorum. Bunların hepsi benim için çok yeni." Keşke Sasha'ya bu konuda daha fazla soru sorsaydım. Bu bir şeyi değiştirmezdi ama en azından daha hazırlıklı olurdum.

Zohr bana sadece göz kırpmıyor. Bu aramızda hiçbir şeyi değiştirmez.

Duruma hiç yardımcı olmuyor. Başımı hafifçe sallıyorum ve soğuk yahniyi karıştırmaya devam ediyorum. Tabii ki bu küçük hareket gür saçlarımın yüzüme düşmesine neden oluyor. Belki de kesmenin zamanı gelmiştir.

Neden?

Omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Neden kestin?" O da kabul edince omuz silkiyorum. "Can sıkıcı ve yoluma çıkıyor. Bazen banyo yapabileceğim bir yere yakın değilim ve bu yüzden kirleniyor ve örmekten yoruluyorum."

Ben sevdim. Kokunu yoğun bir şekilde taşıyor. Bütün saçlarını beğendim.

Kızardığımı hissedebiliyorum. Bunun nereye gittiğini görmezden geleceğim, özellikle de ondan seksi düşünceler almaya başladığımdan beri. Dinlenmeye ihtiyacı var, çiftleşmeye değil. Ne kadar oynak olduğunu düşündüğü umurumda değil.

Ama o sadece "Örgü nedir?" diye soruyor.

"Oh, bilirsin işte, örgü. Yüzünüzden uzaklaştırmak için saçınızı örüyorsunuz." Ona zihinsel bir görüntü gönderiyorum.

Bunu sevdim. Benimkini örer misin? Yoldan uzak tutmak için mi?

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Nasıl istersen."

İsterim. Sonra da senin saçını örerim, böylece zahmet çekmezsin. Bana bir memnuniyet dalgası gönderdi.

Bundan sonra nasıl reddedebilirsin? "Pekala. Bir tarak bulayım." Yeni hazırladığım "kaçış" çantama doğru ilerliyorum. Jack bana her zaman yanında bir erzak çantası taşımam gerektiğini öğretmişti ve son çantamı Azar'ın adamlarıyla birlikte geride bırakmıştım. Yeni bir tane yapmak için çalışıyordum. Şu anda üst katta bulduğum pembe ve mor bir Barbie sırt çantasında duruyor ama içinde iğneler, misina, daha fazla koli bandı, bıçaklar, baharatlar ve diğer bazı faydalı şeyler var.

Komik, çünkü After'da aslında oldukça yaygın olan şeylerden biri saç ürünleri. Bir kıyamette neyin yaygın olacağını düşünmezsiniz. Daha doğrusu, her yerde hayatta kalma malzemeleri bulacağınızı varsayarsınız. Hayır. Hayır. Eğer bir silah ya da İsviçre çakısı bulunacaksa, birileri çoktan onu ele geçirmiştir. Bunun yerine tonlarca saç ürünü, oje ve hayatta kalmaya çalışırken kimsenin umurunda olmayan kız işi şeyler var. Bunları görmek beni üzüyor, çünkü keşke hala simli saç tokaları takıp ayak tırnaklarınızı pembeye boyayabildiğiniz ve bir sonraki yemeğinizin nereden geleceği ya da bir ejderhanın saklandığınız binayı ateşe verip vermeyeceği konusunda endişelenmek zorunda olmadığınız o topluma geri dönebilseydik. Saklandığımız dairenin banyosu kızlara özgü banyo malzemeleriyle doluydu ve ben de hemen onları yağmaladım. Aerosol saç spreyinin her zaman işe yarar bir yanı vardır ama ben saç açıcı spreyi ve geniş dişli tarağı da aldım. Sadece kendi saçım için değil, saç açıcı spreyin içinde yağlar var ve bunlar açılması gereken paslı bir kilide sıkmak için kullanılabilir.

Tabii ki şu anda çok işime yarayacak. Tarağı, saç bantlarını ve saç açıcı spreyi alıp Zohr'a yaklaşıyorum. "Sırtın nasıl?" Arkasında durmak için hareket ederken ona soruyorum.

Sıkı hissediyor, acıyor ve kaşınıyor. Ne zaman savaş formuna geçebilirim?

Yaralarını incelerken ona kararlı bir şekilde "Bir süre için değil," diyorum. Dikişlerin etrafındaki deri biraz kabarmış ve kabuk bağlamış ama eskisinden daha iyi görünüyor. Yine de hala oldukça çiğ görünüyor. "Üzgünüm. Sanırım bir süreliğine benimle insan olmak zorundasın."

İki bacaklı formumda olmaya zorlanmaktan yoruldum. Düşünceleri huysuz.

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Bundan bıkaçak kadar hayatta olduğun için şükret. Sen ve ben şanslıyız. Azar'ın yuvasından tek parça halinde çıkabileceğimizden tam olarak emin değildim."

Sana zarar vermelerine izin vermem.

Düşüncelerinde öyle bir güven, öyle bir koruyuculuk var ki boğazım düğümleniyormuş gibi hissediyorum. Hayır, sanırım yapmaz. Sırf beni korumak için kanatlarını parçalamaya ve neredeyse kendini yok etmeye hazırsa olmaz. Bundan sonra ona karşı biraz daha yumuşuyorum. "Sana hiç teşekkür etme fırsatım olmadı," diye mırıldanıyorum, gür saçlarından bir avuç alıp üzerine saç açıcı sıkmaya başlarken. "Ve gerçekten etmeliyim. Beni kurtardığın için teşekkür ederim Zohr."

Bana teşekkür etme. Sen benim eşimsin. Sensiz ben bir hiçim. Zihnimi sabitleyen ve deliliğe geri dönmemi engelleyen tek kişi sensin. Arkasına uzanıyor ve baldırımı okşuyor, sanki bana dokunmaya ihtiyacı varmış gibi. Birlikteyiz.

"Sanırım öyleyiz," diye fısıldıyorum. Bu benim için hâlâ yabancı bir kavram. O kadar uzun zamandır yalnızım ki bu benim varsayılan ayarım. Nasıl takım olunur bilmiyorum. Saçlarına birkaç fıs fıs daha sıkıyorum ve sonra tarağı nazikçe saçlarında gezdirmeye başlıyorum.

Ejderhanın saçı benim saçıma pek benzemiyor. Çok sert, neredeyse kıl gibi ve düğümlenmiş yumaklardan çok uzun zamandır, belki de hiç fırçalamadığı anlaşıyor. Çekmemek için elimden geleni yapıyorum ve sabırla her bir düğümü elimden geldiğince çözmeye çalışıyorum, çünkü bitirdiğim her bölüm dalgalı, parlak, pırıl pırıl ve altın gibi. Bu beni büyülüyor ve biraz da kısıkanıyorum.

Senin saçını daha çok seviyorum, diyor bana ve düşüncelerinde uykulu bir zevk var. *Çok yumuşak ve senin gibi kokuyor.*

"Kalın ve gür," diye itiraf ediyorum. "Sahip olduğum tek şey bu. Babamın saçları bana miras kalmış, anneminkiler değil. Onunki çok ipeksi ve açık kahverengiydi. Babam ailedeki Porto Rikolu'ydu. Annem sadece beyazdı."

Bunlar farklı mı?

Kıkırdıyorum. "Sadece birazcık. Yaygara koparacak kadar değil. Babam annemden daha esmerdi. Hem İspanyolca hem de İngilizce konuşurdu. Annem iki dil bildiği için babamın ondan çok daha zeki olduğu şakasını yapardı. Ne yazık ki birkaç deyimden fazlasını öğrenemedik. Keşke öğrenseydik." Annemle babamı düşünüyorum özlemle, kalın bukleleriyle gülen, gülümseyen babamı ve utangaç, sessiz annemi. "Rift'te öldüler."

Ama kardeşin yaşadı?

Homurdanıyorum. "Maalesef, evet. O zamanlar sadece bir çocuktum, bu yüzden Boyd'a sahip olduğum için minnettardım. Ama bir süre sonra...şey." Omuz silkiyorum. "Babamın bir lafı vardı, Boyd'un *como las tetas del toro* olduğunu söylerdi. Yani boğanın memeleri gibiydi."

Ben...anlamıyorum.

"İşe yaramadığı anlamına geliyor," diyorum bu düşünceye gülümseyerek. "Haksız da sayılmazdı. Boyd, insanları ezmek anlamına gelse bile, kolay yoldan kurtulmanın büyük bir hayranıydı."

Öldüğüne memnunum. Düşünceleri benim adıma rahatsız edici. Bana onun hakkında pek iyi şeyler söylemedin.

Tararken Boyd hakkında iyi şeyler düşünmeye çalışıyorum. "Kardeşim istediği zaman gerçekten çekici ve eğlenceli olabiliyordu. Sadece ne zaman sınırı çizeceğini ve insanları kullanmayacağını bilmediğini düşünüyorum." İç çekiyorum. "Ama biz çocukken iyi bir ağabey olduğunu hatırlıyorum. Sanırım Sonrası onu da etkiledi, herkesi etkilediği gibi. Kimse eskisi gibi değil. Sen bile değilsin."

Bu doğru. Zihni düşüncelere dalıyor. Önceden nasıl biriydin?

Bir an düşünüyorum ve aklıma eski, hoş düşünceler geliyor. "Çok kız gibi. Prenseslere, pembelere, atlara ve saçımı yapmaya çok düşkündüm. Kendime ait bir atım olsun isterdim. Sıradan bir at değil, tek boynuzlu bir at." Bu düşünce karşısında başımı salladım. "Böceklerden nefret ederdim, güzel elbiseleri severdim ve büyüdüğümde dansçı olmak isterdim."

Ya şimdi?

"Ve Şimdi yeterince acıktığımda b6cek yiyorum, saçlarım çok kirlendiğinde kafamı kazıtıyorum ve o eski halimin ne kadar korunaklı olduğuna g6l6yorum." Eski hayatım beni 6z6yor mu yoksa kızdırıyor mu karar veremiyorum. "Ben çok daha sertim. Her Şey için savaşmak zorunda kaldım ve uzun, çok uzun bir s6re kendi başıma yaşadım. Jack bana kendime nasıl bakacağımı 6đretti."

Jack'i daha 6nce d6Ő6nm6Őt6n6z. Kimdi o? Zohr'un d6Ő6ncelerinde garip bir Şekilde sahiplenici bir not var. EŞin değil miydi?

Oh, Jack. "Dostum değil," diye kabul ediyorum ve ona eski akıl hocamın bir g6r6nt6s6n6 g6ndermeye çalışıyorum. Jack ufak tefek bir adamdı, en fazla 1.80 boylarında ve yaŐlandıkça zayıflamıŐtı. Elli yaşında da olabilirdi, seksen yaşında da. Saçları bembeyazdı ve y6z6nde elmacık kemikleri ve kırıŐıklıklardan başka bir Şey yoktu ama tanıdığım en g6l6, en yetenekli insandı. Hareket etmeyi, çalışmayı asla bırakmazdı ve kimsenin saçmalıklarına ayıracak zamanı yoktu. "Ben ve Boyd Fort Tulsa'dan kovulduktan sonra bir s6re kendi baŐımızın çaresine baktık ama çok zordu. Kendimize nasıl bakacağımızı bilmiyorduk ve açlıktan 6l6yorduk. Eski bir kul6bede bir adamın 6p6 zulasına rastladık ve onu yağmaladık. Çok zeki olduğumuzu d6Ő6nd6k. Adamın eşyalarını alıp kaçtık ve o da bizi takip etti ve eğer ondan başka bir Şey alarsak t6feğiyle kafamızda bir delik açacağını s6yledi." Bu tuhaf anıya ve onun 6fkeli tepkisine g6l6ms6yorum. "Kulağa vahşi geliyor, biliyorum ama Jack bizi g6rd6đ6 anda açlıktan 6ld6đ6m6z6 fark etti ve iki çocuğu tek baŐlarına bırakamazdı. O gece bizim için avlandı ve ben de onu takip ederek başımı belaya soktum 6nk6 bana nasıl yapılacağını g6stermesi için ısrar ettim. Bir daha asla a kalmak istemiyordum. Ondan sonra, bir Şekilde birbirimize yapıŐtık. Jack bana çok Şey g6sterdi. Boyd yaklaşık bir yıl, belki daha az kaldı ve sonra katı 6nk6 kaleleri 6zlemiŐti ve Jack'in katı tutumundan nefret ediyordu."

Ama sen beğendin.

"Yaptım," diyorum usulca. Saçları p6r6zs6z ve Şimdi tarağı saçlarında gezdirdiğimde hiçbir Şey takılmıyor. 6 kalın b6l6me ayırıyorum ve 6rmeye başlıyorum. "Yapıyı 6zledim. Pek çok açıdan h6l6 bir çocuktum ve Boyd'la birlikte hiçbir yapı yoktu, nasıl yemek yiyeceğini ya da bir sonraki ejderha saldırısında nereye saklanacağını bilemiyordun. Jack beni kurtardı. Durumum 6zerinde bana g6 verdi. Bana kurban olmak zorunda olmadığımı g6sterdi. Kendi başımın çaresine bakabileceğimi. Bana nasıl avlanacağımı ve nasıl balık tutacağımı 6đretti,

hangi şeylerin işe yarayıp yaramayacağını öğretti. Bana silahla nasıl ateş edileceğini ve bıçağın hedefe nasıl saplanacağını öğretti. Bana her şeyi gösterdi ve bana oturup sızlanabileceğimi ya da işimi halledebileceğimi öğretti."

Düşünceleriniz hüznleniyor. O... gitti mi?

Başımı salladım. "Yaklaşık bir yıl oldu sanırım." Jack'e onun kemikli kığı için ağlamayacağıma dair söz vermiş olmama rağmen gözlerim ıslanıyor ve burnumu çekiyorum. "Tıbbi bakım eskisi gibi değil ve kalelerden uzak durduğumuz için görececek bir doktor da yoktu. Doktor olsaydı bile onun için bir şey yapabileceklerini sanmıyorum. Sanırım kanserdi, çünkü çok yoruldu ve zayıfladı ve bir süre sonra kulaklarının ve kollarının altında yumrular oluştu. Ondan sonra da fazla dayanamadı." Kolumla yüzüme vuruyorum, parmaklarım onun saçlarıyla dolu. "Özür dilerim. Şimdiye kadar bu tür şeylere alışmış olmalıydım. After'da hiçbir şey kalıcı değildir."

Zohr örgümden çekiliyor ve dönüp bana bakıyor, gözleri kocaman ve siyah kenarlarla dönüyor. *Neden böyle sulandın? Yüzünde bir sorun mu var?* Büyük, pençeli bir el yanağıma dokunuyor ve düşüncelerinde endişe var. *Canın acıyor mu?*

"Ha? Ağlıyorum." Tekrar burnumu çekiyorum ve yüzümü silmek için yeniden dikilmiş zavallı tişörtümün kenarını kullanıyorum. "Ve kapa çeneni. Bu gurur duyduğum bir şey değil. Jack hanım evlatlarından nefret ederdi. Bunun için zamanım yok, biliyor musun?"

Ama... neden? Neden suluyorsun?

Şaşıracak göz kırpyorum. "Sizinkiler ağlamıyor mu? Üzgün olduklarında mı?"

Bu o mu? Yanağıma dokunuyor ve sonra parmaklarının ıslak yüzeylerine bakıyor. *Bundan hoşlanmadım.*

"Ben de pek sevmem," diyorum ona, yarı gülerek yarı ağlayarak. "Üzgün olmayı sevmiyorum. Düzeltmiyorum, bu yüzden düzeltebileceğim şeylere odaklanıyorum." Ona bakıyorum, büyük omuzlarına dökülen kalın, zengin altın rengi saç dalgalarını alıyorum. "Sen ellerimden çekip almadan önce neredeyse yaptırdığım örgü gibi. Şimdi otur ve dinlen. Sırtını incitmeni istemiyorum."

Boğazından kısık sesle hırlıyor ama bu her şeyden çok huysuzluk. Ellerimi kalçalarımaya koyduğumda bana neredeyse somurtkan bir bakış atıyor ve

Otur. Sırtı tutulmuş, bu da acı çektiğinin kesin bir işareti, ancak başka bir belirti vermiyor.

"İyi misin?" diye sordum.

Dediğiniz gibi. Bunu düzeltemem, bu yüzden buna odaklanmamayı tercih ediyorum. Gözlerini kapatıyor ve ifadesi sakinleşiyor. Gel ve bana daha çok dokun ve dikkatimi dağıt.

Üzerimde ani bir kızarma oluyor. "Saçını kastediyorsun, değil mi?"

Şimdilik. Düşüncelerinde şakacı bir ton var.

"Mmmhmm." Gülümsemekten kendimi alamıyorum ve son gözyaşlarım da kuruyor. "İyi deneme, *chacho*, ama kendini daha iyi hissedene kadar başka bir şey yapmayacağız."

O zaman çabucak iyileşirim.

ZOHR

I

O gece uyandım ve Emma'mın gittiğini fark ettim. Yanımda değildi.

Korku ve panik içimde alevleniyor, ama hızlı bir koklamayla kokusunun hala havada asılı olduğunu fark ediyorum. Benimle uyumuyorsa nerede o? Ayağa kalkıyorum, kaskatı kesilmiş ve ağrıyor. Emma'dan yaralarımın ne kadar acıdığını ve omuzlarımın ne kadar kötü yandığını saklamaya çalıştım, sanki iki ayaklı formumda olmamalarına rağmen kanatlarımın kendisi ağrıyormuş gibi. Bu çok şiddetli bir ağrı ve korkarım yakın zamanda geçmeyecek.

Ama Emma'm yanımda olduğu sürece buna katlanabilirim.

"Daire" dediği tuhaf yuvada adım adım ilerliyorum, kokusunu takip ediyorum. Orada, arka odalardan birinde, tuhaf düz bir koltuğa büzülmüş, battaniyeler etrafına sıkıca sarılmış. Sırtı duvara dönük ve yanında bir bıçak tutuyor. Her zaman hazırlıklısın, dostum.

Yine de beni neden terk ettiğini anlamıyorum. Uyuduğu yeri inceliyorum ve büyük bedenimi onunkinin yanına kaydırmak için yeterince yer var gibi görünüyor. Yanına çöküyorum ve hemen bıçağı sıkıp sarsılarak uyanıyor. Daha büyük olan elimle onun elini kapatıyorum ve bıçakla beni ısırmadan önce onu durduruyorum. *Benim, Emma.*

"Oh. Beni korkuttun." Esniyor ve sonra kaşları birbirine yaklaşıyor. "Ne yapıyorsun, Zohr? Uyuyor olman gerekirdi."

Yapacağım, şimdi tekrar yanımdayım. Neden gittin?

Tekrar uzanmadan önce yanına gidip omuz silkiyor. "Seni rahatsız etmek istemedim. Hâlâ yaralısın."

Beni hiç rahatsız etmiyorsun, diyorum ona ve kolumu omzuna atıp onu kendime çekiyorum. Sen benim eşimsin.

Bir an tereddüt ediyor, sonra kollarımda gevşiyor ve tekrar uykuya dalıyor. *Evet, ama bu sadece geçici.*

Geçici mi? Şaşkınlıkla sordum.

Ama o çoktan bir kez daha uykuya dalıyor. Yakında yollarımızı ayıracağımıza dair kısa bir düşünce var ve sonra rüya görüyor.

Yine de uyuyamıyorum. Sırtım acıyla çığlık atıyor ve sıcak hissediyorum, ama kalbimden daha az acı veriyor. Beni terk mi ediyor? Kalmayacak mı?

Bana söylediklerini düşünüyorum. *After'da hiçbir şey kalıcı değildir.* Düşüncelerini, Jack hakkındaki hikayelerini ve Jack'in ona bağımsız olmayı, kimseye güvenmemeyi nasıl öğrettiğini hatırlıyorum. Zihinlerimizde birbirimize ne kadar derinden bağlı olduğumuzu şaşkınlıkla fark ettiğini ve bunun onu nasıl tedirgin ettiğini düşünüyorum.

Benimle çiftleşerek kaçmama yardım edeceğini ve sonra da gideceğini mi düşündü? Bunun kolayca koparılabilecek anlık bir bağdan başka bir şey olmayacağını mı?

Uykusunda bana sırtını dönüyor ve ben de tam olarak düşündüğü şeyin bu olduğunu anlıyorum. Benimle çiftleştiğinde kalbini değil, yardımını sunduğunu sanıyordu.

Sokuldum ve aşağılandım. Onun eşi olmaya layık değil miyim? Beni hoşnutsuz bulduğuna dair hiçbir belirti vermedi. Şu anda bile saçıma yaptığı yumuşak örgü bana nasıl baktığını hatırlatıyor. Bunu gördüğünde düşünceleri zevk doluydu. Görünüşümü beğeniyor. Çiftleşmeyi düşündüğünde aklına korku ya da tiksinti değil, utangaçlık geliyor.

Ona ateşimi verdiğim anda kalbimi de verdiğimi gerçekten anlamıyor mu? Onun ruhunun artık benimkine bağlı olduğunu ve asla ayrılmayacağımızı? O ölürse ben de öleceğimi?

Ama bu Emma. Sert, bağımsız, güçlü Emma. Ona ihanet eden bir kardeşi, ölen bir anne babası ve bir akıl hocası var. Tek başına daha iyi olduğunu, kendinden başka kimseye güvenemeyeceğini düşünmesine şaşmamalı.

Kalbim eşim için acıyor, hâlâ çok yalnız.

Her gece yanımda uyumasını talep edebilirim. Bana bedenini vermesini talep edebilirim. Düşüncelerimi onun zihnine sokabilir ve anılarını karıştırabilirim. Bu onun eşi olarak benim hakkım. Ama bana ihtiyaç duymasını nasıl sağlayabilirim? Beni istemesini nasıl sağlayabilirim?

Emma gibi bağımsız birinin aramızdaki bağa kızmamasını nasıl sağlayabilirim? Ruhlarımızın birleşmesinin ikimizi de daha güçlü kıldığını görmesini nasıl sağlayabilirim?

Bu benim hiç aklıma gelmemiştir. Bir drakoni ateş verdiğinde, bu bir dişiyle uzun bir kur savaşından sonra olur. Dişi bastırılmış, kızgın ama kendisini yenecek kadar güçlü bir erkekle gurur duyuyor. Bir erkeğin ateşini almak bir onurdur. Aralarındaki bağın ömür boyu süreceğini ve arkadaşlık, neşe... ve gençlik olacağını bilir.

Belki de insanlarda işler farklıdır. Emma'nın düşünceleri bir eş bulmayı beklemediğini gösteriyordu. Ona dokunan ilk kişi de benim. Bu hatırlatmadan duyduğum gurur ve şiddetli sevinç içime doluyor ve onun küçük bedenini kendime doğru çekiyorum. O benim ve sadece benim.

Eşim uykusunda mırıldanıyor, yer değiştiriyor ve sonunda dönüp bana doğru kıvrılıyor. Pençelerimle saçlarını okşuyorum, düşünüyorum.

Birlikte olmamızın doğru olduğunu anlamasını sağlamanın bir yolunu bulmalıyım. İkimiz de güvende olduktan sonra bana ihtiyacı olacak ve beni isteyecek.

Benden asla kaçamayacağını.

Ve bunu asla istemeyeceğini. Ama yalnız kalmaya bu kadar alışmış birini böyle bir şeye nasıl ikna edebilirim? Benimle birlikte olmak istemeli.

Bana gelmek istemeli. Onu zorlayamam.

Sıkıntıyla saçlarını okşamaya devam ediyorum. Düşünecek çok şeyim var.

ZOHR

Bir hafta sonra

I Tatlı, narin eşimin geniş kahverengi gözlerine bakıyor ve böyle bir yaratığın nasıl bu kadar kana susamış olabileceğini merak ediyorum. *Bana tekrar açıklar mısın?*

Emma sabırsızlıkla gözlerini deviriyor. "Kancayı bu şekilde tutuyorsun, değil mi? Ve solucanın gövdesini tutup itiyorsun, buradan mızraklıyorsun." Gösteriyor. "Buna kancayı yemlemek denir."

Bir yaratığı baştan çıkarmak için diğerine işkence mi ediyorsun?

"Bu işkence değil. Solucan hiçbir şey hissetmiyor. Sanırım." Bana yan yan baktı. "Balık tutmayı benim için mahvetme, seni koca pullu tavuk."

Ben tavuk falan değilim, dedim ona sinirlenerek. Onları gördüm. Gıdaktıyorlar ve aptal gibi dolaşıyorlar. Tüylerle kaplıdırlar ve her şeye pislerler. Bu bana nasıl benziyor?

Kıkırdıyor ve bu ses ruhumu tatlı bir zevkle sızlatıyor. "Tamam, yani sen tavuk gibi değilsin. Bu sadece bir insan deyişi." Oltasını geri çekiyor ve misinadan sarkan parlak kırmızı beyaz bir topla oltasını yavaşça suya bırakıyor. İskelenin ucuna oturuyor ve bacaklarını kenardan sarkıtıyor, sonra bana bakıyor. "Senin için oltanı atmamı ister misin?"

Yapabilirim, diye homurdanıyorum. Onun hareketlerini taklit etmek için elimden geleni yapıyorum ama topum suyun içinde önümde bir kol uzunluğundan fazla ilerlemiyor. Onun eğlendiğini hissediyorum ve bu görevden duyduğum rahatsızlığı bastırıyor. Onu gülümsetebildiğim sürece buna katlanacağım. Onun yanına oturuyorum ve sanki sıram ayaklarımın dibinde değilmiş gibi davranıyorum.

Düşüncelerini dağıtmak için ona *insan sözlerinin tuhaf olduğunu* söylüyorum. *Yüzümde olduğunu söylediğin ve olmadığın zamanki gibi... Neydi o?*

Arkasına yaslanıp kahkahalarla gülüyor. Yüzünde saf bir neşe ifadesi var. "Atángana? Bunu yakaladın mı?"

Tabii ki söyledim. Ben senin düşüncelerindeyim. Yüzümde olduğunu söylemen ne anlama geliyor?

"Bir çeşit... stoosh gibi." Bir elini kaldırıyor ve yüzüme doğru itiyor, burnuma yakın ama tam değil. "Bilirsin... sadece, stoosh. Atángana."

Hala anlamıyorum.

Bir an düşünüyor, kaşlarını çatıyor. "Bir çeşit... 'Sana gösterdim' gibi."

Bana neyi gösterdin?

Kadından yine kahkahalar yükseliyor. "Bu sadece palavra, tamam mı? Övünen bir pislik gibi davranıyorum." Gülümseyerek ve eğlenerek bana bakıyor.

Onun mutluluğu ve özlemiyle aynı anda sevinçle doluyorum. Benim Emma'm. Beni bu kadar gülümsetebilen birini hiç tanımamıştım. Kalbimi mümkün olduğunu düşündüğümde daha fazla ateşle yakabilecek birini. Kanatlarımı kaybettiğimde ve sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca iki bacaklı formda hapsoldüğümde bile ruhumu hafif hissettirebilen birini.

Bakışları tekrar oltasına dönüyor ve kırmızı beyaz topunu işaret ediyor. "Bobber aşağı indiğinde, bir ısırık var demektir. Kancanın balığın ağzına takıldığından emin olmak için misinayı sallarsın ve sonra makarayı çekersin."

Yani başka bir yaratığa işkence ediyoruz.

"Hiçbir şey hissetmiyor." Yine de düşünceleri meraklı ve biraz da endişeli. Bir şey hissedip hissetmediklerini merak ediyor ve yumuşak kalbi biraz acıyor.

Savaş formuna geçmeme izin vermelisin, dedim ona. Bu şekilde et yakalamak çok daha kolay.

Bana bir kaşını kaldırdı. "İyi denemeydi. Kuralları biliyorsun. Dikişlerin çıkana kadar olmaz."

Homurdanarak onaylıyorum ama memnun değilim. Geçtiğimiz hafta boyunca tartıştığımız bir konu bu. Acıyı görmezden gelmek ve yaralarımın kendi başlarının çaresine bakmasına izin vermek istiyorum. Savaş formundayken onu daha fazla koruyabilirim. Bizim için avlanabilirim. Daha uzağa, daha uzun süre seyahat edebilirim.

Sırtımın iyileşmesine izin vermenin daha akıllıca olacağını düşünüyor. İki bacaklı halimle kalmamı ve apartman çevresinde sırt üstü yatıp gün boyu kestirmek gibi küçük şeyler yapmamı istiyor.

Bu planlardan hoşlanmıyorum. Ona defalarca söyledim ve o benim isteklerimi görmezden geldi. Ancak tartışmanın bir anlamı yok, çünkü Emma'm bağımsız olduğu kadar inatçıdır da.

Bazen oldukça sinir bozucu olabiliyor.

Ona bakıyorum, zihnimi onunkine dokunduruyorum. Bu sık sık yaptığım bir şey ve kendime engel olamıyorum. Sadece onun düşüncelerinden hoşlandığım için değil, aynı zamanda onun zihnine dokunmak bana onun aslında gerçek olduğu konusunda güven verdiği için. O benim. Delilikten doğan bir rüya değil.

Omzuma bakarak, "Sırtını sargılamama izin vermelisin," dedi. "Her şeyin kapalı ve temiz kaldığından emin ol."

Sırtım iyi. Drakoni hızlı iyileşir. İnsanların aksine. Ona ekşi bir düşünce ve şu anda çirkin bir sarımsı-mor renge dönüşen morluklarının zihnimdeki görüntüsünü gönderiyorum.

Bana gözlerini devirerek gülümsüyor. "Daha sonra kışındaki kıymıkları temizlemek zorunda kaldığımda bunu söylemeyeceksin. Cidden, pantolon giymeyi düşünmelisin. Eminim bulabiliriz."

Kıymık mı? Kışım da mı? Neden?

"Bu iskele eski olduğu ve üzerinde çıplak oturduğun için mi?" Vücuduma bakarken yüz ifadesi hassaslaşıyor. Her ne kadar bana bakıcılık yaparak gücümü geri kazanmamı sağlasa da, Emma vücudum konusunda hâlâ utangaç. Elinden geldiğince bana dokunmaktan kaçınıyor ve her şeyden çok yüzüme bakıyor. Sikime bakmaktan özellikle kaçınıyor, sanki ona bakmak sertleşmesine ve çiftleşmek istememe neden olacakmış gibi.

Bu konuda tamamen haksız da sayılmaz.

Son birkaç gündür gücüm yavaş yavaş yerine geldi ve bu sırada Emma'nın hâlâ çiftleşmemizden ne anlam çıkaracağını bilmediğini fark ettim. Üzerime ilk tırmanan o olmasına rağmen, tekrar çiftleşmek istediğini belirtmedi. Ne de tekrar yanımda uyumaya çalıştı. Sorun değil; onu buluyorum ve her gece yuvasına tırmanıyorum, çünkü kararlıyım. Ama en can sıkıcı olanı, "giysi" dediği örtüleri giymemde ısrar ediyor ve onları vücudunun her tarafına örtüyor.

Bir şeyleri saklamanın anlamını göremiyorum, özellikle de hava sıcakken. Bir pençemi alında hafifçe gezdirip birkaç boncuk ter yakalıyorum. Örtülerini çıkarırsan çok daha serin olursun.

"Ama yapmayacağım," diyor bana ve sonra sanki aniden hareket etmiş gibi oltasına odaklanıyor.

Ondan aldığım utangaç düşünceler beni büyülüyor. Günlerdir çiftleşiyoruz ve hâlâ yüzümü kalçalarının arasına gömmemişim gibi mi davranıyor? Gerçekten mi? Konuyu daha da ileri götürmeye karar verdim. *Çekici bulmadığın için mi vücudumu örtmemi istiyorsun? Ben senden farklıyım, bu doğru.* İki bacaklı halimde bile kollarımda ve başımda sivri uçlar taşıyorum. Belki de bunlara bakmayı nahoş buluyordur.

"Ne? Saçmalama." Ama şimdi dikkatle oltasına bakıyor.

O zaman vücudunu tuhaf bulacağımı mı düşünüyorsun? Ya da bakması hoş olmayan?

"Tabii ki hayır." Düşünceleri benimle çiftleştiği geceye geri dönüyor.

Cesaretlendim. Emma'yı çok fazla zorlamamaya dikkat ettim. Benimle kalmasını istiyorum çünkü bunu istiyor, kendini buna mecbur hissettiği için değil. Her şeye rağmen benim eşim olmak istediğini fark etmesini istiyorum. Bunun zaman alacağını biliyorum. Gücümü yeniden kazanmak için bütün gün uyuduğum zamanlar daha kolaydı. Şimdi iyileştigiime göre, onu kendime doğru çekmemek ve yüzümü boynuna gömüp nefis kokusunu içime çekmemek daha da zorlaşıyor.

Eğer bana söz verirse, onu bu yıkık dökük iskelenin üzerine, kıymıklarıyla birlikte iter ve zevkten çılgılık atana kadar amını yalarım.

"Sallanıyorsun," diye mırıldanıyor.

Sikime bakıyorum. Düşüncelerimle sertleşti, doğru, ama "sallanmıyor".

"Um, oltan." Suyu işaret ederken düşünceleri kahkaha ve utanç karışımıyla boğuluyor.

Ah. Onun haklı olduğunu ve garip çubuğun ellerimde sallandığını fark ediyorum. Bir an düşündüm ve sonra eşimin ne yapacağını görmeye karar verdim. *Nasıl yapacağımı gösterecek mi?*

"Elbette." Üzerime doğru eğilirken elleri benimkilerin yanında hareket ediyor. "Bir çekiştir, sonra da yavaşça içine çek, işte böyle."

Ne yaptığına hiç dikkat etmiyorum. Daha çok üzerime eğilirken saçlarının ve teninin kokusuyla, dirseğinin kalçamı sıyırışıyla, parmaklarının benimkilere sürtünme hissiyle ilgileniyorum. Eğer balık tutmak buysa, bunu hiç umursamıyorum.

"Bakıyor musun ki?" diye soruyor, eğlenerek.

Tüm dikkatim sende, ona söyledim ve ciddiye aldım.

EMMA

O gece, küçük ateşimizin kömürleri üzerinde birkaç küçük levrek kızartıyoruz. Pişerken nefis kokuyor, ben de yandaki apartmanda bulduğum baharatlarla çeşnilendiriyorum. Zohr yemekle pek ilgilenmiyor gibi görünüyor ve onun yerine pencereden dışarı bakıyor, güneş batarken berrak turuncu gökyüzüne sertçe bakıyor.

Gördüğüm manzara karşısında mutsuz bir suçluluk hissediyorum. "Ejderhalar mı?" Her ihtimale karşı soruyorum.

Hayır. Sadece bir sürü düşünce. Bana bakıyor. Endişelenme. Beni üzüyorlar.

"Nasıl endişelenmem? Sıkışmış hissettiğini biliyorum," diyorum ona, sinirli bir şekilde. Çabucak iyileşti ama form değiştirmek istediğini biliyorum. Bundan da öte, kanatlarının ne kadar kötü olacağı konusunda endişeleniyorum. Ne olursa olsun kendimi sorumlu hissediyorum. "Seninle ilgilenmek benim işim," diyorum ona ve akşam yemeğine bir tutam biber daha ekliyorum.

Ben senin sorumluluğun değilim, diyor bana ve düşünceleri sabırsızlıkla süsleniyor. Ben senin eşim. Biz ortağız.

Ve şimdi susma sırası bende, çünkü buna ne diyeceğimi bilemiyorum. Nasıl ortak olunur bilmiyorum. Jack ile hiçbir zaman gerçek bir ortaklık olmadı. O akıl hocasıydı, ben de öğrenciydim. Sonra çok hastalandı ve ben de sonuna kadar onun bakıcısıydım. Birinin yanında nasıl çalışılır bilmiyorum. Birine nasıl bağımlı olunur bilmiyorum.

Güvenme konusunda da berbat olduğuma eminim.

Zohr bir omzunu kaşıyıp dikişlerine ulaşmaya çalışırken ona bakıyorum. Kaşındıklarını biliyorum. Son birkaç gündür bana bunu söyledi ve yaraların hepsi kapandı ve temiz bir şekilde kabuk bağladı. Kürek kemiklerinin arasına sıkışmış narin kanatlarını ve iyi iyileşip iyileşmediklerini merak ediyorum. Dikişleri görebileceğim bir yerden almanın ve bu noktada doğal yollarla iyileşmesine izin vermenin daha akıllıca olup olmayacağını merak ediyorum. Kendi dikişlerimi iki gün önce aldım ve Zohr'unkiler benimkilerden daha temiz görünüyor.

Onu ejderha formunda görmekten korktuğum için oyalyor olabilir miyim? Benimle insan formunda kalması için ısrar etmemin nedeni bunun benim için daha kolay olması olabilir mi? Kendime yalan söyleyemem, ejderha formunda olması beni çok korkuttu. Aklını çok çabuk kaybetti ve onu benimle konuşturamadım. Ya kanatları yok olursa ve bu onu tekrar uçuruma s r klersen? Onu nasıl geri getiririm?

Tek sorun bu değil. Bir de samimiyet sorunu var.

Nasıl eş olunur bilmiyorum. Ya da bir kız arkadaş. Ya da bunun gibi bir şey. Bunun doğuştan gelen bir şey olduğunu düşünebilirsiniz ama Zohr bana ne zaman ateşli bir bakış atsa donup kalıyorum. İki kez seks yapmış olmamız  onemli değil. Beynimin içinde olması  onemli değil. Ne zaman tahrik olduğuna ya da beni normalden biraz daha yakından izlediğine dair bir ipucu alsam,  ıldıırıyorum. Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Nasıl tepki vermeliyim? Flört m  edeyim? Görmezden mi geleyim? Onu cesaretlendirmeli miyim? Nasıl?

Genellikle "görmezden gel" seçeneğini seçiyorum ve sonrasında kendimi zihinsel olarak azarlıyorum. Gerçek şu ki, seks konusunda iyi değilim. Flört etme konusunda sıfır bilgim var. Daha  p şmedik bile ve... sanırım gerçekten öpüşmek istiyorum. Tuhaf ilişkimizi yanlış yürüttüğümüzü hissediyorum. Kendimi onun üstüne attım, işi bitirmek için gerçekten hızlı bir seks yaptım ve sonra yavaşça bundan geriye doğru ilerliyoruz. Heck, bir noktada güzel bir öpüşme seansı yapabileceğimiz ve bunun bir yere varmayacağı bir noktaya geleceğiz.

Olabilir.

Neden hayatımdaki diğer her konuda kararlı olabiliyorum da, o bana gözlerini kaçırarak baktığı anda kıkır kıkır gülüyor, gerginleşiyor ve kaçıyorum?

Benim gibi bir arkadaş olduğu için hayal kırıklığına uğramış olmalı.

Balığı şişin üzerinde çeviriyorum ve sonra dikkatini verip düşüncelerimi anlayıp anlamadığını görmek için ona bakıyorum, ama omzunu germeye ve kaşımaya devam ediyor, pençeleri sıkı dikişlere daha da yaklaşıyor. Güzel, düşüncelerimin farkında değil.

Gerçek şu ki, biraz sıkıntılıyım. Ondan etkileniyorum ama ejderha tarafı beni endişelendiriyor. Ayrıca artık kız gibi olmakta iyi olmadığımdan da endişeleniyorum. Ben daha çok

zorunluluktan dolayı artık topukludan çok savaş botu giyiyorum. Dünya yarın eski haline d6nse bile bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Muhtemelen her zaman tırnaklarının altında biraz kir olan, oltasını kendi atan, yemeğini yemeden 6nce derisini y6zen ve boş bir odayı insanlarla dolu bir odaya tercih eden o kız olacağım.

Ve şimdi... Bir yoldaşım var. G6r6n6ře g6re Zohr aramızdaki bu şeyin kalıcı olduğunu d6ř6n6yor. Onu kurtarmaktan 6tesini d6ř6nmedim ve şimdi garip ilişkimizi nasıl y6nlendireceğimi bulmaya 6alışmak zorunda kaldım. Hastayken ve ateşler i6inde yanarken her yanımdaydı ama şimdi "daha iyi" olduğu i6in beni g6rmezden geliyor. Bu kafa karıştırıcı.

Zohr sarsılarak ayağa kalkıyor ve beni korkutuyor. Bir an i6in yanıma gelip d6ř6ncelerimi duyduğunu s6yleyeceğini d6ř6nd6m ama beni ve k666k ızgaramı ge6ip pencereden dışarı eğildi ve havayı kokladı.

"Ne oldu?" Endişeyle sordum.

Bir şey duyuyorum. Başını kaldırıp havayı tekrar kokluyor. *Ama ne olduğundan emin değilim-*

Suyumu alıp k666k ateşimin k6m6rlerinin 6zerine d6k6yorum ve havaya duman yayılıyor. Dumanı hızla bastırmak ve kalan her şeyi boğmak i6in 6zerini bir battaniyeyle 6rt6yorum. Akşam yemeği yok edildi ama biri geliyorsa, ihtiya6ımız olan son şey keşfedilmek. Bı6ağımı alıp pencereden onun yanına gidiyorum. "Ne duyuyorsun?"

Kaşlarını 6atıyor, sonra başını sallıyor.

Yine de bir an sonra duyuyorum. Uzaktan gelen al6ak bir mırıltı. Bu bir susturucunun sesi.

Motosikletler. Kime ait olduklarını tahmin edebiliyorum. Pencereyi 6abucak kapatıyorum, dışarıdan g6r6lebilecek bir şey olmadığından emin olmak i6in k666k saklanma deliğimizin etrafına bakıyorum. Sorun yok. Pencerenin yanına 66meliyorum. Zohr yanımda kamburlaşıyor, pen6eli b6y6k bir eli sahiplenici bir şekilde omzumda geziniyor.

Bana *yerde* kalmamızı s6yledi. *Yaklaşıyorlar.*

Başımı salladım. Bana iki kez s6ylemesine gerek yok, 66nk6 motosikletlerin yavaş6a mırıltısının gittik6e y6kseldiğini duyabiliyorum. Bı6ağımı kavrıyorum, gerginim. Ben

Motosikletlerin daha da yaklaşıp durmasını bekliyorum. Botların kaldırıma vuruşunu duymayı bekliyorum ki onlarla en iyi nasıl mücadele edeceğime karar verebileyim.

Onlarla savaşımayacaksın. Ben buradayım. Zohr'un düşünceleri çok şiddetli.

Ona dönüşüm geçirmediğini söyledim. Kesinlikle dönüşmüyorum.

Boğazından kısık sesle hırlıyor ve ben de otomatik olarak elimi ağzına götürerek onu susturuyorum.

Hareketsiz kalıyor. Düşünceleri dalgalanıyor, değişiyor. Tahrik olurlar.

Bu...bu garip. Karnımda garip bir çarpıntı hissediyorum ve kendime elimi çekmem gerektiğini söyleyip duruyorum. O bir yetişkin ve bir çocuk gibi ağzını kapatmama ihtiyacı yok. Ama teni benimkinin altında çok sıcak ve nasıl hissettiğine hayran kalıyorum. Bakışları benimkilerle buluşuyor ve gözlerinin tamamen altın sarısı olduğunu ve ıslıl ıslıl parladığını görebiliyorum.

Nabzım tekrar atıyor ve kalçalarımın arasında, seks yaptığımdan beri sadece boş bir şekilde ağrımaya başlayan bir noktada o garip zevk hissini hissediyorum ve şimdi ne kaçırdığımı biliyorum. Parmaklarımın ağzından aşağı kaymasına izin veriyorum, ilk kez şaşırtıcı derecede dolgun ve sert olduğunu fark ediyorum. Onu hep altın tenli ve sivri dişli olarak hayal etmiştim ama öyle mükemmel bir ağzı var ki tüm insan erkeklerini utandırır. Ve o çene... iç çekiş. Parmaklarıma bakıyor ve altın kirpiklerinin ne kadar uzun ve kalın olduğunu ilk kez fark ediyorum.

Ayrıca elimin ne kadar nasırlı ve yaralı olduğunu ve tırnaklarımın ne kadar sivri ve kısa olduğunu fark ediyorum. Ugh.

Ondan uzaklaşıyorum.

Hemen elimi yakalıyor ve parmaklarımı tekrar ağzına götürerek dudaklarına değdiriyor. Belli belirsiz, motosikletlerin mırıldandığını duyuyorum ve daha fazla yaklaşmayacaklarını biliyorum. Her an birbirimizden ayrılabiliriz.

Ama bunu istediğimden emin değilim.

Ben de senin dokunmanı istemiyorum, diyor Zohr gözlerini dikerek. Dokunmanın nesi yanlış?

Hiçbir şey. Ben sadece...

Benden korkuyorsun. Bunun farkındayım. Eli hala ağzının üzerinde duran parmaklarımı okşuyor. Farkında olmadığımı mı sanıyorsun? Biçim değiştirmekten bahsettiğimde korkunun kokusunu alabiliyorum. Ama şunu bil ki Emma'm, sana asla zarar vermem. Acıdan çıldırdığımda bile seni incittim mi?

Başımı sallıyorum.

Yapamadım. Yapamazdım. Sen benim eşimsin. Benim varlığım. Bu garip, korkunç dünyada devam etme sebebim. Sana asla zarar veremem. Ama savaş biçimim benim kim olduğumun bir parçası. Sonsuza kadar şu anda beni gördüğün gibi kalıp mutlu olamam. Değişmeliyim ve benden korkmanı istemiyorum.

Biliyorum. Sadece... O dehşet gecesini, pençelerinin arasında kaldığımı, her yerin kan içinde olduğunu ve onunla hiç konuşamadığımı düşünerek zorlukla yutkunuyorum. Sen, sen değildin. Başka bir yerdeydin ve bir kez daha dönüştüğünde yine aynı şey olacak diye endişeleniyorum.

Savaş formuna geçip kanatlarımın ne kadar kötü durumda olduğunu gördüğümde mi demek istiyorsun? Ses tonunda hafif bir mizah var. Kurtarılabileceklerine dair hiçbir umudum yok, dostum. Gittiklerini kabul ediyorum. Onları senin için verdim.

Elimi çektim, acıdı. "Ama ben senden bunu istemedim." Tanrım, şimdi bu kulağa küçük ve kırgın geliyor. "Özür dilerim," diye fısıldıyorum, yüzümü ellerimin arasına gömerek. Kendimi berbat hissediyorum. O çok şeyden vazgeçti ve ben hala...

Hâlâ korkuyorsun, o da aynı fikirde. Bunu hissedebiliyorum. Benim ne olduğumdan korkuyorsun ve beni kaybetmekten korkuyorsun. Seni terk etmemi isteyeceğinden ve benim bunu yapmayacağımdan korkuyorsun ve o gün geldiğinde ne olacağından korkuyorsun.

Belki de düşüncelerimi dinliyordu.

Duymamaya çalışsam da duymamak çok zor. Bunu umursamadığını biliyorum, ama bu susamış bir erkekten bir nehir içebilecekken sadece bir yudum almasını istemek gibi bir şey. Senden bir yudumdan daha fazlasını

istiyorum.

Peki ya elimde sadece bir yudum varsa?

O zaman sunabileceklerini kabul edeceğim ve sabırlı olmayı öğreneceğim. Bir elin benimkine dokunduğunu hissediyorum. Pençeleri tenime değiyor - yine keskin ama beni kesmemeye çok dikkat ediyor- ve sonra elimi avuçlarının içine alıyor. Sen istediğim her şeysin, Emma'm. Seni üzecek hiçbir şey yapmam.

Başımı kaldırıp tekrar gözlerine bakıyorum. "Ben sadece... çok hızlı hareket ettiğimiz için endişeleniyorum. Pantolonunu çıkarıp üstüne çıkan o kız var ya? Benim öyle biri olduğumu düşünmenden endişeleniyorum."

Sen busun işte. Ağzımdan bir itiraz çıkıyor ama beni yine kesin bir düşünceyle durduruyor. Sen cesur ve şefkatlisin. Kendini riske atmak anlamına gelse bile başkalarına yardım etmekten korkmuyorsun. İşte sen busun Emma. Eğer çiftleşme konusunda deneyimli olmadığını ve bana yaklaşma konusunda rahat olmadığını kastediyorsan, o zaman bekleyeceğiz. Ya da rahatlayana kadar beni kullanabilirsin.

Seni kullanmak mı? Gözlerimin açıldığını hissedebiliyorum.

Düşüncelerinden bir eğlence dalgası geçer. *Tabii ki. Ben seninim.*

Elimde değil ama içim biraz özlemle doldu. Küçük bir kızken kaç kez Jack ve benim sevimli oğlanlarla karşılaşacağımızı ummuştum? Konuşacak, el ele tutuşacak birini arıyordum. Öpecek birini.

Seni öpeceğim.

Biliyorum. Dudağımı ısııyorum ve onu düşünüyorum, sonra başımı sallıyorum. Bu gece olmaz. Hâlâ sarsılmış durumdayım.

Azar'ın adamları yüzünden mi? Artık rüzgârda onların kokusunu alamıyorum. Metal ejderhalarını da duymuyorum.

Bizden vazgeçtiğini ummuştum, itiraf ediyorum.

O bir Salorian. Asla pes etmeyecektir.

Bu iç karartıcı.

Azar yerine öpücükleri düşün. Düşüneceğimi biliyorum. Bana attığı bakış düpedüz çapkınca.

Teslim olmak istiyorum ama tereddüt ediyorum. Doğam gereği temkinliyim ve her şeyi enine boyuna düşünebildiğim zaman rahat ediyorum. *Yarın mı?*

Yarın kabul ediyor. Dikişlerimi aldıktan sonra. Emin

değilim... Başlıyorum ve sonra duruyorum.

Bana bilmiş bir bakış attı. Yaralarımın onlara gerçekten ihtiyacı olduğunu düşündüğün için mi onları içeride bırakmak istiyorsun? Yoksa onlar gittiğinde nasıl dönüşeceğimden korktuğun için mi?

Bazen tüm düşüncelerinizi duyabilen biriyle aynı zihni paylaşmak berbattır. İyi. Dikişler yarın alınacak.

Ve sonra beni bir kez daha göreceksin ve endişelenecek bir şey olmadığını anlayacaksın. Gözleri zaferle parlıyor. Ve sonra öpüşeceğiz.

Ne güven ama.

ZOHR

T Ertesi sabah, anlaştığımız gibi, Emma'nın dikişlerimi alması için hazırlandık.

Belli ki bu durumdan hiç memnun değil. Korku kokmuyor olsa da, önünde yere oturup sırtımı gösterdiğimde yüzündeki temkinliliği görebiliyorum. Küçük bir makas ve "cımbız" dediği metal bir şey alıyor ve yaralarımı inceliyor. "Eğer çok fazla kanaman varsa ya da herhangi bir şüphem varsa," diye beni uyarıyor.

Tabii ki. En iyi olduğunu düşündüğümüz şeyi yapacağız.

Ama bunu yapmak için sabırsızlanıyorum. Şimdiden küçük dikişler kaşınıyor ve etime sürtünüyor. Onların gitmesi, dönüşebilmem için sabırsızlanıyorum.

Özgür hissetmek için.

Sanki bir hapishaneyi başka bir hapishaneyle takas etmiş gibiyim. Böyle düşünmem haksızlık; Emma'mın elinden gelenin en iyisini yaptığını ve bana iyi baktığını biliyorum. Ama savaş formuma dönüşmek için açlık çekiyorum. Kendimi olduğum gibi kapana kısılmış hissetmiyorum. Kanatlarımın neye benzediğini, nasıl hissettirdiğini görmek istiyorum.

"İşte başlıyoruz. Acıyıp acımadığını söyle," diye mırıldanıyor Emma ve makasını tenime bastırıyor. İğne batması gibi hafif bir şey hissediyorum ve sonra o noktadaki kaşıntı duruyor. Derimi siliyor. "Biraz kan var ama aslında çok iyi iyileşmişsin. Etkilendim." Ve düşüncelerine bakılırsa şaşırı.

Güzel. Bu da tüm dikişleri almamak için bir neden olmadığı anlamına geliyor. Bir sonrakine geçerken kırıdamadan durmak zor ve gözlerinin içine baktığımda çok fazla dikiş olduğunu görüyorum. Sırtımı dikmek ve mümkün olduğunca iyi iyileşmemi sağlamak için ne kadar uzun süre çalıştığını görünce alçakgönüllülük gösterdim. O benim için iyi bir eş ve... işimin bitmesi için sabırsızlanıyorum. Artık bundan kurtulmak istiyorum.

O çalışırken kendimi sessizce oturmaya zorluyorum. Bana yumuşak cesaretlendirmeler mırıldanıyor ve ne kadar iyi iyileştiğimi söylüyor. Bunu biliyorum. Yaralarımın iyileştiğini hissedebiliyorum ama sabırsızlığımı dizginliyorum. Bunu önemsemediği ve acı çekmemi istemediği için yapıyor. Onu korumak için aceleyle kanatlarımı paralamam onun suı değil. Ona kızgın olduğumu hissetmesini istemiyorum. Ben sadece form değiştirmeye ve güçlü uzuvlarımın geri döndüğünü hissetmeye hazırım. Dönuőebileceđi bir savaş formu olmadan nasıl her zaman "insan" olabileceğini bilmiyorum. ıldırırdım.

şey... daha kızgın.

Emma elini son bir kez sırtımda gezdirip küçük bir iç çekiş yaptığında içinin bittiğini anlıyorum. *Bitirdi mi?* Emin olmak için soruyorum.

"Bazı ilginç yara izlerin olacak ama evet, sanırım öyle."

Ona bakmak için dönüyorum ve yüzüme yayılan sırtışa engel olamıyorum. *Savaş formuna geçtiğimde kaçıp saklanmayacak mısın?*

Endişeli düşüncelerini gizleyen öfkeli bir homurtu çıkartıyor. "Saklanmak mı? Hayır. Sadece kanatların için endişeleniyorum. Onları da diktim ve dönüşümünle birlikte nasıl çalışacağını bilmiyorum." Endişesi yüzünden okunuyor. "Ya onları kurtarmaya çalıştığım için tekrar paralanırlarsa?"

Yanağını okşuyorum, onu rahatlatıyorum. Aynı düşünce benim de aklımdan geçti ama yapacak bir şey yok. *Böyle şeyler için endiőelenmenin zamanı geçti.*

Bunu sen söylüyorsun.

Onu kendime doğru çekiyor ve kollarımı ona doluyorum, çünkü memnunum. Saçlarını okşuyorum ve ona sokuluyorum. Çok çabalıyor ve ben de ona dokunup bunu anladığımı gösterme ihtiyacı hissediyorum. Tedirginliğini bir kenara bırakıp bana yardım etmenin onun için ne kadar zor olduğunun farkındayım. İstemediği halde cesur olmak.

Emma kollarımda şaşkınlıkla geriliyor, sanki gerçekten dokunulmayı beklemiyormuő gibi ve sonra rahatlıyor. Düşüncelerindeki zevki ve řaőkınlıđı yakalıyorum. Bir an düşünüyor ve çok ama çok uzun zamandır kuşağa alınmadığını fark ediyor.

O anda, eşime sık sık sarılacağıma yemin ettim. Sevildiğini bilmeyi ve bunu sık sık bilmeyi hak ediyor. Okşanmayı ve şefkati hak ediyor.

Gel, dedim ona. Dışarı çıkalım da form değiştireyim.

İsteksizliği yerini eğlenceye bırakıyor. *Sanırım burada yapamazsın.* Sonra benim içeride değiştiğimi ve kaldığımız dairenin etrafımızda parçalandığını hayal ediyor. Böyle bir şeye kıkırdamak zorundayım. Ne kadar geçici olursa olsun, ben bile evimizi yıkacak kadar çılgın değilim.

Elinden tutup onu dışarı çıkarıyorum, otomatik olarak havayı kokluyorum, koruyucu içgüdülerim iş başında. Yine de yabancılara ait belli belirsiz bir koku yok. Başka insanlar yok, metal ejderhalar yok, başkalarının yakınlarda gizlendiğini söyleyecek hiçbir şey yok. Güzel. Dönüşmeyi ne kadar çok istediğim umurumda değil, eşimi ya da onun güvenliğini riske atmayacağım.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor, bana bakarak.

Temiz, katılıyorum. Geri çekilin. Pençelerimle yanağını hafifçe okşuyorum ve sonra ilerliyorum. Yer değiştirme düşüncesi beni heyecanlandırıyor -hayır, ihtiyaç duyuyorum-. Çok uzun zaman geçmiş gibi geliyor. Emma'nın zihnine son bir dokunuşla gözlerimi kapatıyorum... ve serbest bırakıyorum.

Ahhhh.

Tekrar pullarımın içinde olmak çok iyi hissettiriyor. Kanatlarımda pek de acı vermeyen iğne batması kıvılcımları geziniyor ve sonra uzuvlarımı gererek savaş formumda olma hissini kucaklıyorum. Gözlerimi açıyorum ve kanatlarımı açıyorum, hasarın boyutunu kontrol etmeye kararlıyım.

Yakınlarda, Emma duruyor, elini ağzına götürmüş, yüzünde endişe var. *Onlar iyi mi?*

Acımadıklarını söyledim, gererek. Bu tam olarak doğru değil. Ağrıyorlar ama bu eski bir dişin ya da uzun süredir kullanılmayan bir kasın ağrısı. Ayrıca çok iyi esnemiyorlar ve ben de daha sert esnetiyorum, sinirin ve tendonun daha uzağa uzanması gerektiğini, tam yelkenlerinin esintiyi yakalaması gerektiğini biliyorum. Bunun yerine, kalın hissediyorum. Ağır.

Beceriksiz.

Ben uçamam. Kanatlarımı tekrar germeye çalışırken bile bunu biliyorum. Uçarken kanatlarda bir hafiflik vardır ve benim kanatlarım sıkı ve hantal geliyor. Onları öne doğru büküp görmeye çalışıyorum. Yara dokusu bir zamanların narin zarlarını çiziyor, yoğun ve hantal. *Bunlar beni taşımayacak.*

Bunu biliyordum. Bunun olacağını biliyordum ama şimdi bile hayal kırıklığının çöküşünü hissediyorum. Umut etmişim... ama bu da Azar'ın benden aldığı bir başka şey. Loş öfke zihnimin içinde yeniden oluşmaya başlıyor, kalınlaşıyor. Yok olan kanatlarım gibi kalın-

Arkadaşım bana endişeli bir bakış fırlattıktan sonra parmaklarını hâlâ ağzına bastırarak ilerliyor. *Görebilir miyim?*

Onun için bir tane indiriyorum ve elini hafifçe üzerinde gezdiriyor. Garip bir şekilde, kalın zarlara rağmen dokunuşunu hissedebiliyorum. Bu en azından bir şey. "Acıyorlar mı?" diye soruyor.

Çok sıkılar. Onları düzgün açamıyorum, diyorum ve gösteriyorum. Kanatları uzatabildiğim kadar uzatıyorum ve sadece yarısı açılıyor. *Daha fazla zorlarsam yırtılacaklar. Önemli değil.*

Düşünceli görünüyor. Eli tekrar kanadımı sıyrıyor. "Kardeşimin daha küçük olduğu zamanları hatırlıyorum, küçükler ligi softball oynarken bacağını incitmişti. Sakatlığın ne olduğunu hatırlamıyorum." Bir an için sinirlenmiş gibi görünüyor ve zihninden geçerken kendi zayıf hafızasına duyduğu kızgınlığı hissedebiliyorum. "Ama fizik tedaviye gittiğini hatırlıyorum ve bana çok fazla germe yaptıklarını söylemişti."

Esname mi?

Emma başını sallıyor ve elini tekrar kanadımda gezdiriyor. "Belki böyle bir şey deneyebiliriz. Bir eczaneden biraz losyon alabilirim ve kanatlarını losyonlayıp gererek dokuyu daha esnek hale getirmeye çalışabiliriz." Başını eğiyor. "Acaba fizik tedavi üzerine bir kitap bulabilir miyiz? Bir kütüphane ya da kitapçı bulmamız lazım. Ya da her ikisini de. Ve sonra başka bir eczane." Kendi kendine başını sallıyor ve düşüncelerinde bir kararlılık hissedebiliyorum. "Geri kalanınız nasıl hissediyor?"

Pençelerimi esnetiyorum. Kanatlarımın yarattığı hayal kırıklığını bastırmak zor ama kendimi odaklanmaya zorluyorum. Kanatlarımın işe yaramaz olduğu gerçeğinin dışında

İyiyim. Sırtım güçlü, uzuvlarım güçlü, kuyruğum güçlü. Her yerim güçlü. Eğiliyorum ve şimdi çok daha küçük ve çok daha narin görünen eşime sokuluyorum. *Ben iyiyim.*

Endişeli, kara gözlerle bana bakıyor. "Peki ya aklın? Onu kaybetmeyeceksin değil mi?" Bakışları üzerimde geziniyor. "Aklının yüzde yüz yerinde olmadığını söyleyebilirim. Sadece endişeleniyorum."

Burada olmasaydınız, mücadele ederdim, kabul ediyorum. Şu anda bile hüsrana uğramış öfkenin sancılarını hissediyorum ve onlara kapılmak çok kolay olurdu. Yine de onun için, görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. Zihnimin bu kadar berrak olmasının tek sebebi o ve ben de ona odaklanıyorum. Onun kararlılığına. Gerçekten kanatlarımı onarabileceğimizi düşünüyor musun?

"Tek yapabileceğimiz denemek, değil mi?" Tereddüt ediyor, sonra altın renkli ağzıma dokunmak için uzanıyor. İçinde bir korku parıltısı hissediyorum ve kıpırdamadan duruyorum, dişlerimin büyüklüğünden endişelenmemesi için dudaklarımı kapatıyorum ve beni keşfetmesine izin veriyorum. "Böyle çok daha büyüksün ve hatırladığımdan daha korkutucusun." Kendine ona zarar vermeyeceğimi söylüyor, ama zihninin kenarlarında hala bir korku var, benden saklamaya çalıştığı bir korku.

Zihnine nazikçe dokunuyorum. *Sana asla zarar vermem, dostum. Kanatlarımı düzeltebileceğimizi düşünüyorsan, sana güveniyorum.*

"Eğlenceli olmayacak," diyor Emma bana. "Ve muhtemelen acıtacak. İşe yarayıp yaramayacağını bile bilmiyorum ama tek yapabileceğimiz denemek."

Bana ne yapmam gerektiğini söyleyin, yapayım.

Kıkırdarken bile zihni görüntülerle doluyor. "Aslında, sanırım yapmam gereken şeyler bunlar, sen değil." Kanatlarıma kalın bir losyon sürdüğü, zarlara bastırdığı ve ben hareketsiz yatarken onları yerde "gerdiği" zihinsel resimler gönderiyor. "Elimizden geleni yapacağız."

Bunu benim için yapar mısın? Bu kadar verici olması beni çok etkiledi.

Şaşırmış görünüyor. "Elbette, Zohr. Bu durumda olman benim suçum. Nasıl yapmam?"

Burnumla onu dürtüyorum. Boğazını okşamak istiyorum, ama o çok küçük ve ben çok iriyim, bu yüzden omzuna ve saçlarına bastırmakla yetiniyorum.

burnum. *Neden kendini suçluyorsun? Azar'ı suçluyorum.*

"Ama eğer beni kurtarma ihtiyacı hissetmemiş olsaydın-"

Seni her zaman kurtaracağım. Sen benim eşimsin. Benim için başka seçenek yok. Emma olmadan Zohr olmaz, artık olmaz. Ruhen birbirimize bağlıyız. Senin için geleceğim ve seni her zaman koruyacağım. Sana bir daha asla zarar veremeyecekler.

Verdiğim sözle rahatlamak yerine endişelenmiş görünüyor. "Ve seni en başta bu şekilde tuzağa düşürdüler."

Pişman değilim. Beni sana getirdiği için değil.

Başını sallıyor ama pek ikna olmuş görünmüyor.

EMMA

W

Zohr kanatlarıyla olmasa da yürüyerek seyahat edebildiği için artık dairelerde kalmak için bir neden yok. Amaçlarına hizmet ettiler, ama şimdi işe yarar şeylerin çoğunu

çok daha faydalı ve güvenli yerler bulmanın zamanı geldi. Yine de hareket etmeyi tercih ederim. Azar'ın adamlarının saklanma yerimize yaklaşması hoşuma gitmedi. Onları bir daha görmedik ama bu geri gelmeyecekleri anlamına gelmez.

Zohr'un kanatlarıyla başa çıkmak için bir oyun planım olduğundan, iki şey aramaya karar veriyoruz - bir eczane ve bir kitapçı (veya alternatif olarak bir kütüphane). Kanatları için losyon ve onu nasıl esnetebileceğime dair bana yol gösterecek bir kitap istiyorum. Zohr ne olursa olsun mutlu, o sadece ejderha formunda kalmak istiyor.

Bu da birimizin diğerinden çok daha hızlı yürüyeceği anlamına geliyor. Bu da birimizin seyahatten ödün vermesi gerektiği anlamına geliyor ve bunun o olmayacağını biliyorum.

Cehennem.

Hâlâ onun otobüs büyüklüğünde, büyük, dişlek ve aç bir ejderha olduğu gerçeğine alışmaya çalışıyorum. Onu hâlâ insana dönüşen ejderha Zohr olarak değil, altın derili ve kötü pençeli insan Zohr olarak görüyorum.

Ejderha formundayken

-onun deyimiyle savaş formu- aklını yitirdiği ve beni şehirde sürüklediği o cehennem gecesini bir türlü atlatamıyorum. Kafamda, bu formdayken, o hafif deli canavara dönüşüyor ve tekrar dönüşmesi için fazla bir şey gerekmeyeceğinden endişeleniyorum.

Ona daha fazla güvenmeliyim ama güven, itiraf etmeliyim ki iyi olmadığım şeylerden biri.

Yine de bu formda olmayı sevdiği açık. Ben dairenin etrafında dolanırken, çantamı ihtiyacımız olabilecek şeylerle doldururken ve ayrılmaya hazırlanırken bile geri dönmedi. Bunun yerine, kendini evin önüne park etti ve güneşlendi. Muhtemelen koruyordu da.

Sıcakta ve onun terazisinde güneşlendiği için çok mutlu. Kızamıyorum bile. Son birkaç gündür o kadar uzun süre insan formundaydı ki, eminim ejderha formuna "yetişmesi" gerekecek.

Evet, o da aynı fikirde, düşüncelerime hafifçe müdahale ediyor. İki bacaklı formdan çok savaş formunda kalırız. Birinin eşini ya da yavrularını korumak daha güvenli. Ayrıca, çok daha az savunmasızız. Tam olarak duyamadığım ama düşüncelerinden kesinlikle hissettiğim, çenesini çatlatan bir esneme sesi çıkarıyor. Ama yine de çoğu drakoninin insan eşi yok, bu yüzden sanırım iki bacağa alışmam gerekiyor.

Bu da Zohr'un insandan çok ejderha olduğuna dair şüphelerimi doğruluyor. "Sen... bilirsin... ejderha formunda mısın?" Zohr yanımda değilken bile yüksek sesle konuşma alışkanlığı edindim çünkü ne olursa olsun beni duyabiliyor. En azından bazı düşüncelerimin özel olduğunu düşünmeme yardımcı oluyor. Bu özel düşünce mi? Bunu yüksek sesle söylemeye bile cesaret edemiyorum. "Bir kadınla mı?"

Düşüncelerindeki eğlenceyi hissedebiliyorum. Savaş formunda eş mi? Hayır. Eminim bunu yapanlar vardır ama pullar altınızdaki eşinizi hissetmenizi engeller. Senin yumuşak tenini benimkinin altında hissetmeyi tercih ederim, Emma'm.

Neden bilmiyorum ama bu beni biraz daha iyi hissettiriyor. Sanki ejderha tarzı pisliği yapmadığı için daha insan gibi.

Senden önce kimseyi hatırlamıyorum, dedi Zohr bana.

Yine gururum okşandı ve sonra onun ateşli hayalleri arasında parlayan kadını hatırladım. "O bile mi?"

Onu hatırlamıyorum.

İlginç. Çantamın fermuarını çekip omzuma asıyorum, ardından hiçbir şey unutmadığımdan emin olmak için daireyi son bir kez tarıyorum. Bıçağımyı kemerime takıyorum ve Zohr'un beklediğı sokağa çıkıyorum.

Ben yaklaşırken tek gözünü açıyor ve kuyruğunu betona vurarak bana bir kediyi anımsatıyor. Gerçekten çok büyük bir kediyi. *Gitmeye hazır mısın?*

"Hadi yapalım," diye kabul ediyorum.

Zohr ayağa kalkıyor, ön ayaklarını öne doğru uzatarak geriniyor ve sonra arka ayaklarını havaya kaldırıyor. Kanatları yarı çırpınıyor ve biraz buruşuk görünüyorlar, bu da beni suçlu hissettiriyor. Uzun sürmeyecek, söz veriyorum. Onları düzeltmesine yardım edeceğim. Başka bir sonucu kabul etmeyi reddediyorum.

Ejderha bana doğru bir adım atıyor ve sonra pençeli bir ön ayağını bana doğru uzatıyor. *Gel. Seni taşıyacağım.*

Ürperiyorum. "Yapmasak olmaz mı? Ayaklarımın sallanmasından nefret ediyorum." Bu ve onun ruh halinin her an nasıl değişeceğini bilemezken pençelerle kafese kapatılmaktan hoşlanmıyorum.

Bana güvenmiyor musun? Başını eğiyor ve gözlerinde siyah bir ışıltının döndüğünü görüyorum.

"Sadece beni eğlendir. Kontrolü sevdiğimi biliyorsun."

Pekala. Benim için bir şey yaparsan, nasıl binmek istediğini seçmene izin veririm.

"O da ne?"

Öpmek istiyorum.

Göz kırpıyorum. "Yani... şimdi mi?"

Gürlüyor ve ben onun eğlendiğini hissedebiliyorum. *Hayır, şimdi seyahat edeceğiz. Sonra, iki bacaklı halime döndüğümde. Öpücük istemiştin. Ben de vermek istiyorum.*

Yüzümün kızardığını hissedebiliyorum. "Elbette. Eminim sorun olmaz." Yine de şimdi o kocaman ejderha kafasını öpmeye çalıştığımı hayal ediyorum. Bir uçağın ön tarafını öpmek gibi olurdu.

Zohr koca kafasını bana doğru eğiyor, altın rengi pulları ve sivri uçlarıyla. Bir tabak büyüklüğünde gözüyle beni süzüyor. *Denemek ister misin?*

"Hayır! Ben böyle iyiyim. Daha sonrasını bekleyeceğim," diye hızlıca geveledim. Öne doğru atılıp onun yanına geçiyorum ve elimi terazisine koyuyorum. "Nereye binmem gerektiğini göster bana." Tanrım. Sadece "binmek" kelimesini söylemek bile bana bacağımı onun üzerine attığım ve onu "sahiplendiğim" o ilk geceyi düşündürüyor.

Burnumu çekiyor ve sıcak nefesinin saçlarıma değdiğini hissediyorum. *Şimdi ben de böyle şeyler düşünüyorum. Belki de yolculuğu ertelemeliyiz...*

"Hayır," diyorum hemen.

Utanç verici. Güzel kokuyorsun. Tekrar burnumu çekiyor ve sonra omzu makul bir yüksekliğe inene kadar bir ön ayağını beton boyunca ileri kaydırıyor. Sırtıma binmeyi deneyebilirsin ama rahat olacağının garantisini veremem. Eyerimiz yok.

"Normalde eyer kullanır mısın?" Ona şaşkınlıkla bakıyorum.

Birini taşımam gerektiğinde, evet. Düşünceleri hoşnutsuzlukla dolu.

"Kimi taşıyorsun?"

Duraklıyor ve düşünceleri uzaklaşıyor. *Ben...tam olarak emin değilim.*

"Salorianlar mı?"

Belki de. Gözleri kararıyor ve düşünceleri mutsuz bir hal alıyor. Sahip olduğum anılar o kadar da iyi değil.

Omzunu okşadım. "Sadece bana odaklan o zaman."

Sen benim en sevdiğim şeysin. Bunu zevkle yapıyorum.

Hala kolayca tırmanamayacağım kadar uzun olan omzuna bakıyorum ve kendi kendime iç geçiriyorum. "Sadece bana gülme, çünkü zarif olmayacağımdan eminim."

Sırtına çıkmayı ve günün büyük bölümünde kemikli omuzlarında oturmayı BAŞARIYORUM. Kendime bunun rahatsız bir bisiklete binmek gibi olduğunu söylüyorum, çünkü bunu kim yapmadı ki? Tutunacak pek bir şey yok, ama Zohr bunun farkında ve adımlarını dikkatle seçiyor, gün geçtikçe hareketleri daha yuvarlanıyor ve daha az sarsılıyor. Eski Dallas'ın banliyölerindeki sokaklarda dolaşıp alışveriş alanları arıyoruz. Eski bir postane buluyorum ve bazı paketleri karıştırıyorum. Tüm iade adresleri "The Colony" adında bir yer, yani bulunduğumuz yer orası olmalı. Yine de alışveriş konusunda şansımız yaver gitmedi. Süper seçilmemiş pek bir şey yok.

Bu da bana başka bir yöne gitmemiz gerektiğini söylüyor. Otoyolu takip ederek ilerlememiz gerektiğine karar veriyorum. Şehrin içlerine doğru ilerledikçe daha fazla şey seçilebilir, ama aynı zamanda seçebileceğimiz daha fazla yer de olacaktır.

Arada bir mola vererek otoyolda ilerliyoruz. Güneş gülünç derecede sıcak ve bu yüzden birkaç benzin istasyonunda su içmek için duruyoruz. Öğleden sonra ilerledikçe benzin istasyonlarımız da tükeniyor ve ben de Zohr'un benim için özenle kaynattığı şüpheli suyu içmek zorunda kalıyorum. Pek lezzetli sayılmaz ama susuz kalmanın çok daha kötü olduğunu bildiğim için yine de içiyorum.

Arabalarla kaplı bir çıkış rampasından aşağı inip sadece yakındaki bir köşe mağazasını değil, aynı zamanda yemekli kafesi olan bir kitapçıyı bulduğumuzda asla işe yarar bir şey bulamayacağımız konusunda umutsuzluğa kapılmaya başlıyorum.

"Bingo," diye mırıldanıyorum kendi kendime ve Zohr'un pullarını okşamak için uzanıyorum. Sonra kendimi tuhaf hissediyorum, çünkü onu neden okşuyorum? O bir köpek değil.

Bana dokunuyorsun çünkü mutlusun. Bunu kabul edebilirim. Düşünceleri eğlendirici. Önce nereye?

"Mağaza, sanırım. Geceyi kitapçının kafesinde geçirebiliriz." Gökyüzüne bakıyorum. Hava kararmaya başlıyor ve bütün gün onun sırtında yolculuk etmekten kığım ağrıyor. Durmaya fazlasıyla hazırım ama güvenlik bir numara. "Yakınlarda birinin kokusunu alıyor musun?"

Kocaman başını kaldırıyor ve omuzlarından kaymamak için boynuna tutunmak zorunda kalıyorum. Kararını bekliyorum ve bana "*Yeni koku yok*" dediğinde rahatlıyorum. *Eğer insanlar buradan geçtiyse, çok uzun zaman olmuştur.*

"Harika. O kadar uzun kalmayacağız."

Bunların kokusunu alıyorum. Bana zihinsel bir görüntü gönderiyor. Gerçekten. *Bir sürü.*

Burnumu kırıttırdım. Eski binamızdaki dairelerden birinde fareler vardı ve muhtemelen kokuyu bu şekilde biliyordu. Bir yandan, bu iyi bir şey sanırım. Demek ki bölgede yiyecek maddeleri var ya da vardı. Diğer yandan... fareler. Yick. "İğrenç ama zararsız," diyorum ona. "Yine de bu gece burada kalacağız."

Çok iyi. Omzunu indiriyor, ben de kayıyorum, sonra sendeleyerek yürüyorum, kaslarımdaki bükülmeleri çözüyorum. Uzun zamandır bu kadar uzun oturmamıştım ve popomla kalçalarım acıyor. Her yerim tutulmuş gibi hissediyorum ama itiraf etmeliyim ki epey yol kat ettik.

Bana sokuluyor. Hızlı ol ve ava gidelim. Yakınlarda geyikler var.

Avlanmak mı? "Sırtında ben varken mi?" Zihnimde onun terazisinde zıpladığım, sırtımı morarttığım, ancak o hamle yaptığında düştüğüm bir görüntü canlanıyor. Sıcak nefesini görmezden gelerek yüzüme doğru ittiği büyük burnunu okşuyorum. "Bensiz ava çıkmaya ne dersin? Etrafta insan yoksa bana bir şey olmaz."

Düşünceleri karanlıklaşıyor, sahiplenici. Ayrılmamızı istemiyorum. Seni korumak zorundayım.

"Neyden? Farelerden mi?" Burnunu elime bastırıyor -büyük bir burun deliğinde tüm yumruğumu kaybedebileceğim düşünüldüğünde komik ve sevimli. Ama sanki minik elim ona isteyebileceği tüm mutluluğu verecekmiş gibi bana sürtünüyor. Çok tatlı. "Ben ciddiym, Zohr. Bir süreliğine gidebilirsin. Etrafta kimse yoksa bana bir şey olmaz."

Doğruyu söylemek gerekirse, o yanımda olmadan nefes almak ve düşüncelerimi toparlamak için bir dakikaya ihtiyacım var. Onu yanımda istemediğimden değil, sürekli bana eşlik etmesine alışık olmadığımından. Biraz rahatlamak için yalnız kalmak istiyorum. Yakınımdaki başka bir insana -ya da ejderhaya- odaklanmak zorunda hissetmemek için. Yalnız olmak ruhunuza huzurlu bir sessizlik veriyor ve ben bu sessizliği yaşamayalı uzun zaman oldu.

Zohr burnunu kaldırıyor ve saçlarımı okşuyor. Anlıyorum. Gideceğim ama sadece kısa bir süreliğine ve sadece beslenmek için. Hemen geri döneceğim.

"Hiçbir yere gitmiyorum," diyorum ona. "Ve silahlarım var. Yemin ederim iyi olacağım. Benim için endişelenmene gerek yok."

Düşünceleri pek hoşuna gitmişe benzemiyor ama beni son bir kez dürtükledikten sonra uzaklaşıyor. Düşüncelerinden avlanma zihniyetine geçtiğini, gri bir içgüdü alanına gömüldüğünü anlayabiliyorum. Burada, esinti ve taşıdığı kokular tarafından yönetiliyor. Geyik yakınlarda ve buna kilitleniyor, algısı daralıyor. Sanki fare arayan bir kedi gibi kuyruğunu sallayarak uzaklaşıyor. Gidişini izliyorum, sokaklarda bekliyorum, devasa

Altın rengi form binaların arasında kayboluyor ve Zohr'a dair sahip olduğum tek şey onun benim düşüncelerimin arasında sürüklenen düşünceleri.

Odak noktası tamamen benden uzak değil elbette. Tıpkı avlanma düşüncelerinden belli belirsiz bir ipucu aldığım gibi, sanki burada olduğuma ve iyi olduğuma dair kendini rahatlatmak istercesine bana uzanırken ara sıra zihninden geçenleri de alıyorum. Ben de onu rahatlatmak için rahatlatıcı bir zihinsel dürtme gönderiyorum.

O zaman yalnızım. Haftalardır ilk kez gerçekten yalnızım.

Garip bir durum.

Gerçekten çok sessiz, garip bir şekilde. Uzaktan kuş cıvıltılarını duyabiliyorum ve etrafımdaki hava her zamankinden daha durgun görünüyor. Sanki Zohr gittiğinde odadaki tüm havayı da emmiş gibi. Bu iki kat daha ironik çünkü bir odada değilim. Dışarıda temiz hava ve güneşin altındayım... ve yine de sanki büyük bir parça eksikmiş gibi hissediyorum.

Garip. Jack öldüğünde böyle hissetmediğimi itiraf etmeliyim. Sona ulaştığında, gitmiş olması beni rahatlatmıştı. Onu seviyordum ama o kadar acı çekiyordu ve onunla ilgilenmek o kadar zaman alıyordu ki, onu gömdükten sonra hissettiğim tek şey suçlu bir özgürlük duygusuydu. Bugün de biraz öyle olmasını bekliyordum.

Henüz devreye girmedi. Hah.

Geri gelebilirim.

Hayır, ona gönderiyorum. Sen ye. Ben iyiyim. Bu sadece bir ayarlama. Elimi kemerimdeki bıçağın üzerine koyuyorum ve buraya ne yapmaya geldiğimize odaklanıyorum - alışveriş.

Sürgülü eczane kapıları çatlamış ve sıkışmış, bu her zaman kötüye işarettir. Enkazın izlerini çözmeyi başarıyorum ve kapıyı bir adım kadar geriye itiyorum, sadece yolumu açmaya yetecek kadar. İçerisi karanlık, bu yüzden el fenerimi çıkarmak için duraksıyorum ve sonra avlanmaya başlıyorum. İçerisi hayal kırıklığı yaratan bir karmaşa, ama bu şaşırtıcı değil. After'da, herhangi bir tür ilaç bulursanız - son kullanma tarihi geçmiş aspirin bile - bu bir nimettir. İlaç reyonları tamamen parçalanmış ve boşaltılmış, yerde raflardan daha fazla kutu var. Yine de onları karıştırıyorum, çünkü iyi bir çöpçü her zaman arkalarda bir yerde unutulmuş bir ilaç şişesi bulmayı umar. Bundan da bir şey çıkmayınca, iyi bir mağazadaki en önemli ikinci bölüme, atıştırmalıklara yöneliyorum.

İtiraf etmekten utanıyorum ki korkunç bir tatlıya düşkünlüğüm var ve After'da geçirdiğim yıllar bile beni bundan kurtaramadı. Son kullanma tarihi geçmiş kurabiyeleri yırtıp atacağım. Jelibon gibi son kullanma tarihi yıllar geçmesine rağmen iyi kalan bazı şekerler var, oysa çikolata sadece geçmişe ait bir hayal ve genellikle eriyip çamur haline geliyor ve değilse iğrenç, kireçli beyaz bir kaplamayla kaplanıyor. Elbette yine de yerim ama bazen rüyalarımda mükemmel bir paket çikolata bulup hepsini tek başıma yiyebiliyorum.

Ne yazık ki yerel fareler de benimle aynı rüyayı görmüş gibi görünüyor, çünkü buradaki her şey karton parçaları (kemirgen yuvalarının ayırt edici özelliği) ve dışkılarla kaplı. Bunların hiçbirini yemek güvenli değil. Hayal kırıklığına uğradım ama oluyor işte. Kurabiye paketlerini boşu boşuna karıştırıyorum, yıkımdan kurtulmuş plastik ambalajlı bir Oreos kılıfı bulmayı umuyorum ama nafile. Oh neyse.

Asıl görevim olan losyona geçelim.

Banyo malzemeleri After'da bulunması en kolay şeylerden biridir. Sanırım banyo yapmak hayatta kalma listesinde yüksek bir öncelik değil ve sınırlı alanınız olduğunda, yanınızda bir sürü farklı banyo ürünü taşımazsınız. Makyaj malzemeleriyle birlikte her yerde şampuan ve saç kremi var. Birkaç paket yedek tıraş bıçağı alıyorum çünkü bıçaklar her zaman işe yarıyor ve sonra losyonu buluyorum. Şişeler tozlu olsa da sağlam ve üzerinde "jojoba" yazan bir tanesini alıyorum çünkü o kadar uzun zaman oldu ki jojobanın nasıl koktuğunu bile unuttum. Ancak şişeyi açtığımda içindekilerin tamamen kurumuş olduğunu görünce hayal kırıklığına uğruyorum. Eskiden losyon olan sert bir parçadan başka bir şey yoktu ve diğer birkaç şişeyi açtığımda da aynı şeyi gördüm. Ürünlerin hayatta kalabilmesi için çok uzun zaman geçmiş ve çok sıcak olmuş.

Yine de pes edecek değilim. Şişemi alıyorum, mataramdan birkaç yudum su ekliyorum ve sonra tekrar kapatıyorum. Dükkândan çıkarken suyu etrafa saçıyor ve çalkalıyorum. Zohr'un kanatlarına macun sürmek için saatler harcamam gerekse bile bu işi başaracağım.

Sokağa çıkarken Zohr'u düşünmek beni duraksatıyor. Düşünceleri sessizdi ve eczaneye girdiğimden beri en az bir saat geçti. Aklına hemen bana dokunuyor ve bu hızlı güvenceyi almak garip bir şekilde rahatlatıcı hissettiriyor. Zihni geyiklerle ve onların lezzetli tatlılarıyla dolu; bir tanesini yakalamış, mideye indirmiş ve bir diğerini avlıyor.

Düşünceleri bana yöneldiğinde ona acele etmemesini söylüyorum. Sessiz bir soru gönderiyor, geri dönüp ikinci yemeğinden vazgeçmesi gerekip gerekmediğini soruyor. *Acelesi yok. Yemeğini ye çünkü yarın uzun bir seyahat günümüz daha var. Ben kitapçada olacağım.* Yaklaşırken ona bir görsel gönderiyorum. *Benim için endişelenme.*

Kitapçı eczaneden daha az yağmalanıyor. Bunda şaşılacak bir şey yok. Dökülen kahve telvesi ve uzun zaman önce tüketilmiş hamur işlerinin boş tepsileri dışında kafenin durumu kötü değil. Bir süre kapları açıp içindekileri kokluyorum ve sonunda biraz çay alıp kitap bölümüne geçiyorum. Bir ya da iki raf devrilmiş ama diğer her şey düzenli görünüyor ve ürkütücü derecede sessiz ve unutulmuş... ve yalnız hissettiriyor.

Zohr'un burada olmasını isterdim, ki bağımsızlığıma bu kadar düşkün olduğum düşünülürse bu çok garip. Ama başka birinin bunu benimle birlikte görmesi, ne hissettiğimi anlaması güzel olurdu. Daha az yalnız hissetmek için sanırım. Sanki dünyada kalan tek kişi ben değilmişim gibi.

Ben buradayım, diye gönderir Zohr ve sonra düşünceleri -ve diğer her şey-fışkıran kan ve taze etle doludur.

Kendi kendime kıkırdıyorum. *Ağzın doluyken konuşmanın zihinsel karşılığı bu mu?*

Mm. Neredeyse bitti.

Ona *acelem olmadığını* söyledim. *Sadece merhaba diyorum. Bunu söylemen hoşuma gitti,* diye sevgiyle gönderiyor.

Ben de öyle. Onun orada olduğunu bilmek iyi hissettiriyor ve yalnızlık hissi dağılıyor.

Kitap koridorlarında ilerliyorum. Çok fazla toz var, ama buna rağmen buradaki sıra sıra kitaplar beni büyülüyor. Sonra'da başka kitapçılarda da bulundum. Hatta Öncesi'nde bile. Annem yeni kitaplar almayı severdi ve Sasha'nın romans sevgisini paylaşırdı. O bölüme doğru sürüklendim ve önünde dövmeli bir motorcu olan "yeni çıkan" bir kitap aldım. İğrenç. Bana göre değil. Onu yerine koydum ve Sasha'yı düşünerek bir vampir romanı aldım. Belki onu tekrar görürüm. Buna bayılırdı ve kapak o kadar güzel, mükemmel ve lekesiz ki yoluma devam etmeden önce elimde olmadan cebe atıyorum.

Son kullanma tarihi geçmiş fasulye ve küflenmiş unla ne yapacağımı söylemedikleri sürece artık hiçbir işe yaramadıkları için yemek kitaplarını es geçiyorum. Sanat kitapları beni üzüyor. Biyografiler ve tarih kitapları da öyle. Hepsi artık tamamen yok olmuş bir dünyanın parçası ve artık hiçbir amaca hizmet etmiyorlar. Kurgu kitapların geri kalanını atlayıp bahçeciliğe yöneliyorum. Çiftçilik üzerine birkaç kitap var ve faydalı bilgiler içerebilecek bir tanesini cebime atıyorum. Yanıma çok fazla şey alamam. Çantam zaten şişkin ve ağırlaşıyor ve muhtemelen ilginç görünen bölümleri yırtmak zorunda kalacağım, ki bunu mağazanın içinde yapmak yanlış geliyor. Çıktıktan sonra yaparım.

Bir sonraki koridora ilerliyorum ve oradaki kapağa gözlerimi dikerek duraklıyorum. Kapağın büyük kısmını gizleyen kahverengi bir kâğıt ambalajla kaplanmıştı ama altında başlığı görebiliyordum. HER ŞEY SEKS REHBERİ. Kendimi kıkırdayan bir çocuk gibi hissederek kitabı elime alıyorum ve içindeki fotoğraflara bakıyorum. Orta yaşlı bir adamın ağzı bir kadının bacakları arasında, kadının gözleri kapalı, ağzı mest olmuş bir şekilde açık bir resmi var.

Büyülendim, çünkü artık bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum. Tepki olarak vücudumda bir karıncalanma hissedebiliyorum.

Düşüncelerin değişiyor, diye gönderiyor Zohr, şaşkınlıkla, sonra şehvete dönüştüyorlar. *Beni mi düşünüyorsun?*

Sanki şahsen yakalanmışım gibi kitabı kapattım. *Hayır! Hayır! Hiçbir şey düşünmüyorum!*

Emin misin?

Olumlu, diyorum ona ve sonra utancımdan bağlantımızı kapatmaya çalışıyorum. Onun eğlendiğini hissedebiliyorum ve bana yer açmak için zihinsel olarak "mesafe koyuyor". Tanrıya şükür. Kitabı rafa geri koymaya başlıyorum... ve sonra duruyorum. Toz kapağını çekip çıkarıyorum, düz bir kapak ortaya çıkıyor ve kitabı yığınma ekliyorum. Bunda da yırtılmaya değer birkaç sayfa olabilir.

Ne olur ne olmaz.

EMMA

Zohr kısa bir süre sonra yanıma döndüğünde beni bir yığın spor beslenme kitabının arasında bağdaş kurmuş halde buluyor. Onun düşüncelerini hissediyorum.

Sayfaları karıştırdıkça daha da yakınlaşıyorum ve yaklaştığında ona belli belirsiz bir gülümseme veriyorum. İnsan formunda ve çıplak, bu yüzden aklıma seks kitabını getirebilecek herhangi bir şeye bakmamak için elimden geleni yapıyorum.

Ölü bir hayvan ayağımın dibinde yere yığıldı. *Sana yiyecek getirdim, dostum.*

Tedavi edici masajlarla ilgili kitabımı kapatıyorum ve ayakkabımın birkaç santim ötesindeki parçalanmış keçiye memnuniyetle bakmaya çalışıyorum. "Yapmamalıydın."

Küçüktür, çünkü mideniz küçüktür. Düşünceleri memnun edici. Sana küçük siyah beyaz bir hayvan yakalamaya çalıştım ama kaçtı.

"Evet, onlardan uzak durun. Onlar kokarca ve kötü kokuyorlar." Jack'le kazara bir kokarcaya rastladığımız ve üzerimize püskürttükleri anı hatırlayarak burun deliklerim alevleniyor. "Kokuyu çıkarmak da sonsuza kadar sürer. Nefret edersin."

Arkama geçip kollarını omuzlarıma doluyor ve arkadan boynuma sokuluyor. Kokusunu alıyorum; kömür, ter ve taze et kokusu.

İğrenmek yerine biraz rahatladım. Kolunu okşadım. "İyi yiyor musun?"

Yaptım ama seni özledim. Burnunu boynuma sürtüyor, tüylerim diken diken oluyor.

O kitabı düşünmeyeceğim. Düşünmeyeceğim.

"Ben de seni özledim," diyorum ona ve bunun doğru olduğunu fark ettiğimde şaşırıyorum. Sakin bir öğleden sonraydı ama yalnızlığa doğru gidiyordu. Bu beni biraz endişelendiriyor. Yollarımız ayrıldığında ve ben yine tek başıma kaldığımda nasıl olacak? İnsanları özleyemem. Başka birine bağımlı olmak güvenli değil. Mesela

ya da değil, en iyisi yalnızım. Bu yüzden konuyu değiştiriyorum. "Yaraların nasıl? Acıyor mu?"

Sırtımda biraz hassasiyet var ama onun dışında iyiyim. Güzel kokuyorsun. Kokunu özlemişim. Burnu omzumun kıvrımına sürünüyor. Yine de çok fazla giymişsin.

Kendimi tutamayıp biraz kıkırdadım. "İnsanlar böyle yapar. Kıyafet giyeriz."

Sinir bozucu buluyorum. Ayrıca, kötü kokuyor. Hangi amaca hizmet ediyor? Ağır onarılmış gömleğimi çekiştiriyor. Senin doğal kokunu daha çok seviyorum.

"Şey," diyorum kitabımı tekrar açarak. "Kıyafet korunmaktır."

Boynuma doğru homurdanıyor ve bir pençesi dikişlerimi koparıyor. *Bu seni ateş sıçratanlardan korumaz. İnsanlar bu kadar aptal mı?*

Bir kakhahayı bastırıyorum. "Farklı türde bir koruma. Düşün...tamam. Beni tişörtsüz ve pantolonsuz düşün, sonra da Azar'ın adamlarıyla karşılaştığımı düşün."

Zohr'un düşünceleri karardı. *Başka birinin eşi olduğunu iddia etseler bile sana dokunurlar mıydı?*

"Zerre kadar umurlarında olmaz," diyorum ona. "Böyle adamlar sadece pislik oldukları için bu tür şeylere ilgi duyarlar."

Alçak sesle hırlıyor ve elleri omuzlarımda sıkılaşıyor. *Eğer deneselerdi gırtlaklarını parçalardım.*

"Ve bu tür kana susamış bir coşkuyu takdir ediyorum," diyorum ona sırtarak. Ayaklarımdın dibine serpiştirilmiş kitaplardan birini alıp okşuyorum. "Bunda biraz daha okumam gerekiyor. Sanırım yara dokusunu tedavi etmekle ilgili bir şeyler buldum ama konsantre olmam gerek."

Ben kitabı açamadan Zohr elimden çekip alıyor. *Daha sonra. Planlarımız var, unuttun mu?*

Önümdeki ölü keçiye bakıyorum. "Akşam yemeği mi?"

Öpüşmek.

Doğru ya. Nasıl unutabilirim ki? Yüzümün kızardığını hissediyorum ve otomatik olarak yeni kitabı, düşünmemek için çok uğraştığım ve sade kapağına rağmen korkunç derecede dikkat çekici hissettiğim kitabın üzerine koyuyorum. "Öpüşmek, ha?" Sesim boğuk ve garip çıkıyor. "Hâlâ bunu yapmak istiyor musun?"

Daha fazlasını yapmak istiyorum ama öpüşmeyi kabul ettik. Düşünceleri eğlenceli, erotik. Oh, adamım.

Tamam, öpüşeceğiz.

Bunu saçmalamadan da yapabilirim. Yapabilirim. Bu adamla seks yaptım. Ejderha. Her neyse. Öpücük bir şey değil.

Ama şu anda, bir öpücük çok yoğun hissettiriyor. Bu bir ilişkiye bağlılık.

Taahhütlerle aram iyi değildir.

Zohr bana, sikimi içine aldığın ve ateşlerimi kabul ettiğin anda kendimizi adadığımızı söyledi. Başka hiçbir şey değişmedi.

"Biliyorum," diye fısıldıyorum. "Ama bana karşı sabırlı olmalısın." Kendimi hâlâ yalnız bir kurt olarak görüyorum. Arkadaşlarımla sorumlulukları olduğunu. Bu yüzden Sasha'nın onlarla kalmam için yaptığı davetlere rağmen hiç yanlarında kalmadım. Boyd beni bu arkadaş çukuruna böyle sürükledi. Bağlantılar sizi aşağı çeker. Onlarla birlikte batarsınız.

Bu yüzden Zohr'la olan ilişkiyi çözmekte zorlanıyorum. Kalırsam onunla olan bağlantım beni batıracak mı? Hayatta kalmak tek başına en kolayı, ama onun devam edeceğini ya da anılarındaki kadına geri döneceğini düşündüğümde, bu konuda bir şeyler bana doğru gelmiyor. Belki de zorunluluktur. Zohr'a karşı kendimi mecbur hissediyorum çünkü onunla zihinsel bir bağım var.

Ya da belki benimle olmaktan hoşlanıyordur? Yanıma oturmak için kayıyor, bakışları benimkilerle buluşuyor. Gözleri sıcak, dostça ve altın renginde. Büyüleyici güzellikteki ağzında dişlerini gösteren bir gülümseme bile var.

Belki de. Belki de o ve ben için stres yapmanın bir anlamı yoktur, çünkü şu anda birlikte olmak zorundayız. Geleceğin kendi kendine şekillenmesine izin verebiliriz ve sorun çıkarmayabiliriz. Babamın dediği gibi, *"De cualquier malla sale un ratón."*

Herhangi bir ağın altında bir fare olabilir. Neyi ve kimi takdir etmem gerekiyor
-Var.

Ve günün sonunda, bu sadece bir öpücük. Korkacak bir şey yok.

Zohr uzanıp pençeli eliyle yanağımı okşuyor ve yüzümü inceliyor. *Beni öpme düşüncesi hoşuna gitmedi mi?*

Ben seviyorum. Bu düşünceyi çok seviyorum. "Sadece gerginim. Bu benim konfor alanımın dışında."

O zaman onu rahat ettirelim. Bunu nasıl yapacağız? En iyisi nedir? Oturalım mı? Ayakta mı duralım?

Bana çok ciddi ve içten bakıyor ve ben de kıkırdamadan edemiyorum. İkimiz de bu işte yeniyiz, değil mi? O öpüşmeye aşina değil ve benim tek bildiğim-

Kahretsin. Şimdi yine o resimli kitabı düşünüyorum.

Gözleri genişliyor ve altın rengi derinleşiyor. *Aklından geçen bu görüntüler nedir? Onları görmeye devam ediyorum.*

Aman Tanrım. Yakalandın.

Bunu açıklama düşüncesi beni geriyor. "Bir kitaptan... seks hakkında. Sadece bir şey olup olmadığını görmek istedim..." Sertçe yutkunuyorum. "İpuçları. Bir şey kaçırmadığımızdan emin olmak için."

Kitap mı? Göster bana. Bakışlarında bir hayranlık var.

Ona göstermek mi? Sözümü sakınmadan kitabı elime alıp ona uzatıyorum. Kitabı alıp koyu kahverengi kapağını inceliyor ve sonra biraz şaşkın görünüyor. "Sen aç," diyorum ve sayfaları çeviriyorum. Kitap, kıllı bir adamın sarkık aletinin, her yerinde kıllar olan, oldukça grafik ve büyük bir resmine açılıyor. Gördüğüm manzara karşısında irkildim. Tüm o kıllar.

Zohr benden daha az ürkek görünüyor. Kitaba hayranlıkla bakıyor, sonra resme dokunuyor. Sonra kitabı ters çeviriyor, sanki sayfalardaki "kişinin" nereye gittiğini görmeye çalışıyormuş gibi. *Bu da ne böyle?*

"Bu bir resim. Yakalanmış ve kağıda basılmış bir görüntü." Kağıda tekrar dokunuyor ve sonra bir sayfayı çevirmeye çalışıyor. Pençeleri kağıdı nazikçe kaldırmasını zorlaştırıyor ve kaşlarını çatarak onlara bakıyor, sonra bana bakıyor. *Bunu benim için yapabilir misin?*

"Oh, tabi." Neden olmasın. Bir sayfa geriye gidiyorum ve aynı derecede kıllı farklı bir penisin yakın çekimi var. Tanrım, bu kitap 70'lerde mi yazılmış? "Özellikle bakmak istediğin bir şey var mı?" Sesimdeki gıcirtıyı duymazdan geliyorum.

Bu kitapta öpüşme var mı? Yoksa sadece yüzü olmayan sikler mi?

Benden yarı histerik bir kıkırdama kaçıyor. "Bu kitapta her şeyin olduğuna eminim."

Öpüşme görmek istiyorum. Kitabı bana doğru itiyor ve sonra bana beklenti dolu bir bakış atıyor.

Doğru. Kitabı terli ellerimle alıp ön sayfasını çeviriyorum ve öpüşmeyi arıyorum. Oldukça fazla kelime ve anatomi çizimi var ve sonra öpüşmeye benzeyen bir resim buluyorum. İkimizin de bakabilmesi için kitabı daha geniş açıyorum ve Zohr omzumun üzerinden bakıyor.

Bu... şey, bu öpüşme. Bir nevi. Gerçekten iğrenç, dilli bir öpüşme. Sayfada iki kişi var ve ağızları sonuna kadar açık, dilleri garip bir şekilde birbirini itiyor, bu da çok fazla ağız ve yeterince öpücük göstermiyor. Ayrıca salyalarını görebildiğimden de eminim. "Belki de bu iyi bir örnek değildir."

Böyle öpüşmüyor musun? Bana meraklı bir bakış attı.

"Kimsenin böyle öpüştüğünden emin değilim," diye itiraf ediyorum ve hayal kırıklığına uğradım. Seksi çizimler ya da iç gıcıklayıcı resimler bekliyordum. Şimdiye kadar tek elde ettiğim aşırı vücut kılları, tuhaf öpüşmeler ve bir sürü ikinci el aşağılama oldu.

Bana nasıl öpüşeceğini göster o zaman.

Ağzım kurudu. Kitabı tamamen unutuyorum ve ona bakıyorum. Gözleri altın sarısı ve güzel bir şekilde dönüyor ve yüzü bana yakın. Ağzına bakıyorum ve o da bana doğru eğiliyor, beklenti içinde.

Ben de karşı koyamayarak ona yaklaşıyorum. Bunu yaparken, kokusunun bir ipucunu yakalıyorum - baharatlı, miskli ve ejderhamsı hepsi aynı anda. Nefesi yanağımı ısıtıyor ve yaklaştıkça burunlarımız birbirine sürtünüyor.

Dudaklarımız birbirine değiyor ve sonra onu öpüyorum. Ağzım onunkine karşı hareket ediyor ve ben hem kararsız hem de büyülenmiş durumdayım. Dudaklarıma karşı sert bir his veriyor ama teni yumuşak. Ağzı benimkinin altından hafifçe ayrılıyor ve deneysel olarak dilimi dudaklarının kenarına sürtüyorum.

Çıkardığı inilti tüm vücudumda tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor. Geri çekiliyorum, zor nefes alıyorum ve sadece o küçük öpücükle tüm vücudumda ne kadar çok şey hissettiğime şaşıyorum.

"Emma," diye mırıldanıyor ve eli boynuma gidiyor, beni yakın tutmak için boynumun etrafında kıvrılıyor. Kendi eliyle ağzımı bir kez daha dürtüyor, burunlarımız çarpışıyor ve sonra tekrar öpüşüyoruz. Bu kez, sanki ikimiz de birbirimizin tadına bakmaya hevesliymişiz gibi dillerimizle önden gidiyoruz. Ona doğru eğilip ellerimi saçlarına gömüyorum, o sırada ağzı benimkine kilitleniyor ve öpücük derinleşiyor.

Bir elini belime koyup beni kendine doğru çekerek göğsüne bastırdığını fark etmiyorum bile. İri elinin popoma doğru kaydığını ya da kalçasının üzerine oturduğumu da fark etmiyorum. Ağızlarımızın birbirine karşı oynadığı oyundan, dilinin sıcak bir şekilde ağzıma girmesinden ve benimkini onunkine karşı hafifçe oynadığımda nasıl hissettirdiğinden çok etkileniyorum.

Öpüşmenin sadece dokunsal hislerinden -sıcak dile karşı ıslak ağız- değil, zihinlerimizin her okşayıpta birbirine dolanmasından da büyüleniyorum. Zohr'un düşünceleri bir his ve duygu telaşı ve eminim benimkiler de öyle. Hiçbir düşünce filtresi yok ve onun bu öpücükle yaşadığı deneyim benimkiyle çarpışıyor ve tüm bunların ne kadar yoğun olduğu neredeyse bunaltıcı.

Ağzımı, kokumu, dilimi seviyor. Kalçasına sarıldığımda hissettiklerini ve göğüslerimin göğsüne hafifçe bastırmasını seviyor. Çıkardığım küçük sesleri seviyor -bunların hiçbirini yaptığımı fark etmemiştim bile. Öpücüğün içinde kaybolmuştum.

Öpüşme konusunda berbat olduğumu düşünüyordum ama şimdi bunun önemli olmadığını fark ettim. Öpüşmek harika bir şey, ne kadar iyi ya da kötü olursanız olun, partneriniz seksi olduğu sürece. Ve benimki inanılmaz seksi. Zohr'un sert vücudu benimkine baskı yapıyor.

Tekrar tekrar öpüşürken beni kendine yakın tutuyor. Zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum; dünyam onun mükemmel, lezzetli ağzından başka bir şeye yavaşlıyor.

Yeterince hava almak çok zorlaştığında ayrılıyoruz ve nefes nefese, son bir oyunbaz okşamayla dilimi onunkine değdiriyorum.

Bana *öpüşmeyi sevdiğimi* söylüyor ve bakışları ağzıma gidiyor. Öpüşme seansımızdan dolayı kendimi yumuşak ve şişmiş hissediyorum -ve tüm doğru şekillerde sıcak ve ağırlı- ve bundan çok ama çok hoşlanıyorum, umursamıyorum bile. *Kitapta daha fazlasını görmek istiyorum.*

"B-kitap?" Kekeliyorum, bir an için kafam karışıyor. Hangi kitaptan bahsettiğini hatırlamam bir saniye sürüyor. "Ah. Doğru. Daha fazlasını görmek ister misin?"

İnsanların çiftleşirken başka neler yaptığını görmek istiyorum. Öpücükler gibi daha fazla şey istiyorum. Pençeleri ıslak dudaklarıma hafifçe dokunuyor, üzerlerinde geziniyor. *Bana daha fazlasını göster.*

"Eh, zaten hızlandırılmış bir kurs aldın," diyorum ona nefes nefese, hızlı, kesintiye uğrayan ilk çiftleşmemizi ve ardından ikincisinin ateşli sıcaklığını hatırlayarak.

Evet, ama bu sefer her şeyin olması gerektiği gibi gitmesini istiyorum. Ve hepsini hatırlamak istiyorum.

Haklısın. Onu suçlayamam. Kitabı almak için kucağından inmeye başladım.

Fazla uzaklaşmama izin vermiyor. Elleri belimde kenetleniyor ve ileri doğru hareket ettiğimde, parmak uçlarım kitaba değdiği anda beni kendine doğru çekiyor. *Bana doğru otur. Başsız yaraklara bakarken tenini tenimde hissetmek istiyorum.*

Kıkırdadım, telaşlandım. "Eğer başsız siklerden başka bir şey yoksa, daha fazlasını görmek istediğimi sanmıyorum."

Çünkü onlar kıllı ve benimki çok daha iyi, değil mi? Ben pürüzsüzüm ve onlardan çok daha iriyim. Bu gerçeğe gurur duyuyor gibi.

Yüzümün ısındığını hissedebiliyorum.

Cevap vermek zorunda değilsin, dedi kendini beğenmiş bir şekilde. *Duygularından gerçeği biliyorum.*

Zihinsel bağlantılara alışmak kesinlikle biraz zaman alıyor. Kucağımdaki büyük boy kitabı düzeltiyorum ve popom kalçasına gelecek şekilde ona yaslanıyorum. Bacaklarımı bacaklarının üzerine çekip vücudumu ona yaslıyor ve ikimiz de rahat edene ve ben ona çapraz olarak kıvrılana kadar oturuşumuzu değiştirip ayarlıyoruz. Ben daha bir sayfa açmadan bir pençesini koluma geçiriyor, kaşları çatılıyor.

Ona baktım. "Ne?"

Tenini tenimde hissetmek istiyorum, diye tekrarlıyor. *Bu ten değil. Bu sinir bozucu.*

Farkına vardığımda bir an için ona göz kırpmıyorum. "Sen... soyunmamı mı istiyorsun? Kitap okumamı mı?"

Hayır, öpüşmek için. Kitap için değil.

"İnsanlar öpüşmek için soyunmak zorunda değil," diyorum ona, telaşla.

Bunu biliyorum. Onarılmış kolumu tekrar çekiştirirken bile ses tonu sabırlı. *Zaten öpüştük. Ama ben bu aptalca şeyleri giymiyorum ve eşime onlar olmadan dokunmak istiyorum.*

Oh. Tereddüt ediyorum, çünkü kıyafet giymek benim için alışkanlık. Bana örtünmenin güvenli olduğu öğretildi. After'da tek başına olan bir kız, etrafta kimse olmasa bile örtündüğünde çok daha az tehlike altındadır. Tek başıma geçirdiğim onca zamanda bile hiç çıplak kalmadım.

Ama yalnız değilsin, diyor Zohr, eğilip burnunu boynumun kıvrımına bastırarak ve derin derin içine çekerek. *Sen de benimlesin.*

Böylesine büyüleyici bir mantıkla tartışmak zor. Pençelerinin gömleğimi parçaladığı bir görüntü gönderiyor -tekrar- ve bu beni kararlı kılıyor. "Zorba," diyorum nefes nefese ve gömleğimi başımın üzerine kaldırıyorum.

Zohr onu bir kenara atmamı hayranlıkla izliyor ve sonra sütyenimin askısını çekiyor. *Bu şey de ne böyle? Neden birden fazla deri giyiyorsun?*

"Bazen ben de merak ediyorum," diyorum ona ve tokayı çıkarıp onu da bir kenara atıyorum. "Kesinlikle en sevdiğim kıyafetim değil."

O zaman artık onları giyme. Böyle olmanı tercih ederim. Göğsümü avuçluyor ve boynumu okşuyor.

Nefes nefese kaldım, ona yaslandım ve gözlerimi kapattım. "Öpüştüğümüzü sanıyordum."

Yapacağız. Ben sadece eşime ve onun yumuşak tenine hayranlık duyuyorum. Pençelerini sürüklememeye dikkat ederek göğsümü okşuyor. Sen de çok ama çok yumuşaksın Emma'm.

Düşünceleri tüylerimi diken diken ediyor. Titriyorum ve çenesini okşamak için uzanıyorum, ona dokunmak, bir şekilde katkıda bulunmak istiyorum. O beni okşuyor ve ben her şeyin odağı gibi hissediyorum.

Sen benim odak noktamsın, o da aynı fikirde. Sen benim dünyamsın.

Bunu duymak beni çok mutlu ediyor. En son ne zaman birinin dünyası oldum? Hiç mi? "Ben de sana dokunmalıyım."

Çok geçmeden kabul etti. Şimdilik, eşimi memnun etmeme izin ver. Göğsümü okşamaya devam ediyor ve sonra yakınımaya eğiliyor. Tekrar öpmek istiyorum.

Kitap mı? Ona soruyorum, nefes nefese ve ona doğru eğilerek.

Zohr'un ağzı benimkinin üzerine kapanıyor ve dili ağzımın içine dalıyor. *Fikirlerimiz tükendiğinde ona bakacağız.* Parmaklarının ucuyla meme ucuma dokunuyor.

O bana dokundukça kalçalarımı sallayarak inliyorum. Doyurulmamış bir ihtiyaçla doluyum, dönüşümlü olarak elini göğsüme daha da yaklaştırmak ve onu itmek istiyorum. Sinirli tepkilerimden memnun oluyor ve beni öperken başparmağıyla meme ucumu ileri geri ovmaya devam ediyor.

Kalçalarımın arasının sırf bu yüzden kayganlaştığını hissedebiliyorum. Karnımda kıvrılan ısı sarmalını hissedebiliyorum ve daha fazla dokunuşa, daha fazla öpüşe açım. Kendimi onun kucağında kaybediyorum, dokunuşu dışında hiçbir şey umurumda değil-

Ta ki dokunuşunun gıcıklayıcılığı beni etkileyene ve ayağım ölü keçiye tekmeleyene kadar. Bu havayı bozdu. Biz öpüşüyoruz ve orada bir leş var.

Benden uzaklaşıyor, gözleri erimiş altın gibi. Bir burun deliğinden bir duman teli kaçıyor. *Senin için pişireyim mi?*

Ŗu anda a değilim ve bir keçiyi kesme dŖncesi kesinlikle o anı öldürür. Ama cesedi oradayken onu öpmeye devam edebileceğimi sanmıyorum. Bu benim olduğum her Ŗeye aykırı.

Ondan kurtulayım mı?

Bu kadar eti ziyan etmek korkunç görünüyor. Tereddüt ediyorum.

Senin için piŖireceęim ve sonra döneceğim. Eğilip bana sert, acil bir öpücük daha veriyor ve bağlantımız boyunca beni nefessiz ve daha fazlası için a bırakan bir dizi duygu gönderiyor.

Buna nasıl karŖı çıkabilirim? "Pekala. Ben burada bekleyeceğim."

Beni yere bırakıp ayağa kalkarken gözleri parlıyor. *Ben yokken kitabında bize güzel bir sayfa bul.* Gitmek için döndüğünde, sikiinin benimle göz hizasında ve çok ama çok kalkık olduğunu fark ediyorum. Onu görünce iim sızlıyor ve keŖke geri gelse de biraz daha bakabilsem diyorum.

Ŗansın *olacak*, söz veriyor.

Bir gün dŖndęm her Ŗeyi duyabildiğini hatırlayacağım. Haksızlık gibi görünüyor, çünkü aklından geçenlerin yüzde yüzünü algılayamadığımdan Ŗpheleniyorum.

Belki zamanla, diyor, keçiyi büyük omzuna kolaylıkla atıyor ve onunla birlikte uzaklaŖıyor.

Hazır gitmiŖken, piŖirmeden önce Ŗu Ŗeyin iini boŖaltıp derisini yüzebilir misin? Eğer yapmazsa nasıl olacağını içten içe dŖnerek ona söylüyorum. *Sonra da sinek girmesin diye üzerini örtecek bir Ŗey bulur musun?*

İstediğinizi yapacağım. Kömürlerin ve bir ateŖ çukurunun görüntüsünü gönderiyor ve sonra her Ŗey ejderha dŖncelerine dnŖyor. Ejderha formundayken farklı hissediyor. Sanki kafasında daha fazla bilinç akıŖı varmıŖ gibi. Büyüleyici bir Ŗey. Sokaklara çıkıp öldürmek için bir yer ararken oturup dünyayı onun gözlerinden izlemek istiyorum. Eski bir arabanın bagajında karar kılıyor ve onu pençeleriyle parçalıyor ve ben de perinleniyorum.

Tabii ki, orada oturup onu izlersem, bir fotoğraf bulamayacağım...

Kararlar, kararlar.

Pençelerini deriyi kesmek için kullandığında isteksizce düşüncelerimi onunkilerden ayırıyorum. Kitabı elime alıp ne bulduğuma bakmak için iyi bir zaman. Tabii bunun yerine kot pantolonumu ve külotumu çıkarmak için mükemmel bir zaman olduğuna karar veriyorum. Eğer o tenden başka bir şey olmayacaksa, ben de aynısını yapabilirim. Hayatımın diğer yönlerinde korkak değilim, bu yüzden Zohr'un yanında utangaç olmaya gerek yok. Hele ki beni dünyadaki herkesten daha yakından tanıyorsa.

Düşüncelerim biraz değişti ama sadece kıyafetlerimi çıkarma eylemi bile beni daha cesur yapıyor. Onları bir kenara fırlatıyorum ve duman kokusu havada süzölmeye başlarken kitabı elime alıyorum. Büyölenmiş bir halde birkaç sayfa çeviriyorum ve bir süreliğine kendimi kaybediyorum. Daha önce hiç seks hakkında bir kitap okumamış ve müstehcen bir film izlememiştim. Büyürken çok küçüktüm ve sonra Rift ortaya çıktı. Kitap okumuş ve hayal gücümü serbest bırakmış olsam da hiç porno dergi bile görmedim. Resimlere bakmak ve hiç izleyemediğim tüm filmleri merak etmek büyüleyici. Bu adamın sikini partnerinin kıcına sürttüğü bu resim kadar korkunç muydular? Yoksa daha mı ılımlıydılar?

Şaşkına döndüm.

EMMA

I Kitabın sayfasını çeviriyorum ve bir sonraki resme bakmadan duramıyorum. Bu çift, ama bu sefer adam kadını kollarının arasında tutuyor ve eli kadının bacaklarının arasında, parmaklarıyla kadının amını açmış onu. Kadının kafası kendinden geçmiş bir şekilde arkaya atılmış ve yüzündeki şehvet dolu ifadeyi görmek çok etkileyici.

Bunu görmek istiyorum, diyor Zohr bana ve düşünceleri ateşle dolu.

Titriyorum, kitabı bir kenara koyuyorum ama o sayfaya kadar açık bırakıyorum. *Bitirmek üzere misin?*

Bana etin kavrulduğu, bagajı indirilmiş arabanın arkasından dumanların çıktığı zihinsel bir görüntü gönderiyor. Bana *sadece küçük bir alev olduğunu* söyledi. *Çok yavaş pişecek. Şimdi gidip elimi yüzümü yıkayacağım.* İnsan formuna geçerken düşüncelerinin değiştiğini hissedebiliyorum ve sonra lavaboda ellerini yıkarken zihinsel bir görüntü gönderiyor. *Sana dokunduğumda temiz olmak istiyorum*, diyor bana.

Bu en işlevsel, en pratik ifade ve beni kıvrandırıyor. Ben de onun bana dokunmasını istiyorum.

Geri dönüyorum, diye uyarıyor, düşünceleri vaat ve baştan çıkarma dolu.

Buradayım. Saçımın birkaç telini parmaklarımla tarıyorum, beklerken kendimi biraz aptal ve *çılgın* hissediyorum. Sanki Zohr saçımın nasıl görüldüğünü umursayacakmış gibi.

Sonra orada, kitapların olduğu koridorda bana doğru ilerliyor ve kendimi huzursuz ve nefessiz bir bekleyiş içinde hissediyorum. İnanılmaz bir zarafetle hareket ediyor, ejderham, ama adımlarında yırtıcı bir ipucu olduğunu inkar edemem, sanki beni avlıyormuş gibi.

Bu şimdiye kadarki en kısa av olacak, hiçbir yere gitmeyi

planlamıyorum. O bana doğru ilerlerken ben de ayağa

kalkmaya başladım.

Ayağa kalkma, diyor Zohr ve gözleri inanılmaz derecede altın, o kadar altın ki

güneşin kendisi olabilirler. *Seni bir kez daha yere yatıracağım.*

Oh. O yaklaşırken kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve sikiyle göz hizasında olduğumu tekrar fark ediyorum. Onu gördüğümde ağzım kuruyor, tüm muhteşem ekipman ve tenindeki pul deseninin en ufak ipucu. Açıktan ölmek üzere olan bir kadın gibi ona hayran olmaktan kendimi alamıyorum. Ona bakmak çok güzel. Acaba Sasha da Dakh'a karşı böyle mi hissediyor? Her zaman onun biraz deli gözlü ve korkutucu göründüğünü düşünmüşümdür ama Sasha ona sanki aya asılmış gibi bakıyor.

O zamanlar, ona ne kadar bağılı olduğı konusunda biraz şüpheciydim. Belki de özünde çok güçlü değildi ve ona bakacak birine ihtiyacı vardı. O her zaman çok tatlı ve kız gibiydi ve ben hiç öyle olmadım. En azından Yarik'tan beri olmadım. Ama şu anda Zohr'a baktığımda, yüzümde aptal ve aşık bir ifade olduğundan oldukça eminim.

Sonra kendimi

durduruyorum. Aşk mı? Çok

erken. Sadece bir ifade.

İfade nedir? diye soruyor, bana doğıru sinsice yaklaşarak.

Ellerinin ve dizlerinin üzerine çöküyor ve üzerimde hareket ediyor, koca vücuduyla beni sarıyor. Duman ve barbekü gibi kokuyor ve ağzının tadı biraz ateş gibi. Büyüleyici ve diliyle, dudaklarıyla ve ne kadar iyi öpüştüğüyle dikkatim dağılıyor. şimdiden bu kadar iyi olması ve bizim daha yeni başlamış olmamız adil görünmüyor. Bir kız böyle doğıal bir yeteneğı nasıl ayak uydurabilir ki?

İfade mi? Dişleri ile ağzımı ısırarak tekrar soruyor. Öpüşürken onları hiç düşünmemem ne garip. Onları ilk gördüğümde çok korkmuştum, her fırsatta beni ısıracağıını düşünüyordum.

Sadece sana ateşlerimi vermek istediğimde, diyor bana ve düşünceleri eğleniyor. *Öpüldüğünde dikkatin kolayca dağılıyor.*

Gerçekten öyleyim. Ne hakkında konuştuğumuzu bile hatırlamıyorum. Tek bildiğim kocaman, nefis vücudunun benimkinin üzerinde olduğı ve ondan akan sıcaklığı hissedebildiğim. Kalçası benimkinin arasına giriyor ve içimde bir ihtiyaç nabzı atıyor. Beklemekten nefesim kesiliyor, bana nerede ve nasıl dokunacağıını merak ediyorum.

Sana nasıl istersen öyle dokunacağım, söz veriyor. *şimdi bana kitabını göster ki nereden başlamamı istediğini bileyim.*

Onun sözleriyle meme uçlarım sertleşiyor ve kısa bir süre önce çok büyüleyici bulduğum iki sayfalık açık kitabı işaret ettiğimde nefes nefese kalıyorum. Şimdi daha az büyüleyici, özellikle de Zohr döndükten sonra. Zohr ve onun büyük, altın vücudu ve üzerimde hissettirdikleri. Her tarafı sert, dalgalanan kasları ve pul pul dökülen derisinden başka bir şeyi yok ve kitaptaki soluk benizli, kıllı insanlar onun kadar güzel birinin eline su dökemez. "Sana benzeyen insanlar için kitaplara ihtiyaçları var," diye fısıldıyorum, elimi omzundan aşağı kaydırıyorum ve sonra parmaklarımın kollarının arkasından çıkan tehlikeli görünümlü sivri uçlardan birinin üzerinde gezinmesine izin veriyorum. "Anında en çok satanlar listesine girer."

Düşünceleri eğlenceyle gürlüyor. *Kitapları hâlâ anlamıyorum. Benim halkımda onlar yok.* Başını eğiyor ve saçları tenimi gıdıklıyor. Bir an sonra kavurucu ağzının göğsümün üzerinde gezindiğini hissediyorum. *Ama güzel eşimin görüntülerine gün boyu hayranlıkla bakabilirim.*

Artık böyle bir seçenek olsa bile, böyle bir resim kitabı yapabileceğimi sanmıyorum. Yine de bu düşünce beni eğlendiriyor. Meme ucumu dillerken bu eğlence hızla şehvete dönüşüyor. İnliyorum, onu kendime yakın tutuyorum, sıcaklığının ve büyük, lezzetli vücudunun tadını çıkarıyorum. Üstünüzde kocaman, muhteşem bir ejderha adam varken seks hakkında bir kitaba kimin ihtiyacı var ki?

Yine de bu kitabı göreceğim. Zohr başını göğüslerimden kaldırıyor, gözleri parlıyor. Kitabı yaklaştırıp seçtiğim resme bakıyor ve yoğun merakını hissedebiliyorum. Neredeyse benim kıvranan rahatsızlığımla eşleşiyor.

Neredeyse.

Amını mı yalıyor? Zohr soruyor. *Bunu sana henüz yapmadım mı?* Şaşırmış görünüyor. *Bunu birçok kez düşündüm. Ateşim varken bile seni tatmadım mı?*

Yüzüm kızarıyor. Bunu biliyorum. Bunu onunla nasıl konuşacağım? Bana göre seks tartışılacak bir şey değil, sadece yapılacak bir şey. Beni yalayıp yalamadığını nasıl konuşabilirim ki? *Yaladın. Ben sadece... biliyor musun? Unut gitsin. Önemli bir şey değil.* Ona doğru uzanıp kitabı kapatmaya çalışıyorum.

Elimden çekip aldı. *Ama tekrar gündeme getirecek kadar hoşuna gitti? Neden bu kadar utangaç davranıyorsun?*

Ona kaşlarını çatıyorum, kendim anlamaya çalışıyorum. Samimi hissettirdiği için mi? Bir şeyler istemeye alışık olmadığım için mi? Ayrıldığımızda ayrılmayı daha da zorlaştıracığından endişe ettiğim için mi? "Bilmiyorum."

Bence biliyorsun, ama bunu şimdi tartışmak zorunda değiliz. Eğilip beni öpüyor, yavaş ve yumuşak. Bunu sen zevkle iç geçirdikten sonra tartışabiliriz, dostum.

"Her zaman bu kadar eli sıkı mısın?" Mırıldanıyorum ama beni bu konuda sıkıştırmayı bırakacağı için rahatlıyorum. Düşüncelerimi analiz etmem için baskı yapılmasından hoşlanmıyorum. Buna alışık değilim. Başkalarının etrafında olmaya alışkın değilim. Onlara ihtiyaç duymaya. Bir şeyler istemeye alışık değilim ve bunun beni ne kadar savunmasız bıraktığından emin değilim...

Herhangi bir cinsel eylemden çok daha savunmasızdır.

Bana *sadece seni memnun etmek istediğimi* söyledi. *Seni mutsuz etmek değil.*

Biliyorum. Bu yüzden böyle bir pisliğim. O gerçekten beni mutlu etmek istiyor, öyle görünüyor ve ben her şeyi berbat edip duruyorum. Yüzünü ellerimin arasına alıyorum. *Bunu mahvetmeye çalışmıyorum.*

Biliyorum. Eğildi ve beni nazıkçe öptü. *Hiçbir şeyi mahvetmiyorsun. Hissettiklerine engel olamazsın. Gözleri yoğun altın rengiyle parlıyor. Ve madem hissediyoruz... Sana pek çok şey hissettireceğim.* Vücudumdan aşağı kayıyor ve kalçalarım doğru ilerliyor. *Çok, çok iyi şeyler.*

İç çekiyorum, düşündükçe ürperiyorum. O zaman *iyiliğinin karşılığını vereceğim*, söz veriyorum, göbeğimden aşağıya doğru öpüşürken saçlarıyla oynuyorum.

Bu onun başını kaldırmasına neden olur, gözlerinde şaşkınlık vardır. *Ne oldu?*

"Bilirsin, seni ağzıma almak?"

Gözleri kısıldı. *Neden böyle bir şey yaptın?*

Şimdi de ben atılıyorum. "Neden seninle yatmak isteyeyim ki? Gerçekten mi? Çoğu erkek bunu ister, değil mi?" Gerçek fiziksel eylem konusunda çok fazla deneyimim yok ama çok fazla teklif aldım ve genellikle bir çeşit ağızda penis içeriyor. "Bütün erkeklerin siklerinin emilmesini istediğini sanıyordum."

Öyle mi? Şaşırmış görünüyor. Dişileriniz böyle bir hakaret mi istiyor?

"Bekle, bu nasıl bir hakaret? Dizlerimin üstünde olacağım için mi?" Özgürce oral seks yapmanın bir hakaret olduğunu düşünen insanların bu kadar katı olmasına şaşıyorum.

Eğer bir erkek tohumunu bir dişinin içine dökmezse, bunun nedeni onu yavrularını taşımaya layık bulmamasıdır. Kadın erkekten utanır. Şaşkın görünüyor. Seni utandırmamı mı istiyorsun?

Tanrım. "Hayır, beni utandırmanı istemiyorum, Zohr. İnsanlarda böyle bir şey yok. Dökülmekte utanılacak bir şey yok... herhangi bir yere, gerçekten. Bazı erkekler kızlarının ağzına boşalmayı seksi bulur." En azından Sasha'nın bana ödünç verdiği aşk romanlarına ve Azar'ın her bir erkeğinin benzer bir şey teklif ettiği gerçeğine göre. Bu onun için nasıl bir haber olabilir? "Bazıları sik emmeyi tercih ediyor çünkü o zaman seks yapabiliyorsun ama kızı hamile bırakmıyorsun. Bu iyi bir şey çünkü dünyadaki tüm prezervatiflerin son kullanma tarihi çoktan geçmiştir."

Zohr bunu düşünür. *İnsanlar çok garip düşünüyor.*

Şaşkınlığına kıkırdamak zorundayım. "Biz çok pratik bir türüz, biliyorsun. Çocuğa bakacak kimse yoksa hamilelik her zaman iyi bir şey değildir. Dediğim gibi, bazen sadece pratiktir."

İnsanların pratik ve yaratıcı olduğunu kabul ediyor. Çok ilginç iki şey. Karnımı tekrar öpüyor. Daha çok insanlar gibi düşünmeye çalışmalıyım.

"Bilmiyorum," diyorum ona nefes nefese. "Seni olduğun gibi seviyorum."

Onun düşünceleri beni bir zevk dalgasıyla ödüllendiriyor.

Gerçek de bu. Tanıdığım her insan ya Jack gibiydi - bağımsız ve biraz soğuk, dokunaklı ya da temel hayatta kalma dışında herhangi bir nezaketle arası iyi değil. Ya da Boyd gibiydiler - gerçek bir bok çuvalı. İkisini de suçlayamam çünkü böyle hayatta kalınır. After onları oldukları kişi yaptı.

Ama ben Zohr'u ve onun bana karşı koruyucu şefkatini ve bana onun dünyasında önemli olan tek kişi olduğumu hissettirmesini tercih ederim. Bir kız böyle bir şeyin bağımlısı olabilir.

Daha aşağı inerek karnımı öpüyor, ağzında belli belirsiz bir glmsemi beliriyor. İ çekerek arkama yaslanıyorum ve fazla bağlanıp bağlanmadığım ya da yarın ne olacağı konusunda endişelenmemeye çalışıyorum. Her şeyi oluruna bırakmalı ve her seferinde bir gün, her seferinde bir saat, her seferinde bir öpücük almalıyım. Öpücük pck. Kulağa hoş geliyor.

Zohr dilini göbek deliğimin üzerinde gezdiriyor ve sonra aşağı iniyor... ve duruyor. Endişe ve tedirginlik düşüncelerinde alevleniyor. Başını kaldırıyor ve gözleri neredeyse tamamen kararmış.

Dirseklerimin üzerinde ykseliyorum, geriliyorum. "Zohr? Ne oldu?"

Biri geliyor. Burun delikleri

parlıyor. "Biri mi?"

Bir drakoni. Esintide kokusunu alabiliyorum. Yaklaşırken düşüncelerini hissedebiliyorum. Geniş bir uyarı gönderdim, ama... garip bir şeyler var.

"Geniş bir uyarı mı?" Merakla sordum. "Nasıl oluyor bu?"

Evet. Diğerleri bir yuvaya çok yaklaştığında gönderilir. Düşünceleri değişiyor ve bana gönderiyor. Zihnimde dolaşan ve beni ürperten bir tiksinti dalgası hissediyorum.

Bahsettiği şey bu olmalı. *Ama hala geliyor mu? Uyarımı*

görmezden geliyor.

"Belki de kendine ateşli bir randevu ayarlayabileceğini düşünüyordur?" Durumu hafifletmeye çalışarak söylüyorum.

Öyle değil. Burada eşimle birlikte olduğumun kokusunu alabiliyor. Ne düşündüğünü anlamıyorum. Başını sallıyor ve gözleri kararıyor. Zihninde kızgınlık anları görüyorum. Düşüncelerini bana açmaya alışıyor. Konuşmak istiyor.

Zihnimde bir alarm zili alıyor. "Diğer ejderhaların hepsi deli değil mi? Eğer bir eşleri yoksa?" O cevap vermeden önce kolunu tutuyorum. "Yapma bunu. Bu konuda içimde kötü bir his var."

Onun ne istediğini bilmem gerek, diyor bana, ayağa kalkıp uzaklaşarak. Bizi rahatsız etmesine izin vermeyeceğim.

Bu mudur yani? Basit bir izinsiz giriş mi? Tanrım, umarım öyledir. Umarım gelip sohbet edebileceğini düşünecek kadar delidir ve hayatlarımızdan endişe etmemizi gerektirecek kadar deli değildir. Zohr'un ileri atılışını izliyorum, sıkıllı yumruklarına kadar her yerinden tehdit ve öfke yayılıyor.

Bu hiç hoşuma gitmedi.

Çizmelerimden bıçağımı çıkarıp peşine düşüyorum, o sırada tepemde bir gölge uçuyor ve binayı geçici olarak karartıyor. Eski, tanıdık ejderha korkusu içime hücum ediyor ve duruyorum, siper almak, ateşten korunmak için kaçma dürtüsüne direniyorum. Kaçmak için.

Ben buradayım, diyor Zohr bana. Düşünceleri hızlı ve güçlü, kızgın olsalar bile. Bizi rahatsız etmesine izin vermeyeceğim. Ben sadece onu kovalayacağım. Sen geride kal.

Tamam, dedim ama yine de bundan hoşlanmadım. Siper almak için yakındaki bir kitaplığın arkasına geçiyorum. Keşke silahım olsaydı. Ya da bir sopa. Elimdeki küçük bıçaktan daha uzun bir şey.

Zohr kitapçının önüne doğru ilerlerken gergin bir şekilde onu izliyorum. Cam kapıları itiyor ve sonra hemen ejderha formuna dönüşüyor, kuyruğu açık bir heyecanla ileri geri hareket ediyor. Kuyruğu kirli cama çarpıp çatlaklar bırakırken irkiliyorum. Şu anda kendimi çok yetersiz hissediyorum.

Ejderha tekrar tepemde süzülüyor ve ben nefes nefese Zohr'un yerde ilerleyişini, başını kaldırıp bir uyarı sesi çıkarışını izliyorum. Sırtına doğru katlanmış buruşuk kanatlarının görüntüsünden nefret ediyorum. Hâlâ benim hatammış gibi geliyor. Düşünceleri tekrar patlıyor, daha güçlü bir kaçınma/zihinsel-itici turu daha ve ürperiyorum. Gitmek istiyorum. Nasıl gitmeyeceğini anlamıyorum. İnmesini ya da uçup gitmesini bekliyorum ama gölgesi tepemde dönüp duruyor.

SAKLAN.

Zohr dışarıda öfkeyle trompet çalarken bile bu düşünce zihnimde kükrüyor.

Düşünecek zaman yok; dediğini yapıyorum. Kısa bir koşu mesafesindeki başka bir kitaplığa yaslanmış devrilmiş bir kitaplık var ve onun açtığı boşluğa dalıyorum.

Çatı çökmeden kısa bir süre önce bedenimi altına sıkıştırmayı başarıyorum.

ZOHR

T

Çılgın kızıl dişi, eşimin yaşadığı binanın çatısına saldırıyor. Pençeleri çatıyı tırmalıyor ve çatıyı açarken hüsrarla kükrüyor.

Bir tehdit daha savuruyorum ama duymazdan geliyor. Bana bakmıyor. Yuvamı terk etmesi için yaptığım ısrarlı uyarıları görmezden geliyor. Bu hiç mantıklı değil. Eminim eşimin kokusunu alıyordur, insanın ateşimi aldığı kokusunu alıyordur. Yaklaşmasına gerek yok. Burada onun için hiçbir şey yok. Ona bir zihinsel uyarı daha gönderiyorum.

Bunu görmezden geliyor ve zihinsel çağrısını değiştiriyor. Bu benim uyarımın bir kabulü değil, zihinleri birbirine bağlamak için boş bir istek. Tekrar tekrar gönderiyor, benimle düşüncelerine dokunmak istiyor. Bunu yapmak içgüdülerime aykırı olsa da görmezden geliyorum. Eğer bir selam gönderecek kadar akli başındaysa, neden beni görmezden geliyor?

Dişi, öfkeli pençeleriyle çatıyı biraz daha sıyırdığında, bir uyarı daha gönderiyorum ve kuyruğumu hüsrarla binaya çarpıyorum.

Dişi ejderha tıslayarak yukarı bakıyor ve gözlerinin derin duyguların, çılgın açlığın siyahı olmadığını fark ediyorum. Sakinliğin altın rengi de değiller.

Tuhaf, kalın bir gri.

Bu garip griyi daha önce de görmüştüm. Azar.

Başını tekrar eğip çatıyı tırmalama çabalarına yeniden başladığında, peşinde olduğu şeyin ben olmadığını anlıyorum.

O benim Emma'mı istiyor. Benim eşimi.

Saklan, diye uyarıyorum dostumu, kendimi binaya doğru fırlatırken bile. Dişiye ulaşmalıyım. Emma'yı tehlikeye atmadan önce onu durdurmalıyım.

Emma'nın düşüncelerini anlıyorum ve o da hemen harekete geçiyor. Ben de öyle. Pençelerimi binanın kenarına geçiriyorum ve tırmanmaya başlıyorum. Kanatlarım uzanıyor

otomatik olarak, ama zayıf hissediyorlar ve ağırlığımı desteklemeyecekler. Onun peşinden gitmek için uzuvlarımı kullanmam, havada değil yerde savaşmam gerekecek. Ama eğer uçarsa, peşinden gidemem.

O halde kanatlarını devre dışı bırakmalıyım. Bu düşünce beni rahatsız ediyor ama dışı, Emma'mın saklandığı binaya saldırılarını yenilediğinde başka seçeneğim kalmıyor.

Eşimi koruyacağım.

Neler oluyor? Emma soruyor. Nasıl yardım edebilirim?

Arkadaşım cesurdur. *Dişi senin peşinden geliyor. Azar onun aklını aldı. Saklan!*

Yapacağım, ama binayı sallıyor, Zohr. Emma'nın düşünceleri endişeli. Ve şu anda bir kağıt yığınının içinde saklanıyorum. Eğer ateş kullanırsa.

Dehşet içime işliyor ve binanın tepesine tırmanmak için çabalarımı iki katına çıkarıyorum. *Onu durduracağım, yemin ederim. Gözden uzak dur.*

İki kere söylemene gerek yok! Emma kabul ediyor. Düşüncelerindeki görüntü dağılımından, elinde bıçakla yerde süründüğünü ve daha iyi bir saklanma yeri aradığını hissediyorum.

Kendimi binanın kenarına çekiyorum, buruşmuş kanatlarım işe yaramaz bir hüsrarla öfkeyle çırpınıyor. Bundan nefret ediyorum. Bu kadar yavaş olmaktan, pençelerimin taşa saplanmasından, taş ayaklarımın altında parçalanırken beni yavaşlatmasından nefret ediyorum. Eskiden olsa, dışının yanına uçar ve göz açıp kapayıncaya kadar kafasını koparırdım. Şimdi yavaşım. Hapsedildim. Bundan hoşlanmıyorum.

En çok da dostumu tehlikeye atmasından nefret ediyorum. Azar da bunun bedelini ödeyecek.

Tepeye ulaştım ve çatının yüzeyine çarparak bir uyarı çılgılığı attım. Dostumdan kaçmak için son bir şansı var.

Dişi yine düşüncelerini bana gönderiyor ve garip gri gözleri fırıl fırıl dönüyor. Onunla -ya da Azar'la- bağlantı kurmayı ve ona neyin peşinde olduğunu bildiğimi söylemeyi her şeyden çok istiyorum. Onun farkında olduğumu, Emma'mı almasına asla izin vermeyeceğimi. Ama aklımdan anılar geçiyor - kim olduklarına dair tüm hislerini kaybetmiş, nefret edilen Salorianları sırtlarında taşıyarak

Soğuk, ölü gri gözlerle önlerine bakıyorlar.

Yine mi? Hatırlamıyorum ama geçmişte onun olduğu yerde olduğumu hissediyorum. Buna geri dönemeyeceğimi biliyorum. Düşüncelerim bulanık ama bunun yanlış olduğunu biliyorum. Kötü bir şey. Tüm benliğimi kaybedeceğim.

Ben de bu kadın gibi akılsız olacağım. Ve zaten çok uzun zamandır delirmiş durumdayım.

Zihinsel yalvarışlarına direniyorum ve ona doğru hamle yapıyorum. Dövüş taktiklerine dair belirsiz anılar zihnimde canlanıyor. Rakibini çalımlarla kandırmak. O yükseğe çıkarken kaçmak ve alçaktan hareket etmek. Rakibini gardını düşürmeye zorlamak için yaralanmış gibi yapmak ve sonra öldürmek için harekete geçmek. Diğer savaşçılar arasında eğitim ve uzun zamandır unutulmuş talimler. Bu kanatlar zihnimde canlanıyor ve ben de bu eski anıları kullanıyorum. Tıslayarak pençeleriyle bana doğru hamle yaptığında yana kayıyor, sonra da cüssemle ona çarpıyorum. Ayaklarını yerden kesiyorum ve geriye doğru tökezliyor. Kendini yakalamak ve dengesini yeniden sağlamak için kanatlarını açıyor ve işte o zaman pençelerimi kullanarak saldırıyorum.

Pençeleyerek ve hırlayarak her bir kanadın köküne doğru ilerliyorum. Tıpkı Azar'ın kendi kanatlarını yok etmek için yeleşimdeki sivri uçları nereye yerleştireceğini bildiği gibi, pulların hassas eti ortaya çıkarmak için ayrıldığı yeri kazmayı biliyorum. Bir başkasına böyle bir şey yapmanın onursuzluk olduğunu hatırlıyorum ama eşim tehlikede ve Emma'nın güvenliği söz konusu olduğunda onuru hiç önemsemiyorum.

Dişi tehlike borusu çalarak bana doğru bir alev seli salıyor. Kanatlarını benden korumak için vücudunu döndürmeye çalışıyor ama pençelerim ona kilitlenmiş durumda ve etini dişlerim ve pençelerimle oyuyorum.

Bağladığımda bir acı çığlığı daha atıyor ve narin zarların kavrayışımın altında parçalandığını hissedebiliyorum. Öfkeyle bana hırlıyor ve boğazımı ısırmaya çalışarak saldırıyor.

Ondan kaçınmak için ağırlığımı değiştiriyorum ve sonra üzerinde savaştığımız yüzey parçalanıyor ve yol veriyor. Çatı çöküyor ve dükkânın içine düşüyoruz. Toz, kağıt ve kırık tahta bir bulut halinde etrafımızı sarıyor.

Emma!

Ayağa kalkmak, vücudumu düzeltmek için mücadele ediyorum. Yanımdaki saldırgan kadın da öyle yapıyor.

Ben iyiyim, düşüncesi geliyor. Kendine dikkat et! Seni ısırtıyor!

Dişi bir an sonra hırlayarak sırtıma atlıyor ve kanatlarımın köklerine saldırıyor. Vücudumu yuvarlayarak onu yakalamasına engel olmaya çalışıyorum. Tekrar tekrar yuvarlanarak birbirimize üstünlük sağlamaya çalışıyoruz. Pençelerim onun pullarından sıyrılıyor ama onunkiler de aynısını yapıyor. Dişlerini bir uyarıyla bana doğru şaklatıyor, zihni çağrısını kabul etmem için bana baskı yapıyor ama boş gri gözlerinde tanıma yok, sadece delilik var. İkimizden biri ölene kadar onu durdurmak mümkün olmayacak.

Boğazıma saldırıyor, başımı eğiyorum ve sonra tekrar ters dönüyoruz. Bu sefer dişi üstüme konuyor ve çenesi boynumun arkasına kapanıyor. Pullarım burada ağır bir şekilde kaplanmış, ama bu bir uyarı ve teslimiyet talebi.

Bu olmayacak. Bugün olmaz.

Bir kitap havada süzülerek geliyor ve kadının burnuna çarpıyor. "Onu rahat bırak, kaltak!"

Şok olmuş bir halde, saldıranın küçük insan eşim olduğunu fark ediyorum. Bir başka kitap odanın öbür ucuna uçup dişiye çarpıyor ve dişi başını kaldırıyor. Bir an sonra üzerimden sıçırıyor ve elinde başka bir kitap olan ve onu fırlatmaya hazırlanan Emma'ya doğru yöneliyor.

Hayır! Emma'yı alırsa...

Hırlayarak dişinin kanadına hamle yapıyorum ve açtığım yarayı yırtıyorum. Dişi acı içinde bağırp geri çekiliyor ve ben de Emma ile dişinin arasına girip onu korumaya çalışıyorum. İnsanıma dokunamayacak.

Düşüncelerime bir uyarı dalgası daha gönderiyorum ve onların gücünü arttırıyorum. Emma *benim*.

Dişi duraklıyor ve gözlerindeki gri titriyor. Bir anlığına siyaha dönüyorlar ve Azar'ın kontrolünün zayıfladığını hissediyorum. Bir an sonra gözleri griye dönüyor. Düşüncelerinin içinden gönderdiği ısrarlı çağrı kayboluyor. Bana bir uyarı daha savuruyor, havayı ısırtıyor ve sonra kanatlarını açarak kendini gökyüzüne fırlatıyor. Havaya yükselirken çırpındığını zevkle fark ediyorum ve havada kanının kokusunu alabiliyorum.

Güzel.

Onun gidişini acımasız bir memnuniyetle izliyorum. Azar onu yeniden toparlanması ve yeni bir plana karar vermesi için götürüyor.

Şimdilik Emma'm güvende.

İnsanıma dönüyorum, ona sokuluyorum. Saçları toz kokuyor, nefes nefese ve terli, gözleri kocaman. Üzerinde hafif bir korku kokusu var ama her şeyden çok kafası karışmış görünüyor. "Az önce ne oldu? Gözleri neden griydi?"

Azar'ın aklı var.

Emma'nın gözleri büyür. "Biliyordum! Seni de ele geçirmeye mi çalışıyordu?"

Muhtemelen. Bence daha çok seni çalıp beni senin peşinden gelmeye zorlamakla ilgileniyordu. Düşüncesi bile korkunç. İyi olduğundan, yarası olmadığından emin olmak için burnunu çekiyorum. Kan kokmuyor, bu da beni memnun ediyor. Saklanmalıydın, ateşlerim.

"Doğru, sanki o seni öldürmeye çalışırken başparmağımı kıcıma sokup oturacaktım gibi? Pek olası değil." Elleri burnumun üzerinde geziniyor. "Sen iyi misin? Yüzün kan içinde."

Benim değil, ona güvence veriyorum.

Bunu fark edince küçük burnu kırışıyor, elindeki lekeye bakıyor ve sonra onu terazime siliyor. "Tahmin etmeliydim." Pullarımı okşuyor. "Senin olamayacak kadar vahşisin."

Yine burnunu çekiyorum. Sevgisi hoşuma gidiyor ama burada kalamayacağımızdan endişeleniyorum. *Eşyalarınızı toplayın. Azar dişi geri göndermeden önce burayı terk etmeliyiz.*

Çabucak başını sallıyor. "Uçamayacağımıza göre, yerde seyahat etmemiz gerekecek. Kokunuzu takip edebilecek mi?"

Arkadaşım zekidir. Başımı sallıyorum. *İzimizi kaybettirmenin bir yolunu bulmamız gerekecek. Nasıl, tam olarak emin değilim. Eskiden olsa havalanırdım ama uçma yeteneğim olmadığı için adım attığım her yerde bir koku izi bırakacağım.*

Emma'mın yüzünde sinsi bir gülümseme beliriyor. "Bunu bana bırak."

ZOHR

A Dişlerimin arasından acı dolu bir inilti süzülüyor.

Kanatlarımdan birinin üzerinde duruyordu, elleri losyonla kaplıydı, ter içindeydi.

Emma bana bakıyor, düşüncelerinde bir parça endişe var. "Seni incittim mi?"

Sadece senin kokunla, diyorum ona ekşiyerek ve ağzımdan nefes almaya konsantre oluyorum.

Boğazından kahkahalar dökülüyor ve alnını siliyor, sonra kanatlarımdaki sıkı tendonları germek için çalışmaya geri dönüyor. "Bebek gibi davranmayı bırak. Bu sadece parfüm."

Korkunç bir şey. Yüzümü acıtıyor.

"Azar'ın ejderhaları bizi tekrar bulursa çok daha fazla canımız yanacak," diyor, sesi neşeli. Elleri kanatlarımdan üzerinde çalışıyor, sertçe itiyor ve neşeli tavrına rağmen yorgunluğunu hissedebiliyorum. Yorgun ama pes etmemeye kararlı. "Peki ya kanatlar? Nasıl hissediyorlar?"

Ağrıyorlar, ama ağrının iyi şeyler ifade etmesini umuyorum, bu yüzden görmezden geliyorum. *Yeterince iyi. Dinlenmelisin. Kendini bu kadar yorma. Yarın tekrar seyahat etmemiz gerekebilir.* Önerimi görmezden geldiğinde, gömleğinin arkasından tutup onu kanadımdan sürüklüyorum.

"Hey!" diye itiraz ediyor. "Yardım etmeye çalışıyorum, lanet olsun."

Yardım ediyorsun, onu temin ederim. Ama ne kadar uğraşırsan uğraş, bu gece düzelmeyecek. Dinlenme vakti geldi. Onu nazikçe ön ayaklarımdan arasına yere bırakıyorum ve sonra tatlı yelesini kokluyorum. Kokusunun tadını çıkarmak için derin bir nefes alıyorum ve sonra burnuma dolan parfümle boğuluyorum.

İç geçiriyor ve yere oturup bacak bacak üstüne atıyor. "Sanırım haklısın." Daha fazla losyonla kaplanmış olan kollarını ve bacaklarını ovalıyor. "En azından cildim yumuşak olacak, değil mi?"

Sen zaten yumuşaksın, diye onu rahatlatıyorum. Onu pençelerimle kavrayıp pullarıma yapıştırmak istiyorum ama bundan hoşlanmadığını biliyorum. Emma'm kapana kısılmış hissetmeyi sevmez. Bunun yerine, onu burnumla tekrar dürtüyorum. *Şimdi dinlenecek misin?*

"Dinleneceğim," diye kabul ediyor ve sırt üstü uzanıp gözlerini kapatıyor. "Yine de burayı bulduğumuza sevindim."

Nereye gittiğimiz benim için önemli olmasa da, bir onay düşüncesi gönderiyorum. Bu garip dünyada bir evim yok. O yanımda ve güvende olduğu sürece nerede olduğum umurumda değil. Emma bulunduğumuz yerden memnun olduğu sürece ben de memnunum. Emma bu garip binaya "toptan satış kulübü" diyor. Bu şeylerin ne anlama geldiğini bilmiyorum ama tavan yüksek ve Emma'nın ilgisini çeken birçok insan eşyası kutusu var. Yarın onları keşfetmek istiyor ve ben de ona keşfedeceğimize dair söz verdim... güvenli olduğu sürece.

Tuhaf bir öğleden sonra oldu. Dişi drakoni uçup Azar'a doğru çekildiğinde, Emma hiç vakit kaybetmedi. Garip "giysi" derilerini giydi, çantalarını topladı ve sırtıma tırmandı. Oradan beni nereye gideceğime yönlendirdi. Birçok sokaktan geçtik ve bulanık, pisliklerle kaplı suyla dolu bir dere bulduğumuzda heyecanlandı. Bana bunun kokumuzu saklamak için bir yol olduğunu söyledi.

Suyun içinden geçerek saatlerce yolculuk ettik. Kokuyu pek sevmemiştim ama pullarımın üzerinde serindi ve Emma memnun oldu. Gerçekten de önemli olan tek şey eşimi memnun etmektir. Ona pençelerime karşı kıpırdayan bir balık yakaladım ve çok sevindi. Derenin kıyısında pişirmek için durduk ve Emma beyaz, pul pul etten karnını doyurduktan sonra kalanını bana verdi. Tadı güzeldi sanırım ama ben yerken attığı kıkırdamalar çok daha hoştu.

Görünüşe göre insanlar balıklarının pullarıyla birlikte bütün olarak yemiyorlar.

Bundan sonra, uzakta bu yeri -toptancı kulübünü- görene kadar dere boyunca ilerlemeye devam ettik. Emma beni oraya doğru yönlendirdi ve ben de kapılarından girebilmek için insan formuna geçtim. Kapılar, insanların binalarında tercih ettiği camdan yapılmıştı ama ağır bir şekilde çatlamış ve kir bulaşmıştı. Emma kilitleri kolaylıkla açtı ve sonra içeri girdik. Eşime zarar vermek için bekleyen hiçbir insan olmadığından emin olmak için önce içeriği araştırdım ama buradaki kokular eski ve bayattı. Buraya hiçbir insan gelmemiştir.

günlerce.

Artık nispeten güvende olduğumuza göre Emma'nın dinlenmesini bekliyordum ama dostumun başka planları vardı. Hemen binanın içinde koşturarak belirli eşyaları aramaya başladı. Parfüm reyonunu keşfettiğinde heyecanlandığında şaşırdım ve hangisinin en kötü koktuğunu söyleyene kadar bana her birini koklattığında daha da şaşırdım.

Daha dikkatli se meliydim, çünkü hemen birkaç şişe kötü kokulu parfüm alıp girişte ezdi ve sonra kendimizi onunla ovmamızda ısrar etti. şu anda bile hala "pa uli" denen bir şeyin kokusunu alıyorum ve bu koku gözlerimi yaşartıyor, burnumu kaşındırıyor.

Yine de haksız değil; hiçbir ejderha bu kokuya yaklaşmaz. Altındaki hiçbir şeyin kokusunu alamazsın. Kendi derimin kokusunu bile alabileceğimi sanmıyorum.

Ondan sonra Emma'm durmadı. Derilerini çıkardı - ki bu beni heyecanlandırdı - ve sonra kanatlarım üzerinde çalışabilmek için savaş formuna geri d nmemde ısrar etti - ki bu beni daha az heyecanlandırdı. Uzun süre itmesine, çekmesine ve germesine izin verdim ve şimdi ağrıyorlar.

AĞrıyan kanatlarımdan birini kaldırıp inceliyorum. Emma'nın uzun saatler süren çalışmasına rağmen bir fark göremiyorum. Kanatlar hâlâ k  k ve buruşuk görünüyor ve dokular olması gerekenden daha kalın hissediliyor. Kendini bir hiç uğruna yıpratıyor.

"Boşuna değil," diye mırıldanıyor, esniyor. "Biraz zaman ver. Onlardan vazgeçmeyeceğiz."

Ona benimle kalıp kalmayacağına karar verip vermediğini sormak istiyorum ama bu konuda onu zorlamıyorum. Bunun yerine, iki ayaklı formuma geçiyorum ve onu öpmek niyetiyle yanına gidiyorum. Yanındaki sert zemine uzanıyorum ama gözlerini a madığında Emma'mın ne kadar yorgun olduğunu fark ediyorum. Onu benim olarak sahiplenmek için başka zamanlar da olacak.

Yarın, sanırım. Çok fazla kesintiye uğradık ve onun kokusunu kendi kokumla yenilemek istiyorum. Bir drakoni'nin eşinin kokusu, erkeği tarafından defalarca sahiplenildiğinde en güçlü halini alır. Emma'nın kokusu hoş ama onun benim kokumla öyle bir kaplanmasını istiyorum ki bu berbat parfümün içinden bile kokusunu alabileyim.

Yarın, yemin ederim. Yarın Emma benim.

Bana doğru dönüyor ve kollarını belime dolayarak yüzünü koluma yaslıyor. "Zemin sert."

Sana uzanacak yumuşak bir şey bulayım mı?

"Hayır," diyor, kıpırdamadan. Sesi uykulu. "Sadece seni yastık olarak kullanmama izin ver."

Memnuniyetle. Onu yakınımda tutuyorum, başını çenemin altına sıkıştırıyorum.

"Sence onu nasıl aldı?" Emma bir süre sonra soruyor. "Azar ve dişi mi?"

Bir an düşünüyorum, pençelerimi kollarından birinde gezdiriyorum. O kadar yumuşak ve kırılgan ki dostum. Daha önce bize saldıran vahşi drakoni dişisine hiç benzemiyor. İnsanımın yaralanması için fazla bir şey gerekmez ve bu düşünce içimi derin bir korkuyla dolduruyor. Emma'mı güvende tutmanın bir yolunu bulmalıyım. Azar var olduğu sürece ona zarar vermeye çalışacaktır çünkü beni kontrol etmek istiyor. *Bilmiyorum. Muhtemelen bana yaptığı gibi ona da tuzak kurdu.*

"Koku ile mi?" Emma hafifçe homurdanıyor. "Azar'ın etrafta hiç erkek bakiresi olduğundan şüpheliyim."

Bakire olmalarına gerek yok. Bir meydan okuma arardı.

Burnu kırıyıyor ve gözlerini açıp oturduğu yerden kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Yani ona meydan mı okudu?"

Yaptı mı bilmiyorum. Bence tek yapması gereken zihnini onunkine dokundurmak ve sonra onu ele geçirebilir. Salorianların zihinleri zehir gibidir. Bir dokunuşla onu ele geçirebilirler. Şakağına hafifçe dokunuyorum. Azar tarafından kontrol edildiğini fark etmeden zihnimi dışıninkine bağlamış olsaydım, beni de tuzığa düşürebilirdi.

Bu düşünce karşısında perişan görünüyor. "Bu korkunç."

Bir ürpertiği bastırıyorum, aklımın bir köşesinde eski bir anı canlanıyor. *Sanırım geçmişte olmuştu. Hatırlamıyorum ama tanıdık geliyor. Korkunç ve tanıdık.*

Emma küçük eliyle göğsümü okşuyor. "Tekrar nasıl özgür olabilirsin?"

Bilmiyorum.

Ve bunu yapmamam beni endişelendiriyor.

EMMA

Çöl havası pullarımın üzerinde ılık. Güneş ışığında kanatlarımı açıp sıcaklığı içime çekiyorum. Tembel bir gün olacak, diye düşünüyorum, yakındaki kayaların üzerinde güneşlenmekten başka planım yok.

Ama sonra... o aradı.

Havalanıyorum, uzaktaki sivri dağlardan süzülüyorum ve kırmızımsı kumların üzerinde ilerliyorum. Kumların yerini inanılmaz yeşillikteki bahçelere bıraktığı merkezdeki yuvaya doğru. Esintide onun kokusunu alıyorum ve takip ediyorum. Orada, bir çeşmenin yanında oturuyor, parmakları serin suya dokunuyor. Kokusu şimdiye kadar kokladığım en inanılmaz şey ve beni inanılmaz bir şekilde kendine çekiyor. Yere düşmeden hemen önce iki ayaklı formuma geçerek dalıyorum ve ayaklarının dibinde eğiliyorum.

Yukarı baktığımda onu görüyorum. Ona her bakışında daha da güzelleşiyor. Kırmızımsı altın rengi teni, mükemmel yüzünü taçlandıran uzun, dalgalı saçları ve hayal edebileceğim en güzel, en sıcak gülümsemesi. Gözleri kapalı, ama bana bakarken altın rengi bir hisle dolacaklarını biliyorum. Bana elini uzatıyor-

Uyandım, deponun tavanına bakıyordum. Sadece bir rüya. Benim rüyam bile değil. Zohr'un rüyası.

Yine o kadını hayal ediyor. İçimde kabaran kıskançlık ve öfkeyle savaşıyorum, çünkü hiçbir işe yaramıyor. Belli ki rüyasında başka bir yeri, başka bir zamanı görüyor. Rüyalarında gördüğüm yer buradaki hiçbir şeye benzemiyor. Kadın açıkça bir Drakoni. Rüyasında Yarık'tan geçmeden öncesini görüyor, delirmeden ve delirmek için yıllarını kaybetmeden öncesini.

Kıskanmak için bir sebep yok. Eğer bu kadını sevdiyse, bu uzun zaman önceydi. Bana ateşlerini verdi. Bana bağlandı.

Tabii ki, bu bambaşka bir sorun.

Zohr dönüyor ve yüzünü boynuma bastırıyor, kolları belime dolanıyor. Uyurken bile beni kendine çekiyor ve bu durum karşısında erimemek elde değil. Onu uyandırmamak için düşüncelerimi sakın tutmaya çalışıyorum, çünkü gecenin bir yarısı, o duymadan kendi başıma gerçekten düşünebildiğim tek zaman.

Düşündüğüm şey onun da hoşuna gitmezdi.

Az önceki sahneyi zihnimde canlandırmadan duramıyorum. Ejderha bana ulaşmaya kararlı bir şekilde kitapçının çatısını yırtarak açıyor. Zohr binanın dışına tırmanıyor ve ona saldırmak için kendini fırlatıyor. İkisi de düşüyor, birbirlerini yok etmeye çalışırken uzuvları birbirine dolanıyordu. Bu dişlerin, pençelerin, kanatların ve insanlık dışı gücün savaşıydı.

Peki ya ben, ben ne yaptım? Lanet bir kitap fırlattım.

Geriye dönüp baktığımda, gerçekten aptalcaydı. Bundan daha iyisini bilirim. Ama dişinin boynunun arkasını ısırıldığını gördüm ve panikledim. Ona zarar vermedi ama paniklediğim gerçeğini unutamıyorum. Jack'in de bana hatırlattığı gibi, hayatta kalmanın bir numaralı kuralı asla panik yapmamaktır. Durur ve her şeyi enine boyuna düşünürsün. Duygularının seni ele geçirmesine izin vermezsin. Jack bunu hiç yapmadı ve kanser onu yakalayana kadar gayet iyi hayatta kaldı.

Ben, o zamandan beri duygusal bir karmaşa içindeyim. Kötü seçimlerden başka bir şey yapmadım. Sasha ve ejderhası ortaya çıkıp beni oradan korkuttuğunda güzel ve güvenli dükkânımı bıraktım. Boyd'un beni Azar'ın çetesine katılmam için korkutmasına izin verdim. Beni bir ejderhayı cezbetmek için kullanmalarına izin verdim ve sonra bu suçluluk duygusunun beni kalmaya zorlamasına izin verdim. Daha bugün, korku ve duygularımın beni tamamen güvenli bir saklanma yerinden dışarı fırlatmasına ve lanet olası bir ejderhanın kafasına lanet olası bir kitap fırlatmama neden olmasına izin verdim.

Bugünlerde kendimi öldürteceğim ve bunun nedeni şu anda duygusal bir enkaz olmam olacak.

Gözlerimi kapatıp sessizce uzanıyorum ve Jack'in benim durumumda ne yapacağını düşünmeye çalışıyorum. Azar'ın adamlarının -ve Azar'ın ejderhalarının- beni avlayacağını bilseydi, çünkü Azar benim aracılığımla Zohr'u kontrol edebilirdi. Onun yanında bir hedef olsaydım Jack ne yapardı?

Aslında, Jack'in ne yapacağını biliyorum. Hep biliyordum. Bizi ayırırdı. Ayrılırdık, çünkü Jack tek başına daha güvende olurdu ve yalnız olursam saklanmam daha kolay olurdu. Bana her zaman yalnızlığın güvenli olduğunu hatırlatırdı. Başka kimseye bağlı olmadığında, neyle çalışacağını bilirsin.

Jack, Zohr'la birlikte olmamdan nefret ederdi. Zohr bir ejderha olduğu için değil, ikimiz birlikte - Zohr'un dediği gibi ruhlarımız "birleşti" - güvensiz bir ortam yarattığımız için. Avlanıyoruz. Eğer Azar beni yakalarsa, Zohr'un işi biter. Ben onun için, o da benim için bir yükten başka bir şey değilim. Gerçek şu ki, ayrı olursak ikimiz de daha iyi hayatta kalırız.

Bana sarıldığında -şu anda olduğu gibi- kendimi güvende ve emniyette hissetmem önemli değil. Öpücüklerinin beni nefessiz bırakması ya da onunla aynı odada olmanın bile beni mutlu etmesi önemli değil. Onun hoş düşüncelerinin beni hafif ve neşe dolu hissettirmesi önemli değil.

Bunun duygularla değil, hayatta kalmakla ilgili olması gerekir.

Yatakta dönüp ona bakıyorum. Zohr'un gözleri kapalı, uzun altın kirpikleri gölgeli karanlıkta zar zor görünüyor. Ay ışığı tavandaki bir delikten içeri süzülüyor ve gölgelerin arasından yüzünü seçebiliyorum. Çok güzel biri. Boğazımda bir mil genişliğinde bir düğüm var.

Şimdi kalkıp gitmek en akıllıcası olur. Kokumu saklamak ve o uyanana kadar uzakta olmak. Ama bu korkaklık olur ve ben hiçbir zaman korkak olmadım. Bir sürtük, evet. İnatçı, her zaman. Ama korkak? Bana göre değil. Zohr sabah uyandığında onunla konuşacağım ve oturup zihinsel bağımızı nasıl koparabileceğimizi tartışacağız, böylece özgür olabilecek.

Ve böylece onun Aşil topuğu olmayacağım.

ZOHR

Emma ertesi sabah sessiz, düşünceleri uzak. Sıkıntılı görünüyor, ama onu kucakladığımda bunun onu mutsuz ettiğini hissedebiliyorum. Hayal kırıklığına uğrayarak onu rahat bırakıyorum ama yakından izliyorum.

Arkadaşımı rahatsız eden bir şey var ve bunu düzeltebilmek için ne olduğunu öğrenmeliyim.

Karnım açlıktan gurulduyor ama bunu görmezden geliyorum. Bunun yerine, iki bacaklı formumu koruyorum ve ayakkabılarından birindeki deliği onarıırken eşimin yanına çömeliyorum. *Aç mısın? Avlanmaya gidelim mi?*

Bir an düşünür ve sonra başını sallar. "Ben iyiyim. Sen git."

Ona burada seninle kalacağımı söyledim. Seni yalnız bırakmak istemiyorum.

Emma bunun üzerine dudaklarını büzer ve iç çeker. "Zohr, açlığını hissedebiliyorum. Çantamda hâlâ birkaç çubuk var. Onlardan bir tane yiyebilirim. Senin benden daha fazlasına ihtiyacın var. Git avlan."

Ya diğerleri dönerse? Bu düşünce bile içimi öfkeyle dolduruyor. Seni yalnız ve korumasız bırakmayacağım.

"Biliyorum." Bana gülümsüyor ve o kadar güzel ki içimi şehvetle dolduruyor. Ona dokunmak ve tam burada onu yere yatırıp sahiplenmek istiyorum. "Endişeleniyorsan fazla uzağa gitme," diyor bana. "Ben de kendime bir parfüm daha sıkarım."

Bu düşünce burnumu kaşındırıyor ama haksız da sayılmaz; pis koku her drakoni burnunun dikkatini dağıtmaya yeter. Yine de onu terk etme düşüncesi tüm içgüdülerime ters düşüyor. *Seni terk etmeyeceğim.*

Kesmek için ipliği ısıırıyor ve dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Tamam. Ben de seninle geleceğim. Ama sırtından düşersen, tek başına avlanırsın."

Uzanıp yanağına dokunuyorum. *Düşmene izin vermeyeceğim, söz veriyorum.* Emma'ma bir şey olmasına izin vermektense ölürüm daha iyi.

O sırtımdayken avlanmak kısa sürede tahmin ettiğimizden daha zor oldu. Avımın peşinden koşamıyorum ya da keskin bir dönüş yapamıyorum çünkü bu onu tüneğinden sıçratacak ve neredeyse iki kazadan ve yemeğimin kaçmasından sonra uzlaşıyoruz. O yakındaki bir arabanın arka koltuğuna geçip kapıları kapatıyor, ben de yakınlarda dolaşan ineklerden birini kovalıyorum. Düşüncelerimiz birbirine bağlı kalıyor ve Emma gökyüzünü ejderhalar için tarıyor, her zaman tetikte. Ben de aynısını yapıyorum. Havada kokusunu alabildiğim bir tane var ama henüz oldukça uzakta ve korkulacak bir şey değil.

Avım gıdaklayarak yakındaki bir binanın yıkıntıları arasına çekiliyor ve ben de onu içeriye kadar takip ediyorum. *Burası da neresi?* Yemeğimi köşeye sıkıştırıp kafasını dişlerimle kopardıktan sonra geri kalanını bütün olarak yutarken Emma'ma soruyorum. Ona zihinsel görüntüler gönderiyorum.

Süpermarkete benziyor. Tüm o boş raflarda eskiden yiyecekler vardı. Düşünceleri hüzünleniyor. Hepsi boş mu?

Hepsine katılıyorum ama onun düşünceleri beni büyülüyor. Kurabiye ve tatlı şeyler hayal ediyor ve hiç olmadığı için üzülüyor. Sana biraz bulacağım.

İyi şanslar, diye geri gönderiyor, eğlenerek. Sonra, *o şeyi toynaklarına kadar yediğine inanamıyorum!*

Çiğnemeyi bitirdim ve pirzolarımı yaladım. *Çok lezzetliydi.*

Kıkırdıyor.

Yakınlardaki bir tarlada daha fazla semiz, tembel inek var ve açlığımı gidermek için bir tane daha avlıyorum, bir yandan da hâlâ duyularımın sınırında geziniyor gibi görünen ejderhayı izliyorum. Kokusu çok uzakta ve selamlamak için -ya da vahşi bir öfkeyle- zihnime dokunmaya çalışmıyor. Gitmiyor da, ki bu alışılmadık bir durum.

Bana *uzakta bir ejderha olduğunu* söyledi. *Bir bulutun yanından uçup gittiğini gördüm. Endişelenmeli miyim?*

Yaklaşmıyor, diye ona güvence veriyorum ama tekrar onun yanına dönüyorum. Onu koruma ihtiyacı onu yalnız bırakamayacak kadar güçlü. Bir uyarı gönderiyorum ama

cevap yok. Tedirginliğim artıyor ve Emma'ya döndüğümde, burayı terk etmeye ve saklandığımız yere geri çekilmeye fazlasıyla hazırım. *Gidelim.*

Gözlerinde siyahlık var, diyor yüz hatlarımı inceleyerek. *Her şey yolunda mı?* Pullarımı okşamak için uzanıyor.

Sırtıma tırmanabilmesi için omzumu indirirken, *yakınımda uçan drakoni hakkında ne yapacağımı bilmediğimi* itiraf ediyorum.

O kadar yakın olmadığını söyledi. *Onu zar zor görebiliyorum. Ya da onu.*

Düşüncelere dokunacak kadar yakın, ama orada hiçbir şey yok, diyorum ona.

Güzel! Benden başka kimseyle düşüncelerine dokunmanı istemiyorum. Aklı endişeyle dolu. *Ya Azar'ın ejderhalarından biriye?*

Benim endişem de bu. Yine de, bu diğeri gibi davranmıyor. Dünkü dışı sürekli benimle zihnini kilitlemeye çalıştı. Bu ise sanki beni tamamen görmezden gelmek istiyormuş gibi davranıyor. Emma sırtıma yerleşirken bile bunu düşünüyorum.

"Yükseliyor," diye mırıldanıyor arkadaşım ve gökyüzünü işaret ediyor. "Bak. Sence...?"

Bunu yüksek sesle söylemesine gerek yok. Onun düşüncelerini de kendiminkiler kadar iyi biliyorum. Başımı kaldırıyorum ve ikimiz de ejderhanın -gökyüzünde kırmızımsı bir gölgeden başka bir şey olmayan-gittikçe daha yüksekte dönmesini izliyoruz. Uzakta, bulutların arasında Yarık var. Mavi gökyüzünde bir yara gibi duruyor, yeşilimsi ve siyah ve titreşiyor.

Ve drakoni ona doğru ilerliyor gibi

görünüyor. "Azar'ınkilerden biri mi?"

Emma fısıldıyor.

Emin olamıyorum. Ama öyle olsa bile, öyle olmalı. Dışı gökyüzünde yükselmeye devam ediyor, kanatları çılgınca çalışıyor. İçgüdüler, vahşi fikirli drakonilerin çok yükseğe uçmasını engeller. Çok yükseklerdeyken binecek rüzgâr yoktur, av yoktur, tehlikeli bir yüksekliğe tırmanmaya gerek yoktur. Eğer dışı deliliğe kapılsaydı, o kadar yükseğe uçamazdı. O zaman Salorian tarafından kontrol edilmeli.

Huzursuzluk zihnimi kemiriyor. Sadece Emma'nın elinin terazime sakın dokunuşu beni delirmekten alıkoyuyor. Kendini öldürecek. Şimdiden onun emirlerini yerine getirmek için çabalıyor. Yarık'a ulaşp oradan geçmek için hayatta kalmasının imkânı yok. Kendi yolculuğumun anıları zihnimin kenarlarında geziniyor, delilik ve acıyla dolu. Böyle bir şeyi yeniden yaşamak istemediğim için onlardan uzaklaşıyorum.

"Onu bir şekilde uyarabilir miyiz? Onu durdurabilir miyiz? Zihnini onunkine bağlamadan ve kendini riske atmadan?"

Hayır. Ben de onun peşinden uçamam.

"O zaman tek yapabileceğimiz izlemek." Emma'nın tiksintisi zihninde geziniyor. "Bunu deneyecek kadar şeytani. Kız bunu başaracak kadar güçlü değil. Bak."

İkimiz de dışının titreyip kaymasını izliyoruz, sadece kanatlarını açıp dalıyor, sonra yeniden yükselmek için kanatlarını öfkeyle pompalıyor. Tekrar deniyor ve yine kanatları pes ediyor. Umutsuzluğa kapılıyorum; bir drakoni dostumun, bir başkasının zalim emri uğruna kendini yok edişini izlemek zorunda kalıyorum.

Dişi bir kez daha bocalar ve sonra küçük, kırmızımsı gölge aşağıya doğru istikrarlı bir şekilde inmeye başlar. Emma bastırılmış bir nefesi serbest bırakır. "Duruyor."

Devam edecek gücü kalmadı sanırım.

"Sence onu tekrar denemeye zorlar mı?"

Evet. Öyle olduğunu biliyorum. Bu düşünce zihnimi bulandırıyor ve çılgınlığı bilincimin sınırlarında yeniden oynatıyor. Bu neden bu kadar tanıdık geliyor? Farkına varmak beni neden bu kadar hasta ediyor?

"Belki de geçmişinde olan bir şeydir," diye mırıldanıyor Emma ve pullarımı okşuyor.

Dokunuşu beni sakinleştiriyor, odaklanmama yardımcı oluyor. Belki de haklıdır. Eğer geçmişte kaldıysa, bırak orada kalsın. O benim geleceğim ve onu korumalıyım. *Gel, yuvamıza dönelim.*

Eşim itiraz etmiyor. Dişi ejderha ve onun başarısız uçuşu, benimkinde olduğu gibi onun düşüncelerinde de uzun süre kaldı. Keşke hatırlayabilseydim mi yoksa unuttuğum için memnun muyum emin değilim.

BU SABAH yaşananlar günün geri kalanına gölge düşürür. Emma sessiz ve dalgındır ve günün sıcağı bastırdığında kıyafetlerini çıkarır, bir köşe bulur ve serinlemek için sert betonun üzerine uzanır.

Sıcağa aldırıyorum. Pullarıma karşı iyi hissettiriyor. O uyurken savaş formuna geçiyorum ve çevremizi koklayarak keşfetmek için elimden geleni yapıyorum. Özellikle bir şey arıyorum. Emma'mı gülümsetecek tatlı ve ufalanan bir şey. Buranın bir depo ya da kulüp olduğunu ve eskiden yiyecek ve çok miktarda mal sattıklarını söylüyor. Raflar çoğunlukla temizlenmiş, ancak yerden yüksekte, en yüksek raflarda bir şeyler alabilecek birkaç kutu var. Burnumu kullanarak her koridorda ilerliyorum ve potansiyel bir şeyin kokusunu aldığında raflara tırmanıyorum ve içindekileri bulana kadar plastik ve kartonu parçalamak için pençelerimi kullanıyorum. Burnuma gelen tatlı koku Emma'nın şekerle ilgili anılarına uyuyor ve kasalardan birini kaldırıp dikkatlice yere indiriyorum.

Sonra eşimin uyanmasını beklerim.

Uykusunda bile düşünceleri sıkıntılı ve ben onun için endişeleniyorum. Jack'i, kardeşini ve yalnız bırakıldığını hayal ediyor. Onu düşüncelerimle rahatlatmaya çalışıyorum ama kendi rüyalarının o kadar içinde ki onları duymuyor.

Uyandığında ve gözlerini kırıştırarak tavana baktığında rahatlıyorum. Nazikçe burnunu çekiyorum. *Buradayım, dostum.*

Gözlerini ovuşturuyor ve doğruluyor. Kalbi güm güm atıyor ve parfümünün altında hafif bir korku kokusu var. Düşünceleri karmakarışık. "Zohr?"

Ona varlığını hatırlatmak için burnumu saçlarına sürüyorum. *Kötü rüyalar görüyordun.*

"Ah." İfadesi uzaklaşıyor ve düşünceleri bir kez daha Jack'e dönüyor. "Evet, sanırım öyleydin."

Sen uyurken, senin için bir şey buldum.

"Yaptın mı? Ne yaptın?"

Bu bir sürpriz. Bir hediye.

"Bir hediye mi?" Şaşkın zevkini hissedebiliyorum. "Bana hediye mi aldın?"

Evet. Gel bakalım. Sana göstereceğim. Onu dürtüyorum, ayağa kalkması için cesaretlendiriyorum. Ayağa kalkıyor ve ben de onu -çok dikkatli bir şekilde- zeminin ortasına yerleştirdiğim kutunun yanına götürüyorum.

Gözleri açılıyor ve şaşkınlıkla bana bakıyor. "Paletin tamamını mı getirdin?" Bir elini kutunun karton yüzeyinde gezdiriyor ve düşünceleri zevk ve beklentiyle uğulduyor. "Bunu nasıl başardın?"

Çok dikkatli ol.

Kıkırdıyor ve sonra kutunun kenarını bulup kapağını açarak içine bakıyor. Umarım iyi bir hediyedir. İçinde çok sayıda küçük kutu olduğunu biliyorum, hepsi de güzel kokuyor. Yüzeyinde kitaplardaki gibi insan yazıları var ama okuyamıyorum.

Onları görünce düşünceleri irkildi. "Şeker kamışı mı?" Emma küçük, ince bir kutuyu eline alıp göğsüne bastırırken sesi hayret dolu. Heyecanının zihninde dalgalandığını hissedebiliyorum. "Aman Tanrım. Can kurtaran kitapları! Çikolata paraları!" Kutuyu biraz daha karıştırıyor. "Ve meyveli kek! Bunların hepsi Noel ürünü olmalı." Sevinçle gülüyor ve eski şeker kokan küçük, kırmızı bir poşet alıyor. "Sanırım tüm çikolata paraları birlikte erimiş. Ama diğer her şey harika. Meyveli keki sevdiğimden bile emin değilim ama kimin umurunda?" Bana dönüyor, kara gözleri parlıyor. "Bunun orada olduğunu nereden biliyordun?"

Kokusunu alabiliyordum ve tatlı şeyleri sevdiğini biliyorum. Seni gülümsetecek bir şey getirmek istedim. Ne de olsa onun zevki benim zevkim.

Yüzündeki tatlı, mutlu gülümseme kayboluyor. Hızla gözlerini kırıştırıyor ve bir an için cesur Emma'mın gözlerinden tekrar su akacakmış gibi görünüyor. "Oh, Zohr. Konuşmamız gerek, sen ve ben." Elindeki şeker kutusunu yere bırakıyor, zihninden isteksizlik ve hüznün yayılıyor.

Hemen iki ayaklı formuma geçiyorum ve ilerliyorum, böylece ona çok sevdiği ve her zaman çok hoş bir sürpriz olan sarılmalardan biriyle sarılabiliyorum. Kendisine dokunulmasını asla beklemiyor ve ben de ona sık sık dokunulmasını sağlamayı kendime amaç edindim. *Ne hakkında konuşmak istersiniz?*

Ellerimi bırakıp ellerini önünde kavuşturuyor ve düşünüyor. "Nasıl... Tanrım, bu çok zor. Lütfen anla ki sorun sen değilsin, Zohr. Sen harikasin. Seninle ilgili bir sorun olduğunu düşünmeni istemiyorum." Duraksıyor ve yüksek sesle söyleyemediklerini düşünceleri tamamlıyor.

Benden ayrılıyor.

Anlamıyorum, ona söyledim. Yapacağımız bu kırılma nedir?

Gözleri büyür. "Kahretsin. Her şeyi duyabildiğini hep unutuyorum." Emma iç geçiriyor ve perişan görünüyor. "Zihinsel bağımızı koparmalıyız."

İçimde duygular alevlendi. İnkâr. Öfke. Hayal kırıklığı. Şok. Deliliğin düşüncelerimi kemirdiğini, derinlere gömüldüğünü, zihinsel çapaları gevşettiğini hissedebiliyorum. *Sen benimsin.*

Yüzünü buruşturuyor ve ben de onun düşüncelerine şiddetle yansıdığımı fark ediyorum. "Özür dilerim," diye fısıldıyor. "Ama gerçekten en iyisinin bu olduğunu düşünüyorum."

Eğer bunun en iyisi olduğunu düşünüyorsa, neden bu kadar üzgün? Neden sanki dünyada en az istediği şey buymuş gibi davranıyor? Güzel yüzünü ellerimin arasına alıp onu inceliyorum. Kesinlikle gözlerinden su akıyor. *Hayır.*

"Ne demek hayır?"

Yani hayır. Sen bana aitsin, Emma. Sen benim ateşimsin, eşimsin, dişimsin. Benim ruhuma bağlısın. Zihinlerimiz bir. Yüzünü inceliyorum, başparmağımın ucuyla yanağını hafifçe okşuyorum. Bir zamanlar pençelerimin yakınlığından ürküp kaçardı ama şimdi kaçmıyor. Şimdi bileklerimi kavlıyor ve bana üzgün üzgün bakıyor. Sanki akıl sağlığım şimdiden yırtılıyormuş gibi hissediyorum. Bunu neden istediğini anlamıyorum.

Emma küçük, sulu bir kahkaha atar. "Bunu istemiyorum. Ama en iyisi bu." Bir parmağı elimin üzerinde ileri geri hareket ediyor, sanki bana dokunmaya karşı koyamıyormuş gibi. "Seni güvende tutacak olan bu."

Bunu benim için mi yapıyor? *Ne demek istiyorsun?*

"Yani eğer birbirimize bağlı değilsen, o zaman senin peşine düşmek için beni kullanamazlar." Gözleri sıkıntılı ve üzgün. "Buradaki zayıf halka benim. Eğer bana güvenirsen, mahvolursun." Parmakları tekrar tekrar tenimi okşuyor. "Bir partnerle birlikteyken savunmasızsın-"

Hayır, diyorum ona kararlılıkla, düşüncelerimi vahşice zihnine iterek. Bu öyle bir şey değil. Beni savunmasız bırakamazsın.

"Evet, istiyorum," diye ısrar ediyor, gözleri yalvarıyor. "Bağımızı koparmak zorundasın, Zohr. Bunu kendin söyledin. Azar peşimden geliyor çünkü beni sana karşı kullanabileceğini biliyor. Beni ele geçirirse, hayatını riske atmak pahasına da olsa, onun her istediğini yapacağını biliyor. Ve daha önce o ejderhayı gördün..." Sesi kelimelerle boğuluyor. *Bunun sana olmasını istemiyorum. Yarık'a geri dönmeye çalışmana izin veremem. Bu seni öldürecekse olmaz.*

Ellerini ellerime alıp sıkıca kavıyorum. *Seni kaybetmek beni öldürecek.*

Gözlerinden daha fazla su akıyor. "Hayır, Zohr-"

Bu gerçek, ona söylüyorum ve düşüncelerimden bunu hissetmesine izin veriyorum. Zihnimde sahtekârlık yok, manipölasyon yok, gerçek dışında hiçbir şey yok. Beni delilikten kurtaran tek şey sensin. Emma olmadan Zohr da olmaz. Zohr kaybolur. Azar'ın senin peşinden gelmeyi düşünmesi önemli değil. Seni koruyacağım. Beni savunmasız bırakman önemli değil. Gözlerim beni savunmasız kılıyor. Kanatlarım. Kalbim. Nefes alma ihtiyacım. Eşimden vazgeçmeden önce onlardan vazgeçerdim. Benim vahşi, cesur Emma'mdan. Ona ne kadar ihtiyacım olduğunu anlamasını umarak ona bakıyorum. Sensiz, kırılıyorum.

Alt dudağı titriyor. Kararsızlığını hissedebiliyorum.

İçim parçalansa da ona sormalıyım. *Benimle olmaktan nefret mi ediyorsun? Gitmek istiyor musun?* Vücudumdaki her içgüdü onun gitmesine asla izin vermeyeceğimi haykırıyor. O benim ve onu dişlerimle, pençelerimle, hırlayarak kendime bağlayacağım ama Emma'mı tanıyorum. O bağımsızdır. Kafeste sürtünür.

Gözlerini tekrar tekrar kırıştırıyor ve düşüncelerinden kendi kafa karışıklığına şaşırdığını anlayabiliyorum. *Bilmiyorum. En iyisinin bu olduğunu biliyorum-*

Öyle mi? En iyisi bu mu, yoksa geçmişte herkes sizi terk ettiği için beklediğiniz şey mi? Alnımı onunkine bastırıyorum, sanki onu ikna edecek tüm sevgi ve şefkati verebilmişim gibi. Şunu bil, Emma. Sen benimsin. Gitmene izin verebilseydim bile vermezdim. Sen bana bağlısın, ben de sana. Bizi ayıran hiçbir şey yok. Biz bir bütünün iki yarısıyız.

Sözlerim onu hem memnun ediyor hem de korkutuyor. Zohr... Sana değer veriyorum. Sadece çok korkuyorum... Elleri saçlarıma gidiyor, sanki umutsuzca tutunacak bir şeye ihtiyacı varmış gibi saçlarıma dolanıyor. Sanki demir atmaya ihtiyacı varmış gibi. Güçlü iradeli Emma'mın benim ona ihtiyaç duyduğum kadar bir çapa olarak bana ihtiyaç duyması garip. Ya Azar beni sana karşı kullanmaya çalışırsa?

Altında başka bir düşünce yatıyor, konuşmaya cesaret edemediği bir düşünce. Ya seni de kaybedersem ve bu beni yıkarsa?

Emma'm. Benim cesur ateşlerim. Korkusuzca bana bindiğinden beri benimsin. Artık geri dönüş yok.

Utanmış, boğuk bir kahkaha atıyor. "Bu konuyu açmaya devam etmelisin."

Tabii ki biliyorum. Bu benim dünyamın başladığı gün.

İç çekiyor ve bana doğru eğiliyor ve sözlerimi kabul ettiğini hissediyorum. Endişelendiği ve benden saklamaya çalıştığı ayrılmanın artık gerekli olmayacağını. Bunu planladığını fark ettiğimde afallıyorum ve boğazımda yükselen hırıltıyı durduramıyorum. Bu ne zaman oldu? Ne zamandan beri düşüncelerini benden saklıyor?

Aklıma dehşet saçıyor ve ona şiddetle sarılıyorum. Sen benimsin. Sonsuza dek birlikte olacağız.

"Ya sonsuza kadar alamazsak?" Emma fısıldıyor. "Ya Azar bunu bizden alırsa?"

Sonra onu yok edeceğim. Onu dişlerimle parçalara ayıracağım ve kan kaybından ölmesini izleyeceğim. Sonra külden başka bir şey kalmayana kadar bedenini kömürleştireceğim ve onların rüzgârda savruluşunu izlemekten büyük keyif alacağım.

Sanki böyle bir düşünce onu mutlu ediyormuş gibi derin bir iç daha çekiyor. Bana sarılıyor, ama düşüncelerinden henüz kendi hayatından vazgeçmeye istekli olmadığı anlaşılıyor.

ayrılma fikri.

Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle, ondan talep ediyorum. Ne isterse vereceğim. Özgürlüğü hariç. Buna asla sahip olamayacak.

"Silahlar," diyor hemen. "Silahlar. Cephane. Bir kale." Elleri saçlarımda sıkılaşıyor ve gözlerinde heyecan parlıyor. "Eğer peşimizden geleceğini biliyorsak, hazırlıklı olmamız daha iyi olur. Savunması kolay bir yer bulup tuzaklar kurabiliriz. Benzin bulabilirsek molotof yapabiliriz. Belki eski bir askeri malzeme dükkanı bulup el bombası var mı diye bakabiliriz. Ev yapımı boru bombalarının nasıl yapıldığına dair bilgi bulabilir miyim diye bakabilirim. Bubi tuzakları kurabiliriz ve eğer peşimizden adamlarını gönderirse, hazır oluruz. Peşimizden ejderhalarını gönderirse, hazır oluruz. Savaşabiliriz ama ekipmana ihtiyacımız var." Gözleri heyecanla parlıyor. "Ve eğer kendimizi bir kaleye yerleştirebilirsek, bu bize iyileşmek ve kanatların üzerinde çalışmak için zaman ayırabileceğimiz güvenli bir yer sağlayacaktır."

Rahatladım. Beni korumak için silah mı istiyor? Benim güçlü, akıllı savaşçı eşim. Memnun oldum. *Ne dilersen, sana getireceğim. Nereyi seçersen, yuvamızı oraya yaparız.*

"Savunulabilirlik adına rahatlığı es geçebilirim," diye itiraf ediyor. "Umarım bu sizin için sorun olmaz."

Nereye gidersen git, ben orada olacağım. Sıcak kömür yatağında uyusak bile umurumda değil.

"Kendimizi fazla kaptırmayalım," diyor kıkırdayarak. Yüz ifadesi yumuşuyor ve dudaklarını ısırarak bana bakıyor. "Peki ya sen? Sen ne istiyorsun? Uzaklara mı gidelim? Uzak bir yere gidip Azar'ın bizi takip etmemesini mi umalım?"

Burnumu onunkine sürtüyorum. *Geri çekilmek mi? Hayır. Bizi takip etmeyeceğinden emin olamayız. Planını beğendim. Neye ihtiyacım olduğuna gelince... Parmaklarımı yumuşak yanağına sürüyorum ve ona erotik düşüncelerden oluşan bir yayılım ateşi gönderiyorum. Eşimi altımda istiyorum. Ona sahip olmak ve onu tohumlarımla doldurmak istiyorum.*

Nefesini içine çekiyor ve düşüncelerinde arzuya cevap veren bir telaş hissediyorum.

Tek istediğin ben miyim?

Tek istediğim sendin, Emma'm. Eğildim ve şiddetli bir öpücükle dudaklarına yapıştım. Ve beklemekten yoruldum.

İnliyor ve bana doğru eğiliyor.

ZOHR

T İnsanın eşini öpmesi, dilinin benimkine değdiğini hissetmesi, dudaklarını fethettiğimde dudaklarının bana teslim olması kadar zevkli bir şey yoktur. Üzerimizi örten korkunç parfüme rağmen onun kokusunu alabiliyorum.

eşsiz bir koku, diğer maskeleyici kokuların altında soluk. Öpücüğümünden hoşlandığını bilmek için buna ihtiyacım yok; küçük inlemeleri bana hoşlandığını söylüyor. Düşünceleri onu daha da çok öpmem için beni cesaretlendiriyor.

Görünüşe göre insanlar o kadar da kötü değil. Bana Emma'mı verdiler. Ve öpüştüler, ki bu daha önce deneyimlediğim hiçbir şeye benzemeyen bir ağız paylaşımı. Emma ilk kez cesurca üzerime çıktı ve insanların hayal güçleriyle yarattıkları diğer zevkleri sadece hayal edebiliyorum. Bana hepsini gösterecek ve zevklerini birlikte keşfedeceğiz. Bu düşünce çok hoşuma gitti.

Tatlı eşim, ağız benimkinin altında açılırken ve küçük dili ağızma girerken ona gönderiyorum. Her konuda bu kadar cesur olabilmesine rağmen iş çiftleşmeye gelince utangaçlaşıyor, sanki öpücüklerini ya da okşamalarını bir şekilde reddedecekmişim gibi. Onu hiçbir şeyle reddetmeyeceğimin farkında değil mi? Onun her şeyini seviyorum. Benim ona aç olduğum kadar onun da bana aç olmasını istiyorum. Bu yüzden öpüşmeyi bitirmek istediğinde, dilinin ucunu hafifçe emiyorum ve verdiği küçük iniltinin tadını çıkarıyorum.

Senin bu kaleni, ona sert bir öpücükle gönderiyorum. *Bugün onu bulmak istiyor musun?*

"Oh." Şaşkın ve nefes nefese bana bakıyor. Yanakları artık suyla ıslanmıyor ama gözleri hâlâ kırmızı, kirpikleri kalın, ifadesi yumuşak. Burnunu çekiyor ve sonra başını sallıyor. "Hayır, bir gün bekleyebilir."

Güzel. Çünkü sana sahip çıkacağım. Eğiliyorum ve yüzümü boynuna gömüp kokusunu içime çekiyorum. *Bugün seni tohumlarımla dolduracağım ve kokumu üzerine öyle bir işleyeceğim ki herkes benim olduğunu bilecek.*

Nefes nefese kalıyor, güçlü düşüncelerimden ürküyor ama bana sıkıca tutunuyor. Düşüncelerinden bu fikrin hoşuna gittiğini anlayabiliyorum.

"O zaman yatağı yeniden yapmalıyız," diye mırıldanıyor. "Bütün battaniyeleri kaldırdım."

Gitmesini beklerken bavullarını hazırladı. Zihnindeki görüntülerden gitmeye hazırlandığını anlayabiliyorum ve bu da boğazımda alçak sesle hırlamama neden oluyor. Eşimi serbest bırakıyorum, uzaklaşıyorum... sonra dönüp ona bir kez daha şiddetli bir öpücük veriyorum. Nefes nefese kaldığında ve sendelediğinde öpücüğü sonlandırıyorum ve tüm eşyalarını taşıdığı çantasına doğru ilerliyorum. Battaniyeler orada, sırtının üstünde demetler halinde düzgünce sarılmış olarak duruyor. Pençelerimi kullanıp bağları keserek açıyorum, battaniyeler dökülüp çözülüyor. Yine de orada durmuyorum. Çantasını kapıp içindekileri yere savuruyorum, sonra da çantanın kumaşını parçalayıp paramparça ediyorum. *Sen kalıyorsun. Senin yerin benim yanımda.*

"Tamam, tamam," diye sesleniyor gülerek. Öfke nöbetim onu hem kızdırmış hem de eğlendirmişti. "Az önce mükemmel bir sırt çantasını mahvettiğini bilmeni isterim."

Beni asla terk etmeyeceğine söz verdiğin sürece sana daha fazlasını getireceğim.

Yüz ifadesi yumuşuyor ve başını sallıyor. "Yapmayacağım. Üzgünüm, Zohr. Dediğim gibi, kimseye ihtiyaç duymaya alışık değilim ve birlikte kalırsak bunun senin güvenliğin için ne anlama gelebileceği düşüncesinden nefret ediyorum."

Umurumda değil, diyorum ona, sinsice yanına dönerek. Seni kaybetme düşüncesi beni çok daha fazla mutsuz ediyor. Onu kucağıma alıyorum ve sert zemine serpilmiş battaniyelere doğru birkaç adım taşıyorum. Bu yatak seni memnun ediyor mu? Yoksa çiftleşmek için daha fazlasına mı ihtiyacın var?

Omzumu okşuyor, dudakları eğlenerek seğiriyor. "Yatağı düzeltmeme ne dersin, tamam mı?"

Çok iyi.

Onu yere bırakıyorum ve o hemen dizlerinin üzerine çöküp battaniyeleri düzeltiyor. İnsanların vücutlarındaki ekstra derilere ve altında uyuyacakları battaniyelere bu kadar takıntılı olmalarını tuhaf buluyorum, özellikle de hava çok sıcakken. Ama yine de Emma'mın onu eşit derecede sert zeminlerden koruyacak sert pulları yok. Yumuşak vücudunun altı acı veriyor ve

Her şeyden önce eşim savunmasız ve bir drakoni dişisi gibi değil.

Çiftleşirken bile ona karşı çok dikkatli olmalıyım. Ruhen güçlü ve vahşi ama bedenen çok kırılgan.

Yatak takımıyla işi bittiğinde ayakkabılarını çıkarıp düzgünce battaniyelerin yanına koyuyor, sonra da ayak örtülerini çıkarıyor. Yüzündeki kızarıklığın geri döndüğünü söyleyebilirim çünkü soyunurken düşünceleri giderek garipleşiyor.

Eğer örtüleriniz sizi bu kadar utandırıyorsa, benim yaptığım gibi onları giymeyi bırakın.

Emma kıkırdıyor ve başını sallıyor. "Bunu karşılaştığımız herkese açıklamak zor olurdu."

O zaman kimseyle karşılaşmayacağız. Hem insan hem de drakoni olan herkesten uzak duracağız.

Bana bir kaşını kaldırdı. "Fena fikir değil."

Kendini rahatlatırken onu izliyorum, giydiği katmanları çıkarmak için zaman ayırıyor. Vücudunu yavaş yavaş ortaya çıkarırken düşüncelerim acıkıyor ve bacaklarını örten kalın mavi deriyi kaydırıp uyluklarının arasındaki küçük siyah saç tutamını ortaya çıkardığında, boğazımda ihtiyaç dolu bir şekilde homurdanıyorum.

Benim, ona söyledim.

Onun ürkek utancını ve hissettiği heyecanı da hissedebiliyorum. "Düşüncelerin çok... yoğun," diyor bana.

Öyleler. Buna katılmıyorum. Tatlı eşim için çok güçlü hislerim var. Ona sahip çıkma, onu tekrar tatma vaktim geldi. Ağzımı ona değdirdiğimden beri sanki ömürler geçmiş gibi geliyor.

"Ya da dün," diye takılıyor düşüncelerimi duyarak. "Daha dün olduğuna eminim."

Çok uzun, ona söyledim. Eşime aç olduğum için beni suçlayabilir misin? Tadını ve ağzım onun üzerindeyken iç çekişini sevdiğim için?

Titriyor ve üzerindeki son kat giysiyi de çıkarıyor. "Hayır."

O zaman seni tatmama ve zevk almama izin ver, talep ediyorum. Battaniyeye doğru alçalıyorum ve kısa mesafeden onun yanına doğru ilerliyorum.

Kıkırdıyor. "Biliyor musun, seninle zihin bağı kurmaya karar verdiğimde, bu kadar... oyuncu olacağını hiç düşünmemiştim."

Ne olacağımı sanıyordun? Eğilip yüzümü omzuna, lezzetli tenine bastırıyorum ve derin bir nefes alıyorum. O kadar güzel kokuyor ki sikimi acıtıyor.

"Bilmiyorum. Daha sessiz mi?" Emma parmaklarını saçlarımda gezdirmek için uzanırken bile kendi kendine gülümsüyor. "Her gün bütün gün birbirimizin kafasının içinde olacağımızı fark etmemiştim. Sanırım bunu çok iyi düşünemedim."

Sözleri beni duraksattı. *Seçiminden pişman mısın?*

"Hayır," diye fısıldıyor. "Gerçekten memnunum. Sanki... En iyi arkadaşımı buldum." Bana öyle yoğun duygularla bakıyor ki. "Seni seviyorum, Zohr. Sadece... tüm bunların geri tepmesinden ve birbirimizi kaybetmekten korkuyorum."

Bunun olmasına izin vermeyeceğim, ona söz veriyorum. Birinin onu benden almasına izin vermeden önce ölürüm. Ama güvenceye ihtiyacı olduğu çok açık, dostum. Yüzümü ona doğru yaklaşıtıyorum ve nazik bir öpücük veriyorum. Ellerini çeneme koyuyor ve beni tutuyor, öpücüğü derinleştiriyor ve bana hissettiği tüm aciliyeti veriyor.

Yine de öpücükten daha fazlasının zamanı geldi. Ağzımı onunkinden çekiyorum ve yüzümü boynuna gömüyorum. Bir elimle göğsünü avuçluyorum ve meme ucunu sevdiği şekilde okşuyorum. İnliyor ve dokunuşuma doğru eğiliyor, eli saçlarımda kilitleniyor.

"Zohr," diye nefes alıyor ve bu şimdiye kadar duyduğum en tatlı ses.

Dostum, sana dokunmama izin ver. Sana zevk vermeme izin ver. Ağzımı boynunda gıcıklayıcı bulduğunu söyleyebilirim, bu yüzden başparmağımla meme ucunu ovarken bile yumuşak tenini yalıyorum. Pantolonunu indiriyor ve sonra bana ağzımın göğüslerinde olduğu zihinsel bir görüntü gönderiyor.

Bu düşünceyi seviyorum - daha da ötesi, bana öneriler göndermesini, ne istediğini söylemesini seviyorum. Vücudu boyunca aşağıya doğru ilerliyorum, öpüyorum ve yalıyorum ve göğsüne ulaştığımda, meme ucunu doğru iterek eğiliyor.

Ağzıma. Sessiz isteğine boyun eğiyorum ve dilimle zirveyi kucaklıyorum ve yüksek sesle inliyor ve sanki bırakırsa tüm kontrolünü kaybedecekmiş gibi bana yapışıyor.

Meme ucuyla alay ediyor ve dilimi sokuyorum, sert küçük tomurcuğuyla oynuyorum, yumuşak çığlıklarının tadını çıkarıyorum. Ona dokunduğumda çıkardığı sesler en büyük zevklerimden bazıları. Elim karnının üzerinde duruyor ve kalçalarını altımda kaydırıyor, açıkça daha fazlasını istiyor. Miskinin, uyarılmışlığının kokusu duyularımda kükrüyor ve onu tatmak istiyorum. Pençelerimi yumuşak amının kıvrımları arasına nazikçe daldırıyorum ve elimi arzusunun kanıtlarıyla kaplayarak okşuyorum. Sonra ağzıma götürüyorum ve parmaklarımdan onun sularını emiyorum, onu içime çekiyorum.

Tekrar inliyor, altımda kıvranıyor. Adım dudaklarında, nefesler arasında soluk soluğa ve zihninin tutkuyla ne kadar heyecanlı -ve ne kadar kaotik- olduğunu seviyorum. Ona dokunduğumda kontrolünü kaybediyor ve heyecanı benimkiyle eşleşiyor. Onun bedenine dokunmaktan ve tepkilerini izlemekten daha çok zevk aldığım bir şey yok. Bu bende daha fazlasını yapma, onu çılgına çevirecek daha fazla dokunuş yapma isteği uyandırıyor. *Sana dokunmamı istediğin yeri söyle, istiyorum.*

Zihni hemen görsel imgelerle doluyor, elimi kalçalarının arasına sokup klitoris dediği çıkıntıyı okşuyorum. Bir parmağımı içine sokup onu içeriden okşamam.

Duraklıyorum, çünkü pençelerim kesinlikle yoluma çıkacak. Onu incitme düşüncesinden hoşlanmıyorum ama pençelerimle ona istediği şekilde dokunamam. Benim halkımda, bir drakoninin pençelerini çıkarması utanç belirtisidir...

Ama artık anavatanımda değilim. Burada, insan ve farklı olan eşimle birlikteyim. O farklı şeyler istiyor.

Bana dokunmak, ağzının içine dökmek için duyduğu hevesi hatırlıyorum. Bunu neden utanç verici bulduğumu anlamıyordu. Belki de bir drakoni gibi düşünmeyi bırakıp Emma'nın eşi gibi düşünmenin zamanı gelmiştir. O benim dünyam, öyleyse neden yaptığım her şeyin onun için olmasını sağlamayayım?

Bir işaret parmağımı ağzıma götürüyorum ve pençemin ucunu dişlerimle koparıyorum. Bir kenara tükürüyorum ve parmağımı inceliyorum. Tırnak onunki gibi körelmiş ve kısa, zararsız. Zayıf.

"Ne yapıyorsun?" diye nefes alıyor, meraklı gözlerle beni izliyor.

Eşimi memnun ediyorum, diyorum ona ve onu öpmek için eğiliyorum. Bunu yaparken bile, artık pençesinden kurtulmuş olan parmağımı amının ıslak kıvrımları arasında kaydırıyor ve klitorisine doğru sürüklüyorum.

Nefesi kesiliyor, bana doğru eğiliyor. İçindeki yoğun ihtiyaç patlamasını hissedebiliyorum. Bu hoşuna gidiyor ve ona böylesine büyük bir zevk verebilmem beni memnun ediyor. Daha fazlasını yapmak istiyorum.

Klitorisini okşarken kalçalarını daha geniş açarak inliyor ve hareketlerinden, bu küçük dokunuşlardan ne kadar ıslandığından, altımda ne kadar kıvrıldığından, sanki kaçmak için çaresiz ama bir şekilde daha fazlasını istiyormuş gibi büyüleniyorum. İzleyebilmek için vücudunun alt kısmına doğru ilerliyorum. Parmaklarımla amını ayırıyorum, ne kadar kaygan olduğuna, koruyucu saç tutamının altında ne kadar pembe olduğuna hayran kalıyorum. Kokusu sarhoş edici ve parmağımı tembelce ileri geri sürüklüyorum, klitorisinin küçük tomurcuğunu daire içine alıyorum. Bu onu açlıktan çılgına çeviriyor ve pantolonunu çekip omuzlarıma yapıyor, ismim dudaklarında defalarca tekrarlanıyor.

Altımda titriyor ve titriyor ve amı ıslaklıkla sırlanmış, ama yine de gelmiyor. Bu beni hem büyülüyor hem de hayal kırıklığına uğrattıyor, çünkü onun kontrolünü kaybetmesini izlemek istiyorum. Çözüldüğünde aklından geçenleri hissetmek istiyorum. Daha fazlasına ihtiyacı var. Yavaşça hareket ederek amını tekrar okşuyorum ve sonra pençeli işaret parmağımı en ıslak ve en sıcak olduğu yere, göbeğine doğru kaydırıyorum.

Yumuşak bir çığlık atıyor, kalçaları kavisleniyor. Onun heyecanı artıyor ve benimki de artıyor. Diğer elimle parmağımı içine sokarken bile bir elimle amını iyice açıyorum. O kadar sulu ve cazip görünüyor ki, tadına bakmaya karşı koyamıyorum ve parmağımı derine iterken bile dilimi ıslaklığının üzerinde kaydırıyorum. Amcığı parmağımı sıkıca sarıyor, kaygan duvarlarıyla beni kavıyor, ama bu şekilde yaptığı her titremeyi hissedebiliyorum. Dilim tekrar klitorisinin üzerinde gezindiğinde düşünceleri neredeyse bir yıldız patlamasına dönüşüyor ve vücudu tepki olarak sarsılıyor. Emma'nın elleri saçlarımda sıkılaştı ve ismimi inlemesi durdu. Kollarımda gergin hissediyor. Sarmalanmış. O zaman çok yakın.

Parmağımı tekrar içine sokarken bile ağzımı kalçalarının arasına gömüyor, klitorisinin hassas etini yalıyor ve emiyorum. Elimi kullanıyorum

bedenimin itişlerini taklit ederek fark ediyorum. Boşalmak için ihtiyacı olan şeyin bu olduğunu, pantolonunu indirirken ve düşüncelerindeki aciliyet umutsuzca büyürken fark ediyorum. Bu beni memnun ediyor.

Klitorisini okşarken ve parmağımla daracık amını sikerken ona bir sürü görüntü gönderiyorum. Tadının neye benzediğini, ne kadar sıkı ve ıslak olduğunu, beni ne kadar memnun ettiğini ona bildiriyorum. Tekrar tekrar, ne düşündüğümü ve altımda kıvranırken onu ne kadar erotik bulduğumu paylaşıyorum.

Sözsüz küçük bir çığlık atıyor ve tüm vücudu titriyor. Düşünceleri patlıyor ve sonra kasılıyor ve altımda sıkılaşıyor, boşalırken amcığı parmağımı emiyor. Boşalmasıyla birlikte içi daha da ıslanıyor, elimi ıslatıyor ve havayı kokusuyla tatlandırıyor.

Boğazımda kısık bir sesle homurdanıyorum, son derece memnunum.

"Tanrım," diye nefes nefese kalıyor. "Memnun oldun mu? Söyleyecek kelime bile bulamıyorum." Hâlâ içi titriyor, vücudu küçük sarsıntılarla tepki veriyor. Artçı şoklar, diye düşünüyor. Zevkinin ardından tatmin olmuş ve sersemlemiş durumda. Güzel.

Kendine gelmesi için ona birkaç dakika veriyorum ve sonra yumuşak karnını ve kalçalarını yavaşça öpmeye başlıyorum. Belki de onu tekrar böyle kızdıracağım. Kokusunun ellerime ve dudaklarıma sinmiş olması hoşuma gidiyor. Pençemi bile özlemiyorum. Diğer drakonilerin, insan eşlerine nasıl bir keyif vereceğini bilselerdi pençelerini kıştıraraklarından şüpheleniyorum.

Elleri omuzlarımda geziniyor, hareketleri durgun. "Bu... gerçekten çok etkileyiciydi. Teşekkür ederim." Sesi hala nefessiz geliyor.

Neden bana teşekkür ediyorsun? Sen benim eşimsin. Benim işim seni zevkle bağıştırmak.

Düşüncelerinde küçük bir utanç parıltısı var ama hemen bastırıyor. "Bu senin işin değil."

Öyle değil mi? Ben senin eşimim. Ben değilsem seni kim memnun edecek?

"Mmm, haklısın." Yanağımı okşuyor, sonra parmaklarının çenem boyunca kaymasına izin veriyor. "Sana biraz dokunabilir miyim? Sadece nefesimi geri alana kadar?"

Merakla ona bakıyorum. *Dokunmak mı? Şu anda bana dokunuyorsun.*

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Sizi keşfedin. Her şeyini." Elleri sikimin üzerinde, uzunluğumu ve genişliğimi öğreniyor. Bana dokunuyor.

Düşüncelerini fark ettiğimde içimde oluşan tahrik edici gümbürtüyü durduramıyorum. Elleri sikimin üzerinde mi? Bu fikir baştan çıkarıcı. *Şimdi sana binmemi istemiyor musun?*

"Bana binmek mi?" Gözlerini kırptırıyor, sonra başını sallıyor. "Bu tür şeyler için daha sonra bolca vaktimiz olacak. Şu anda sadece eğlenemez miyiz?"

Benimle eğlenmek istiyor. Bu da onun bir drakoni dışısından farklı olmasının bir başka yolu, ama bu fikri sevmediğimi söyleyemem. *Ne yapmamı isterdin?*

Emma'nın dudakları bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Başlangıç olarak, arkana yaslanabilirsin. Tabii ayakta durmayı tercih etmezsen."

Uzanmaya karar verdim. Sen küçüksün ve istersen ağzıma ulaşamazsın.

Yumuşak kahkahası, zihninde hissettiğim heyecan gibi çekici. Bana dokunmak için sabırsızlanıyor. Bu beni büyülüyor. Çoğu drakoni dışısı bir binişi kabul eder ve erkeğin onu memnun etmesini bekler. Dişi, kendisini yenen kişiye vermez. İnsan dişilerinin bizimkilerden bu kadar farklı olması büyüleyici.

Emma ellerinin ve dizlerinin üzerine çöküyor, saçları bir omzunun üzerinden öne doğru düşüyor. Bana hayranlıkla bakıyor ve sonra bir elini kalçalarımın birine doğru kaydırmak için uzanıyor.

Bu hızlı dokunuşa tepki olarak sikimin zıpladığını hissedebiliyorum.

Onun da düşünceleri sıçırıyor ve sonra kıkırdıyor. "Gıdıklanıyor musun?"

Drakoni diye bir şey yok, dedim ona sertçe.

Cevabımdan memnun bir şekilde kıkırdıyor. "Öyle mi?" Parmakları yanlarımda, karnımda geziniyor ve sonra parmaklarını oradaki kaslara doğru dalgalandırıyor.

Bunun beni ne kadar ürküttüğüne ve sikimi ne kadar sertleştirdiğine şaşırıyorum. Ellerini tutuyorum, yoksa utanç verici bir şekilde her tarafıma döküleceğim.

şekilde.

Kahkahalarla gülüyor. "Yüzündeki ifadeyi görmelisin."

Gıdıklanmaktan hoşlanmıyorum, diyorum ona, garip bir şekilde huzursuz hissederek. *Bu çok fazla.*

"Bunu aklımda tutacağım," diyor ve sesi tatlı ve şakacı bir tona bürünüyor. "Başka türlü elimi sürmemin bir sakıncası var mı?"

Dokunuşun hoşuma gidiyor, dedim ona. *Nasıl istersen öyle yap.*

"Ama gıdıklamak yok," diye tekrar alay ediyor ve bir elini kalçalarımaya koyup ovalamaya başlıyor. Sesi şakacı ama dokunuşu hiç de öyle değil. Küçük ellerinin tenime karşı oynadığı oyundan büyülenmiş buluyorum kendimi. Kaslarımı yoğurarak ileri geri ovuyor ve bana dün kanatlarımaya yaptığı masajı hatırlatıyor. Aynı hissi vermemişti.

Şimdi bir dahaki sefere kanatlarımaya dokunduğunda onu böyle düşüneceğim. Emma kalçalarımaya yaslanmış, amcığı zevkten ıslanmış, göğüsleri dik ve kalkık, saçları kızarmış yüzünün etrafında karmakarışık.

Sanırım hiçbir Drakoni savaşçısı benim kadar şanslı değildi.

Dikkati sikime odaklanıyor ve elleri kalçalarımaya doğru kayarak parmaklarının kalçalarımaya oynamasına izin veriyor. "Gerçekten çok güzel bir vücudun var," diyor yumuşak bir sesle. "Şu kaslara bak. Güçlüsün ama zayıf değilsin."

Olması gerektiği gibi, diyorum ona, hayranlığından gurur duyarak. *Eşimi korumak için güçlü ve vahşi olmalıyım.*

"Güçlü ve sert olman aynı zamanda hoş görüldüğün anlamına da geliyor," diyor ve ben yine şaşıyorum. Bana bakmaktan hoşlanıyor mu? Benim ona baktığım gibi o da bana bakmaktan zevk mi alıyor? Hiç aklıma gelmemişti ama görünüşümü takdir ettiği düşüncesi hoşuma gidiyor. *O zaman vücudumu sizin gibi aptalca örtülerle örtme zahmetine girmedğim için iki kat memnun olmalısınız.*

Tekrar kıkırdıyor ve bu ses sikimin daha da sertleşmesine, kesemin onun zevkine karşılık olarak gerilmesine neden oluyor. "Evet, eğer bir daha başkalarının yanında olursak, bunu yeniden düşünmek isteyebilirsin."

Tekrar başkalarının yanında olmak istiyor musun? Ona merakla sordum.

Tereddüt ediyor. "Anladığımı sanmıyorum. İnsanlar doğal olarak güvenlik için bir araya toplanırlar, bilirsiniz, ama bana her zaman yalnız olmanın daha akıllıca olduğu öğretildi." Omuz silkiyor. "Bazen bir kaleye geri dönmenin ve tanıdığım şeytanla oynamanın daha akıllıca olabileceğini düşünüyorum. Sayılarının arasında saklanmak. Ama genel olarak insanların büyük bir hayranı değilim. Sizi hep hayal kırıklığına uğratırlar. Hayal kırıklığına uğratmayan sadece birkaç kişiyle tanıştım." Bir an düşünür. "Örneğin Jack. Jack'le ne yapacağınızı her zaman bilirdiniz çünkü aptallık ederseniz bunu yüzünüze söylerdi. Ve Sasha. Dakh'ın kız arkadaşı. Ya da arkadaşı, sanırım. Vücudunda kötü bir kemik olduğunu sanmıyorum. Çok tatlı ve nazik biri."

Çok tatlısın, dedim ona.

"Ama nazik değil," diye itiraf ediyor Emma ve sırtıyor. "Tüm nazikliğimi uzun zaman önce yendim."

Seni olduğun gibi tercih ederim.

Bana gülümsüyor ve bakışları sikime düşmeden önce elleri bir süre daha kalçalarımın oynuyor. Tereddüt ediyor. "Sana... dokunabilir miyim?"

İnliyorum. *Lütfen.*

Bir anlık kararsızlığını hissedebiliyorum ve sonra bana dokunmak için yavaşça öne doğru uzanıyor. Bir eli şaftımın etrafında kıvrılıyor ve beni hafifçe sıkıyor.

Tüm nefesim vücudumu terk etti. Hiçbir şeyi o küçük sıkışma kadar iyi hissetmemiştim.

"Vay canına," diyor usulca. "Düşündüğüm gibi hissettirmiyor." Dudaklarını yalıyor ve sonra parmaklarını açıp uzunluğumda aşağı yukarı kaymalarına izin veriyor. "Komik çünkü Sasha'nın övgüyle bahsettiği bir kitap okudum ve kadın kahraman, kahramanın aletinin çelik üzerinde kadife gibi hissettirdiğini anlatıp duruyordu. Bunun saçmalık olduğunu düşünmüştüm ama şimdi sana dokununca ne demek istediğini anlıyorum." Bir parmağının ucuyla beni hafifçe okşarken yüzünde büyülenmiş bir ifade var. "Burada gerçekten çok sıcaksın ve çok sertsin, ama tenine dokunduğumda çok yumuşak hissediyorsun. Bu çok garip."

Bana dokunmaktan hoşlanmıyor musun? Düşüncelerim de sikim gibi gergin. Okşamaları küçük, alaycı işkenceler.

"Hayır, sana dokunmak hoşuma gidiyor," diye itiraf ediyor. "Senin için sorun olur mu? Biraz gergin görünüyorsun."

Çünkü... içgüdülerimle savaşıyorum, idare ediyorum.

"İçgüdülerin mi?"

Seni karnının üstüne yatırıp, sikimi amına sokmak için. Seni tohumlarımla doldurmak için.

Nefes nefese kalıyor, zihni bunun görüntüsüyle dolu ve o ateş dolu gecede aramızda neler olduğunu bir anlığına görebiliyorum. Anıları karşısında yüksek sesle inliyorum. O gece onu sert ve şiddetli bir şekilde götürmüştüm ve o da buna bayılmıştı. O kadar ateşliydim ki hatırlamamam haksızlıktı.

"Yeni anılar biriktireceğiz," diye alçak sesle söz veriyor ve parmaklarını tekrar boyuma doluyor. "İstersen hemen şimdi başlayalım."

Seviyorum, diye homurdanıyorum, yüzündeki boğucu ifadeden etkilenerek. Çok hoşlanıyorum.

"Güzel," diye fısıldıyor ve sonra sikimi sıkıyor. Öne doğru eğiliyor, saçları dalgalanıyor ve sonra sikimin ucunu yalıyor.

Homurdanıyorum. Zevk ve ihtiyaç içimde sert ve hızlı bir şekilde alevleniyor. Onun küçük, yumuşak dilinin sikimin başına değmesi kadar güzel bir şey hissetmemiştim.

"Oooh," diye nefes alıyor. "Tadın düşündüğümünden daha farklı."

Tadını nasıl alıyorum? Konsantre olmakta zorlanıyorum. Nefesi sikimin başıyla oynuyor, bana eziyet ediyor.

"Tarçın gibi, neredeyse. Sıcak," diye yalıyor. "Yapışkan," tekrar yalıyor. "Kesinlikle tarçın."

Şiddetle inliyorum, yumruklarımı yanımda sıkıyorum. Ağzı şimdiye kadarki en baştan çıkarıcı işkence. Beni tekrar yaladığında büyüleniyorum, dilinin pembe uzunluğu sikimin başını okşamak için dışarı fırlıyor. Sonra başını daha da aşağı indiriyor ve başının tamamını ağzına alıyor. Sıcak, ıslak bir emme hissediyorum, dilinin aletimin alt tarafına sürtünmesini hissediyorum ve neredeyse yataktan çıkıyorum. *Emma!*

Boğazından küçük bir zevk sesi çıkarıyor, sikimi sıkıca kavıyor. Daha sert emiyor, sonra dilini ucunda gezdiriyor ve düşünceleri arzuyla doluyor. *Durmamı istiyorsan söyle, durayım.*

Asla durmasını istemiyorum. Ağzının sonsuza dek benimle alay etmesini istiyorum.

Yine de yeterince uzun süre dayanamayacağım. Daha şimdiden kalçamdaki saçları bana ne yaptığını hatırlatıyor ve ağzının sıcak emişi bana amının sıkı kavrayışını hatırlatıyor. İnsanların bunu neden yaptığını anlayabiliyorum. Aşağıya bakıyorum ve sikimi ağzına alırkenki yüzünün görüntüsü şimdiye kadar gördüğüm en büyüleyici erotik şey. Bu görüntü sonsuza dek aklımda kalacak.

Neredeyse o anda boşalıyordum. Vücudumun serbest bırakma, tohumumu dökme ihtiyacıyla sıkıldığını hissedebiliyorum. Ama bu onun ağzı, amı değil. Yapamam. Boşaldığımda onun shaftımın üzerinde olmasını istiyorum. Onun derinliklerine gömülmek istiyorum. Onu tohumlarımla doldurmak ve ona gençliğimi vermek istiyorum. Kokumun onunkine karışmasını istiyorum.

Ve beni ağzıyla sağımaya devam ederse bu olmayacak.

Yani bu zevkin tadını çıkarabilirim ama beni boğmasına izin veremem. Bu... o kadar kolay değil. Kesem serbest bırakma ihtiyacıyla gergin hissediyor ve kendimi bir arada tutmaya çalışırken vücudumda terin patladığını hissedebiliyorum. Bundan zevk almaya konsantre olmalıyım... ama çok fazla değil. Belli ki iyi vakit geçiriyor ve tepkilerimden hoşlanıyor. Bundan daha fazlası olmasın.

Bir hoşluk. Kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Hoş. Daha fazlası değil.

Tekrar sertçe emiyor ve parmakları keseme sürtünerek vücudumda yoğun bir his yaratıyor.

Hoş geldiniz.

Dili bir kez daha sikimin başına sürtünüyor.

Dayanamıyorum. *Yeter, diye* homurdanıyorum.

Emma hemen başını kaldırır, yüzünde bir şaşkınlık vardır. "Her şey yolunda mı?" Ağzı çabalarından dolayı ıslak ve pembe ve sadece onu görünce horozumun başından aşağı daha fazla precum kaydığını hissedebiliyorum.

Onun içinde olmalıyım. Şimdi.

Her şey mükemmel, diyorum ona ve doğruluyorum. Şaşıarak geri çekildi, ben de dizlerimin üzerine çöktüm. *Yüzüstü dön*.

"Yine mi?" diye sorar, şaşırmış bir halde. "Yapabileceğimizi düşünmüştüm..." Zihni bizim çiftleşme görüntülerimizle doluyor, yüzlerimiz birbirine yakın, göbek göbeğe.

İnsanlar böyle bir şey yapar mı?

"Her zaman," diyor bana. "Öyle değil mi?"

Bir dişiye her zaman arkadan binilir.

"Oh. Ben sadece..." Omuz silkiyor. "Sen nasıl istersen." Ama bu düşünce onu rahatsız ediyor. Ata binme fikrinden hoşlanmıyor. Ona soğuk geliyor. Umursamaz.

Onun bu şekilde düşünmesini istemiyorum. *Nasıl istersen öyle yaparız*, diyorum ona. *Deneyeceğiz*. Yanağını okşuyorum. *Daha önce bana binmiştin ve bu farklıydı. Yine farklı deneyebilirim*.

Yüzü kızarıyor ama düşüncelerinden bu uzlaşmadan memnun olduğu anlaşılıyor. "Sadece bu şekilde denemenin daha samimi olabileceğini düşündüm. Hoşuna gitmezse tekrar yapmak zorunda değiliz."

Bundan hoşlanacağıma eminim, ona güvence veriyorum ve bunun doğru olduğunu biliyorum. Onunla istediği şekilde çiftleşmekten hoşlanacağım. Nasıl yaparsak yapalım, bu eşime sahip çıkmak ve vücudunu tohumumla doldurmaktır.

Gülümsüyor ve battaniyenin üzerine uzanıyor, sonra kollarını bana doğru kaldırıyor. Bu şekilde çok hoş ve yumuşak görünüyor, saçları başının etrafına yayılıyor.

Pençelerimi hafifçe bir kolunda ve sonra kalçasında gezdiriyorum, sonra onları birbirinden ayırıyorum. *Benim için hala ıslak mısın?*

Böyle bir soru karşısında utandığını hissediyorum ama başını sallıyor. Vücudumu bacaklarının arasından geçiriyorum, dört ayak üzerine kalkıp üzerine çıkıyorum. Ben bunu yaparken o da bana dokunuyor, elleri kollarımda ve göğsümde geziniyor. Kalçalarından birini tutuyorum ve elimi pürüzsüz teninde gezdiriyorum. Hemen ayağını arkama atıp beni biraz daha yaklaştırıyor ve sikim amının yumuşak etine sürtünene kadar beni aşağı

ekiyor. O da en az benim kadar istekli Emma'm ve bunun farkına vardığımda zevkten gurulduyorum.

Eşim, diye gönderiyorum ona, onu altımda görmekten şiddetli, sahiplenici bir zevk duyuyorum. Bunu seviyorum, çünkü yüzündeki yumuşak ifadeyi görebiliyorum, göğüslerinin heyecanıyla yükselip alçaldığını görebiliyorum.

Aletimi onun sıcaklığına sokmak için elime alıyorum, ama bana yaptığı gibi onu biraz daha kızdırmaya karşı koyamıyorum. Başını kıvrımlarına doğru sürüklüyorum, sularıyla kaydırıyorum ve küçük çılgınlıklarının tatlı sesini seviyorum. *Tohumumu almaya hazır mısın?* Talep ediyorum, sahiplenme duygusu her an artıyor. Onu sahiplenmek, yumuşak amını salgımla doldurmak için kaşınıyorum. Vücudunun yumuşak kavrayışının beni sağmasına ve ona vermem gereken her şeyi almasına izin vermek için.

"Lütfen, Zohr," diye yalvarıyor. "Sana içimde ihtiyacım var."

Adımın dudaklarındaki sesi büyüleyici bir şekilde erotik. *Tekrar söyle*, diye emrediyorum ve sikimin başını bir kez daha kıvrımlarına sürterek klitorisinin üzerinde gezdiriyorum.

Altımda kıvranıyor, ağlıyor. "Zohr! Lütfen!"

Sana sahip çıkmamı ister misin?

"Evet!"

Seni doldurmak mı? Eşime sahip olmak mı?

"Al beni," dedi bana hevesle. "Ben seninim."

Aletimin başını tekrar amcığının içinde kaydırıyorum. *Sen benim eşimsin*, diyorum ona şiddetle, sahiplenme duygusu kızdırma ihtiyacımın önüne geçiyor. *Buna benden başka kimse dokunamaz. Bunu benden başka kimse talep edemez.*

"Sadece ve sadece senin," diye hevesle kabul ediyor Emma. "Dokunmak istediğim tek kişi sensin. Asla."

Düşünceleri bu gerçeği söylüyor. Benden önce hiç başka bir erkek tarafından baştan çıkarılmamıştı. Onun ilgisini çeken tek kişi benim ve bunun farkına vardığımda zevkle hırlıyorum. Ona ilk dokunan benim ve amının tatlı sıcaklığına sahip olan tek kişi ben olacağım.

Bu hoş düşünceyle kendimi onun girişine yerleştirdim ve şiddetli bir hamleyle derine ittim.

Ben bunu yaparken ılık atıyor, zevk zihninde patlıyor. Sikimi hissettiğinde kendinden geçiyor ve amcığı uzunluğumu sıkarken bile düşüncelerinin hissiyle inliyorum.

Ağzının iyi hissettirdiğini mi düşünmüştüm? Hiçbir şey onun vücudunu kavramakla kıyaslanamaz. İçindeki sikimin hissiyle nasıl titrediğini hissedebiliyorum. Dökölme dürtüsü neredeyse tekrar bastırıyor, ama bunun yerine ona başka bir tahliye vermeye odaklanıyorum. Zevkini ikinci kez haykırdığında, onu tohumlarımla doldurabilirim. Daha erken değil.

İyi hissediyor musun? Vücuduna tekrar yavaşça pompalarken bile ona soruyorum. İçine girdiğimde hissettiğı kayganlık en tatmin edici duygu. Yanıt olarak inliyor ve kalçalarımın etrafına kilitlenmek için diğer bacağını kaldırıyor ve derinlere battığımda, öncekinden daha da uzağı itiyorum. Bu sefer benim inlemem onunkiyle eşleşiyor.

"Çok fazla hissettiriyor," diye nefes alıyor, dudakları coşkuyla ayrılmış. "Oh, Zohr. Çok iyi hissediyorsun."

Homurdanıyorum, çünkü sözleri beni zevkle dolduruyor. Onu bedenimle memnun edebilmem, benim ona dokunmam gibi onun da bana dokunmaktan keyif alması hoşuma gidiyor. Tekrar itiyorum ve göğüsleri hareketle birlikte baştan çıkarıcı bir şekilde zıplıyor. Büyülenmiş bir şekilde, meme ucuyla alay ederek bir ritme başlarken bile birine uzanıyorum.

Kemerli ve haykırıyor, vücudu benimkinin altında geriliyor ve bunun onun zevkini artırdığını söyleyebilirim. Kendi ihtiyacımı hırıldayarak ona doğru tekrar tekrar sallanıyorum. Kendi bedenimdeki gerilim artıyor ama konsantrasyonum sadece onda. Sadece o geldiğinde kendi zevkimi alabiliyorum.

Amcığı sikimin etrafında sıkılaşıyor, dalgalanıyor ve ben meme uçlarını fiskelemeye ve kızdırmaya devam ederken nefesi kesiliyor. Ağzı açılıyor, gözleri kapanıyor ve baştan çıkarıcı bir şekilde yaklaşıyor. Ona ellerimin altındaki göğüslerinin görsel imgelerini gönderiyorum, horozumun sıcak vücuduna tekrarlanan, sabit pompalanması, buluştuklarında uyluklarımızın tokatlanması-

Bir ılıkla boşalıyor, zevk dalgalanıyor ve içinden akıyor. Vücudu eğiliyor ve etrafımda sıkıca kilitleniyor ve amcığı beni her zamankinden daha sıkı kavırıyor. Nefesim boğazımdan tışlıyor ve ona doğru çalışmaya devam ediyorum, tekrar tekrar itiyorum, zevkini olabildiğince uzun süre sürdürmeye kararlıyım. Onun zihninden benimkine doğru dalgalanıyor, ben içine girdikçe

fiziksel zevk dalga dalga yayılıyor.

Kesem bir kez daha sıkılaşıyor ve salıverilmeme teslim oluyorum, eşimi tohumumla dolduruyorum ve onu sahiplenmenin sevincinin üzerimden akıp gitmesine izin veriyorum. Titriyorum ve sonra onun üzerine düşüyorum, ikimiz de nefes alırken yapışkan tenimiz birbirine bastırıyor.

Onun düşünceleri de benimkiler kadar şaşkın. Yavaşça, sonunda bir elini hareket ettiriyor ve kolumu okşuyor. "Bu senin için iyi miydi? Bu şekilde yapmak?"

Küçük bedenini ezmek istemediğim için ağırlığımı onun üzerinden hafifçe alıyorum. *Bunu sık sık yapacağız*, ona ilan ediyorum. *Boşalırken yüzünü seyretmek hoşuma gitti.*

Mutlu bir şekilde iç geçiriyor ve yanına uzandığımda eğilip kollarını boynuma doluyor, yakınımı sokuluyor. Sahiplenici bir zevk dalgası hissediyorum ve kokusunu derin derin içime çekiyorum. Elimi kalçalarının arasına sokuyorum ve tohumumla ne kadar ıslak ve yapışkan olduğunu hissediyorum ve ait olduğu yere, içine geri itiyorum.

Benimkini.

BİR SÜRE SONRA, biraz suyla yıkandıktan sonra battaniyelerin içinde tembellik ediyor, uyukluyor ve konuşuyoruz. Emma'mın uykusu var, şekerlemelerinden birini emerken ve planlar yaparken başı uyluğuma yaslanıyor. Küçük bir çubukla bir kâğıda insan sözcüklerini karalıyor. "Kesinlikle şişelere ihtiyacım var," diyor şeker kamışının etrafında. "Ve ev yapımı silahlar üzerine bir kitap. Bir de kalemizi kurmak için uğramamız gereken yerlerin bir listesini yapıyorum. Ordu Donanma mağazası, av malzemeleri mağazası, bakkal, kampçılık." Bir an düşünüyor ve sonra tekrar yazıyor. "Buralarda başka bir büyük mağaza bulabiliriz ama o kadar uzağa gitmek istediğimizden emin değilim." Duraklıyor ve sonra bir şeyler karalıyor. "En iyisi güvenlik. Gece yolculuk etmeliyiz. Oooh, ve yağ. Isıtmanın bir yolunu bulabilirsek çok fazla yağ kullanabiliriz."

Yağ mı? Ben soruyorum.

"Evet. Bir kitapta Ortaçağ kalelerinin kapıdaki düşmanları tuzağa düşürmek için kapıyı yeterince uzun süre kaldırdıklarını ve sonra üzerlerine kaynar yağ döktüklerini okumuştum. Şövalyeler için yeterince iyiyse, bizim için de yeterince iyidir. Ayrıca çok alçak.

teknoloji." Şeker kamışını ağzında evirip çeviriyor, sonra düşünüyor. "Belki de hazırlıkla ilgili bir kitaba ihtiyacım olmadığı kadar, ortaçağdan kalma kışkıklarını nasıl kaldıracağımı anlatan bir kitaba ihtiyacım var. Hmm."

Bunu yapmak ister misin? Merakla soruyorum. Saçlarını yüzünden uzaklaştırıyorum, ona dokunmaya karşı koyamıyorum. Zihni düşüncelerle dolup taşıyor, hepsi de baştan çıkarıcı derecede kötücül. Bahsettiğin şeyler düşmanına zarar vermenin yavaş ve işkenceli yöntemleri. Böyle bir şeyi rahatça yapabileceğinden emin misin?

Dönüp bana bakıyor. Ağzı şekerden dolayı parlak pembe ve nefesi tatlı kokuyor. Gözleri coşkuyla parlıyor. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Azar'ın adamları peşimizden gelmeyi mi düşünüyor? Mızımızlanıp bizi ele geçirmelerini beklemeyeceğim. O orospu çocuklarını yerle bir edeceğim."

Ah, benim tatlı, kana susamış dostum. Memnun oldum.

EMMA

T Üç hafta hiç bu kadar çabuk geçmemişti.
Ya da bu kadar mutlu.

Yağ dolu bir şişeye bir bez parçası tıkarken kendi kendime ısılık çalıyorum, büyüyen koleksiyonuma eklemek için bir başka ev yapımı Molotof kokteyli yapıyorum. Son kalan şekerlemelerimden birini çiğniyorum ve onlara daha iyi davranmadığım için hayıflanıyorum. Onları yıllarca saklamalıydım.

Açgözlüsün, diye alaycı bir ses geliyor. Seni uyarmıştım.

"Uyar beni," diye mırıldanıyorum yüksek sesle ama sırtıtıyorum. Zohr beni uyarmıştı. Ben sadece... kendime engel olamıyorum. Şekeri kendimi yavaşlatamayacak kadar çok seviyorum. "En azından şekerlerin birkaç hafta dayanmasını sağladım," diyorum ona.

Doğru. Bütün pastayı bir gecede yedin.

"Mecburdum. Vakumlu ambalajı çıkardığımda bayatlayacaktı."

Bah. Mazeretler.

Evet, gerçekten de kendime iyi bir bahane bulmayı seviyorum. Görünüşe göre onları neredeyse pastayı sevdiğim kadar çok seviyorum. "Beni daha fazla bulamaman çok yazık," diye ima ediyorum.

Sana daha fazlasını bulacağımı söylemiştim ama buranın daha güvenli olduğunu söylemiştin.

Lanet olsun. Haklı olmasından nefret ediyorum.

Depo mağazalarından biri kadar heyecan verici olmasa da şu anki evimizin çok daha güvenli olduğu doğru. Burası asansörleri, bir sürü bölme kapısı ve her şeyi olan eski bir otomobil zinciri merkezi. Süper savunulabilir olmasının sebebi ne? Fazla penceresi yok. Aslında hiç pencere yok. Taşındığımızda yaptığım ilk şey, bölme kapılarını içeriden zincirlerle kilitlemek ve tüm çatlakları kaynakla kapatmak oldu.

Onları *ben* kaynaklamadım. Zohr yaptı, çünkü o ateş püskürten biri. Bunları güvence altına aldıktan sonra, yerel bölgeyi temizlemeye devam ettik, bunu

ayarladık

saklanma yerimiz olarak kullandık. Çatıya çıkan bir merdivenim var, orası bizim tatil yerimiz gibi. Bir şemsiyenin altında veranda mobilyaları, kitap yığınları ve dürbünlerle dekore ettim. Hava içeride kalmak için çok sıcak olduğunda ve ejderha olmayan bir gün olduğunda orada takılıyoruz.

Alt katta, şilteler (yakındaki bir yatak mağazasından), yastıklar ve bulabildiğim tüm tahrip edilmemiş çarşaflarla kalın ve rahat bir yatak yaptım. Çalışan bir lavabo, barbekü yapmak için kullanabileceğimiz bir çukur var ve en rahat ya da çekici yer olmasa da önemli değil çünkü kimse bizim haberimiz olmadan o binaya giremez.

Avlanman bitmek üzere mi? Ona gönderiyorum.

Yakında döneceğim, söz veriyorum. Düşünceleri keçi ve taze etle doludur.

Eğer bir tavuk görürsen bana getir, dedim. Dün sokakta dolaşan bir sürü tavuk vardı.

Yapacağım.

Çabuk dön, diyorum ve ona doğru birkaç seksi düşünce gönderiyorum. Arkadaşın yalnız.

Memnun hırıltısını duyar gibiyim.

Gerçek şu ki, bunu söylerken saçmalamıyorum. O gittiğinde yalnızım. Kimseye ihtiyaç duymadığım için kendimle hep gurur duymuş olmam çok komik. En çok yalnızken mutlu olurdum. O günler çoktan geride kaldı. Zohr'a bayılıyorum ve onunla vakit geçirmek en büyük mutluluklardan biri. Zihnimi onunkine dokundurmayı ve rastgele bir düşünceyi ya da bir gülümsemeyi paylaşmayı seviyorum. Tüm aptalca şakalarım gülüyor. Silahlanmama yardım etmeyi seviyor. Geceleri birlikte kitap okuyoruz, kart oyunları oynuyoruz ve sarılıyoruz.

Bir sürü sarılma.

Ben aşığım. Olabildiğince mutluyum ve dünyada tek ihtiyacım olan şey o. Zohr'dan başka hiçbir şeyin önemi yok... İşte bu yüzden burayı olabildiğince güvenli hale getirmeye kararlıyım.

Yani küçük "evimiz", içinde yaşanacak gerçek ve rahat bir evden ziyade bir yerleşke. Benim fikrim, onun değil. Ejderhalar gibi yaşıyor olsaydık

Yüksek bir yere çıkıp bizi bir yuvaya yerleştirmek istiyor ama o uçamıyor ve ben de bir şey yapmak için yüzlerce kat merdiven çıkmaya hevesli değilim. Yerde olduğumuz için bizi mümkün olduğunca savunulabilir hale getiriyorum.

Evimizin küçük garajı artık hiç de hoş görünmüyor.

Çevre tamamen çitle çevrildi ve barikatlarla çevrildi. Bu birkaç günlük bir çalışma gerektirdi, ancak binanın her tarafında ve otoparkta dikenli teller var. "İniş" noktamız hariç her yer çiviler ve kırık camlarla kaplı. Ön kapı kaynakla kapatıldığı için içeri girip çıkmanın tek yolu çatıdaki kapaktan geçiyor. Zohr beni sırtında taşıyor ve eğer kendi başıma çıkmam gerekirse, binanın yan tarafından aşağı indirebileceğim bir acil durum merdivenim var.

Birkaç bubi tuzağı da kurdum. Bina kenarlarına dizilmiş kovalar, biri çok yaklaşırsa raptiye veya cam kırıkları yağdırmaya hazır. Biri yaklaşırsa rüzgar çanlarını çalmak üzere ayarlanmış şeffaf misina tuzak tellerim var. Geçen hafta boyunca, kimsenin verandamıza kadar motosikletle gelmemesi için yakındaki tüm sokakları kırık dökük arabaları taşıyarak abluka altına aldık.

Bizim haberimiz olmadan kimse yaklaşamaz ve içeriden silahlanma konusunda çok çalıştım, bu yüzden biri yaklaşırsa bile hazır olacağım. Silahlarım, bıçaklarım, ev yapımı Molotoflarım ve yaklaşan herkese fırlatmaya hazır oldukça çirkin aletlerim var. Azar'ın insan adamları gelirse, biz hazırız. Bu sayede güvendeyiz.

Beni endişelendiren ejderhalar.

Bizi yeryüzündeki kötülüklerden koruyabilirim ya da korumaya çalışabilirim. İnsanları nasıl uzak tutacağımı biliyorum. Ama ejderhalar? Onlar bir sorun. Ve her geçen gün büyüyen bir sorun.

Ejderhaların tahmin edilebilir bir tehdit olması gerekir. Kalıpları takip ederler. Erkekler -altın "kral" ejderhalar- her üç günde bir saldırır. Dişiler -kırmızılar- bir hafta boyunca saldırır ve ondan sonra yaklaşık üç hafta boyunca ortadan kaybolurlar. After'daki herkesin zihinsel bir takvimi var ve ne zaman ejderha saldırı günü olduğunu biliyor. Regl dönemimden bile daha düzenliler.

Zohr ile "çiftleştikten" beri, bu bölgede uçan altınların sayısı azaldı. Geçen gün ona bunu sordum ve bana bunun nedeninin eşiyle birlikte olan bir erkeğin kokusunu almaları ve Zohr'un gönderdiği "nefret" zihinsel sinyaliyle birlikte içgüdülerinin onları uyarması olduğunu söyledi. Bu da benim işime geliyor, ne kadar az ejderha saldırısı olursa o kadar iyi.

Son zamanlarda çok daha fazla kırmızı görüyorum. Normalde alev haftası olmadıkça gökyüzünde bir tane bile göremezsiniz. Saklanıyorlar ya da şehirlerden falan kaçıyorlar. Ayrıntıları bilmiyorum ve Zohr da bilmiyor, çünkü içgüdülerinin onunkinden farklı olduğunu söylüyor. Tamam, bununla yaşayabilirim. Ama bu içgüdü onları son zamanlarda neden gökyüzünde devriye gezerken gördüğümü açıklamıyor. İlk başta bizi aradıklarını düşünmüştüm. Gökyüzünde süzülüyorlar, etrafta dönüyorlardı ama Zohr bana zihinsel temas kurmaya çalışmadıklarını söyledi. Asla kokumuzu alacak kadar alçaktan uçmuyorlarmış.

Zohr, Yarik'a gitmeye çalıştıklarından endişeleniyor.

Ben de bu konuda endişeleniyorum. Ne zaman bir kırmızı bulutların arasında kaybolursa ve bir daha görüş alanıma girmese, ufkun ötesinde bir yerlerde bir ejderhanın ölümüne düştüğünü gördüğümünden endişeleniyorum.

Tekrar tekrar aynı kırmızı olduğunu da sanmıyorum. En az iki, hatta belki de üç tane var. Bir tanesinin gözlerini görebilecek kadar yakın uçtuğuna yemin edebilirim ve ben onların Azar'ın ve onun zihin sıkıcılığının garip, boş grisi olduğunu düşündüm. Bu beni her şeyden çok korkutuyor. Ya ele geçirmek için zombi ejderhalardan oluşan bir ordu kuruyorsa ve bu sadece uzun bir aldatmacaysa? Ya sırf alçaktan uçmuyorlar diye sahte bir güvenlik hissine kapılıyorsam ve bir gün toplu halde ortaya çıkıp bizi duvara çivileyeceklerse?

Bir gün yanmaz bir tehlikeli madde giysisiyle karşılaşmayı ve onu kullanmak için hiçbir zaman bir nedenim olmamasını ummaktan başka ne yapmam gerektiğinden pek emin değilim.

Emma! Emma! Emma! Çatıya gel!

Açmaya çalıştığım turşu kavanozunu yere bırakıyorum (bir penseye, çünkü yedi yıllık kapaklar tam bir canavar) ve ellerimi siliyorum. *Biraz meşgulüm, bebeğim. Bekleyebilir mi?*

Hayır. Olamaz. Düşüncelerinde heyecan var ve bu beni paniklemeden alıkoyuyor.

Tamam o zaman. Yola koyuluyorum. Merdiveni kapıp tavana kadar tırmanıyorum, ardından yüksek çatıya kadar olan mesafenin geri kalanını köprüleyen ip merdiveni kapıyorum. Kendimi şu anda açık olan tuzak kapısına ve ardından çatıya taşıyorum. Tozumu alıp ayağa kalkıyorum ve her ihtimale karşı kenara geçmeden önce bir elimi alnıma götürüp gökyüzünü tarıyorum.

Yakındaki bir binanın çatısından bir ejderha süzülüyor ve kalbim duruyor. Omurgamdan aşağı bir ürperti iniyor ve hareket edemiyorum, çok korkuyorum. Çok yakın-

Ejderha kanatlarını hafifçe eğiyor, esintiye göre ayarlıyor ve sallanıyor. Sert.

Zohr? Gönderdim, şaşırdım. Sen misin?

Başka biri bunu yapar mıydı? Burun deliklerinden ateş üflüyor, başını saat yönünde yavaşça hareket ettiriyor. Ben izlerken, duman bir halka oluşturuyor ve bir saniye sonra içinden uçuyor.

Gülüyorum, ellerimi çırpıyorum. *Seni salak! Bunu mu çalıştıyordun?*

Uçmak mı, duman mı? Binanın kenarına doğru ilerleyip kanat çırparak yere inerken sesi kendini beğenmiş. İnişinin biraz sert olduğu ve kanatlarının titrediği gerçeğine aldırış etmiyorum ve onları vücuduna yaslarırken harcadığı çabayla zorlandığını söyleyebilirim. Uçuyordu ve önemli olan da buydu.

"İkisi de," diye sesleniyorum, sevinçten havalara uçarak. "Sen tam bir baş belası! Sana inanamıyorum! Sadece birkaç hafta sonra tekrar uçuyorsun!"

Kanat germek işe yarıyor, diyor bana gururla ve hayranlıkla bakabilmem için bir tanesini uzatıyor. Yara dokusu kanatlarının uzunluğunu aşağı yukarı dalgalandırıyor ve bir daha asla güzel olmayacaklar. Hâlâ buruşuk ve olması gerekenden biraz daha küçük görünüyorlar.

Önemli değil. O uçuyor.

Çoğunlukla süzülme, diye düzeltiyor. *Ve uzun mesafeler için değil. Ama her gece masaj yapmaya devam edersek ve düzenli olarak uçuş pratiği yaparsam, sanırım gücümü yeniden kazanabilirim.*

"Bu harika! Seninle gurur duyuyorum!" Tüm o çalışma saatleri ve losyon şişeleri buna değdi. Sevinçle doluyorum. O çok güçlü, çok savaşçı. Onun adına çok mutluyum. "Çok çabuk iyileştin bebeğim. Yine de aşırıya kaçmanı istemiyorum."

Şu anda kanatlarım ağrıyor, diye itiraf ediyor. Ama bu iyi bir ağrı ve bugün yapacağım tek şey bu. Yarın biraz daha ileri gideceğim. Ejderha başını bir omzuna sürterek süsleniyor ve sonra başını eğerek dönen altın gözleriyle bana bakıyor. *Seni şaşırttım mı?*

Homurdanıyorum. "Sürpriz doğru kelime değil. Neredeyse donumu değiştirmek zorunda kalacaktım."

Bah. Yalanlar. Don giymiyorsun.

"Sen bilirsin," diyorum ona şakacı bir şekilde, saçımın bir tutamını döndürerek. Birbirimize karşı rahat olduğumuz birkaç hafta ve gerçekten harika seks yaptığımız birkaç hafta geçirdikten sonra ona karşı flörtöz olmak çok kolay. Birbirimizi tanıdıkça, onun benim için mükemmel biri olduğunu daha çok hissediyorum. O da benim gibi kara mizah ve pratiklik karışımına sahip. Bir şeytan gibi öpüyor, beni dünyada başka hiçbir şey yokmuş gibi besliyor ve şımartıyor ve asla ona verebileceğimden fazlasını vermem için beni zorlamıyor. Onun dünyanın en mükemmel varlığı olduğuna ikna oldum. Birbirimizi bulduğumuz için çok mutluyum, her ne kadar en boktan koşullar önce gerçekleşmek zorunda kalsa da.

Bazen böyle düşündüğüm için kendimi insan ırkına karşı sadakatsiz hissediyorum. Ama sanırım çoğu insanın hayatında bir Zohr olsaydı, bunu anlardı.

Sanki kendisiyle gurur duyuyormuş gibi burun deliklerini genişletiyor ve araba büyüklüğündeki başını iki yana eğiyor. Gurur duymalı. Ben de onunla ne kadar gurur duyduğumu anlatamam.

"Peki bir ejderha böyle bir ilerleme kaydettiği için ne tür bir ödül alır?" Dalga geçiyorum, şakacı bir şekilde dudağımı ısııyorum ve ona en boğucu bakışımı atıyorum.

O ne isterse, diyor Zohr ve iri, altın rengi vücudu kasılıyor, kasları geriliyor. Sonra bir anda ejderha kayboluyor ve benim çıplak, muhteşem altın erkeğim bana doğru yürüyor, uzun saçları rüzgarda dalgalanıyor, yakışıklı yüz hatlarında kedi gibi bir gülümseme var. Bana çok sahiplenici, lezzetli bir bakış atıyor ve bu beni beklentiyle ürpertiyor. Yanıma geliyor ve beni kendine doğru çekiyor-

Duraklıyor, başını eğiyor ve gökyüzüne bakıyor.

Ne oldu? Yüksek sesle konuşmaya korkarak soruyorum.

Bana başka bir ejderha olduğunu söyledi. Uzakta. Dişi.

Bağlanmaya mı çalışıyorsun? Şimdi endişeliyim. Azar'a ya da ekibine güvenmiyorum ve günlerdir herhangi bir yerde bir motosiklet görmedik ya da duymadık. Sessizler ve bir grup kabadayı adamla sessizlik her zaman kötüdür. Huzursuz hissediyorum.

Hayır. Varlığımla hiç ilgilenmiyor. Orada hiçbir şey yok, uyarılarıma yanıt yok, hiçbir şey yok.

Dönüp gökyüzünü tarıyorum ve Zohr uzaktaki bir lekeyi işaret ediyor. Yeterince eminim, orada bir ejderha var. Bir ileri bir geri uçuyor ve sonra uzaklarda kayboluyor. "Nereye gittiklerini biliyor musun?" Ona soruyorum.

Hayır. Ona ulaşmaya çalışmamı ve görmemi ister misin?

Başımı sallıyorum. Bu istediğim son şey. Neler olup bittiğini bilmemek rahatsız edici olsa da şimdilik güvendeyiz. "Ne yapacağız?" Ona soruyorum. "Bundan hoşlanmadım. Ne düşüneceğimi bilmiyorum."

Elini omzuma koydu. Sıcak, rahatlatıcı. Biriyle birlikte olmanın özlemini çektiğimi hiç fark etmediğim bir başka harika şey daha; basit bir dokunuşla sizi rahatlatılabilir ve endişelerinizin daha az acil görünmesini sağlayabilirler. *Her zaman yaptığımız gibi devam ediyoruz. Temkinli ve dikkatli olmaya devam edeceğiz. Kanatlarım üzerinde çalışacağım ve tamamen iyileştiklerinde ve seni sırtımda taşımak benim için tehlikeli olmadığına, buradan ve Azar'dan çok uzaklara uçacağız.*

Başımı sallıyorum, kendi elimle onun eline dokunuyorum. Devam etmeye devam edeceğiz. Sanırım yapabileceğimiz tek şey bu. Yine de bu kadar güçsüz hissetmekten nefret ediyorum. Düşmanımın saldırmasını beklemekten hoşlanmıyorum. Saldıran kişi olmayı tercih ederim.

Ben de, ama seni riske atmayacağım. Ağzı kulağıma değiyor. Halkıma işkence etmesinden hoşlanmıyorum ama artık benim halkım olup olmadıklarını bile bilmiyorum. O bedende kimse yok. Bağlantı kurabileceğim kimse yok. Vahşi olduğum uzun yıllara dair hiçbir şey hatırlamıyorum. Bir bulanıklıktan, kötü bir rüyadan başka bir şey değil. Havada senin kokunu alana kadar kim ya da ne olduğumu hatırlamıyordum. Eğer küçük bir teselli varsa, bil ki onlar ne olduğunun farkında değiller.

oluyor.

O haklı. Hoşuma gitmiyor ama değiştiremem. En azından acı çekmiyorlar. Ya da acı çektiklerinin farkındalar. Ugh. Bu durumu daha iyi mi yoksa daha kötü mü yapar bilmiyorum.

Her ne ise, yine de kesinlikle havayı bozdu. Zohr'un kısa süreli başarısının yarattığı tüm eğlence ve neşe, gökyüzündeki kırmızı leke yüzünden mahvoldu.

ZOHR

I

Sanırım rüya görüyorum.

Yuvamdan kalkıyorum, uzuvlarım eşiminkilerle sarmaş dolaş. Emma hâlâ yatağımızın sıcak kumlarına kıvrılmış uyuyor. Onu arkamda bırakıp evimin, aerie'min kayalık çıkıntısına geçiyorum. Dışarı bakıyorum ve uzakta, sarp uçurum duvarlarını kaplayan diğer drakoni yuvalarının aerie çıkıntılarını görebiliyorum. Arkalarında yıpranmış dağlar var, her birinin sıcak, dalgalı ten rengi yüzeyi, bana orada başka bir aerie, başka bir aile olduğunu söyleyen ara sıra koyu bir işaretle işaretlenmiş. Elimi gözlerime götürerek onları parlak güneş ışığından koruyorum ve savaş formunda havalanan diğerlerine bakıyorum. Gökyüzünde sıcak kırmızımsı bir parıltı var ve aşağıda uçsuz bucaksız bir kum denizi uzanıyor. Esinti toprağın tatlı kokusunu, eşimin miskinlik sıcaklığını ve diğer drakoni dostlarının uzak izlerini taşıyor. Birisi bir selamlama borusu öttürüyor ve neşeyle cevaplanıyor.

Güzel ve tanıdık ve boğazımda sert bir özlem düğümü oluşuyor. Evim. Burası evim.

Zohr? Emma'nın uykulu sesi beni çağırıyor ama önümdeki manzaranın güzelliğine sırtımı dönemiyorum. Evim. Onu çok özledim. Bunun bir rüya olması önemli değil. Bir an daha tadını çıkarmak istiyorum. Bir nefes sonra, onun sıcak elini kolumda hissediyorum. Ne yapıyorsun?

Halkım, ona söyledim. Onlar buradalar. İyiler. Hayretler içinde gökyüzüne bakıyorum. Bu çok güzel bir şey.

Rüya görüyorsun, dedi bana. Uyan.

Yakında yapacağım. Bunun için daha çok zaman var. Şimdilik sadece bir süre daha evimin havasını solumak istiyorum.

Bana gel, zihnimde bir ses çağırıyor. Bana katıl.

Ses hem tanıdık hem de değil. Beni aynı anda hem özlem hem de tedirginlikle dolduruyor. Kim o? Evden başka biri mi? Sahip olduğum eski bir anı

Unuttun mu? Bilmek zorundayım.

Dostuma geri döneceğimi söyledim. Savaş formuna geçiyorum ve havalanıyorum. Hayır, Zohr! Benimle kal!

Beni bekle, dedim ona. Yakında döneceğim. Ama diğer sesin kim olduğunu bulmalıyım. Beni kim çağırıyor? Zihnime bir görüntü giriyor, kızıl-altın tenli, uzun saçlı ve yumuşak, yumuşak gözlü bir kadın. Bu o mu? Kim o? Onu nereden tanıyorum?

Havalandım ve kanatlarımı açtım. İyi hissettiriyorlar. Güçlü. Dağların üzerinde uçuyorum, bir şey arıyorum. Daha yükseğe, daha yükseğe, dağlar altımda uzaklaşana kadar uçuyorum. Diğer tarafta yeşillik var. Çok fazla yeşillik. Görünüşü beni tedirgin ediyor, kokuları da öyle. Salorianlar. Burayı biliyorum. Salora, zihin lordlarının ülkesi. Kanatlarımı eğip daha alçaktan uçuyorum, ta ki yemyeşil ağaçları, yeşillikleri ve ıslak toprak kokusunu görene kadar. Benim memleketim gibi kokmuyor. Ağaçların arasından doğal olmayan kareler şeklinde oyulmuş beyaz mermer binalar yükseliyor. Piramit oluşturmak için birbiri üzerine itilmiş kareler gibi görünüyorlar ve içgüdüsel olarak onlardan nefret ediyorum. Sert ve soğuk görünüyorlar, toprakla bir bütün değil ve yeşillik örtüsünün arasında karmaşık dikenler gibi çıkıntı yapıyorlar.

Alçaktan uçuyorum, merak ediyorum. Bu konuda bir şeyler yanlış geliyor ama ne olduğunu bilmiyorum. Tek bildiğim buranın aradığım cevapları barındıracağı.

Zohr? Emma'nın sesi endişe doludur. Zohr? İçeride misin?

Eşime cevap vermek istiyorum ama sonra onu görüyorum. Yüzü tanıdık gelen ama gelmeyen dişi. Garip beyaz Salorian piramitlerinden birinin tepesinde duruyor, saçları Emma'nın giysi derilerinden biri gibi vücudunun etrafında dalgalanıyor. Kadın gökyüzüne bakıyor ve beni görüyor, ben de alçalıyorum çünkü onu tanıdığımı düşünüyorum. Bunun kim olduğunu biliyorum.

Piramidin tepesine, onun yanına indiğimde iki ayaklı formuma geçiyorum ve ayaklarının dibinde eğiliyorum. Şimdi hatırlıyorum.

Kraliçem.

Zihni benimkine dokunmak için uzanıyor, bir selamlama çağrısı. Bana gel, diyor tekrar.

Ona burada olduğumu söylemek için zihnimle uzanıyorum. Düşüncelerimi onunkilere bağlıyorum ve ayağa kalkıyorum. Gözlerimiz buluşuyor ve-

Onunki gri. Salorianların gri. Zihin kontrolünün gri. Tuzağın gri.

Şimdi hatırlıyorum. Kraliçeyi görmenin beni neden bu kadar üzdüğünü ve hayal kırıklığına uğrattığını hatırlıyorum. O Salorianların tutsağı, zihni onlar tarafından bozulmuş. Bizi tuzağa düşüren o.

Ve şimdi sen benimsin.

Azar.

EMMA

H *Ome. Burası evim.*

Zohr'un güçlü, melankolik düşünceleri beni uykumdan uyandırdı. I

Yatakta doğrulup elimi omzuna koyuyorum. Yüzünü göremiyorum ama zihninde bir sürü görüntü uçuşuyor. Çöller. Dağlar. Ev. Yatakta sarsılıyor, vücudu titriyor.

Onu biraz dürtüyorum. "Zohr? Ne yapıyorsun?"

Bana *halkım* olduğunu söyledi. *Onlar buradalar. İyiler.*

"Rüya görüyorsun," diyorum ona, kendimi suçlu hissederek. Zavallı adam. "Uyan artık."

Ama düşünceleri sadece daha derin ve daha yoğun bir şekilde dönüyor. Bir şey arıyor ve bu beni endişelendiriyor. Battaniyenin içinde huzursuzca kıpırdanışını izliyorum ve koluna tekrar dokunduğumda kaskatı kesiliyor, hâlâ rüyasına -ya da kâbusuna- kapılmış durumda. *Geri geleceğim.*

Geri mi? Nereye gittiğini sanıyor? "Hayır, Zohr." Şimdi endişeliyim, özellikle de güzel, hüzünlü kadının görüntüleri zihnini doldurduğunda. Düşüncelerinde onu görünce bir kıskançlık hissettim, ama orada sevgi yok, sadece merak var. Kadın onu çağırıyor.

Huzursuz hissetmeye başladım. Bu sıradan bir rüya değil.

"Benimle kal!" Omzunu sarsarak ona sesleniyorum. Bundan hoşlanmıyorum. Düşüncelerinin kalın ve neredeyse... şurup gibi hissettirmesinden hoşlanmıyorum. Sanki karışmışlar... ya da başka biri tarafından karıştırılıyorlarmış gibi.

Olamaz.

Beni bekleyin. Yakında döneceğim.

Zohr? Gönderiyorum. Panikliyorum. Bu sefer onu daha sert sallıyorum, doğal olmayan uykusundan uyandırmak için elimden geleni yapıyorum. Zohr? İçeride misin?

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Ne sıcak altın rengi ne de sorunlu siyah. Tamamen ve tamamen griye dönmüşler.

Sikeyim.

"Zohr?" Tekrar deniyorum. "Uyanık mısın, bebeğim?" Zihnimi onun ki ne dokunduruyorum, her zaman ardından gelen zihinsel okşamayı bekliyorum. Uykusunda bile zihinsel dokunuşlarıma yanıt veriyor. Onunla ilgili en güven verici bulduğum şeylerden biri de bu, her zaman benimle olması.

Ama bu sefer hiçbir şeyle karşılaşmadım.

Paniğimi bastırıyorum. Bir şekilde Azar onu ele geçirmiş. "Zohr. Konuş benimle. Lütfen."

Ejderham ayağa kalkıyor, yüzünde boş bir ifade var. Dokunuşlarımı görmezden gelerek ayağa kalkıyor ve hemen ejderha formuna geçmek için adımlarını hızlandırıyor. Başını eğiyor ve çatıya açılan tuzak kapısını inceliyor. İnsan boyutunda ve Zohr'un iki ayaklı formundayken sığabileceği kadar büyük. Bir an tereddüt ediyor ve sonra devasa bedenini çatıya çarpıyor.

Boğazımdan bir çığlık kopuyor. Enkaz yağarken kollarımla başımı koruyorum. Zohr'un pençeleriyle çatıyı tırmaladığını duyabiliyorum ve yukarı baktığımda, kocaman bedenini açtığı delikten dışarı çıkarmayı başarıyor. Sonra kuyruğunu sallayarak çatıya sığıyor ve gözden kayboluyor.

Hayır! Hayır! Zohr! Bağıriyorum. Kaçmasına izin veremem. Eğer kaçarsa, onu bir daha asla göremem. Gitmesine engel olmalıyım. Ama nasıl yapacağımı bilmiyorum. Kanatlarını tekrar devre dışı mı bırakayım? Tanrım, hayır, bunu ona yapamam. Ama ya tek yolu buysa? Acı çekerek çantamı aldım ve omzuma attım. Çıplak olmam umurumda bile değil. Giyinmek için zaman yok. Ayaklarımı dolgulu terliklerimin içine sokuyorum ve eskiden evimiz olan molozların üzerinde sürünüyorum.

Neyse ki çivi kovaları ve kırık camlar yukarıdan aşağıya dökülmemişti. Uzun merdiveni molozların altından çekip çıkarmayı ve desteklemeyi başarıyorum. Zemin düz değil ama umurumda değil. Titreyen merdivenden yalpalayarak yukarı çıkıyorum ve kırık tavandan bir parça kaparak kendimi çatıya taşıyorum. Binanın kenarına kadar tökezleyip çimentoyu kavriyorum ve ejderhamı aramak için yıldızlı gökyüzünü tarıyorum.

"ZOHR!" Gecenin içinde çığlık atıyorum. "Neredesin?"

İçgüdülerim arkamı dönmemi sağlıyor ve güneye baktığımda gece gökyüzünde ejderhamın dış hatlarını görüyorum. Uçuyor, bu da kalbimi hızlandırıyor.

-Ve aynı zamanda beni dehşete düşürüyor. Tekrar yalpalıyor ve kanatları bir an için duraksıyor, sonra beceriksizce yere doğru kanat çırpıyor. Nefesimi tutuyorum, ne yapacağını görmek için bekliyorum. Dönüp aklının başına gelip gelmeyeceğini görmek için. Onun yerine güneye doğru ilerlemeye devam ediyor.

Azar'ın saklandığı yere doğru.

"Zohr!" Tekrar feryat ediyorum ve ip merdivenimi kapıp binanın yanından aşağı indiriyorum. Çırpınarak aşağı iniyorum -çırpınmaktan çok düşüyorum- ve avuçlarımdaki tüm deriyi yırtmayı başarıyorum. Ama umurumda değil. Tek umursadığım ejderhama ulaşmak. Bacaklarımdaki beni taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde onun peşinden caddeye doğru koşuyorum. Sokağı kapatan arabaların üzerinden tırmanıyorum, dikenli tel tuzaklarından kaçınıyorum ve bubi tuzağı kurduğumu bildiğim yerlerin üzerinden atlıyorum. Bu gece keşke bu kadar titiz olmasaydım diyorum, çünkü tüm bunlar beni yavaşlatıyor ve Zohr bir kez daha havalanırsa ona yetişemeyeceğim.

Beni bekle, göndermeye çalışıyorum. Gitme!

Yanıt yok. Bağlantı yok, hiçbir şey yok. Sanki orada hiç yokmuş gibi. Düşüncesi bile korkunç.

Kanatlarını açıp küçük bir zıplama yapıyor ve tüm nefesim ciğerlerimi terk ediyor. Yine de tekrar havalanmıyor. Kanatları sırtına doğru kıvrılıyor ve kırık dökük sokaklarda adım atmaya devam ediyor, hiç şaşmadan aynı yöne doğru ilerliyor.

Sonunda nefes nefese ona yetişiyorum ve yanına koşuyorum. Beni fark etmediğinde, elimi Zohr'un büyük ön bacağına koyuyorum. "Hey. Hey! Orada mısın? Bebeğim? Benim, Emma!"

Hiçbir şey. Bana bakmıyor bile.

Hayal kırıklığımı ve dehşetimi bastırıp kalçasına sert bir tokat atıyorum. "Hey! Dünyadan ejderhaya! İçeri gel lütfen!"

Sanki orada değilmişim gibi. Kanadını ateşe versem bile farkına varmadan yoluna devam edeceğinden şüpheleniyorum. Azar sevgili Zohr'umu bir zombiye dönüştürdü. Ne yapacağımı bilmiyorum. Hayal kırıklığı gözyaşlarımla savaşıyorum. Vazgeçmeyeceğim. Onu kaybetmeyeceğim.

Kaybedemem.

Tedbiri elden bırakmadan, birkaç adım ileriye koşuyorum ve kendimi ejderhanın önüne atıyorum. Kollarımı iki yana açarak kendimi mümkün olduğunca büyük bir barikat haline getirmeye çalışıyorum. Onun için bir hurdadan başka bir şey değilim, ama umarım bu, o daha da yaklaşırken bir tür içgüdüğü harekete geçirir.

Sonra, beni ezmesine bir iki santim kala Zohr duruyor. Rahat bir nefes alıyorum, başını eğip beni onaylamasını bekliyorum. Ama sadece duraklıyor, yana doğru hareket ediyor ve sonra etrafımdan dolaşıyor. Hay sikeyim. Tekrar öne atılıp aynı şeyi yapıyorum, kollarımı iki yana açıp yolunu kesiyorum. Bu sefer, o etrafımda dolaşamadan, kollarımı ve yanağımı pullarına bastırıyorum ve ona can havliyle yapışıyorum.

"Zohr, lütfen," diye fısıldıyorum. "Orada olmalısın."

Ejderha duruyor. Cevap vermiyor ama hareket de etmiyor.

Elimde değil. Kendimi o kadar sinirli, çaresiz ve yalnız hissediyorum ki ağlamaya başlıyorum. "Beni asla terk etmeyeceğini söylemiştin," diye hıçkırıyorum ona. "Bana sonsuza kadar birlikte olacağımızı söylemiştin, hatırladın mı? Beni arkanda bırakamazsın. Bu şekilde olmaz."

İri vücudunda bir titreme hissediyorum.

Umutla, zihnimle ona ulaşıyorum. Önce boşluktan başka bir şey yok, sonra bir şey lastik bir bant gibi yerine oturuyor. Koca kafası eğiliyor ve gözlerindeki gri açılıyor. Eğiliyor ve saçlarımı okşuyor.

Emma mı?

Daha da çok ağlıyorum. *Benim*, ona söyledim. *Sen misin?*

Neden dışarıdayız? Burnunu koluma ve omzuma sürterek beni kokluyor. Neden örtünmüyorsun? Neden gözlerinden hüzünlü sular akıtıyorsun?

"Az önce ne olduğunu hatırlamıyor musun?" Merakla soruyorum. Gözyaşlarımı ellerimin topuklarıyla siliyorum ve sonra yine zombi moduna geri döneceğinden endişelenerek tekrar önüne yapışıyorum.

Tek hatırladığım yanımda seninle uyuduğum. Soğuk ayaklarını bacaklarıma koymuştun. Sonra...hiçbir şey.

Buna yarı güldüm, yarı ağladım. "Rüyada dağları görüyordun. Sonra uykunda bir şey oldu ve Azar beynini ele geçirdi. Beni görmezden geldin ve sana zihnimle dokunmaya çalıştığımda sanki hiç orada değildin." Bunu şimdi bile yapıyorum, sadece kendimi rahatlatmak için ve onun zihinsel onaylaması zihnimin üzerinden geçtiğinde rahatlıyorum. O oradaydı. "Gitmiştin ve uçup gitmeye başladın. Kanatların iflas ettiğinde, yürümeye devam ettin. Duracağını hiç düşünmemiştim." Boğazımın kapandığını, gözyaşlarımın yeniden hazırlandığını hissedebiliyorum.

Burnunu bir kez daha bana sürtüyor ve bir saniye sonra insan formuna giriyor ve büyük kolları omuzlarıma dolanıyor, beni sıkıca tutuyor. *Emma'm. Çok özür dilerim. Düşünceleri aynı anda hem şaşkın hem de endişeli. Zihnime nasıl dokunabildiğini anlamıyorum. Beni uykumda kandırmış olmalı.*

Ona sarılıyorum, sıcak ve rahatlatıcı bedenine bastırıyorum. "Buradan gitmeliyiz," diye fısıldıyorum. "Bunu tekrar denemesini istemiyorum." Eğer ona ikinci kez ulaşamazsam... Düşüncesi bile beni dehşete düşürüyor.

Buradan gideceğiz, diye bana güvence verdi.

"Şimdi mi?"

Şimdi, geri dönüp eşyalarınızı almak istemiyorsanız?

Başımı sallıyorum. Kaçış çantam var. İçinde temel ihtiyaçlar ve yedek kıyafetler var. Geri kalan her şey riske girmeye değmez. Burayı güvenli hale getirmek için haftalarca çalışmış olmamın ya da bir sürü yiyecek depolamış olmamın bir önemi yok. Siktir et hepsini. Önemli olan tek şey ejderham.

Jack'in bana öğrettiği her şeye ters düşüyor ama artık umurumda değil. Sonunda önemli olan tek şey Zohr. Gerisi sadece eşya. Hayatta kalma malzemeleri ama her zaman daha fazlasını bulabilirim. Asla başka bir Zohr olmayacak.

Hemen gidelim, diyorum ona ve sonra ağzımı onunkine bastırıp onu hararetle öperek bunu mahvediyorum.

Öpücüğe karşılık veriyor, dili benimkinin üzerinde kayıyor, zihni benimkine güvenle dokunuyor. *Ben buradayım, dostum. Her şey yolunda.*

Ama düşüncelerinde bir parça endişe var.

Endişelendiğini bilmek gerginliğini daha da artırıyor. Azar'ı durdurmak için onu öldürmek dışında ne yapabiliriz bilmiyorum. Şu haliyle onu öldürecek kadar yaklaşabilir miyiz bilmiyorum. Zohr onun zihin kontrolüne karşı savunmasızken olmaz. Uçma yeteneği olmadan olmaz. Yardıma ihtiyacımız var.

Sasha'yı ve ejderhası Dakh'ı düşünüyorum. Sasha'nın serbest kaldığı ve Boyd'un öldüğü o geceden beri onu -ya da ejderhaya binen arkadaşını- görmedim. Belki de onu arayıp bulmamın zamanı gelmiştir. Belki Azar'ı ve zihin kontrolünü nasıl durduracaklarını biliyorlardır.

Belki de bunu tek başımıza yapamayız.

ZOHR

Eşimin dizlerinin omuzlarıma, ellerinin boynuma nazikçe bastırıldığını hissediyor ve teninin pullarıma değmesinden tahrik olmamaya çalışıyorum. Şimdi zamanı değil.

Emma sırtımda esniyor ve yorgunluktan düşüncelerinin bulanıklaştığını hissedebiliyorum. Şafak yaklaşıyor ve biz saatlerdir yürüyoruz - daha doğrusu ben saatlerdir şehrin sokaklarında yürüyorum, en yüksek binalara doğru gidiyorum, gökyüzüne doğru sivri uçlar gibi dikilenlere. İnsan kovanlarına da yakınlar, ki bu benim umurumda değil, ama eşim bana arkadaşlarının burada olacağını söylüyor.

Bu yüzden oraya gitmeliyiz.

Dinlenmek ister misin? Emma öne doğru eğilip yanağını boynuma bastırıldığında soruyorum. Onu sarsmamak için hareketlerimi yavaşlatmaya çalışıyorum. *Yorgun olduğunu söyleyebilirim.*

"Ben iyiyim," diyor bir başka esnemenin ardından. "Durmamızı istemiyorum."

Sen uyurken ben devam edebilirim.

"Hayır, uyanık kalmak istiyorum. Sana eşlik edeceğim." Düşünceleri sahte bir neşeye bürünüyor ve boynumu okşuyor. "Sana Jack'in bana ve Boyd'a ilk kez matematik dersi vermeye çalışmasını anlatayım mı?" Yorgunluğuna rağmen düşüncelerindeki tedirginliği hissedebiliyorum. Uyursa beni tekrar kaybedeceğinden endişeleniyor. Bir kez daha Azar'ın büyüüne kapılacağımdan.

Korkusunu anlıyorum. Ben de bu konuda endişeleniyorum. Ama eşimin benim için kendini tehlikeye atmasına izin veremem. Diğerlerini bulmalıyız, hem de hemen. *Hikâyeye gerek yok,* diyorum ona, nasıl olsa anlatamayacak kadar yorgun olduğunu hissederek. *Sadece zihnini benimkine dokundur.*

Bana uykulu bir şefkat gönderiyor. Onu düşüncelerimle okşuyorum ve sonra burnumu kaldırıp havadaki kokuları arıyorum. İnsan kovanına yaklaştıkça kokuları ayırt etmek daha da zorlaşıyor. Geçmişte bu yöne geldiğimi sanmıyorum. Şimdi bile pullarımı kaşındırıyor ve arkamı dönüp gitme isteği uyandırıyor. Diğerlerinin nasıl olup da

Drakoni bu kadar çok kokan insana bu kadar yakın yaşayabilir. Belki de koku zamanla daha katlanılabilir hale geliyordur.

Düşündükçe burnum seğiriyor.

Esintide yeni bir koku yakalıyorum. Kokuyu içime çekerken aynı zamanda zihinsel bir bölge uyarısı alıyorum. Buraya yakın bir yerde çiftleşmiş bir erkek yaşıyor. O zaman yakın olmalıyız. Bu dünyada bir drakoninin düşüncelerini sadece bir eş akli başında hale getirebilir ve bu yüzden aradığımız kişi de o olmalı. Emma'ma *havada birinin kokusunu aldığımı* söyledim. *Uyarılar gönderiyor. Onu karşılamalı mıyım?*

"Bu konuda gerginim," diyor bana, dik oturarak. Uykunun tüm izleri kaybolmuş ve vücudu uyanıklıkla titriyor. "Bunun Azar'ın başka bir numarası olmadığını bilmiyoruz. Sorun olmadığını bilmediğimiz sürece zihnini benden başka kimseye açma." Eli boynumu okşuyor. "Daha iyi bir fikrim var."

Öyle mi?

"Evet. Havai fişekler."

ZOHR

A Kısa bir süre sonra, eşim yanımda duruyor ve sabahın erken saatlerinde gökyüzünü süsleyen pembe, beyaz ve mavi patlamaları izlerken elinin arkasında bir esnemeyi bastırıyor. Çıkardıkları gürültü sağır edici,

Görünüşe göre etrafımızdaki havayı sarsıyor. Bunu önermesi akıllıcaydı; buraya yakın hiçbir ejderha bu tür sesleri görmezden gelemez.

"Bu mahalleyi uyandırmak için yeterli olmalı," diyor bana. "Umarım sadece istediğimiz ziyaretçileri alırsız, istemediklerimizi değil."

Gerçekten de zihnimin uzak köşesinde düşüncelerin kıpırdadığını hissediyorum. İkinci bir varlık ilkine katılıyor. Başka bir erkek. İkisi de bana ulaşmaya çalışıyor.

-Ve aynı anda beni uyarıyorlar, ben de onları görmezden geliyorum. Kim olduğumuzu görmek için bize doğru uçmaları gerekecek.

Birkaç dakika geçer ve Emma endişeyle tırnağını çiğner. "Sence geliyorlar mıdır? Bir tur daha atayım mı?"

Kokluyorum ve erkek drakoni kokusu daha da güçleniyor. Ona bir insanın kokusu eşlik ediyor; çiftleşmiş bir dişinin kokusu, tıpkı benimkinin Emma'nınkiyle eşleşmiş olması gibi. *Birinin geldiğini hissediyorum*, eşime söylüyorum. *Yakında burada olurlar.*

Beni şaşırtarak saçlarını kabartıyor ve kıyafetlerini düzeltiyor. "İyi görünüyor muyum? Serseri gibi görünmüyorum, değil mi?"

İyi görünüyorsun. Neden?

"Tipik adam," diye mırıldanıyor ve sonra ön bacağımı okşuyor. "Çünkü arkadaşım geliyor ve onun benim dağınık olduğumu düşünmesini istemiyorum. Kendimi toparlamış gibi görünmek istiyorum."

Birlikte ne bok yiyorsunuz? Merakla burnunu çekiyorum. Anlamıyorum.

Burnumu soktuğum için saçlarını parmaklarıyla tarayarak yerine oturtuyor. "Sadece bir ifade. İnsan formuna geçmeli misin?"

Hayır, ona kesin bir dille söyledim. Seni böyle daha iyi savunabilirim.

"Umarım buna gerek kalmaz, ama haklı olabilirsin. Belki de bu taşak yalama olayını ikinci randevuya saklamalıyız."

Şimdi daha da anlamsız şeyler mırıldanıyor. Bu tür şeyler hakkında yorum yapamadan, hava kokularla ve gönderilerle yoğunlaşıyor ve içgüdüsel olarak eşimin üzerine koruyucu bir kanat koyarak onu koruyorum. *Geldiler. Yanımda kal.*

Nefesini içine çekiyor ve işaret ediyor. "Onları görüyorum."

Ufukta, giderek büyüyen bir altın nokta var. Ejderha kanatlarını bize doğru yaklaştırıyor ve sırtında, Emma'mın vücuduna giymeyi çok sevdiği tuhaf derilerle kaplı bir binici görüyorum. Gerçi bu seferki sadece gövdesine değil, tüm vücuduna, hatta kafasına bile giymiş. Çok tuhaf. Drakoni erkeği yaklaşırken onu inceleyip tanıyıp tanımayacağımı merak ediyorum. Hafızam geri gelecek ve tanıdık bir savaşçının yüzünü görecektim diye. Ama trompet çalarak uyarıda bulunan ejderha bir yabancı. Gururlu bir boynuzlu brill'i ve burnunda geçmişte kazandığı savaşların kanıtı olan bir yara izi var. Vücudunda, göğsünün üzerinde, pullarını kesen iplere benzeyen şeyler görüyorum ve kısa bir mesafe uzağa indiğinde, dışısını bir şekilde sırtına bağladığını fark ediyorum.

Çok garip.

Başımı eğiyorum ve meydan okumasına karşı uyarıcı bir hırıltı çıkarıyorum. Zihninin benimkini taradığını, düşüncelerime kilitlenmeye çalıştığını hissedebiliyorum ama temasa izin vermeyeceğim. Gözleri daralıyor, altın ve siyahın ihtiyatlı bir karışımından neredeyse siyaha dönüyor. Beni bir tehdit olarak görüyor. Kokusu öfke kokusuna dönüşüyor.

Dişlerimi sıkarak biraz daha ilerliyorum, böylece Emma'yı onun görüş alanından koruyabiliyorum. Ne kadar sinirlendiği umurumda değil; Emma istemediği sürece ona *bakmıyor* bile.

Arkadaşım elini ağzına götürdü ve bağırdı. "Sasha, sen misin?"

Geri çekil, Emma ilerlemeye çalıştığında onu

uyarıyorum. "Bebeğim, sorun yok. Bu Dakh, değil mi?"

Ve Sasha?"

Bilmiyorum. Onlarla konuşmuyorum.

"Kim var orada?" diye sesleniyor kadınsı bir ses. Kadının sesini duyan eşimin şaşkınlığını hissedebiliyorum - bu Sasha değil. Ejderhanın sırtındaki dişi başındaki deriyi - şapkayı, Emma'nın düşünceleri bana öyle söylüyor - çekip çıkarıyor ve parlak kızıl saçlarını sallıyor.

Emma önünde tuttuğum kanadı itiyor. "Bebeğim, çıkar beni. Ciddiyim."

Hayır.

İç çekiyor. "Hadi, *chacho*. Rahatla artık." Kanadımı tekrar itiyor, düşünceleri sinirlenmeye başlıyor ve ben isteksizce ilerlemesine izin veriyorum. Başımı eğdiğimde bile bir elini havaya kaldırıyor, onu her an kanadımın altına geri itmeye hazırım. "Merhaba," diye seslendi. "Sasha'nın arkadaşı mısın? Ben Emma. Onu arıyorum."

Kızıl saçlı dişi cevap veriyor ve adını Claudia olarak söylüyor. Elini ejderhasının boynuna vuruyor ve Emma'mı inceliyor, sonra da neden onlarla konuşmadığımı soruyor. Hâlâ deli miyim, diye merak ediyor. Eğer öyleyse, neden Emma'ya saldırmıyorum?

"Oh, o benim," diyor Emma neşeyle, bu tür sorulardan rahatsız olmuyor. "Bu Zohr. Sasha onu biliyor. Ve konuşmuyor çünkü ona konuşmamasını söyledim. Önce kiminle konuştuğumuzdan emin olmamız gerekiyordu."

Claudia denen kişi arkadaşına şaşkın bir bakış atıyor ve artık güvenli olup olmadığını soruyor. Emma'm bir süre onu inceliyor. "Sana güvenebilir miyiz? Azar'a karşı?"

Diğer dişi şaşıyor. Evet diyor ama Emma'm biraz daha isteksiz. Bana bakıyor. *Güveniyor muyuz?*

Onu burnumla dürtüyorum. *Bu insanları tanıyan sensin. Sen söyle.*

Onu tanımıyorum, Emma itiraf ediyor. Sasha'yı tanıyorum. Sanırım Claudia kurtarılmama yardım edenlerden biriydi. Ben sadece... şey, o kadar iyi hatırlamıyorum çünkü Sasha'ya kafama vurmasını ve her şeyin iyi görünmesini söyledim. Sanırım kardeşimi yiyen Claudia'nın ejderhasıydı. Düşüncelerinde alaycı bir eğlence ve üzüntü karışımı var. Sonra tekrar, eğer gidersek Boyd bizi öldürmeye çalışacaktı.

Onunla dövüşmemi istersen, yaparım. Diğer erkeği ölçüp biçiyorum. Çok uzağa uçamadığım için zorlu bir mücadele olacak ama dişimi korumak için canımı veririm.

Hayatta olmaz, bebeğim. İç geçiriyor ve tırnağını çiğniyor, açıkça parçalanmış. Bu sadece benim herkesten şüphelenmem. Keşke burada olan Sasha olsaydı. Sanırım sonunda birine güvenmek zorunda kalacağız, değil mi?

Hiçbir şey söylemiyorum, çünkü onun nasıl hissettiğini biliyorum. Emma'mdan başka hiç kimseye ve hiçbir şeye güvenmiyorum. Çok az seçeneğimiz var ve dediğiniz gibi, bunu tek başımıza yapamayız. Sen karar ver.

Koltuğunda kıpırdanıyor, düşünüyor. Bir süre sonra derin bir iç çeker. Oh lanet olsun, devam et ve ona merhaba de. Ama seni kaybedersem, yemin ederim bu orospu çocuğunu yerle bir ederim.

Eğlenerek gürlüyorum. Adil bir anlaşma.

Emma'mın endişeli bakışları üzerimdeyken, diğer erkeğe zihinsel bir dokunuş gönderiyorum, bir onay jesti.

Küçük dostun çok vahşi, diye cevap veriyor hemen. Düşünceleri net ve eğlence dolu.

Emma'mın ne kadar mükemmel olduğu konusunda gururlu olduğunu kabul ediyorum. Beni korumaya çalışıyor.

Bir lokma yiyecek kadar olduğunun farkında mı? Diğer erkek gürlüyor. Önemli değil. Vahşilik iyi bir şeydir. Ben Kael. Size ya da dişinize zarar vermek istemiyoruz.

Ben Zohr, ona söyledim. Zihnimi başka bir erkeğinkine dokundurmak şaşırtıcı derecede rahatlatıcı. Sanki türümden biriyle konuşmayalı çok ama çok uzun zaman olmuş gibi hissediyorum.

Yedi insan yılı, Kael de aynı fikirde. Dakh dışında, kim olduğunu hatırlayacak kadar düşüncesini koruyabilen tek kişi sensin. Düşünceleri biraz hayal kırıklığına uğruyor. Keşke daha fazlasını hatırlayabilseydim ama anılarımın çoğu Yarık'la birlikte yok oldu.

Benimki de öyle. Sanırım Azar'a karşı bu kadar savunmasız olmamızın bir nedeni de bu.

Salorian mı? Zihni buruk bir nefretle doluyor. Yine mi başını kaldırdı? Ne planlıyor?

İyi bir şey değil. Arkadaşım ve benim paylaşacak çok şeyimiz var.

Bizimle gel, Kael teklif ediyor. Kulübemiz güvende. Dakh ve dışisini çağıracağız ve hepimiz bir çözüm hakkında konuşacağız.

Arkadaşımın endişeli ve gergin yüzüne bakıyorum. İhtiyacımız olan çözümü biliyorum.

-Salorian'ı yok etmek. Ama bunu tek başımıza yapabileceğimizden emin değilim. Diğerlerine ihtiyacımız var.

Geleceğiz.

EMMA

I

Şehrin içinden geçip Claudia ve Kael'in evleri olarak kurdukları binaya doğru ilerlerken Zohr'um için endişelenmekten kendimi alamıyorum. Diğer kadın ve ejderhasının kötü niyetli olduğunu düşündüğümünden değil.

Bizim için hasta. Ben sadece... Başkalarına bağımlı olmaktan her zaman huzursuz olmuşumdur. Ejderha dostumla bile bu değişmedi. Arkamı kolladığını biliyorum, ama dünyanın geri kalanı... o kadar da değil.

Güvenmiyorsun, Zohr beni eğlendirerek gönderiyor.

Senden başka kimse değil, katılıyorum.

Claudia ve Kael görünüşe göre şehir merkezindeki eski, yıkık gökdelenlerden birine yerleşmişler. "Yuvalarının" gökyüzünde ne kadar yüksekte olduğunu görünce biraz gerildim. Binayı işaret ettiğinde, içten içe ürperiyorum. Görünüşe göre yirmi katlı ya da daha fazla olması gereken bir binanın en üst katlarından birindeler.

Güvenli, Kael bana söz veriyor. Zohr kendinden emin görünüyor.

Eminim öyledir. Bu kadar yüksekte ve bir ejderha tarafından işgal edilen herhangi bir şey kimsenin kolay baskın listesinde değildir. Zohr'un kanatlarını düşünüyorum ve uçamayacağından endişeleniyorum. Ama yerde kalmak iyi bir fikir değil, hele de havai fişekleri uçurduktan sonra. Ben bile Azar'ın adamlarının soruşturmaya gelmeyeceğini düşünecek kadar saf değilim -ya da yakındaki kaleden askerlerin. Kaçmak en iyisi.

Zohr'un bu kadar yüksek bir binanın tepesine çıkabileceğinden emin değilim, özellikle de bütün gece yolculuk ettikten sonra.

Yapabilirim, bana güven veriyor. Kael seni taşımasını isteyip istemediğini soruyor.

Ne? Hayır! Hayır! Bu düşünce beni neredeyse gücendirdi. Senden başka kimsenin sırtına binmek istemiyorum. Aksini yapmak aramızdaki samimi bağı iğrenç bir ihanet gibi görünüyor.

Ben de aynısını hissediyorum. Senin ağırlığın bir şey değil. Seni taşıyabilirim. Sadece kibarlık yapıyor.

Eğer yapabileceğini düşünüyorsan, sana güveniyorum, ona söylerim. Ama yapamazsan, bana söyle. Yerde bir şeyler buluruz.

Başarabilirim. Yine de sıkı tutunmalısın.

Seni temin ederim ki hiçbir kız kalçalarını bu kadar sert

kavrayamaz. Göğsünde alçak sesle gürlüyor. Bu sözleri

sonraya sakla. Flört et.

Kısa bir süre sonra Claudia ve Kael havalanıyor ve evlerine doğru uçuyorlar. Nereye indiklerini görmek için elimle gözlerimi siper ederek gidişlerini izliyorum. Kesinlikle en üst kata. Ahh.

Sıkı tutun dostum, Zohr beni uyarıyor.

Terli ellerimi pullarına bastırıyorum, vücuduna yaslanıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Kanatlarını açtığı anı hissedebiliyorum, gerildiklerini hissediyorum ve sonra vücudunu havaya fırlatıyor ve dünya etrafında sarsılıyor. Garip bir şekilde, beni düşüreceğinden korkmuyorum, kendisinin oraya çıkacak gücü olmayacağından endişeleniyorum. İnanılmaz derecede uzak görünüyor ve yorgun olduğunu biliyorum.

Kanatlarının çalıştığını, düşüncelerinin zorlandığını hissediyorum. *Bunu yapabilirsin*, ona şiddetle gönderiyorum. *Bunu yapabilirsin! Sadece biraz daha yukarı!*

Ben... biliyorum... mücadele ediyor ve sonra koca bedeni gökdelenin duvarına çarpıyor.

Koltuğumdan kalkarken nefes nefese kalıyorum ve sonra tekrar pullu omuzlarına çarpıyorum.

Daha sıkı dostum, diye uyarıyor beni. *Yolun geri kalanını tırmanıyoruz.* Pençelerinin metale saplandığını hissedebiliyorum ve bu kadar güçlü olduğu için minnettarım.

Neredeyse ısırduğım pençeden pişman oluyordum, diyor bana. *Neredeyse.*

Aman Tanrım, şu anda kötü şeyler düşünme, chacho. Sadece tırman!

İri bedenindeki eğlencenin gürültüsünü hissedebiliyorum. *Tırmanacağım*, bana güven veriyor. *Tırmanıyorum.*

Gözlerimi açmaya cesaret edemiyorum çünkü göreceklerimden korkuyorum. Ayrıca kılımı bile kıpırdatmaya cesaret edemiyorum. Yan tarafına devrilmekten ve sonra yere kaymaktan çok korkuyorum. Rüzgar çok şiddetli, saçlarımı koparıyor ve yüzüme doğru itiyor.

Zohr iri bedenini kararlı bir şekilde kaldırıyor ve sonra dünya etrafında dönüyor. Nefesimi tutarak onu bacaklarımla daha da sıkıyorum. *Kalktık, dostum. Tekrar nefes alabilirsin.* Bana okşayıcı düşünceler gönderiyor. *Seni güvende tuttum.*

Yapacağını biliyordum, booboo.

Şüphelerin vardı, dedi bana eğlenerek. *Sorun değil. Benim de şüphelerim vardı.*

Bana bunu söyleme! Başımı kaldırıp gözlerimi açmadan önce pullarına hızlı bir öpücük konduruyorum. Şafak daha yeni söküyor ve şimdiye kadarki en tuhaf apartman dairesinin hemen üzerinde olduğumuzu görebiliyorum. Tavanın bir ucu açık, hemen altında veranda mobilyaları var, sanki garip bir çatı penceresi gibi. Aşağıda, çatının sağlam olduğu yerin altında, kitap rafları ve mutfak aletleriyle birlikte gerçek mobilyaları görebiliyorum. Yerde büyük bir halı var. Garip bir şekilde ev gibi görünüyor, ki buranın da eskiden bir ofis binası olduğu düşünüldüğünde bu garip.

Kael aşağıda açık alana indi ve ben izlerken Claudia onu ejderhasının omuzlarına tünemiş derme çatma eyere bağlayan kayışları çözmeye çalışıyor. Sanki gerçekten çok büyük bir ata biniyormuş gibi bağlanmış. Ne kadar ilginç. Böyle bir teçhizatı nasıl kuracağımı öğrenmeliyim. Bunu neden düşünmediğimi bilmiyorum.

Daha sonra alacağız, Zohr bana söz veriyor. *Kael, Sasha ve Dakh'ın da aynı düzeneğe sahip olduğunu ve bunun sürüşü çok daha güvenli ve kolay hale getirdiğini söylüyor.*

Mükemmel. Tabii ki henüz ihtiyacımız yok, çünkü bir süre daha fazla uçuş yapmayacağız.

Claudia bacağını Kael'in sırtına atıyor ve yere doğru kayıyor. Gözlüklerini ve kaskını çıkarıp masanın üzerine fırlatıyor, sonra da gözlerini dikip bana bakıyor. "Daha erken. Kahve ister misin?"

Hâlâ yüzde yüz güven modunda değilim ama kibar olabilirim. "Kulağa hoş geliyor."

"Ben biraz koyayım. Kael, Dakh'ın Sasha'nın yeni uyandığını ve kısa süre içinde burada olacaklarını söylediğini aktardı." Başını sallıyor. "Havai fişekler sırasında nasıl uyudu emin değilim ama olsun." Aceleyle daireye doğru uzaklaşır. Kael tekrar dairenin dışına uçuyor ve bizim tünediğimiz yerin karşısındaki kırık tavanın üstündeki bir sonraki kata çıkıyor. Kanatlarını yanlarına doğru kıvrıyor ve kalçalarına yaslanıp dönen, ilgili gözlerle bizi izliyor.

Git, onu takip et ve konuş, dedi Zohr bana. Ben seni burada bekleyeceğim.

Savaş formunda mı? Attan inebilmem için aşağıya inerken bile soruyorum. Claudia'dan daha az zarif bir şekilde yanından kayıyorum ve tökezleyerek ayağa kalkıyorum.

Evet. Gerekirse seni korumak için daha iyisini yaparım. Saçlarımı okşuyor ve sonra tekrar çatıya sıçrayıp Kael'in yanına tünüyor.

Ona *iyi olacağımızı* söyledim. Bu noktada, çok derindeyiz. Claudia'nın rahat evine göz gezdiriyorum. Tavandaki büyük deliğe rağmen rahat ve yaşanmış görünüyor. Duvarlarda çerçeveli sanat eserleri var, güzel mobilyalar var ve köşede bir sürü kabarık yastık ve taze görünümlü battaniyelerle kesinlikle saray gibi bir yatak var. En uçtaki "mutfak" alanında, yemek pişirebilmesi için üzerinde ızgara bulunan kömürlü bir veranda ocağı var. Yakındaki bir rafta çok sayıda mutfak aleti ve yiyecek depolanmış. After'daki yaşamın Claudia'ya iyi davrandığı ve onun profesyonel düzeyde bir çöpçü olduğu açık. Ayrıca savunmasızlığın aklının bir köşesinde olmadığı da açık çünkü burası Teksas sıcağına rağmen açık ve esintili, oysa benim küçük araba dükkanım gerçek bir sıcak kutuydu ama güvenliydi.

Zohr bana, bu kadar yüksekte endişelenmelerine gerek olmadığını söyledi. Burada kimse onlara ulaşamaz.

Güzel olmalı.

Claudia birkaç fincan çıkarır ve kömürlerin üzerindeki ızgaranın üzerine kaynayan bir kahve demliği koyar. "Aç mısınız?" diye soruyor. "Hâlâ paketlenmiş eski Pop-Tarts'larım var. Yaşlılıktan biraz kurumuş olmalarına aldırılmazsan, iyi bir kahvaltı olur."

Tekliften çok etkilenmemeye çalışıyorum ama aman Tanrım. Pop-Tarts. Ağzımın suyu akmasına rağmen soğukkanlı davranmaya çalışıyorum. Küçük masasına oturup rahatıma bakıyorum. "Ne aromalı?"

Gözleri zevkle parlıyor. "Çikolata." Oh.

Benim. TANRIM. "Evet, lütfen."

Sırıttıyor ve bana kalbimi hoplatan buruşuk bir folyo paketi uzatıyor. "Bir ara fıstık ezmeli olanlardan almıştım ama Sasha onları kaptı. Fıstık ezmesini çok sever. Kahveni nasıl seversin?"

Paha biçilmez Pop-Tart'lardan birini açarken saf sevinçle ağlamamaya çalışıyorum. Eğer bir kutu bulsaydım, onları bir yabancıyla paylaşmak yerine dünyadan saklardım. "Şekeriniz var mı?"

"Var. Biraz da eski krema ama tadı biraz yarım yamalak. Yine de ister misin?"

Başımı salladım. "Sadece şeker."

Kahvenin gelmesini bekliyoruz ve ben Pop-Tart'tan ilk ısırığı alıyorum. Bayat ve sert.

-Öyle olmasını bekliyordum ama yine de şekerli bir çikolata patlaması yaşadım ve mutluluktan gözlerimi kapattım.

Beni *yemek konusunda kışkandırıyor*sun, diyor Zohr alçak bir hırıltıyla.

Lütfen, ben de senin sikini aynı şekilde düşünüyorum, dedim ona. *Ve bunu Pop-Tarts'tan çok daha sık alıyorum.*

Bana şakacı bir yanıt göndermesini bekliyorum ama onun yerine "*Başka bir kadın geliyor*" diyor.

Sasha mı? Kuru, lezzetli Pop-Tart'ımın etrafında sertçe yutkunarak soruyorum.

Bilmiyorum. Bu dişi içinden geliyor. Hiçbir drakoni ona eşlik etmiyor. Parfüm kokusunu her yerinden alabiliyorum. Düşünceleri tiksintiyle dolu. Kokusu berbat.

Claudia sanki düşüncelerimizi duyuyormuş gibi bir paket Pop-Tarts alıyor ve masada yanıma oturup ayaklarını uzatıyor. "Kız kardeşim Amy de bize katılacak, sorun olur mu? Zohr'la sohbet ettiğinizi görebiliyorum.

onun iyi olduğu konusunda sizi rahatlatmak için. Ona güvenebiliriz."

"Pekâlâ," diyorum ağzımdaki lokmanın etrafında, biraz şüpheli olsam da. Bunların hiçbirine güvendiğimden emin değilim.

Kael, Claudia'nın kız kardeşi için endişelenmememizi söyledi. O yumuşaktır.

Yumuşak mı? Bununla ne demek istediğini anlamaya çalışıyorum ama bir an sonra zayıf, alımlı bir sarışın odaya topallayarak girdiğinde her şey açıklığa kavuşuyor. Daha yaklaşımadan üzerini kaplayan parfüm duvarının kokusunu alabiliyorum ve "yumuşak" tanımını oldukça uygun görünüyor. Saçları uzun ve ipeksi, üzerinde ince, tüllü bir güneş elbisesi var. Claudia'dan daha genç ve çok nazik görünüyor. Tatlı.

Kardeşim ve Azar'ın adamları onu canlı canlı yerdi.

Yavaş adımlarla masaya doğru ilerlerken bana utangaç bir şekilde gülümsüyor. Topallaması öne çıktıkça daha da belirginleşiyor ve ağır bir gümbürtüyle oturuyor. "Kahvaltı için çok mu geç kaldım?" Sesi bile nazik.

"Hiç de değil," diyor Claudia. "Hâlâ kahve ve Sasha'yı bekliyoruz. Pop-Tart ister misin?"

Amy başını sallıyor. Bana gülümsüyor. "Seninle tanıştığıma çok sevindim, Emma. Sasha bize senin hakkında çok şey anlattı."

"Öyle mi?" Kuru lokmalar arasında biraz şaşırarak soruyorum. "Ben olduğumu nereden bildin?"

"Ejderhalı bir ziyaretçimiz varsa bu sen olmalısın diye düşündüm. Başka kimsenin yukarı çıkmasına izin verilmez." Kız kardeşine kararsızca bakıyor ve sonra bakışlarının tepemde tünleyen büyük ejderhama kaydığını fark ediyorum.

"Odana gidelim mi?" Claudia masadan kalkarak sorar.

"Hayır, sorun değil. Fazladan parfüm sıktım," diyor Amy ve ben ondan hayal kırıklığını hissedebiliyorum. "Bugün ejderha olmayan bir gün olduğu için bir süre dışarıda olmak istiyorum ve burada iki ejderha ile güvende olmalıyım. Şimdi üç oldu," diye ekliyor başka bir gölge tepemizde uçarken.

"Pekala, ama biri yaklaşırsa..." Claudia uyarıyor. Amy

sabırla, "Biliyorum," der. "Saklanmaya git."

Merakla onları izliyorum. Claudia bana bakıyor ve açıklıyor: "Amy çiftleşmedi. Onu bölgedeki diğer erkeklerden saklamaya çalışıyoruz."

"Parfümden anladım."

"Emma," diye bir ses duyuyorum yakınlardan sevinçle ve omzumun üzerinden bakınca Sasha'nın öne doğru koştuğunu görüyorum, koyu renk bukleleri zıplıyor. Bana bakıp kollarını iki yana açıyor, sonra da bana sarılıyor.

Kendimi beceriksizce tutuyorum ve sırtını sıvazlıyorum. Şefkat konusunda hiç iyi değilim. "Merhaba," diyorum ona.

"Çok iyi görünüyorsun," diyerek kolumu sıkıyor.

"Sen de öyle," diyorum ona ve bunda ciddiym. Onu son gördüğümünden beri dolgunlaşmış, tüm kıvrımları belirginleşmiş. Gülümsüyor ve yanaklarında pembe bir parıltı var. O... çok sevimli, lanet olsun. "Bir ejderhanın eşi olmak sana yakışıyor."

"Sen de," diyor gözleri büyüyerek. "Zohr için kalacağını söylediğinde, zaten birlikte olduğunuzu düşünmemiştim."

Öksürüyorum çünkü Zohr'la zihinsel bir bağ kurmak için kasten çiftleştiğimi ve sevginin sonradan geldiğini nasıl açıklayacağımı bilemiyorum. "Uzun hikâye."

"Yine de Azar'dan kurtulduğun için rahatladım." Nazikçe titriyor ve masada benim sandalyemin yanına oturmak için hareket ediyor. "Beni ürkütüyordu. Bir insan nasıl bu kadar acımasızca kötü olabilir bilmiyorum."

"Mesele bu," diyorum ona ve Claudia'nın bana doğru ittiği kahve fincanını alıyorum. Bir yudum alıyorum ve neredeyse yüksek sesle inliyorum. Kahvenin içine şeker katmış ve aman tanrım, inanılmaz. Bir an için düşüncelerimden saptım.

Onlara Azar'ı anlat, ejderham bana hatırlatıyor. Onlara kimsenin güvende olmadığını söyle.

Tanrım. Doğru. Şeker yüzünden dikkatim dağılıyor ve işte tehlikedeyiz. "Mesele de bu," diye tekrarlıyorum. "Azar'dan uzakta değiliz."

Sasha kaskatı kesiliyor ve ben de onun tetikte olduğunu, vücudunun gerildiğini görüyorum. "O burada mı?"

"O burada değil," diyorum çabucak. "Ama fiziksel olarak burada olmaması

güvende olduğumuz anlamına gelmez. Açıklayabilirim..."

ZOHR

A Emma buna zihinsel virüs diyor. Azar'ın beni ele geçirmesinden böyle bahsediyor. Kirlenmiş bir zihne tek bir dokunuşla yayılıyor. Diğer dişiler bu düşünceden pek memnun görünmüyor. Claudia hemen kız kardeşinin saklanmak için odasına dönmesi konusunda ısrar eder. Kız kardeş pek memnun görünmese de söyleneni yapar.

Kael'in söylediğine göre *rüzgar şiddetleniyor. Onun kokusunun başka bir yere taşınması riskini alamayız. Eşim kız kardeşine karşı çok korumacıdır.*

Bunu kabul ediyorum ve dişileri izliyorum. Birbirlerine karşı biz üç drakoninin bir araya gelmesinden çok daha rahatlar. Onları inceliyorum ve yeni ejderha Dakh'ın Kael'den çok daha fazla savaş yorgunu olduğunu fark ediyorum. O halde ikisi de çok fazla çatışma görmüş büyük savaşçılar. Acaba bunlardan herhangi birini ya da geçmişlerini hatırlıyorlar mı? Ben hiçbir savaşımı hatırlamıyorum. Kael ya da Dakh'ı da hatırlamıyorum. Onlar benim kardeşlerim ya da uzun zamandır görüşmediğim arkadaşlarım olabilir ve benim hiçbir fikrim olmaz. Bu düşünce rahatsız edici.

İkinizi de hatırlamıyorum, onlara söyledim. Özür dilerim. Hafızam kötü.

Kael, "*Burası sayesinde benimki gitti,*" diyor ve zihninde bir parça *burukluk* var. *Eğer Claudia'm olmasaydı, bu toprakları yakıp kül etmekten mutluluk duyardım.*

Dakh sessiz bir onaylamayla onu yankılıyor. Beni inceliyor, gözleri hafif altın rengi. *Bir pençeni kaybetmişsin kardeşim. Eski bir savaştan mı yoksa yeni bir savaştan mı?*

Pençeler bir savaşçının onurudur. Ön bacağımı inceliyorum, eksik pençeme hayranlıkla bakıyorum. Elbette sorarlar. İnsan dişileri fark etmeyebilir ama bir drakoni erkeği her zaman fark eder. *İkisi de değil.*

Ne demek ikisi de değil? Dakh merak ediyor.

Dişime zevk vermek için onu kendim yırttım.

Dakh eğlenerek gürlüyor. *Cesur bir hamle.*

O buna değer. Ben utanmıyorum.

Aramızda uzun süren rahatsız edici bir sessizlik var. Dakh kamburunun üzerinde kayıyor. Kael kendi pençelerini inceliyor, uzun ve kırılmamış.

Böyle bir şeyi hiç düşünmedim, diyor Kael bir süre sonra. *Eşimi memnun ettim ama pençelerime dikkat ederim.*

Ben de öyleyim ama o yeni şeyler denemeyi seviyor. Arkadaşım yaratıcıdır.

Bu benim sevdiğim bir insan özelliği, diye gürlüyor Dakh. *Sasha'mın bazen tuhaf ama hoş fikirleri oluyor.*

Homurdanarak cevap veriyorum. *Bunu iyi biliyorum. Emma düşünme şekliyle beni sık sık şaşırtıyor. Onlar bizim gibi değiller.*

Eğer öyleyse, böyle şeyleri hatırlamayız. En azından ben hatırlamıyorum. Dakh, deliliğimden önceki yıllara dair hatırladığım tek şeyin anlık görüntüler ve anlık bakışlar olduğunu itiraf ediyor. Onlardan da pek bir şey hatırlamıyorum.

Kael bize *anılarımın paramparça olduğunu ve çoğunlukla rüyalarımın girdiğini* söylüyor.

Benimkileri de. Gördüğüm rüyaları, evimin dağlarını ve kumlarını ve düşmanın ormanlarını düşünüyorum. Bana ihanet eden dişiyi düşünüyorum. *Kraliçeyi. Rüyanda onu görüyor musun?*

Rüyamda kraliçe görmüyorum, diyor Kael.

Onu rüyamda gördüm, diye ekliyor Dakh bir süre sonra. *Hoş rüyalar değillerdi.*

Benim de. Bence Salorianların bizi zihinleriyle tuzadı düşürebilmelerinin bir nedeni de o. Onlar için çalışıyor. Şu anda bile bunu düşünmek bile beni öfke, dehşet ve kayıpla dolduruyor. Sanki en eski dostlarım tarafından ihanete uğramışım gibi.

Dakh, *benim rüyalarımın biraz farklı olduğunu* söylüyor. *Sanırım Salorianlar tarafından kaçırıldı ve halkımızı kullandıkları gibi onu da kullanıyorlar. Bunu hatırlıyorum.*

İlginç. Nedense bunu güven verici buluyorum. *Sence bizi Yarık'tan gönderen o muydu?* Gökyüzündeki yeşil, titreşen yarayı düşünüyorum ve zihinsel olarak ürperiyorum.

Emma diğerkadınlarla konuşurken bile sıkıntımı hissederek bana otomatik olarak rahatlatıcı düşünceler gönderiyor. Düşüncelerimi okşayarak cevap veriyorum. Onun endişelenmesini istemiyorum. Onlar sadece anılar. Artık bana zarar veremezler.

Dakh, *kraliçenin geçmişimiz olduğunu* söylüyor. *Eşlerimiz ise geleceğimiz.*

Tamamen katılıyorum. *Kraliçe ya da halkım için eve dönmezdim, Emma'mı geride bırakmak anlamına gelse bile. O artık benim dünyam... ve bu da Salorian'ı ortadan kaldırmak için çabalamam için bir sebep daha. Zihnimi ele geçirirse Emma'yı güvende tutamam. Eğer güvende değilse... Bu düşünce bile beni hırlatıyor.*

Dakh uzun bir sessizlik anından sonra *Sasha'nın ona geçmişimizle ilgili anlattığım her şeyin kaydını tuttuğunu* itiraf ediyor. *Bazen bunları bana okumasını istiyorum ve orada olan hiçbir şeyi hatırlamıyorum. Bazen hatırlamamızı engelleyen bir şey olup olmadığını merak ediyorum. Bozuk olan zihinlerimiz değil de, terk ettiğimiz dünya hakkında düşünmemizi engelleyen başka bir şey mi?*

Başka Salorian akıl oyunları mı? Ben soruyorum.

Belki de. Kim bilebilir ki? Salorianları, annemin yüzünü hatırladığımdan daha fazla hatırlamıyorum.

Ailemi düşünmeye çalışıyorum. Sisten başka bir şey yok. Belki de Dakh haklıdır. Belki de en basit anılar dışında kim ve ne olduğumuzu hatırlamamızı engelleyen bir şey vardır. Eğer öyleyse, bu çok şeytani bir şey. Bunu düşününce hırlıyorum. *Bizi her şeyden mahrum etmek için ne sebep var?*

Eğer bu cevabı bilseydim, nasıl düzelteceğimi de bilirdim, diye yanıtlıyor Dakh ve Kael olumlu bir homurtu çıkarıyor.

Belki de çözüm Salorian'ı yok etmektir. Ya da hiç değilse ne hatırladığını öğrenmek, çünkü zihninde bir eş yok gibi görünüyor. Halkımızın yaşadığı çiftleşme çılgınlığından muzdarip değil. Çılgınlığın kurbanı olmuyor.

Belki de her şeyin cevabı odur.

EMMA

Kadınlarla konuşurken, ejderhamdan duygu kırıntıları almaktan kendimi alamıyorum. Zohr'un düşünceleri, ne kadar örtbas etmeye çalışsa da, küçük sıkıntı sinyalleri gibi. Onu rahatsız eden bir şey düşündüğünü biliyorum. *Yukarıda iyi misin? Claudia fincanlarımıza biraz daha kahve doldururken soruyorum. Ne hakkında konuşuyorsunuz?*

Hiçbir şey, geri gönderiyor. Sadece rüyalar.

Anılar. Kötü olanları mı?

Hepsi bir dereceye kadar kötü. İyi olanlar bile bir daha asla sahip olamayacağım şeyler.

Haklı. Özür dilerim bebeğim.

Neden özür diliyorsun? Beni Yarık'a sen getirmedin. Buradaki tek iyi şey sensin. Düşünceleri aynı anda tatlı ve boğucu bir hal alıyor. Sen en iyi şeysin.

Eğil oğlum. Şimdi olmaz, diye takılıyorum, kendimi Sasha ve Claudia'nın söylediklerine konsantre olmaya zorlarken bile. Amy için biraz üzülüyorum çünkü burada değil ve sohbetten ayrılmak zorunda kaldığı için üzgün olduğu belliydi.

"Azar hakkında bir şeyler yapmalıyız," diyor Sasha, kahvesine dokunmadan. Güzel yüzünde sıkıntılı bir ifade var. "Diğer ejderhaları yakalamasından ve zihinlerini rehin tutmasından nefret ediyorum. Bunun senin için nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum Emma." Titriyor. "Onu zamanında yakaladığın için şanslısın. Onu durdurmak için ne yapabiliriz bilmiyorum."

"Var," diyorum onlara. "Onu öldüreceğiz."

Claudia'nın gözleri büyür. "Birini öldürecek misin?"

Sasha da şaşırılmış görünüyor. Neden şaşırdılar ki? "O bir tehdit," diyorum onlara. "O bir şeytan. Vicdanı yok. Neden onu ortadan kaldırıyorsunuz?"

İkisi de şok olmuş gibi bakmaya devam eder.

"Adamı öldürmek hoşuma gidecek gibi değil ama yaptıklarına baksana. Senin ejderhanı almaya çalıştı," diyorum Sasha'ya. "Kızıkları kendi kontrolü altına almaya zorluyor. Uyurken Zohr'un zihnini çaldı. Ya tekrar olursa? Kaçsak bile ondan asla güvende olamayız. Onunla ve adamlarıyla kaldım. Onları tanıyorum. Onları ikna edemezsin. Diğerleri de o kadar elinin altında ki ne isterse yapıyorlar ve sonuçlarını umursamıyorlar. İnsanlıkları varsa bile çoktan yok oldu." Başımı sallıyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Tabii daha iyi bir çözümün yoksa."

Claudia başını sallar. "Bilmiyorum. Sadece çok..." "Kana susamış," diye fısıldıyor Sasha.

"Pratik demek istiyorsun," diye düzeltiyorum onları. "Bu Sonrası. Artık bizden başka kimse bize göz kulak olmuyor. Azar'ı görmezden gelirsek, bir yerlerde çiçek yetiştirmek için çekip gideceğini mi sanıyorsunuz?"

Sasha dudağını ısırır ve Claudia'ya bakar. "O haklı."

Claudia başını sallar. "Biliyorum. Bu düşünce hoşuma gitmiyor ama... birinin drakoni zihinlerini bir virüs gibi ele geçirmesi fikri de hoşuma gitmiyor." Bir elini karnına götürüyor. "Ben de geleceği düşünmek zorundayım."

Sasha solgunlaşıyor.

"Tetiği çeken kişi ben olabilirim. Benim için sakıncası yok." Suskunluklarını anlamıyorum. Bana göre cevap açık. Eğer bir tehditse, onu ortadan kaldırırız. "Sadece gitmesini ve Zohr'uma bir daha zarar verememesini istiyorum. Zaten çok şey yaşadı."

Dostumun parçalanmış kanatlarını ve iyileşmek için ne kadar çok çalıştığını düşünüyorum ve sinirleniyorum. Azar'ın bizim hayatlarımızın onunkilerden daha az önemli olduğunu düşünmesine kızıyorum. Sürgündeyken, dünya boka sarmışken bile birilerinin çılgınca güç gösterileri yapmasına ve elimizdeki azıcık şeyi de mahvetmeye çalışmasına kızıyorum. Siktir et hepsini.

"Biz de varız," diyor Sasha sessizce. "Dakh intikam almaya fazlasıyla hazır." Arkasında bir ejderhanın onaylarcasına hırladığını duyabiliyorum.

"Biz de varız," diyor Claudia, ama biraz endişeli görünüyor ve yine midesine dokunuyor. Belki de kahvaltı ona pek iyi gelmiyordur.

Zohr bana *genç taşıdığını* söyledi. *Kokusundan anlayabiliyorum. Bu yüzden endişeleniyor.*

Oh. Harekete geçmemiz için bir sebep daha. "Bunu yapmalıyız ve bunu geç değil bir an önce yapmalıyız. Azar'ın emrinde deli ejderhalardan oluşan koca bir ordu varken ona yaklaşmaya çalışmak istemiyorum. Kimse güvende olmayacak. Ne sen, ne ben, ne de kaledeki o *bambalalılar*. Hiç kimse."

Sasha kararlı bir şekilde başını sallar. "O zaman bunu nasıl yapacağız?" diye sorar. "Adamlarımızı tehlikeye atmadan nasıl yeterince yaklaşabiliriz?"

Parmaklarımı çeneme vurarak bir dakika düşünüyorum. Nedense aklıma Claudia'nın kız kardeşi Amy geliyor. Tatlı, yumuşak kız kardeşi... kokusunu saklamak için parfüm kokan. Fikrin basitliği dahiyane. "Bunu Azar'ın ejderhaları çektiği gibi yapacağız. Yemle."

ZOHR

Emma ve ben o gece, diğerkleri uyuduktan çok sonra gökyüzünü izliyoruz. Kael ve eşiyile birlikte kulelerinde ama bir üst katta kalıyoruz. Emma yalnız kalmamızı istiyor, ben de kabul ediyorum. Biz

serin gece havasını ya da şiddetli rüzgârı önemsemedik... ama bu gece Rift'e uçmaya çalışan başka bir ejderha göreğimizi de düşünmemiştik.

"Başka bir dişi," diye mırıldanıyor Emma, bakışları gökyüzüne kilitlenmiş. Zihninde çalkalanan dehşet ve korkuyu hissedebiliyorum. "Sence başarabilecek mi?"

Eşimi sıkıca kendime sarıyorum, kollarım omuzlarına dolanıyor. Yukarı doğru debelenen dişiye bakıyorum. Ona eşlik eden hiçbir düşünce, hiçbir zihinsel imge yok. O bir kabuk ve çırpınan bir kabuk. Kanatları çılgınca çırpıyor ve irtifa kazanmaya çalışarak sallanıyor. Bu beni derin bir pişmanlık duygusuyla dolduruyor. *Başaracağını sanmıyorum.*

Sanki dişi sözlerimi duyuyormuş gibi, gökyüzünde sertçe çırpınıyor ve sonra bir taş gibi çok aşağıdaki yere doğru düşüyor. Emma arkasını dönüp yüzünü tenime gömüyor. "İzleyemiyorum."

Ben görüyorum. Birileri görmeli. Birileri hatırlamalı. Hafızam tekrar çalınsa bile bunu hatırlayacağımı umarak, dışının ölüme düşüşünün görüntüsünü zihnime kazımaya çalışıyorum. Drakoni halkımdan birinin ölüme düşüşünü izlemenin nasıl bir his olduğunu hatırlayacağım ve onun bunun farkında bile olmadığını bileceğim. Bir başkasının, bir yabancının, onun sahip olduğu az şeyi çaldığını ve onu kendi amaçları için kullandığını.

Dişi gözden kayboluyor. Düşüncelerimi zorluyorum, neredeyse ölümünün ya da iyileşmesinin bir tür onayını umuyorum ama yankılanan sessizlikten başka bir şey yok. Azar bile bunu çaldı. Emma'nın saçlarını okşuyorum, onu kendime sımsıkı sarıyorum ve kokusunu içime çekiyorum. Eşim burada, kollarımda güvende. Azar'ın ona zarar vermesine izin vermeyeceğim. *Her şey bitti,* diyorum ona.

Emma titreyerek başını kaldırıyor. "Başaramadı mı?"

Hayır. Hiçbir dişinin yapacağını sanmıyorum. Erkeklerden daha küçüktürler, hız için yaratılmışlardır. Kanatlarında bir erkeğin sahip olduğu güce sahip değildir.

"Ve yine de onları Yarık'a göndermeye çalışıyor," diyor acı bir şekilde. "Ne dangalak ama." Başını sallıyor ve yumuşak ağzı sert bir çizgi halinde gece gökyüzüne bakıyor. "Ama dişileri göndermeye devam ediyor çünkü elindeki tek şey bu. Dişileri nasıl cezbedeceğini bulmuş olmalı. Dişisi olmayan bir erkeği elde edemez. Genç, çiftleşmemiş bir kadın." Bana bakıyor. "İşte bu yüzden planımız işe yaramalı. Bu piçi ortadan kaldırmaya hevesli olduğum için benim hakkımda kötü mü düşünüyorsun?"

Hayır. Yapmalı mıyım?

"Sanırım diğerleri intikam almaya hevesli olduğum konusunda biraz endişeli. Sanırım bu da işin bir parçası. Bazen kardeşimi düşünüyorum. Azar gibi birine bulaşmasaydı ona ne olurdu diye düşünüyorum. Boyd melek değildi ama çok hırslı da değildi. Muhtemelen uzun bir süre kendi başına, kasaba kasaba dolaşarak, vardiyasız ve boktan ama çoğunlukla zararsız bir şekilde hayatını sürdürebilirdi. Azar onu bir soruna dönüştürdü. Bunun için Azar'ı suçlamadan edemiyorum. Ama aynı zamanda, onu ortadan kaldırmak istememin nedeni de bu değil."

Çünkü beni incitti, sanırım.

Emma başını sallıyor ve gözleri karanlıkta parlıyor. "Çünkü seni incitti ve seni tutsak ederek ne kadar çok şeyi yok edeceğini umursamadı. Çünkü sırf Yarık'tan geri geçip geçemeyeceğini görmek için kaç kişiyi -seni ya da beni- mahvedeceğini umursamıyor. Kimsenin hayatı umurunda değil ve o etrafta olduğu sürece asla güvende olamayacağız. Asla özgür olamayacağız ve geceleri uyuyabildiğini ve birinin rüyalarını ele geçireceğinden endişe etmediğini bilmek istiyorum. Geri dönmeyen bile burada iyi bir hayatın olsun istiyorum. Kendine zaman ayırabilmeni ve kanatlarının iyileşmesine izin vermeni istiyorum. İyi bir hayat yaşayabilmeni istiyorum. Yaşadıklarından sonra bunu hak ediyorsun."

Ona iyi bir hayatım olduğunu söyledim. Aklım yerinde. Karnım tok. Düşünülmeyecek kadar güzel, zeki ve güçlü bir eşim var. Daha fazlasını isteyemem.

"Anılarını isteyebilirsin," diye fısıldıyor. "Evini isteyebilirsin."

Benim evim burada, senin yanında, diyorum ona basitçe, saçlarını yüzünden geriye doğru tarayarak. *Ve eşim yanımdayken yeni anılar biriktireceğim.*

Yüzünü bana doğru eğiyor, sessiz bir öpücük isteği. Ağzımı onunkinin üzerinde gezdiriyorum, nazikçe. Bana sarılıyor, belli ki sıkıntılı ve bir an sonra fısıldıyor, "Doğru şeyi mi yapıyoruz?"

Bunun doğru bir şey olduğunu düşünüyor

musun? Ona soruyorum. Emma başını salladı.

O zaman önemli olan tek şey bu. Çenesini okşuyorum, narin kemiklerin izini sürüyorum. *Senin kalbin iyi bir kalp. Bundan asla şüphe etme.*

"Kalbim iyi olabilir, ama bunun nedeni harika bir eşim olması," diye mırıldanıyor ve eli aletimi okşamak için aşağı kayıyor. "Hadi yatağa gidelim."

Eşimi tam olarak ne istediğini bilecek kadar iyi tanıyorum. Düşündüğü şey uyumak değil ve ben de bunun farkına varmanın verdiği zevkle boğazımda hırlıyorum. Pençelerimi onun gür saçlarına dolayarak onu kendime doğru çekiyorum. *Biz çiftleşirken sessiz olmalısın, yoksa arkadaşlarını uyandırırısın.*

Sessiz olabilirim, diye gönderiyor bana, gözlerinde yaramazlık ve ihtiyaç. *Bana gürültücü olduğumu mu söylüyorsun?*

Evet, öylesin, diye cevap veriyorum ve onu kollarıma alıp bu gece uyumak için hazırladığımız battaniyelerin üzerine taşıyorum. *Seni sikimle her mızrakladığımda, yaralanmış gibi çığlık atıyorsun.*

Kahkahasını elinin arkasına gizliyor. *Yalanlar. Hepsi yalan. Ben sessizim. Gürültücü olan sensin. Homurdanıp böğürüyorsun ve o kadar çok gürültü yapıyorsun ki beni bastırıyorsun.*

Ağzımı amina dayadığımda kimin gürültücü olduğunu göreceğiz.

Gözleri umutla parlıyor. *Bana emecek bir şey verirsen gürültü yapmam.*

Ve şimdi ihtiyaçla inleyen benim.

EMMA

T Ertesi sabah erkenden, yeni eyerimin üzerinde ejderhamın tepesine oturdum, ellerimi eyerin kulpuna dayadım ve beklemeye başladım. "Bir haber var mı, bebeğim?"

Kael afişin yakında hazır olacağını söyledi. Sabırlı ol.

"Oh, ben sabırlıyım," diyorum yolcumuzun iyiliği için yüksek sesle. "Acı çeken zavallı Amy."

Arkamda Amy tuhaf kıyafetinin içinde kırışıyor. "Tüm bu plastiğin içinde gerçekten çok sıcak," diyor bana, elleri belimde sıkıca. "Bunu vücudumdan çıkarmaya fazlasıyla hazırım. Deli gibi terliyorum."

"İzimizi sürmek için kokunu *adobao* ve sulu hale getiriyorsun."

"Harika," diye mırıldanıyor ve sesi pek hevesli gelmiyor. Yüzüm için sadece küçük bir parça kesilmiş tepeden tırnağa çöp torbaları giymek zorunda kalsaydım ben de olmazdım. Son derece saçma bir kıyafet ama ejderhalar Amy'nin bu şekilde plastikle boğulduğunda kokusunun önemsiz olduğu konusunda hemfikir. Bu da iyi bir şey, çünkü kokusunun Claudia'nın kulesine kadar gitmesini istemeyiz.

Bunların hepsi planın bir parçası.

Uzakta, yakındaki bir binanın tepesinde beyaz bir şey açılıyor. Aynı anda Zohr bana, "*Pankart hazır.*" diye haber yolladı. *Kael başlayabileceğimizi söylüyor.*

Gözlerimi kısarak pankarta bakıyorum ve dürbünümü yüzüme yaklaştırıyorum. "Sanırım gitmeye hazırız, Ames."

"Yukarı mı?" diyor endişeyle.

"Evet." Afişi yüksek sesle okudum. "Yardım edin, kız kardeşim Felicia kayboldu. O çok genç. Eğer onu bulursanız, lütfen bu binaya getirin. Ödül!!!" Dürbünü çantasına geri koyup emniyet kemerlerimi çözdükten sonra Zohr'un yanından atlıyorum. "Heh. Sahte adın Felicia. Bu da

sevimli."

"Harika." Sesi gergin, beceriksizce y a n ı m d a n yere doğru kayıyor. "Yani ben sadece... uh... bunu yapmalı mıyım?"

"Evet. Soyunmaktan çekinmeyin."

"Soyunmak mı?" Sesi gıcırtılı. "Kıyafetlerimi çıkarıp şehirde sürükleyeceğimizi sanıyordum?"

"Bunu da yapabiliriz. Sadece takılıyorum." Ona neşeli bir gülümseme veriyorum. "Merak etme. Zohr benimkiler dışında kimsenin memeleriyle ilgilenmiyor."

Ejderham eğlenceyle gürlüyor. *Göğüslerin çok muhteşem. Başka bir kadının vücuduyla pek ilgilenmiyorum.*

"Doğru." Amy'nin sesi rahatlamış gibi gelmiyor. Çöp torbası örtülerini çıkarıyor ve sonra rahatlayarak iç çekiyor, alnını siliyor. Saçları terden kafasına yapışmış ve yanakları efordan pembeleşmiş. "Fazladan kat kat giyinmişim. Hepsini çıkarmam gerekiyor mu?"

Zavallı şey gerçekten rahatsız görünüyor. "Önce bize terli alt katmanı vermeye ne dersin, onlar kuruyunca biz de onları yenileriyle değiştiririz? Böylece çıplak olmak zorunda kalmazsın."

Bana utangaç bir minnettarlıkla bakıyor. Vücudunu giysilerin altına sokuyor, önce tişörtünü sonra da eteğini çıkarıyor, ikisi de terden ıslanmış. Onları bana uzatıyor ve sonra eliyle alnını tekrar siliyor.

"Teri silmek için gömleğini kullan," diyorum ona. "Alabildiğimiz kadar koku istiyoruz." Kıyafetleri alıp Zohr'a getiriyorum. "Bunlar nasıl kokuyor bebeğim?"

Ejderha koca kafasını aşağı eğiyor ve burun delikleri hafifçe açılıyor. Hafifçe geri çekiliyor, burnu seğiriyor. *Onun kokusuyla yoğunlaşmış. Bunu kullanabiliriz.*

"Tamam, güzel. Onları kuyruğuna bağlayacağım. Düğümler çok sıkı olursa bana haber ver, tamam mı?" Ona sevgi dolu bir düşünce gönderiyorum ve arka tarafına doğru koşuyorum. Büyük kuyruğu yerden hafifçe kalkıyor, böylece Amy'nin giysilerini üzerine geçirebiliyorum ve sonra kumaşla oynayarak sıkı olana kadar düğümlüyorum

terazisine karşı. "İyi mi?"

Güzel, ejderham da aynı fikirde. Geri tırman ve gidelim.

Amy'nin yanına gidiyorum. "Pekala. Geri dönüyoruz." Eyere geri dönmesine yardım ediyorum ve sonra kendimi bağlıyorum. Bir an sonra yola çıktık ve arkamıza bakıp Zohr'un kuyruğunu tozlu, bozuk yolda sürükleyişini izledim.

Mükemmel. Plan olması gerektiği gibi ilerliyor. Afiş bir numara tabii ki. Felicia yok, kimse kayıp değil ve kimse o binaya atılmayacak. Hepsi o piçi ortaya çıkarmak için. O İngilizce okuyamaz... ama adamları okuyabilir. Genç bir kız isteyecekler ve Azar'ın duyuları diğer drakonilere benziyorsa Amy'nin kokusu her şeyi doğrulayacak.

Onları binaya çekeceğiz ve sonra da aşağı indireceğiz. Sokaklarda ilerlerken içimde bir sevinç dalgası hissediyorum.

Bunu yapacağız. Kazanacağız. Azar'ın hiç şansı yok.

"İşe yarıyor mu?" Amy fısıldıyor, Zohr şehirde ağır ağır ilerlerken sırtıma yapışıyor. Yukarıda Dakh ve Kael, sırtlarında arkadaşları olduğu halde bulutların arasından süzülüyorlar. Başka bir ejderha gelip bıraktığımız koku izini kontrol etmeye karar verirse diye müdahale ediyorlar.

"Ah evet," diyorum ve neredeyse neşeyle kıkırdıyorum.

Gel de biraz al, seni orospu çocuğu.

AMY

Dışarısı sıcak ve yapış yapış. Aylarca saklandıktan sonra güneş beni canlı canlı kavuruyor ve yukarıdan acımasızca vuran ışınlar yüzünden kafa derimin yandığından eminim. Hava sıcak, havada kömür kokusu var ve gittiğimiz yol boyunca harap olmuş arabalar var. Emma'ya tutunuyorum ve sele popomu rahatsız edici bir şekilde sıkıştırıyor ve kötü bacağım sanki saatlerdir üzerinde duruyormuşum gibi ağrıyor.

Uzun zamandır bu kadar canlı hissetmemiştim.

Taze bir esinti var. Uzaktaki kuşlar cıvıldıyor. Hava her türlü taze kokuyla dolu - bazıları iyi, bazıları o kadar da iyi değil. Parfüm yok. Odamın küçük sıcak kutusunda beni boğan durgun bir sıcaklık yok. Güneş ışığı son derece parlak ve ben buna bayılıyorum.

Sonsuza kadar dışarıda kalmak ve özgür olmak istiyorum ama yapamayacağımı biliyorum. Şimdi bile, odama dönme düşüncesi, kapana kısılmış, sıkılmış ve Tanrım, o kadar yalnızım ki, çılgılık atmak istiyorum.

Cebimden bir tomar kumaş çıkarıp elimde sıkıca kavriyorum. Bu benim külotum. Üstümü değiştirirken kimse onları çıkardığımı görmemişti. Gömleğimin ve eteğimin altındaki giysilerimi bilerek çıkardım, çünkü Emma'nın ne yaptığımı görmesini istemiyordum. Yani, evet, onun ve ejderhasının önünde soyunma düşüncesinden utanıyordum ama bunun gizli bir nedeni vardı. Külotum şimdi elimde sıkıca kavranmış durumda ve onları düşürmek için doğru anı bekliyorum. Nefesim boğazımda düğümleniyor ve kalbimin hem heyecan hem de dehşetle çarptığını hissedebiliyorum.

Bunu yapmak istiyor muyum? Yapabilir miyim? Böyle bir şey yaparsam neye bulaşacağımı biliyor muyum?

Gözlerimi kapatıyorum ve serin esinti terli yüzüme değen saçlarımı karıştırıyor. Çimen ve uzak küller gibi kokuyor ama aynı zamanda taze de kokuyor. Saf.

Bana karar veriyor. Bunu istiyorum.

Sertçe yutkunarak, eski kaldırımı kaplayan ve yola dökülen uzun bir sazlık parçasını geçene kadar bekliyorum. Hantalca geçiyoruz, ejderha hareket ediyor

Yavaşça ve kuyruğunu ileri geri sallayarak. Son anda külotumu çimlerin üzerine fırlatıyorum.

Nefesimi tutup Zohr'un bir uyarıda bulunmasını bekliyorum. Emma'nın bana ne halt ettiğimi sormasını bekliyorum. Ama kimse bir şey söylemiyor. Kimse fark etmedi. Onun yerine Emma alçak sesle kıkırdıyor ve ejderhasının pullu boynunu okşayarak nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor. Ejderhanın karnının derinliklerinde kahkahaya benzeyen bir gümbürtü hissedebiliyorum. Beni hiç dikkate almıyorlar.

Gözlerimi kapatıyorum ve küçük bir dilek tutuyorum.

Lütfen gelip beni bul. Herhangi birini. Herhangi biri. Bir hapishanede yaşamaya devam edemem. Gel beni bul... ve sev beni.

EMMA

H Sessiz saatlerimiz geçtikten sonra.

Azar ve adamlarını binada hazır bir şekilde bekliyoruz.

Pankartlar rüzgarda dalgalanıyor. Amy evine döndü, saklandığı yerde güvenli bir şekilde yerleşti ve parfümlendi, Claudia onun üzerinde geziniyor ve korunduğundan emin oluyor. Claudia'nın kız kardeşini yem olarak kullandığım için bana kızgın olduğunu biliyorum ama yapılacak doğru şeyin bu olduğunu biliyor.

Plan mükemmel bir şekilde işlemeliydi, ancak gece geçip gün ışığı yaklaşırken, şehirde bir motosiklet bile züm yapmadan, Azar'ın yemimize kanmadığını itiraf etmek zorunda kalıyorum.

"Felicia" için gelmiyor. Kimse gelmiyor. Adamlarını ejderha yemi için genç ve taze bir dişi avlamaya göndermiyor. Ya bizim peşimizde ya da ona ihtiyacı yok. Her iki durumda da gelmiyor.

Binanın üçüncü katında saklandığım yerde yumruklarımı sıkıyorum, sinirli bir şekilde. Yanımda bir silah ve üç molotof var. Zohr yanımda insan formunda bekliyor, her an savaş formuna geçmeye hazır. Birkaç kat yukarıda Kael ve Dakh bekliyor, Dakh'ın arkadaşı yakınlarda ve tepeden tırnağa silahlı.

Hepsi bir hiç için.

Zohr şafak vakti diyor. Claudia ve Sasha birkaç saat dinlenecekler. Sen de dinlenmelisin.

"Ben iyiyim," diyorum ona, dürbünümü elime alıp aşağıdaki sokakları tekrar tarıyorum.

Ateşlerim, eğer gelirse kokusunu alacağım. Zohr pençeleriyle yanağımdaki saçları şefkatli ve sevgi dolu bir hareketle okşuyor. Dinlenebilirsin. Seni uyandıracağım.

"Ben iyiyim," diyorum ona inatla. "Uyanık kalmak istiyorum. Uyuduğum anda kıcını göstereceğini biliyorum ve gözlerinin arasına bir kurşun sıkmaya hazır olmak istiyorum."

Çok iyi. Pençesini çenemde gezdiriyor. Ama yorulursan dinlenmelisin.

Yorulmayacağım. Yorulmayacağımı biliyorum. Çok heyecanlıyım. Bu işi bitirmek için çok endişeliyim. Hayatıma devam etmek istiyorum. Hayatlarımızın ilerlemesini istiyorum ve Azar gölgelerde gizlenirken bunu yapamayız. Ama ona başımı sallıyorum ve biraz daha beklemek için geri dönüyoruz.

Gün boyunca biraz uyukluyorum. Elden bir şey gelmiyor. Öğleden sonra inanılmaz sıcak ve bunaltıcı sıcaklık beni etkiliyor. Yorgun bir uyku ile uyanıklık arasında gidip geliyorum. Ortalık sessiz, tek ses rüzgarın kendi sesi.

Motosiklet yok. Yanımdakinden başka ejderha yok. Hiçbir şey yok.

Yemeklerimi hiçbir şeyin tadına bakmadan yiyorum. Susuz kalmamak için içiyorum ve yüzünü göstereceğini umarak silahıma sarılıyorum. Beklediğim en son anda olacak, biliyorum. Bu yüzden görev yerimi terk edemem. Bu yüzden tetikte ve hazır olmalıyım.

Bu işi bitirmek benim görevim.

DUSK. Lanet olsun.

ŞAFAĞA YAKIN uyandığımda iki şeyin farkına vardım.

Neredeyse on saattir uyuyordum.

Ve Azar hala gelmedi.

O gelmiyor. Tuzağımıza düşmeyecek. Lanet olsun. Gözlerimdeki uykuyu silerken bile yumruklarımı sıkıyorum. *Hâlâ bir şey yok mu?* Zohr'a soruyorum.

Hiçbir şey yok. Gözleri altın sarısı, kenarlarında bir parça siyahla dönüyor. Boş sokaklara bakıyor, belli ki hayal kırıklığına uğramış. Ne bir ses ne de bir koku. Hiçbir şey yok. Kimse yaklaşmadı bile. Diğerleri şimdilik pes ediyor. Kael ve Dakh ayrılacaklar. Dakh'ın eşinin dinlenmesi gerekiyor ve Kael de eşi için endişeleniyor. Herkes uyuduktan sonra yeniden toplanıp yeni bir plana karar vereceğiz.

Buna katılmalıyım. Önerdikleri şeyi kabul et. Güzel ve mantıklı. Buraya yardım için geldik ve onlar da bize yardım edecekler. Sadece... mantıklı davranarak iki günümüzü boşa harcadık. Biz "mantıklı" bir şekilde beklerken kaç ejderha daha ölecek? Biz "sabırlı" davranırken Azar Zohr'umu tekrar yakalarsa ne yapacağım?

Siktir et.

Katılıyorum, diyor Zohr düşüncelerimi anlayarak. Bir elini enseme koyup sıkıyor, dokunuşu sıcak. *Bunu kendi yöntemimizle mi yapacağız?*

Adama karşı minnettarlık ve sevgiyle doluyorum. Nasıl hissettiğimi anlıyor. Anlıyor. Ejderhama kendimi açıklamak zorunda değilim, o biliyor. Başımı sallıyorum. *Evet. Onun peşinden gidiyoruz. Sen ve ben. Bu işi olması gerektiği gibi yapacağız.*

Yüzündeki ifade kararlı. *Sorunu halledelim ki başka şeylere odaklanabilelim. Gözleri kapüşonlu, boğucu. Yavrularımı taşıyacağından emin olmak gibi.*

Sağlamak, ha? Sanırım bu çok sevişmek istediğini söylemenin kibarca bir yolu.

Bir şeylere vurmak istemiyorum. Seninle çiftleşmek istiyorum. Ağzı hafif bir gülümsemeyle kıvrılıyor. O küçük ifadede o kadar çok umut var ki nefesim kesiliyor.

Aynı şey, bebeğim. Aynı şey.

EMMA

WZohr, Azar'ın kalesine giden yolu hatırlıyor. Daha doğrusu, haftalar sonra bile kendi kokusu, izini sürebileceği kadar yoğun bir şekilde yerde duruyor. Onun üstüne biniyorum, silahım yanıma dayalı, kafamda kask ve gözlük var. Eski bir donanma mağazasından bulduğum kurşun geçirmez yeleği bile giyiyorum. Her şeye hazırım.

Haftalardır buradan kimse geçmedi.

Tamam, bunun dışında her şeye hazırım. "Ne demek istiyorsun? Sence gittiler mi?"

Azar gitmedi. O kadarını biliyoruz. Zohr'un düşünceleri alaycı. Ama tuhaf. İnsanlarının burada bulunduklarını gösteren çok az koku izi var. Metal bineklerinin kokusunu da almıyorum.

Motosiklet ve erkek yok. Anlamıyorum. "Bir tuzığa doğru yürüdüğümüzü mü düşünüyorsun?"

Bilmiyorum... ama bunu öğrenmenin tek bir yolunu biliyorum.

"Evet, ben de." Ugh. Bu düşünceyi sevdiğimden emin değilim, ama bunun bir tuzak olduğunu bildiğimiz sürece, umarım buna karşı koyabiliriz. "Hâlâ devam etmek istiyor musun?"

Her zaman.

Ben de öyle. O piçin gittiğini öğrenene kadar rahat uyuyamayacağım. "O zaman devam edelim."

Sokaklarda ilerliyoruz, Zohr'un iri bacakları yer kaplıyor. Artık yorgun değilim. Çok gerginim ve bir şeylerin -herhangi bir şeyin- olmasına hazırım. Bir grup silahlı motorcunun üzerimize atlaması bile işime gelirdi, çünkü o zaman daha fazla merak etmek zorunda kalmazdım.

Ama hiçbir şey yok.

Yani, her yerde kırık dökük arabalar ve boş bina kabukları var. Tepelerde yanmış ot parçaları, çatlaklardan çıkan yabani otlar ve terk edilmiş eski bir şehre eşlik eden tüm yıkım var. Ama yaklaştıkça ve ufukta eski zincir oteli gördükçe ve hala Azar ve adamlarından bir iz yok mu? Endişeleniyorum. Bu noktada, bir tür çevre muhafızları olmalıydı. Bir devriye.

Bir şeyler.

"Çok sessiz," diye mırıldanıyorum Zohr'a. "Bundan hoşlanmıyorum."

Ne de ben. Koku da yok. Kocaman kafasını kaldırıp havayı kokluyor, sonra ejderha gibi kocaman bir gözle bana bakıyor. *Yine de Azar'ın kokusunu alıyorum. Ve bir tane daha. Diğer kokuların hepsi çok eski.*

"Kaç yaşında?" Ben soruyorum.

Başını eğip tekrar kokluyor. *Benim izimden daha taze ama yeni değil. Belki birkaç gün ya da daha uzun süredir.*

Yani kaçışımızla geçen hafta arasında bir zamanda Azar'ın tüm adamları ortadan kayboldu mu? Gittiler mi? Bu hiç mantıklı değil.

İlerledikçe biraz daha anlam kazanıyor ve otelin önünde eski bir bayrak direği var. Metal yanmış ve rengi solmuş, koyu bir kömür çemberi etrafındaki betonu işaretliyor. Her yerde kül ve kan olduğu belli olan eski paslı görünümlü lekeler var. Direğin üzerinde, diğer her şey gibi kömürleşmiş ve yanmış kelepçeler görüyorum.

Burnumu kırıştırıyorum. "Sanırım ejderhaları nasıl cezbedtiğini bulduk." Bu manzara karşısında midem biraz bulanıyor çünkü küllerin arasında insan kemikleri ve kısa bir süreliğine konuştuğum ve birlikte yaşadığım insanların kalıntıları var. Çektikleri çirkin kader için kalbimde onlara karşı bir sempati bulmaya çalışıyorum... ama onlar korkunç insanlardı. Göçebeler - özellikle de Azar'ın göçebeleri- tecavüzcü, katil ve dışlanmışlardır. Onlara acımak zor ama kimse onlar gibi ölmemeli.

Zohr bana *içeride beklediğini* söylüyor, kalçalarının üzerinde kayarak. Düşünceleri bana otelin büyük çift kapısının resmini gösteriyor ve hala bütün olduklarını, camlarının külden arınmış olduğunu görmek beni şaşırtmıyor. Ne de olsa Azar düzenli olmayı seviyor. Belki de bu yüzden birini hayatta tutuyordu - yüceltilmiş bir hizmetçi olarak.

Ya diğeri? Zohr'a soruyorum. Kokusunu aldığımız diğeri insan mı?

İçeride de. Yaklaşımımızı duymuş ya da kokusunu almışlarsa ikisinin de dışarı çıkacağını sanmıyorum.

"O zaman peşinden gideriz," diye mırıldandım. "Yine de tehlikede olduğunuz anda dışarı çıkmaya hazır olun. Binanın ne kadarını yanınızda götüreceğiniz umurumda değil."

Zohr eğlenerek gürleri. *Pekâlâ. Sen güvende olduğun sürece, gerektiğinde "ejderha çıkaracağım".*

Binicilik kemerimi çözüyorum ve onun sırtından kayarak yere düşüyorum. Uzun yolculuktan sonra bacaklarım biraz titriyor ve üzerimize atlanmadığından emin olmak için etrafıma bakarak temkinli bir şekilde geriliyorum. Ejderham bana şefkatle bakıyor, düşünceleri sevgi dolu ve bir sonraki anda yere düşerken koşum takımlarının şingirtisini duyuyorum. Zohr çıplak, bronzlaşmış bir tanrı gibi koşumlardan çıkıp yanıma geliyor.

Sertçe yutkunuyorum. Çok çıplak ve bu bana iğrenç şeyler değil, endişeli şeyler düşündürüyor. Tüm o muhteşem teni insan formunda korunmasız. "Uçaksavar ceketimi ödünç almak ister misin, bebeğim?"

Hayır. Eğilip beni kendine çekiyor, burnunu çeneme ve boynuma sürüyor. Ne pahasına olursa olsun seni güvende tutacağım.

Bu beni heyecanlandırmıyor ama geri dönüp ikinci bir tane almak için artık çok geç. "O zaman arkamda kal."

Gözleri parlıyor. *Hayır. Seni koruyacağım.*

"Neyle? Muhteşem cilt tonuyla mı? Parlayan altın rengi saçlarıyla mı?" Homurdanıyorum ve elimi silahıma doğru sallıyorum. "Üzgünüm bebeğim, ama bu senin tüm iyi niyetini gölgede bırakıyor. Silah ve yelek bende. Ben önde yürüyeceğim."

Zohr bana ters

ters bakıyor. Ben

de ters ters

bakıyorum.

Eğer tehlikedeyseniz-

"O zaman ikimiz de sıçtık. Ama bütün gün burada durup bunu tartışmayalım, tamam mı?" Uzanıp onu aşağı çekiyorum, düşüncesizce ona hızlı ve sert bir öpücük veriyorum. "Hadi yapalım şunu."

O zaman liderlik et, eğer liderlik etmen gerekiyorsa. Sesi pek heyecanlı gelmiyor.

Heyecanlanmasına gerek yok. Sorun değil. Saldırı tüfeğimi kolumun altına sıkıştırıp ilerliyorum, gizli ve sessiz olmaya çalışıyorum. Yeleğim giysilerime sürtünürken ve silahın kayışı sallanırken bu o kadar kolay değil ama elimden geleni yapıyorum.

Çift kapıya doğru ilerliyorum ve camdan içeriyi görmeye çalışıyorum. Lobi boş. Buna şaşırmadım. Duvarlar grafitilerle kaplı ama yerler tertemiz. Hah. Kapıyı çekip açıyorum, Zohr'a beni takip etmesini işaret ediyorum ve içeri giriyoruz.

İçerisi sessiz. Hiçbir şey duymuyorum. *Bir koku var mı?* Soruyorum.

Diğer insan şu tarafta, diyor Zohr ve lobinin uzak ucunda, masanın arkasındaki bir kapıyı işaret ediyor.

Önce onu halledelim, diyorum ejderhama ve gizlice ilerliyorum. Masanın arkasında kimse yok, bu yüzden kapıya doğru ilerliyorum ve sessizce dinliyorum. Alçak bir hırıltı sesi duyuyorum ve şaşkınlıkla burnumu kırıstırıp ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. *Bu da neydi böyle?*

Zohr'un da hiçbir fikri yok. Düşünceleri kocaman bir omuz silkmeden ibaret.

Sanırım gidip öğreneceğiz, ona söyledim. *Seni seviyorum, bebeğim.* Düşüncelerimi sert bir itişle gönderiyorum ve sonra kapıyı açıp silahımla içeri giriyorum.

İçeride, odanın kendisi bir ofise benziyor. Ya da eskiden bir ofismiştir. Masalar duvara yaslanmış ve yerde uyku tulumlarından oluşan birkaç boş ranza var. Meme dergileri bir köşeye düzgünce yığılmış ve yanlarında yarısı boş bir su şişesi var. Ranzalardan birinde sırtı kapıya dönük biri yatıyor. Omuzları titreyip sarsılıyor ve bize bakmak için dönüyor, yüzü ıslak.

Beni gördüğüne şaşırdı. Ben de onu gördüğüme şaşırdım ve ağladım. "Yaşlı Jerry?"

"Emma? Ne bok yiyorsun geri döndün?" Çizgili yüzünü silkeliyor, sonra bir elini sakalında gezdirip doğruluyor. "Onu öldürmek için buradasın, değil mi?" Omuzları çöktü. "Güzel. Piçin öldürülmesi gerek."

Silahımı hafifçe indirdim. "Jerry, burada ne oldu? Herkes nereye gitti?"

"Gitmek mi?" Gülmeye başlıyor, sesi histerik bir hal alıyor. "Kimse bir yere gitmedi. Ben hariç hepsi öldü."

Sertçe yutkunuyorum. "Öldüler mi? Hepsi mi?"

"Hepsi," diye onaylıyor Yaşlı Jerry, terleyen alnını tombul bir eliyle silerek. "Onları ejderhalara yedirdim."

Yem, Zohr düşüncelerimi doğruluyor. Ama dişiler akıl sağlığına kavuşturulamaz. Benim gibi değil.

Ejderhama doğru dönüyorum. *Dönmedin mi?*

Çiftleşme isteğini yerine getirmek için fethedilmeleri gerekir. Bir dişi bir erkeğe yaklaşır ve ardından bir saldırı başlatır, karşılığında erkeğin de saldırmasını bekler. Erkek ancak dişiye fethederse onunla çiftleşmeye layık görülür.

Eesh. *Ya yapmazsa?*

Böylece yetiştirilecek bir zayıf hayvan eksilmiş olur.

Darwinizm'in ejderha formu sanırım. Biraz acımasız, ama sanırım savaşçı bir ırk için mantıklı. Bu aynı zamanda Azar'ın adamlarından geriye neden kaldırımdaki birkaç parçadan başka bir şey kalmadığını da açıklıyor. Sanırım onları yeterince yakına çekti ve bir şekilde zihinlerine girmeyi başardı. Hem insan hem de ejderha için korkunç. "Sırada sen mi varsın?" Jerry'ye ayakkabımla dürterek soruyorum.

Titreyerek başını sallıyor. "Ona yemek pişirecek ve evi düzenli tutacak birine ihtiyacı olduğunu söyledim. Azar dağınıklığı sevmez."

Bu, buranın içinin, hatta bu odanın bile neden bu kadar temiz olduğunu açıklıyor. Dehşete kapılmış Yaşlı Jerry, boktan hayatının bir santimetrelik alanında temizlik yapıyor. Başkasının yerine güvende olmak için pazarlık yaptığından hiç şüphem yok çünkü Azar'ın ekibi böyle çalışır. Başkasını otobüsün altına atarsın, yeter ki o sen olmayasın. Bu şekilde hayatta kalırsınız, başkalarının üzerine basarak.

Yaşlı Jerry'ye acıyor muyum yoksa iğreniyor muyum bilmiyorum. Terden ya da gözyaşlarından -ya da her ikisinden- ıslanmış yüzünü bir kez daha siliyor ve kır saçlarının altından bana acıyan bir bakış atıyor.

Onunla ne yapmak istiyorsun? Zohr soruyor. Savaş formuna geçip onu yiyip bitireyim mi?

İck. Hayır, bebeğim. Seni her öptüğümde ağzında Eski Jerry parçaları olup olmadığını merak ederdim ve seni öpmeyi çok seviyorum. Ama haklı. Nereden bakarsan bak, Yaşlı Jerry bir bok parçası. Gitmesine izin veremeyiz. O hâlâ Azar Takımı'nda. Böyle birine sırtını dönemezsin. Bir yıl sonra tekrar ortaya çıkıp hayatımızı cehenneme çevirebilir. Dönüp bir anneyi ve çocuklarını barınakları için öldürebilir. Hiç vicdanı yok.

Silahımı kafasına dayadım.

Yaşlı Jerry tekrar ağlamaya başlar. Gözlerini kapatır. "Çabuk ol, kızım."

Hay sikeyim. Ona bakıyorum, yağlı alnı silahımın namlusundan bir santim ötede. Onun kötü bir adam olduğunu biliyorum. Onu kötü şeyler yaparken gördüm. Daha kötü şeyler hakkında konuştuğunu duydum. Gitmesine izin vermenin bir hata olduğunu biliyorum. Bunu biliyorum. Yapılacak en akıllıca şeyin bu olduğunu biliyorum. Jack'in bu konuda hiçbir endişesi olmazdı.

Sertçe yutkunuyorum ve hayatta kalma içgüdülerimin devreye girmesini bekliyorum. Kendimi korumak için tetiği çekmemi ve gelecekte beni ve benimkileri tehdit edememesi için bu adamı indirmemi sağlayacaktı. Jack şu anda tereddüt ettiğim için bana iğrenerek bakardı.

Jack seni ve kardeşini yanına aldı, değil mi?

Zohr'un nazik sözleri soğuk su serpintisi gibi. O haklı. Jack büyük konuşmuş olabilir ama herkes gibi onun da zayıf bir noktası vardı. Bizi insan yapan da bu. O yardıma muhtaç iki çocuğu terk edemezdi, ben de Yaşlı Jerry'yi soğukkanlılıkla öldüremem. Bunu yapmak beni Azar'dan daha iyi yapmaz.

Silahımı indiriyorum. "Çantanı al ve buradan git. Asla geri gelme."

Gözlerini açtı ve şaşkınlıkla bana baktı. "Sen... ciddi misin?" "Fikrimi değiştirmeden git," diye uyarıyorum onu ve başımla kapıyı işaret ediyorum.

Ayağa fırladı ve yatağın ucundaki çantayı aldı. Bana ve Zohr'a bakarken içine birkaç şey doldurdu -bir göğüs dergisi de dahil olmak üzere-. "Sanırım sen..."

Zohr boğazından alçak sesle hırlıyor ve insan formundayken de ejderha formundayken olduğu kadar tehditkâr bir ses çıkarmayı başarıyor.

Yaşlı Jerry'nin beti benzi attı. "Tamam." Bağlama zahmetine katlanmadan ayağına bir çift ayakkabı geçirir ve çantasını kaptığı gibi kapıdan dışarı fırlar.

Bir teşekkür bile etmedi, Zohr'a söylüyorum. Rakamlar.

Dönen gözleri bana bakıyor. *Kararından pişman mısın?*

Bir yıl kadar sonra yeniden ortaya çıkarsa belki. Peki ya şimdi? Hayır. Başımı sallıyorum ve tiksintiyle silahıma bakıyorum. Büyük laflar ediyorum ama iş eylem yapmaya gelince, sanırım Claudia ve Sasha'nın düşünmesini istediğim kadar kana susamış ya da acımasız değilim.

Bu kötü bir şey değil, ateşlerim. Beni kendine doğru çekiyor ve göğsüne bastırıyor.

Evet, sonunda fikrimi değiştirdiğimde gelip kötü adamı öldürme planımız suya düşüyor, değil mi? Onun sıcaklığına yaslanıp gözlerimi kapatıyorum. Kararım hakkında hem iyi hem de kötü hissediyorum. Yaşlı Jerry'yi soğukkanlılıkla öldürmediğim için mutluyum. Azar söz konusu olduğunda da aynı şeyi yapamayacağımdan endişeleniyorum... ve o herifin gerçekten öldürülmesi gerekiyor.

Diğerlerine dönmek ister misin? Strateji konuşalım ve ne karar vereceğimize bakalım mı? Pençeleriyle yüzümdeki saçları geriye doğru okşuyor. Yapacağın seçim beni memnun eder.

Ya yanlırsa?

Benim gözümden asla yanılmaz. Eşim güzel olduğu kadar serttir ve bu hiç değişmedi.

İç çekiyorum. "Sadece

bilmiyorum-" Havada bir çan

tingirdiyor.

Donuyorum, kanım donuyor. O zilin ne olduğunu biliyorum. Azar yemek odasında, servis edilmeyi bekliyor. Ya da... sadece bizi bekliyor.

Zohr'dan uzaklaşıyorum. Gözlerimiz buluştu ve başını salladı. Bunu yapmanın zamanı geldi.

Silahımı kavrayıp Yaşlı Jerry'nin odasından çıkıp otelin ana lobisine geri dönerken boğazımda kuru bir düğüm var. Burayı biliyorum. Mutfakları avucumun içi gibi biliyorum, Azar'a günde üç kez lanet olası kreplerini hazırlamak için orada ter dökerek geçirdiğim saatler sayesinde. Yine de biraz endişeliyim. Burada olduğumuzu biliyor olmalı.

O biliyor. Kokumuzu alabilir.

Bir nefes çekiyorum. Kaybedecek zaman yok o zaman. Nerede olduğumuzu biliyor. Arkasına saklanacak adamı kalmadığını biliyoruz. "Hadi şu işi bitirelim," diye fısıldıyorum ejderhamın kulağına.

Zohr başını sallıyor. *Arkamda kal.*

Kekeledim. "Silahı olan benim, *chacho!*"

Evet, ama sen benim dostumsun. Önüme geçiyor, bir koluyla arkasında kalmamı sağlamaya çalışıyor. Ve bana zarar vermeyecek. Yarık'a uçmamı istiyor, hatırladın mı?

"Bunu düşünmek beni daha iyi hissettirmiyor," diye mırıldanıyorum. Uyurken Zohr'un zihnini nasıl ele geçirdiğini de düşünmemeye çalışıyorum. Ejderhama bir kurşun sıkmak zorunda kalmak istemiyorum. Bu düşünce yıkıcı.

Beni asla sana karşı kullanamayacak, diyor Zohr şiddetle, düşünceleri yoğun. Ben uyurken aklımı aldı çünkü gardım düşmüştü. Onun hilelerinin farkındayım ve bu gün onlara kanmayacağım, söz veriyorum.

Ona güveniyorum ve mantıklı olduğunu biliyorum. Sadece Azar'ın kırılgan mutluluğumu çalmasından çok korkuyorum. Onu mahvedip beni yalnız bırakmasından. Yalnızlığa geri dönemem, ejderham tarafından sevilmenin nasıl bir şey olduğunu öğrendikten sonra olmaz. *Benim Zohr'um. Seni seviyorum, ona şiddetle gönderiyorum. Lütfen bununla güvende ol.*

Bana öyle sevgi ve şefkat dolu düşünceler gönderiyor ki boğazım düğümleniyor. *Benim tatlı ateşlerim.*

Ellerimi silahımın etrafında kenetledim. "Pekâlâ, şu işi halledelim de eve döndüğümüzde zaferimizi kutlamak için bir öpüşme partisi yapalım."

Zohr bu düşünce karşısında eğlenerek gürler. *Düşmanımın boğazını parçalamak üzereyken beni ancak sen güldürebilirsin, Emma'm.*

Bu benim, her zaman silahlı çatışmaya kahkaha getiririm. Ama Zohr'umun peşinden gidiyorum, çünkü oraya bensiz girmiyor. Lobiden geçip koridorun sonundaki devasa yemek salonuna giriyoruz.

Azar bizi bekliyor.

EMMA

I Kapıları açtığımızda yemek odasında kurulu tek yemek masasında oturan zayıf, ürkütücü Salorian'ı görmek benim için sürpriz değil. Biz içeri girerken bize bakıyor, bir eli çanının yanında.

Diğer eliyle derginin sayfalarından birini çeviriyor. O kadar sessiz ki saatin tik taklarını duyabiliyorum.

"Akşam yemeğim nerede, Emma?" Sesi yumuşak ve ilgisiz.

Şok oldum. Aslında, o kadar şok oldum ki dilim tutuldu. Akşam yemeği mi? Her zamankinden daha deli. Silahımı sıkıca kavriyorum, çıldırma dürtüsüne direniyorum ve piçi kurşun yağmuruna tutuyorum. İçeri girip o pisliği vurmam ve hayatıma devam etmem gerektiğini biliyorum ama içimden bir ses onunla yüzleşmek istiyor. Cevap almak için. Yaptığı şeyin çok *yanlış* olduğunu anlamasını sağlamak için. "Buraya sana yemek yapmaya gelmedim, seni orospu çocuğu."

Azar bana bir kaşını kaldırıyor. "O zaman neden buradasın?" Bakışları Zohr'a, benim büyük altın koruyucu kalkanıma kayıyor. "Tabii bana bir hediye getirmediysen."

"Hayır," diyorum. "Seni bitirmek için buradayız."

Bana küçük, alaycı bir gülümseme veriyor. "Büyüleyici. Eminim öyle olduğunu düşünüyorsunuzdur." Sıkılmış eliyle bir başka dergi sayfasını çeviriyor. "Madem öyle, o zaman neden hâlâ konuşuyorum? Neden ölmedim?"

"Çünkü cevaplar istiyorum."

"Garip, benim amacım da aynı. Cevap istiyorum. Ama sen benim yanıldığımı ve senin haklı olduğunu düşünüyor gibisin." Sesi sakın ve biraz da küçümseyici.

Kekeliyorum. "İnsanları öldürüyorsunuz! Onları kullanıp atıyorsunuz."

"Ve sen de buraya ne kadar yaramaz bir çocuk olduğumu söyleyip beni azarlamaya ve sonra da gitmeye mi geldin?" Silahıma küçümseyici bir bakış attı. "Çünkü durum hiç de öyle görünmüyor."

"Beni senmişim gibi göstermeye çalışmayı bırak! Ben aynı değilim!" Ona bağıyorum.

Zohr omzuma sakinleştirici bir el koyuyor. *Emma. Yapma. O böyle çalışır. Derinin altına işliyor ve kim olduğundan şüphe etmeni sağlıyor.*

Birkaç derin nefes çekiyor, sinirli ve biraz da korkmuş bir şekilde. *Ya haklıysa? Buraya sadece konuşmak için gelmedim. Ondan kurtulmak için geldim. Ben de onun gibi miyim? Yoluma çıkanlardan kurtulmak mı?*

Sen onun gibi değilsin, ateşlerim. Seni etkilemesine izin veriyorsun. Bunu seni sorgulatmak için söylüyor.

Zohr'un haklı olduğunu biliyorum... ama Azar'ın da haklı olduğunu biliyorum.

Saat sessizlik içinde ilerlemeye devam ediyor. Söyleyecek bir şey bulmakta zorlanıyorum. Onun sözlerini çürütecek bir şey. Zohr'un büyük eli omzumda sakinleşiyor ve ben konuşuyorum. "Ben insanları tekrar tekrar ölüme göndermezdim."

Başını öne eğiyor. "Yaptığımı düşündüğün şey bu mu? Benim. Bu kadar kızgın olmana şaşmamalı."

şimdi kafam karıştı.

Onu yiyip bu işi bitireyim mi? Zohr sabırsızlıkla sorar.

Başımı sallıyorum. Bunu duymak istiyorum. Onu anlamak istiyorum. Zihninin nasıl çalıştığını bilmek istiyorum, böylece sonumun asla onun gibi olmamasını sağlayabilirim. "Sana güvenenleri neden öldürüyorsun? Hepsi ölecekse neden ejderhaları Yarık'a göndermeye devam ediyorsun? Hepsi başarısız olacak ama sen yine de onları öldürmeye devam ediyorsun!"

"Ah, ama hepsi başarısız olacağı için mi başarısız oluyorlar? Yoksa belirli bir drakoni güçten yoksun olduğu için mi?" Bana meydan okuyan bir bakış atıyor ve sanki dostça bir sohbet ediyormuşuz gibi dergisinde bir sayfa daha çeviriyor. "Başarılı olacak olanın bu olmadığını nereden bileceğim? Bunun diğerlerinde olmayan güce sahip olduğunu? Onları test etmemeli miyim?"

Tekrar kekeliyorum. "Bu onların ölümlü anlamına geliyorsa hayır!"

"Ama onlar zaten yürüyen ölümler değil mi? Akılları gitmiş. Öfke ve pullardan başka bir şey değiller. Yüzlerce ve yüzlerce insanınızı tek bir nefesle öldürüyorlar. Biri onlara iyilik yaptığımı düşünebilir.

iyilik." Eğelenmiş dişlerini göstererek gülümsüyor. "Ne de olsa istediğin bu değil mi? Dünyanızı drakoni ve onların türünden arındırmak? İkimizin de amacı bu. Ben de evimize dönmek istiyorum."

Onu ikna etmeye çalışmaktan başım ağrıyor. Nasıl gerekçelendirirse gerekçelendirsin, hatalı olduğunu görmesini sağlamaya çalışmaktan. Kalbimde onun zalim ve kötü olduğunu biliyorum ama o konuştuğu ben daha da şüpheye düşüyorum.

Zohr bana onun gibilerin böyle yaptığını söyledi. Bu yüzden onları dinlemek zehirdir. Seni değiştirmesine izin verme.

"Onlar yürüyen ölümler değil," diyorum ona, kelimelerim yavaş ve düşünceli. "Eğer kurtarılamayacak durumda olsalardı, Zohr'um gitmiş olurdu. Diğerlerinin de eşleri olmazdı. Şu anda akıllarının başlarında olmaması, geriye hiçbir şey kalmadığı anlamına gelmez. Ve sen de onları oldukları gibi manipüle eden bir canavarsın." Silahımı tekrar kaldırıyorum. "İşte bu yüzden buradayız. Çaresiz insanları yok ediyorsunuz."

"Çaresizler mi? Neredeyse kendi türünüzü yok ediyorlardı." Yüz ifadesi soğuk, küçümseyici. "Bu olayda benim tarafımı görebileceğini düşünmüştüm."

Başımı salladım. "Ben senin gibi değilim."

"Yazık. Demek beni yok etmeye geldin, çünkü hatalı olduğumu düşünüyorsun." Ağzı, aynı anda hem aşağılayıcı hem de ürkütücü görünmeyi başaran alaycı bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Buna hakkım var mı?"

"Bu ejderhalara yaptıklarını yapmaya devam etmene izin veremem. Sırf sen kendi boynunu riske atmıyorsun diye ölmeyi hak etmiyorlar."

"İşte burada yanıyorsun, küçük insan. Kendi boynumu tehlikeye atmaya oldukça istekliyim." Gözleri ıslık ıslık parlıyor ve bir an için griye döneceklerini düşünüyorum, ama o tuhaf, düz altın renginde kalıyorlar. Sırıyor.

Sanki benim bilmediğim bir şey

biliyor. Soğudum. *Neler oluyor?*

Bilmiyorum. Ne düşündüğünü söyleyemem.

Silahımı kaldırıyorum ve Azar'ı namlunun ucundan inceliyorum. Korkmuş görünmüyor. Kendini beğenmiş görünüyor. Tüm bunlar olurken, o aptal saat tik tak etmeye devam ediyor.

Saat. Saat. Bunda beni rahatsız eden bir şey var, tıpkı gülüşü gibi. Ne olduğundan emin değilim.

Bekle. Saati nereden bulmuş? Neden bir saate ihtiyacı var ki? "Saatin nerede?" diye sordum.

Kıkırdıyor ve dergisinde bir sayfa daha çeviriyor. "Oh, saat yok." "O zaman ne tıklıyor?"

Bana bir kaşını kaldırdı. "Tahmin edemiyor musun? Eğer merhaba demeye geldiysen, en azından bir yeni ev hediyesi getirebilirim."

Aman Tanrım. Bu bir saat değil. Bu bir bomba. Bu çılgın piç hepimizi havaya uçuracak.

Ayrılıyor, Zohr zihnimden geçiyor, düşünceleri sıcak bir bıçak gibi kesiyor. Şimdi gidiyoruz.

Azar gülmeye başlıyor, tüylerimi diken diken eden garip, insanlık dışı bir kıkırdama. Silahımı indirmeye başladım...

Siktir et onu. Buraya bir şey yapmak için geldim ve yapacağım. Silahı tekrar kaldırıyorum ve parmağımı tetiğe koyup ateş ediyorum. Göğsüne kırmızı sıçırıyor ve gözleri şaşkınlıkla açılıyor. Şok içinde kan sıçramış cüppesine sarılıyor, sanki onu vurmaya cüret ettiğim için şaşırmış gibi.

"Şimdi gidiyoruz," diye fısıldıyorum ejderhamın kulağına, silahımı indiriyorum. Hâlâ şok içinde kanlı göğsünü tutmakta olan Azar'a son bir kez bakıyorum. Kafamın içinde tik tak sesleri gittikçe artıyor.

Zohr beni belimden tutup kendine doğru çekiyor ve yemek odasının kapısından hızla dışarı çıkıyor. Arkamızda bir çarpma sesi duyuyorum - muhtemelen Azar yere düşüyor - ama durmuyoruz. Zohr'un zihnindeki aciliyeti dışarıda koşarken hissedebiliyorum. Lobiden geçip açık havaya çıkıyor ve hâlâ durmuyor.

Bir yandan da saatin tik taklarını düşünüyorum. Ne kadar zamanımız var-

Bir şey patlıyor.

Yere doğru savruluyorum ve hava ciğerlerimi terk ediyor. Başım kaldırımın betonuna çarpıyor. Üzerime ağır bir form düşüyor ve bunun ejderham olduğunu belli belirsiz fark ediyorum - Zohr savaş formuna geri dönmüş ve vücudu beni patlamadan koruyor. Kulaklarım çınlıyor ve dünya etrafımızda gürliyor.

Ne-

Güvende misin? Onun düşünceleri zihnimde bir haykırış.

Yüzüm dümdüz olmuş gibi hissediyorum ve öksürüyorum, umutsuzca ciğerlerime hava çekmeye çalışıyorum, ama yaşıyorum. *İyiyim*, diyorum ona belli belirsiz, ama bilincimi zorlukla koruyabiliyorum. Başım uğulduyor ve uykuya dalmaktan başka bir şey istemiyorum. *Ne... senin hakkında?*

Bu ateş. Bana zarar veremez. Düşünceleri rahatlama ve şefkat dolu. Büyük bir ön ayağı beni nazikçe kucaklıyor ve beni pullarına sımsıkı sarıyor. Başını aşağıda tut. Seni uzaklara taşıyacağım.

Azar mı? Ben soruyorum.

İki ayaklıyken böyle bir patlamadan sağ çıkamazdı. Güzel.

Bayılmadan önce aklıma gelen son düşünce bu.

EMMA

I

kocaman bir burnun çeneme nazikçe sokulmasıyla uyandım.

Arkadaşım. Uyan, Emma'm. Güvendeyiz.

Gözlerim ağırlaşırsa da açıyorum ve tek istediğim biraz daha uyumak. Başım donuk bir ağrıyla zonkluyor ve sanki her tarafım dayak yemiş gibi hissediyorum. Burnuma gelen koku kömür kokusundan başka bir şey değil ve kulaklarımın günlerce çınlayacağından eminim.

Ama gözlerim odaklandığında çok güzel bir manzarayla karşılaşıyorum; büyük, altın rengi bir ejderha kafası bana bakıyor. Uzanıp burnunu okşuyorum, kolumun sıyrıklar ve isle kaplı olduğunu görünce pek de şaşırmıyorum. *Hey, bebeğim. Sen iyi misin?*

Ben iyiyim. Burnunu çeneme sürüyor. Ancak senin dinlenmen gerekiyor.

Herifin bomba getirdiğine inanamıyorum. Kim yapar ki bunu? Hala üstesinden gelemiyorum. Bizi de kendisiyle birlikte öldürmek istiyordu. Sadece şok oldum.

Zohr daha az öyle. Onun türü yenilgiyi iyi kabul etmez. Peşinden geldiğimizi fark etti ve bizi yok etmeyi düşündü. Neyse ki biz onun kadar kibirli değiliz ve harekete geçmesini beklemedik.

Şaka yapmıyorum. Hayatta olduğum için kendimi şanslı hissediyorum ve ayağa kalktığımda kollarımı Zohr'un büyük altın renkli ağzına doluyorum. *Beni kurtardığın için teşekkür ederim.*

Bana teşekkür etme. Sen benim dostumsun. Sana zarar gelmesine asla izin vermem. Bunu yapmak benim de ölümüm anlamına gelir, çünkü sensiz yaşayamam.

Bunu böyle hararetli bir düşünceyle söylediğini duymak beni biraz korkutuyor... ama aynı zamanda ne demek istediğini de biliyorum. Onsuz ben de kaybolurdum. Ejderham olmadan hayatıma devam etmeyi hayal bile edemiyorum. Bu kadar kısa bir süre içinde benim için her şey demek oldu. "Bunu bir daha yapmayalım, tamam mı?"

Zohr tekrar burnumu çekiyor, düşünceleri korumacılık ve rahatlama karışımı.

Bir dahaki sefere ben önderlik edeceğim diyeceğim ama bir dahaki sefer olmayacak. Kendini bir daha asla tehlikeye atmana izin vermeyeceğim. Eğer senin yerini doldurmak zorunda kalırsam

Gençliğimle göbek atıp ileri atılmak yerine arkama saklanmanı sağlamak için yapacağım şey bu. Gözleri zevkten altın gibi parlıyor. Aslında, böyle bir görevin zorluğunu memnuniyetle karşılıyorum.

Yanağımı pullarına bastırarak, "Seninle her şeyin sekse dönmesi ne kadar komik, chacho," diye mırıldanıyorum. Onun büyük ejderha bedenine yaslanmak ve güvende olduğumu bilmek iyi hissettiriyor.

Her zaman benimle güvende, ateşlerim. Düşünceleri sıcak bir merhem gibi. Sen benim her şeyimsin, aşkım.

"Peki şimdi ne olacak?"

Sana söylediğimi sanıyordum? Karnını gençlerle dolduruyorum. Düşünceleri hem alaycı hem de acı verici derecede tatlı.

Kıkırdıyorum ve parmaklarımı onun pullarına vuruyorum. "Hemen şimdi, şu anda demek istedim. Önümüzdeki birkaç hafta içinde değil. Geri dönüp diğerlerine ne yaptığımızı söyleyecek miyiz? Tepelere mi kaçalım? Ne yapacağız?"

Nereye gitmek istersen, seni takip edeceğim. İnsan dostlarını ve ejderhalarını terk etmek mi istiyorsun?

"Bu çok zor," diye itiraf ediyorum. "Bir yanım kaçıp seninle birlikte ortadan kaybolmak istiyor. Eski bir alışkanlık sanırım. İçime kapanık olsaydım bunların hiçbirisi olmazdı, biliyor musun? Ama o zaman sana sahip olamazdım." Düşünceli bir şekilde pullarını okşuyor, vahşi drakonik gözlerine bakıyorum. Bu korkunç, vahşi yaratıktan dehşete düşmeliyim ama tek düşünebildiğim altındaki ruh. O düşman değil. O benim diğer yarım. Onun hayatı da en az benimki kadar değişti.

Eskiden After'ın insanlığın başına gelebilecek en kötü şey olduğunu düşünürdüm. Benim için.

Şimdi, sanırım en iyisi bu olabilir. Bana Zohr'u verdi.

"Hadi eve gidelim," diyorum ona, ayağa kalkarak.

Ev nerede? diye soruyor, saçlarımı okşayarak.

"Nerede birlikte olursak olalım," diyorum ona gülümseyerek. "Ama şimdilik gidip Claudia ve diğerlerine Azar'ın icabına bakıldığını söylemeliyiz. Tabii

başka planlarınız mı var?"

Planlarımı biliyorsun. Ve bana, ne yapmak istediğine dair aklımda hiçbir şüphe bırakmayan, onun ve benim sarmaş dolaş olduğumuz zihinsel görüntülerden oluşan bir yaylın ateşi gönderiyor.

Kıkırdıyorum. "Her zaman sen ve çiftleşme, *chacho*." Kızmış gibi yapıyorum ama gerçekte... Bence bu harika bir fikir. Güzel ve rahat bir yatak, yanımda drakoni eşim ve dünya kadar zaman.

Ne de olsa çok güzel bir fikir.

EPILOG

RAST

A

Kadın.

Burada, bu kaosun içinde.

Duman bulutunu yaran bir yağmur fırtınası gibi, beni çağıran kokuya odaklandığımda zihnim berraklaşıyor. Havada süzülürken delilik ortadan kalkıyor ve kafam karışıyor. Kanatlarım bir ritmi kaçırıyor. İki. Kendimi yakalamayı başarıyorum, temiz hava akımını yakalamadan önce sertçe çırpıyorum.

Dişinin kokusu gittikçe azalıyor. Bu sırada, delilik tekrar saldırmakla tehdit ediyor.

Kanatlarımı eğiyorum, geri dönüyorum, o zor kokuya doğru ilerliyorum. Çok zayıf ama orada olduğunu biliyorum. İnsanların istila ettiği bu dehşet çukurunda bir yerlerde bir umut ışığı var. Bağlanılacak, çiftleşilecek bir dişi. Besleyecek ve koruyacak bir dişi. Bana bir amaç verecek.

Eski bölgeye dönüp daha aşağılara daldıkça koku artıyor. Aşağıdaki otların arasında bir yerde saklanıyor. Yerde gezinip tavşanları ve küçük av hayvanlarını avlıyorum. Uzakta bir geyik hızla uzaklaşıyor ve onu çenelerimin arasında yakalıyorum, arkamı dönmeden önce hızlı bir yemek. Dişi yok.

Onu kaçırdım mı?

Düşüncelerimi dolduran ihtiyaç ve özlemle, onun kokusuyla zengin olan noktanın üzerinde uçuyorum. Neredesin sen? Kimsin sen? Zihnim onunla dolu. Sanırım kırmızı pullu olacak, tonu bir eşe olan ihtiyacını haykırıyor. Gözleri vahşi olacak ve saldırmadan önce bana boğucu bir altın bakışla bakacak. Bu düşünce beni hem zevk hem de açlıkla dolduruyor. Fethetmeyi nasıl da arzuluyorum. Görünüşe göre bu dünyadaki tek akli başında şey bu.

Yere iniyorum ve henüz dişiden bir iz bulamayınca burnumu otların üzerine indirip kokuyu takip ediyorum. Sanırım daha eski. Birkaç günlük. O zaman yakınlarda olmalı. Onu bulana kadar kokusunu takip ederek yerde ilerliyorum.

Deri mi? Hayır, bir çeşit lifli malzemedен yapılmış. Bir çeşit kumaş. Bir bandaj mı? Bilmiyorum. Tek bildiğim, sanki bacaklarının arasına sıkıştırılmış gibi amının kokusunu taşıdığı. O... Drakoni değil.

Önemli değil. Kokusunu derin derin içime çekiyorum ve boğazımda hırlıyorum. O *benim*.

EPILOG II

Aylar sonra

ZOHR

Bir paketin hışırtısı beni uykumdan uyandırıyor.

Yanımda, yatakta, eşim hareketsiz duruyor. Yuvarlanıyorum ve tek gözümle ona bakıyorum. Komodinin üzerinde yanan bir mum var ve yuvarlak karnının üzerinde daha önce sakladığım kurabiye paketi duruyor.

"Açıklayabilirim," diyor Emma, ağzı kırıntılarla doluyken.

Hediyeni yediğini mi açıklayacaksın? Sana sürpriz yapmak için sakladığım hediye mi? Elimi kalçalarının üzerinde gezdirip onu kendime doğru çekerek alay ediyorum. Kurabiyeleri alıp komodinin üzerine koyuyor ve ben de başımı karnının şişliğine yaslayıp genç kızımızın tekmelerini ve içindeki hareketleri dinliyorum.

"Şaşırdım," diye itiraz ediyor ama sesi suçlu gibi çıkmıyor. "Bebek acıkmıştı."

Homurdanıyorum. *Seni ne zaman yemek yerken yakalasam bunu söylüyorsun.*

"Şey, bu doğru." Parmaklarını yalıyor ve omuz silkiyor. "Senin çocuğun her zaman aç."

Tıpkı annesi gibi. Karnına bir öpücük konduruyorum. *Yiyor, yiyor ve yiyor.*

"Sana hiç kurabiye ayırmadığım için kıskanıyorsun," diye takılıyor, sonra elini saçlarımın arasından geçiriyor. Okşayışı nazik ve kıkırdarken kahkahasının vücudunda dolaştığını hissedebiliyorum. "Ne diyebilirim ki, Junior tatlı bir şeyler istiyordu." Küçük bir iç çekişle neredeyse boş olan pakete bakıyor. "Yine de daha büyük bir kutu olmadığı için çok üzgünüm."

Karnınız büyüdüğüçe tatlı ihtiyacınız da artar.

"Yalan söylemiyorsun," diyor iç çekerek. "Şu anda bir kutu daha yıkabilirim."

O zaman sen ve yavrularımız -kızın çıkıntılı karnına bir öpücük daha kondurmak için duraksadım- Kael ve eşinin benim için iki paket daha hazırladığını bilmekten memnun olacaksınız.

Emma'nın nefesi kesildi. "Şaka mı yapıyorsun?" Altımda kıpırdanıyor.

Evet. Yarın alırız. Ona kurabiyeler için sabun takas edebileceğimi söyledim. Görünüşe göre Kael'in eşi yavrularını ne kadar uzun süre taşırsa, güçlü kokular burnunu o kadar rahatsız ediyor. Son zamanlarda özel bir kokusu olan sabun ve şampuanlar istiyor... eşim de tatlı istiyor. Bu bizim için iyi işleyen bir anlaşma, tıpkı Sasha ve fıstık ezmesi için yaptığımız anlaşmanın iyi işlediği gibi. Dakh'in eşi çok cömert. En son bir kavanoz fıstık ezmesi aldığıında, diğerlerini atıştırmalıklar için davet etti.

Küçük de olsa yeniden bir klana sahip olmak güzel bir şey. Emma'm ilk başta diğer ejderhaların ve onların eşlerinin yanında kalmak isteyip istemediğinden emin değildi. İçindeki yalnızlık ona yalnızlık ihtiyacını öğretti ama arkadaşlarını seviyor ve küçük ejderha ve binici grubumuzun sunabileceği güvenliği seviyor. Bazen yolumuza devam edeceğimizi söylüyor... ama o gün aylardır gelmedi. Yakın zamanda da geleceğini sanmıyorum.

İkisi de umurumda değil. Tek umursadığım Emma'mla birlikte olmak. Önemli olan tek şey o.

Kanatlarım gibi. Onları her gece esnetiyoruz ve olabildiğince yetenekli olmalarını sağlamak için çok çalışıyoruz. Kısa süreler için tekrar uçabiliyorum ama kolayca yoruluyorlar ve diğer ejderhaların havada sahip olduğu ustalıktan yoksunum. Onların yanında benim kalın kanatlarım hantal ve beceriksiz kalıyor. Ama önemli değil. Eşimi koruyacak kadar uçabiliyorum ve onun gözleri havadaki en küçük uçuşlarda bile zevkle parlıyor.

Belki bir gün tekrar tamamen uçabilirim. Belki de uçamayacağım. Bunun her geçen gün daha az önemli olduğunu düşünüyorum.

Kadınım yatağın başucundan bir kurabiye daha alıp mideye indirirken, karnındaki genç de kıpırdanıp duruyor. "Bu gece meşgul," diyor bana ısırıklar arasında. "Uyumak istesem bile uyuyamam. Sanki içeride dans ediyor."

Kulağımı karnına dayadım. *Belki de sadece mutludur.*

"Belki." Boştaki eliyle yüzümde izler bırakıyor, düşünceli. "Peki ya sen? Mutlu musun?"

Mutluluğun ötesinde.

"Ben de," diyor usulca. "Özellikle de iki paket kurabiye daha düşününce."

Göğsümde bir kahkaha gümbürdüyor ve ona eşlik eden kıkırdamaların sesini seviyorum.

"Mutlu" çok tuhaf, geçici bir kelime. Düşünüyorum da aylar önce delilikten aklımı kaçırmıştım. Dünyam kana susamışlıktan başka bir şey değildi. "Mutlu" bir düşünce bile değildi. Oysa şimdi dünyamda çok daha fazlası var ve bunların hepsi Emma'm sayesinde.

Ben...mutluyum. *O* benim mutluluğum. *O* benim her şeyim. Ve şimdi bir ailemiz olacağına göre, daha önce bu kadar neşe dolu bir drakoni savaşçısı hayal edemiyorum.

Geçmişte ne olduğu önemli değildir. Önemli olan tek şey gelecek. Ve mutlu bir gelecek.

EPILOG III

MELINA

"Şşşt," diyorum hastama. "Artık güvendesin. Söz veriyorum. Her şey yolunda." Bir bezi sıkıp solgun, solgun teninin üzerine koyuyorum. Ateşten yanıyor, sayıklıyor. Yaptığım hiçbir şey ateşini düşüremiyor, bu da beni endişelendiriyor. Ama yine de ben gerçek bir doktor değilim ve hiç ilacım yok. Tek yapabildiğim, sağlayabileceğim şifanın bir işe yaramasını ummak.

Hiç değilse onu biraz rahatlatabilirim.

Bezi yanımdaki su kabına daldırıyorum, sonra sıkıp çıplak omzuna koyuyorum. Her tarafı çok tuhaf, soluk bir renk. Buna ne anlam vereceğimi bilemiyorum. Saçları da teniyle aynı tonda, ki bu tuhaf bir şey. Daha da tuhafı, kalın ve körelmiş gibi görünen tırnakları ve saçlarından çıkan minik, kırık topuzlar, sanki uzuyorlarmış gibi... geri. Ama bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyorum, çünkü ne olduklarını bilmiyorum.

Yine de burası After ve bazı garip şeyler görüyorsunuz.

Cildini yıkıyorum, göz kapaklarının altından rüya görüyormuş gibi gözlerinin kayışını izliyorum. Ateşi bu şekilde yükselmeye devam ederse yaşayamayabilir. Başka taze yara göremiyorum. Göğsünde kötü iyileşmiş gibi görünen daha eski bir yara var. Tahminimde yanılmıyorsam, eski bir kurşun yarası. Ama kapımıza geldiğinde üzerini kaplayan tüm o is ve kan? Onun kanı değildi.

"İlginç bir hikayen var dostum," diye mırıldandım ona. "Umalım da bunu anlatabilesin, ha?" Onu yıkamayı bitirip bezimi tekrar leğene bırakıyorum ve ayağa kalkıyorum.

Bir el bileğimi tutuyor.

Nefesim kesildi, dokunuşu yakıcıydı. Aşağıya baktığımda, gözlerinin garip, dönen sarı ve siyah olduğunu görüyorum. Bunu daha önce de görmüştüm. O bir ejderha, Claudia'nın Kael'i gibi.

Ama sonra dudaklarını yalıyor ve bana odaklanıyor. "Neredeyim ben?"

Kelimeler aksanlı ama mükemmel İngilizce. Rahatlıyorum. O bir insan. Hayal görüyorum. Claudia'nın ejderhası hiç konuşmadı. Sadece o yoğun altın gözleriyle sana bakıyordu. Bu aynı olamaz... ya da öyleyse bile, onun gibi deli değil.

Yüzüme nazık bir gülümseme yerleştirerek tekrar oturuyorum. "Dallas Kalesi'ndesin. Son ejderha ateşi saldırısından sonra kapımıza hasta ve sayıklayarak geldin."

"Ejderhalar..." Sertçe yutkunuyor ve eline bakıyor, sonra onu esnetiyor.

"Evet. Ama bu günler önceydi. Burada güvende olursunuz. Bu binada beton duvarların arkasındayız. Sana buradan ulaşamazlar."

Ağzında hafif bir gülümseme belirliyor ve gözlerini kapatıyor. Dişlerinin büyük görüldüğünü fark ediyorum, ama mükemmel bir şekilde kare şeklinde. "Güvenli."

"Doğru," dedim ona. "Şimdi dinlen."

Hasta yatağında dinlenirken bile kıkırdadığına yemin edebilirim. Garip bir adam.

YAZARIN NOTU

Sevgili Okurlar,

Vay, vay, vay. :)

Ejderha serisinde yatağa bir kitap daha. Ve ben de dünyayı sizin (ya da benim) için yeterince ilginç hale getiremeyeceğimi düşünüyordum. Ha. Ha ha.

After'ın dünyasından ve cesur, vahşi ejderhalarımın ve onların leydilerinden gerçekten keyif alıyorum. Sırada Amy'nin olduğunu söylemeye gerek yok. Melina'nın da bir kitabı olacağını söylemeye gerek yok. Bunun ötesinde, hikayede işlerin nasıl ilerleyeceğini göreceğiz. Kitapları yazmaktan keyif aldığım kadar sizin de keyif alıyor olmanız beni çok heyecanlandırıyor!

Birkaç temizlik notu. Emma yarı Porto Rikolu ve iki dil bilen bir ebeveyne sahip olan herkes biraz argo öğrendiğini ve başka pek bir şey öğrenmediğini bilir. Bu nedenle İspanyolcası Porto Riko argosuyla karışık ve ders kitaplarındaki İspanyolcadan biraz farklı olabilir. Bununla birlikte... herhangi bir yazım hatası veya yanlış kullanımdan sadece ve sadece ben sorumlu tutulacağım. Otantik ifadeler kullanmasını sağlamaya çalıştım ve eğer yanlış yaptıysam, bu benim hatamdı ve özür dilerim. Umarım yanlışlarımdan çok doğrularım vardır.

Ayrıca dünya da hızla büyüyor. Ne kadarını göstereceğim ve ne kadarını 'gizemli' tutacağım arasında hokkabazlık yapmaya çalışıyorum. Bu zor çünkü ejderhalarım çılgın. Bildiklerini artık bilmeyene kadar biliyorlar, eğer bu mantıklıysa. Yani eğer dünya-

bina bulanık ve belirsiz hissediyor...yay! İşimi doğru yaptım! Günümüzdeki ejderhalarımız için her şey asla net olmayabilir ve ben de onların anılarındaki bu 'sisli' hissi korumaya ve size şapkanızı asabileceğiniz kadarını vermeye çalışıyorum. Bazı okuyucuların geride bıraktıkları dünyayı çok sevdiklerini ve o dünya hakkında daha fazla bilgi edinmek istediklerini biliyorum ama ben daha çok (en azından şu anda!) onların şimdiki hikayesine odaklanmış durumdayım. Bir bakıma, travma sonrası bir aşk hikayesini keşfediyor gibiyiz. Ejderhalar kendilerine çok pahalıya mal olan travmatik bir olay yaşadılar ve bu yüzden geriye kalan tüm anıları (ve gelecekte yapacakları anılar) bu tek kutuplaştırıcı olay tarafından renklendirilecek. Bu şekilde bakmak biraz kasvetli, ama aynı zamanda umutlu bir hikaye olduğunu da düşünmek istiyorum. Karanlığın içinde sevgi olduğunu ve hiç kimsenin kurtarılamayacak kadar kırık olmadığını.

En azından benim teorim bu. :)

Bununla birlikte, bu kitaplar uzun ve editörümün deyiimiyle 'sinematik'. Bu da yorucu oldukları anlamına geliyor. Bu kitabı bitirdikten sonra beynim hâlâ zihinsel bir mola vermiş gibi hissediyor. Hala gevşiyorum, çünkü zihnim bana olay örgüsünde bir sonraki adımın ne olacağını söyleyip duruyor. Amy ve Rast nasıl tanışıyor? Azar yeniden ortaya çıktığına göre şimdi neyin peşinde. Ama aynı zamanda çok, çok yorgunum, bu yüzden yoğun bir kitaptan sonra beynimin vites değiştirmesi biraz zaman alıyor.

Sanırım tüm bunlar bir sonraki projede 'ağırdan almam' gerektiğini ve bunun Icehome #1 olmayacağını (ki yazım denetimi Ice House'u #1 yapmaya kararlı) söylüyor. İlk Icehome kitabının büyük, etli bir macera olmasını istiyorum. Buz Gezegeni kitaplarının çoğundan biraz daha büyük bir ölçekte olmasını istiyorum. Çok şey oluyor ve biz hâlâ insanları tanıyoruz! Çok fazla sayfaya ihtiyacım olacak. Ayrıca çok ama çok fazla beyin gücüne ihtiyacım olacak.

Bu yüzden o kitapla bu kitap arasında başka bir şey yazacağım. Bazılarınız homurdanıyor olabilir. Bazılarınızın umurunda olmayabilir, ancak bu küçük alan, yaptığım şeyi neden yaptığımı sizinle birlikte anlamaya çalıştığım yerdir, bu yüzden işte burada.)

Bu bir ay ara vereceğim anlamına gelmiyor elbette. Kivian'ın kitabına başladım bile (ara verme konusunda berbat olduğumu söylemiş miydim?). Kivian'ın kim olduğunu hatırlamıyorsanız, Prison Planet Barbarian'ın yıldızı Jutari'nin uzay korsanı kardeşi. Uzay korsanları ve kaçırılan insanlarla eğlenceli bir boğuşma olacak ve ben sadece ilk birkaç bölümdeyim ve

Şimdiden eğlenmeye başladım. Çok daha büyük kitaplar arasında benim küçük beyin molam olacak. Icehome hala geliyor! Sadece hak ettiği zamanı vermek istiyorum.

(Kitabın bir adı yok. Uygun başlıklar bulma konusunda berbatım).

Şu anda, programım başlangıçta planladığımdan biraz daha gevşek olacak. Sırada Kivian'ın hikayesi, sonra Icehome #1, sonra (teorik olarak) Ariana'nın IPB için hikayesini yapmayı umuyorum. Sonra Amy.

Bazılarınızın Amy'nin hikayesini istediğinizi haykırdığınızı şimdiden duyabiliyorum. Süzölmek zorunda. :) Onu alacaksınız! Sadece hemen değil.

Bunu bir Noel hediyesi olarak düşünün... ya da Yeni Yıl. Ya da o çizgide bir şey. Ne zaman olursa olsun. Geliyor!

Bununla birlikte, umarım bu kitabı beğenmişsinizdir! Bu dünyada yazmayı seviyorum çünkü Buz Gezegeni Barbarları'ndan (ki onu da seviyorum) çok eğlenceli bir değişiklik. Bir bakıma, bu biraz tersine bir durum - IPB'de kahramanlar yabancı bir ülkedeki yabancılar. Burada ise kahramanlarımız. Her iki şekilde de eğlenceli.

Eğlenceden bahsetmişken, FIRE IN HIS BLOOD ve FIRE IN HIS KISS kitaplarının ses kaydı çıktı. Bu kitabın henüz seslendirilmesi planlanmadı, ancak seslendirildiği anda size haber vereceğim.

Çok sevgiler,

<3 Ruby

- Not: Buraya kadar geldiyseniz kitabı bitirmişsiniz demektir, değil mi? Eğer isterseniz, en sevdiğiniz eleştiri noktasında bir eleştiri yazmanızı çok isterim. Eğer istemiyorsanız, bu da sorun değil!

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.